

Іван Белебега

НАЦІОНАЛЬНА УКРАЇНА

Харків – 2010

ББК 63.3 (4 УКР)

Б43

Видається в авторській редакції

Белебеха І.О.

Б43 Національна Україна. – ., Видавництво , 2010, с.

ISBN

Українська нація вперше за багато століть отримала реальну можливість проявити в повній мірі свою шляхетну сутність: доброту, справедливість, порядність. Свої властивості нація може проявити тільки у власній, тобто національній державі. Сучасна українська державність є космополітичним утворенням, де українській нації не відведено ніякого місця. Така ситуація є вкрай несправедливою та шкідливою для українського етносу.

Дане видання розкриває авторське бачення сутності української нації, як титульної, правлячої нації. Титульна нація повинна мати національну державу, у якій створюються усі можливості для реального народовладдя територіальних громад, соціальної справедливості та соціальної відповідальності.

Національна Україна складається з патріотично зрілої нації та національної державності, побудованій на пропорційному представництві наявних у державі етнічних груп.

Розраховано на широке коло читачів.

ББК 63.3 (4 УКР)

© Белебеха І.О., 2010

ISBN

Харків - 2010

Присвячується Відродженню Української Нації

Епіграфи

Тобі, Україно моя,
і перший мій подих,
і подих останній тобі!»
Василь Еллан

Ніхто нам не збудує держави, коли ми самі її собі не збудуємо, і ніхто з нас не зробить нації, коли ми самі нацією не схочемо бути. Я хочу, щоб була Україна, щоб був український державницький лад на моїй рідній землі, і знаю, що як не буде України, як не буде нашої Української держави, то я і нащадки мої не зможемо на своїй землі по-людськи жити.»
Вячеслав Липинський.

Не відволікайтеся ідеєю поліпшення ваших матеріальних умов, поки спершу не вирішите національного питання.»
Мацінні, ідеолог «Молодої Італії», ХІХст.

Рівень держави оцінюється не кількістю великих міст, не багатством зібраного врожаю, а духовним обличчям людини, яку виховала держава.»
Р.Емерсон, американський філософ та письменник ХІХ ст.

Не покидай мене, Вночі, // і вдень, і ввечері, і рано // вставай зо мною і учи // ска-
зати правду...»
Тарас Шевченко «Муза»

«Ми були і є ближче до вічності, ніж до часу,
ближче до Бога, ніж до земних царів »
Часто П. «Ми, Боже, це – ми...?»

Буває так, що нещастя приходить до нас у вигляді щастя. І ми радо його сприймаємо. Тільки згодом, значно пізніше, ми розуміємо, що нас ошукали.
Виправити становище буває дуже складно
(Автор)

Україно! Ти живеш, і я живу! Ти помреш, і я помру! Борімося разом за життя!
Боже, навчи нас мислити національно, діяти державно.
(Автор)

Вступ

Незалежна національна Україна складається з двох компонентів: зрілої своєю свідомістю нації та національної держави. Чи маємо таку Україну? Ні, не маємо. І невідомо чи будемо її мати у майбутньому, якщо не сформуємо таку Україну своїм розумом, своїм стремлінням, своїми руками. Чи хочемо ми мати національну Україну? — стоїть сакраментальне питання.

Однозначної відповіді нині (2010р.) отримати неможливо. А різновекторно-строкатих відповідей матимемо достатньо. Наприклад: 1. Ми не знаємо, що таке національна держава. 2. Ми не хочемо національної держави, бо хоч ми й українці, але не націоналісти, ми хохли, малороси з діда-прадіда. 3. Ми дуже хочемо національної держави, але не знаємо як її побудувати і чи зуміємо це зробити навіть тоді, коли нам підкажуть, що для цього треба.

Сучасне українське суспільство «плаває» в океані бурхливих ідеологій, переважна більшість яких спрямована проти національної сутності етнічного українства. Ці ідеології виконують руйнівну місію не лобовою атакою проти українського буржуазного націоналізму, як це було за режиму російського комунізму, а під покривалом демократизму. За повної відсутності державного протекціонізму щодо націотворення, пересічний громадянин, обтяжений побутовими проблемами, самостійно не може знайти своє місце у світоглядних системах патріотичного спрямування.

Не кожен українець зможе дати правильну відповідь на питання: хто він є? Один скаже, що він українець, але користуватися російською мовою йому легше. Інший скаже, що він говоритиме українською тоді, як буде багато ковбаси. Третій скаже, що вам нічого робити, тільки й морочите людям голови. І звинувачувати їх у не патріотичності ніяк не можна. Їх такими сформувала попередня ідеологічна система. Ця система існувала в Україні більше трьох століть. Тому той, хто каже про діда-прадіда, не фальшує, бо такою була реальність. Якщо дід - прадід покинув українське лоно ще у тому ж таки 1654, або навіть у 1900 році, то усі його нащадки виростили у російській світоглядній системі, яка не визнавала і не визнає українського світогляду. Тільки українці, виховані у патріотизмі,

наповнені національною свідомістю скажуть, що вони тілом і душею українці, прагнуть побудувати свою державність за національним змістом.

Якби зібрати усі відповіді на поставлені питання, то загальну одну думку визначити неможливо. Суспільство світоглядно розколоте на декілька ідейно різних частин. Звідси випливають неминучі наслідки: суперечки, звинувачення, протистояння тощо. А якщо врахувати невиспущу діяльність агентів іноземних спецслужб з дестабілізації політичного та економічного життя, то стає зрозумілим, чому до Верховної Ради України легітимно проходять відверті вороги українства. І нерідко ці відверті вороги носять українські прізвища, говорять українською, на весь світ оголошують себе жертовно відданими українству.

1991 року першим державницьким кроком мав бути Акт про патріотичний, національний український світогляд. Такого державницького акту не існує і у 2010 року. Саме з цієї державницької короткозорості (і водночас - ворожої далекоглядності) маємо до цього часу в українському суспільстві хохлів, малоросів, яничар, хамелеонів, пристосованців, агентів іноземних спецслужб тощо.

Те, що відбувається з українською нацією та українською державністю, належить до найскладніших загадок людської історії. Гамлетівське «бути чи не бути» постало перед Україною у найглобальнішому і найтрагічнішому вигляді: країна над прірвою. Держава, особливо демократична, покликана відображати і захищати національні інтереси суспільства. Це всесвітня аксіома. Тож, спитаймо себе: чи відображає і захищає сучасна українська держава національні інтереси українства? На превеликий жаль, ні!

Нас, довірливих і політично німецьких українців, обдурили й 1991 р., вже за незалежної України, як і багато разів у попередній історії. При цьому, значна частина щирих українських патріотів тішиться і пишається тим, що маємо свободу слова, демократію, лібералізм, безідеологічну державу і ЧМФ Росії в Криму і ще багато чим, що нищить національну Україну.

Ми маємо свободу слова, але таку, яка спрямована проти незалежної України. А де те свобідне слово, яке захищає українську націю? Його, на жаль, немає. Де те свобідне слово, яке б засудило прихватизацію і тотальне пограбування народу? Де те слово, яке б розкрило таємниці багатств декількох найбагатших кланів України? Де і яким чином вони

здобули казкові багатства у такий короткий час? Таких правдивих слів щось не видно і не чути. Існуюча свобода слова не принесла політичної свободи українській нації. Наша нація як була до 1991 р. поневоленою, такою вона залишається й нині, 2010 року. Де-юре українська нація – титульна, правляча, а де-факто – політична попелюшка.

Ми маємо демократію, але тільки для кланів, злодіїв при законі, а для демосу, тобто для народу є безправ'я. Маємо лібералізм для маленької купки нуворишів і не маємо лібералізму для малого і середнього підприємництва. Злочинно-паразитична сила, як інфекція, опанувала нашу землю, наше майно, нашу економіку, а у значній мірі – і наші душі, що дає їй усі можливості творити погибель України. Вона успішно це робить.

Біда оточує титульну націю і українську наддемократичну державність. Усе це перебуває на відповідальності українства. Нікого іншого! Наше горе, і ми змушені його подолати. За будь-яку ціну! За будь-яких жертв! Інакше українства не стане в Україні і на Землі!

Що таке Україна? Велика країна особливого, можна сказати, сакрального змісту, яка мала героїчне і сумне минуле, перебуває у занедбаному стані і має побудувати світле майбуття.

Україна – це територія під опікою Бога.

Україна – найдавніша етнічно-національна сукупність людей на Землі.

Україна – найдавніша мова на Землі.

Україна – найдавніша культура, цивілізація на Землі.

Україна – це миролюбність і доброта.

Україна – це висока моральність, справедливість.

Україна – це щирість і довірливість.

Україна – це наполеглива праця і неперевершена терпимість.

Водночас, Україна – наївна і безпорадна, бо багатовікові перебування під чужою владою та чужою ідеологією даються взнаки. Науково доведено, що групи людей, які довгий час перебували під чужим впливом та діяли за вказівками ззовні, в умовах вільного суспільства діють кволо, відстають від тих, які мають досвід суспільної співпраці.¹ Українська нація належить саме до таких суспільних груп, які довгий час виконували чужі вказівки, не були повноправними учасниками державно - політичного життя.

І все ж, українство вижило, подарувало світові численні духовні та матеріальні скарби. Український етнос (один з не багатьох у світі) став у

свій час потужним розсадником рас, народів, націй на великих просторах Земної Кулі; його розумом і руками людство отримало хліб, виробництво багатьох продуктів харчування; приручив диких тварин; сконструював колесо тощо. Усі ці досягнення утворили німб безсмертя над Україною. Але доля не стала легкою для України. Завойовники руйнували, грабували наші багатства, забирали у полон молодих людей, чим зміцнювали свої етноси.

Під гнітом окупантів чимало українців продавали свої душі, допомагали чужинцям розпинати свою Батьківщину. Хула, скверна, нечистість, злочинність (організована й стихійна), аморальність усіх видів товстим пластом покрила чисте ім'я і тіло сучасної України.

Очищення України – невідкладна, кричуща проблема. Чи зуміє Україна (тобто ми) очиститися від своєї немічі, одужати, воскреснути і постати перед світом у своєму первородному, Богом благословленому вигляді? Все залежить від нас, бо ми – це Україна.

Нація в українському вимірі – це та етнічна людність, яка становить абсолютну більшість у суспільстві; це титульна нація, якій належить право керувати державою. А що маємо? Ту ж саму другорядність, маргінальність, заганіття у неволю.

Незважаючи на скруту, українська нація несе у собі високу мораль, духовність, світогляд, релігію, культуру, честь і гідність. У сучасній Україні існує найбільша у світі несправедливість: українська нація пригнічена. Державна влада у тих форматах, які існують від 1991 року, ніколи не стане на бік української нації. Вихід один – сама українська нація має узяти під свій контроль націотворчі і державотворчі процеси, і зайняти виключно мирним шляхом своє домінуюче становище.

Держава в Україні за усіма міжнародними нормами має бути національною державою. У даний час державна влада обслуговує національні меншини і відкидає інтереси титульної нації.

Українство з кожним роком усвідомлює невідворотну проблему осмислити себе. Хто ми в цьому світі: господарі своєї землі і долі чи наймити у зайд-окупантів? Назріває категорична вимога встановити національну справедливість у державі та суспільстві. І це є невідкладною проблемою самої української нації. Нація ще не визріла як загальна сукупність проявити усю свою потугу, але вона неухильно йде до цього стану. Наш обов'язок допомогти їй стати на ноги і зайняти своє керівне становище у державі.

Супроти української нації Росією здійснено неперевершений у світі злочин. Він багатогранний і нещадно жорстокий. Це була спадкова система зведення із світу українську націю, а усе, що їй належить, загарбати собі: територію, матеріальні та духовні цінності. Цей злочин продовжується і в умовах сучасної державної незалежності. Ситуація дає нам можливість розуміти, як тяжко українській нації самотужки, без підтримки влади, вийти з чужинецького полону, невидимого, але реального.

Разом з тим, маємо прославляти українську націю за те, що вона, перебуваючи у неймовірно страхітливих умовах, вижила. Маючи на своєму фізичному і духовному тілі важкі рани, вона все таки живе і волає про допомогу. Потрібно допомогти цій стражденній спільноті набути свою природну сутність і своє законне місце у суспільстві та власній державі. Саме з цією метою ми зосереджуємо свою увагу на національному варіанті розвитку України. Цій темі присвячуємо дану працю. Тільки за умови національного устрою в Україні українська нація має єдиний шанс зберегти себе як окремішню спільноту зі своєю культурою та державністю. Національна Україна – це країна національно свідомих, національно патріотичних громадян, які за своєю мораллю, своєю чесністю і чистотою покликані творити добро не лише для себе, а й для тих, що перебувають під їхньою опікою.

Складається враження, що не багато тих, які розуміють драматичність (якщо не сказати – трагічність) ситуації в українських справах. У владних структурах (1991-2010рр) не прозвучало жодного слова про кричущу необхідність порятунку нації та впровадження національної моделі державного устрою. Ті, хто перебуває біля державного керма, їхні консультанти, лідери політичних партій (патріотичних в першу чергу) не мають ані найменшого уявлення про трагічний шлях, яким крокує до своєї загибелі Україна під проводом ідейно слабких, а то й ворожих президентів, голів Верховної Ради, керівників уряду.

Говорячи про Національну Україну, ми говоримо про майбутню Україну, про Україну, яку нам належить побудувати, витягти з прірви своїм розумом, своїми руками, своєю титанічною працею. І не забуваймо, що окрім нас ніхто цього не зробить, не зуміє і не захоче. Усі інші «будівничі» будуть імітувати плідну роботу, а насправді – лише шкодитимуть.

Національна держава – це продукт розвиненої, ідейно та політично зрілої нації, яка усвідомлює своє право і відповідальність за

свою керівну роль у суспільстві. Чи є такою нинішня українська нація? Ні, такою вона ще не є. Але такою вона ніколи й не стане, якщо її тримати у «чорному тілі», як це має місце тепер (1991-2010 рр.). Для того, щоб українська нація стала керівною силою у суспільстві та державі, достатньо їй посісти становище гегемона. Тих 80% її питомої ваги у суспільстві, які є незаперечним свідченням гегемонії, цілком вистачає для того щоб перебрати владу у свої руки. Ті ж недоліки, які ще тримаються у національному середовищі, будуть швидко подолані в процесі державного керівництва.

Уже тепер треба досягти патріотичного ставлення нашої людності до статусу України як незалежної держави. Ніхто з українців не може, не має права бути в опозиції до самостійної української державності. Незалежну Україну треба любити й оберігати, захищати на кожному кроці ідейно, матеріально і збройно. Водночас з впровадженням патріотизму, націю потрібно довести до єдності громадянської свідомості та моральної цілісності. Усі ці категорії (патріотичність, єдність свідомості та мораль) становлять базис творення зрілої національної особистості, що покликана творити національну українську державність. В умовах, коли державна влада перебуває у руках чужинців, національну державу треба починати будувати «знизу», добиваючись успіху спочатку у малих сферах, розширюючи їх плацдарм.

Не заспокоїлися й наші зовнішні опоненти, які у свій час окупували окремі частини нашої території, а то й увесь її обшир. У російських яструбів продовжується марення про Росію від Північного полюса до Індійського океану, від Курил до Дунаю і Середземного моря, а у цьому просторі найголовніша жертва – Україна; Польща не забула свої колишні апетити щодо території від моря (Балтійського) до моря (Чорного); Румунія («велика Румунія») мріє про Буковину, «велика Угорщина» хоче узяти Закарпаття. Якщо плани наших сусідів збудуться, Україна не стане на Землі. Ці країни ведуть «тиху війну» проти України різноманітними методами: врученням громадянам України російських паспортів; наданням громадянам України свідоцтв про польське походження... Нас розчленовують за мовною ознакою, нас ділять за релігійними конфесіями, нас розділяють за ідеологічними вимірами, нас розмежовують за територіальною ознакою. І нема числа тим злочинським нападам на нас. Ні на мить не припиняється зовнішня претензія стосовно української території та українського населення. Обставини далеко не прості.

Національно патріотичне українство має докласти надзвичайних зусиль, щоб зберегти Україну як територію, країну, державу, націю.

Настав такий історичний момент, коли кожен українець (російськомовний, англomовний чи україномовний) повинен прозріти і рішуче стати на захист своєї землі, свого краю, своєї Батьківщини. Як цього не зробимо, то настануть трагічні часи для всіх українців – всілякомовних.

У 2010 р. стало зрозумілим, що боротьба за національну і державну незалежність тепер покладається виключно на українську націю. Державна влада 2010 р. – це та влада, яка докладає максимум зусиль з перших же днів свого володарювання на скасування будь-якої української незалежності та ліквідації української нації як легітимної суспільної субстанції.

«Україна — найважливіша країна для майбутнього Європи. Якщо Україна буде успішною, то й ми будемо успішними. Якщо Україна зазнає поразки, то те саме чекає й на нас. Ніщо не може бути таким серйозним викликом чекістському режиму в Москві, як велика країна, яка колись була республікою Радянського Союзу і яка, пройшовши через величезні труднощі, все ж стала на ноги та має могутню економіку. З тієї пропаганди, що лунає з підконтрольних Кремлю ЗМІ, абсолютно очевидно, що найбільше вони бояться success story (історій успіху) в колишніх радянських республіках — чи то в Естонії, чи в Грузії, чи — потенційно — в Україні. Я написав цю книгу, бо мене передусім непокоїло те самовдоволене та спокійне ставлення щодо того, що відбувається в Кремлі та в Росії, з боку Заходу. І найрізкіше в своїй книзі я висловлююся саме на адресу спільників Кремля на Заході, тобто політиків, які мають бізнесові угоди з російськими політиками й які шкодять національним інтересам своїх власних країн. Мене непокоїть також слабкість і роз'єднаність Заходу та зокрема НАТО. Реакція й Євросоюзу, й НАТО на війну в Грузії була кричуще слабкою та несерйозною. Але найбільше мене дратує ставлення до режиму в Росії, яке демонструють люди, покликані оберігати добротність західної економіки. За останні 15 років найпотужнішою секретною зброєю чекістського режиму стали гроші. Тепер чекісти носять дорогі дизайнерські костюми, мають юристів, адвокатів, банкірів, піар-менеджерів, які працюють на Заході. Сьогодні вони становлять ще більшу загрозу. Я, безумовно, згоден із тим, що протягом останніх 20-ти років Україна втратила безліч можливостей. Але я також вірю у стратегічне

терпіння. Я добре пам'ятаю ті побоювання та занепокоєння, які висловлювалися на початку 1990-х років, мовляв, Україна розвалиться, вона неспроможна існувати як незалежна держава. Але сьогодні ми бачимо, що ці прогнози не справдилися. І хоча велика політика в Україні досі залишається катастрофічною, багато чого тут уже «спрацювало».

Я наголошую, що український успіх на зовнішньополітичній ниві неможливий без внутрішньо-політичного порядку. Допоки Україна не стане країною з потужною економікою, країною з налагодженою системою державного управління, у неї не буде шансу добре зарекомендувати себе на світовій арені.»²

Для України настав такий критичний час, коли кожен мислячий українець зобов'язаний задуматися, осмислити ситуацію і рішуче вступити у боротьбу за життя України, українства. Як пустимо тяжку нашу справу напризволяще, настане непоправна трагедія.

Нація покликана бути самодостатньою етнічною субстанцією, здатною розв'язувати найскладніші проблеми, і в першу чергу – побудувати національну державу.

Примітки

1. Нобелівський лауреат 2009 р. з економіки Елінор Остром.
www.pravda.com.ua/articles/2010/06/23

2. Інтерв'ю Е.Лукаса, автора книги «Нова холодна війна. Як Кремль загрожує і Росії, і Заходу»// «День», № 31, 23 лютого 2010.

НАЦІЯ

Частина 1

Нація – це етнічна спільнота, об'єднана єдиною мовою, єдиним світоглядом, єдиною моральністю, культурним надбанням, єдиною історією, єдиною ідеєю, єдиною територією. Нація завжди прагне утворити власну державу, національну державу. Бездержавна нація може існувати довго (навіть тисячоліттями), але вона завжди буде ущербною, матиме великі проблеми, значна частина яких буде негативно впливати на її духовний стан. Українська нація має ту перевагу перед іншими націями у тому, що споконвіку перебуває на власній, одній і тій же території.

Розділ 1. Українська нація – найдавніша нація світу

«Незнання правдивої історії українського народу є загрозою втрати незалежності Української держави»

Павло Скоропадський, Гетьман України, 1918 р.

« Ми тут жили ще до потопу,
Наш корінь у земну вростає вісь...»

Борис Олійник

«Рідна земля не лише зберігає таємниці, вона – пульсує, впливаючи на наше мислення, мовлення, психологічно-емоційну поведінку, працездатність, на культуру, вірування. Чим довше піддається нарід одній і тій самій безперервній вібрації благословенної отчої землі, тим цікавішим, талановитішим він буде. На наших автохтонних землях відчувається вібраційний код українців. А людина іншого біомагнітного заряду не сприймає цієї кодифікаційної системи. Тому нищителі нашого народу недовго витримували особливу вібрацію української землі. Хоч як вони намагались, але, навіть вдаючись до штучного голодомору, не змогли пригнобити і знищити на біогенетичному рівні споконвічну волелюбність українців. Відтак, загарбники ніколи довго не жили у спокої, добрі та згоді з оточенням, врешті, ганебно канули у небуття.

Наша територія, окрім того, що стала колыскою культури людства, є ще й розумовою інстанцією планети. Українці проявили себе у

різних сферах: від рільництва до розщеплення атома (Іван Іваненко), винаходу комп'ютера (Михайло Кравчук) тощо. Уже 25 тис. років тому наші предки їздили на возах, запряжених волами, по всій Європі. 5508 року¹праукраїнці замінили календар за місячним циклом на новий – Трипільський – за сонячним циклом (за котрим жили до прийняття християнства. Цей календар і досі діє в Ірані). На той час учені нашої землі вже мали астрономічні обсерваторії, знали математику і зуміли обчислити орбіту Землі та Місяця з точністю до 0,4 секунди, назвали знаки Зодіаку.»²

Окрім того, що повідомляє В.Кобилюх, є ще дуже багато достовірних свідчень про нашу давнину. Якщо говорити про долю української нації, то вона виявилася надзвичайно тяжкою, але напрочуд живучою. Загляньмо на хвилинку у ті далекі часи, коли первісні люди завойовували у природи собі життєвий простір та прийнятні способи життя. Давно це було. Так давно, що треба орієнтуватися не на роки, не на століття, а на тисячоліття.

Як у Бога, так і у нашої нації, спочатку було Слово. І цим словом, яке дійшло до нас у первісному вигляді, треба думати, було «багаття». За часом це відноситься до того далекого періоду, коли людина опанувала вогонь, зуміла його ввести у свій повсякденний побут. Вогонь перестав бути фатальним стихійним лихом, а став великим надбанням людини у житті. Приборканий вогонь набув символу і прикладного змісту багатства. І це багатство отримало свою природну назву «багаття». Інші слова, що стосуються цієї небезпечної стихії носять прикладний зміст: «вогонь», «вогнище», «полум'я», «пожежа», «ватра». Слово «багаття» має соціальний зміст. Оскільки слово «багаття» належить нам, українцям, і нікому іншому, то цілком логічно припустити, що перші люди, які приборкали страшну вогненну стихію, були прапрадавні українці. Цим словом постала українська сутність на Землі.

Видатний український вчений-лінгвіст Ю. Мосенкіс доводить, що за 100 тисяч років до н.е. українці користувалися словами: мама, ми, лити, мало, багато.³

Інший видатний вчений В.Паїк доводить, що за 40 тисяч років до н.е. українці користувалися словами: черево - черевик, череп - черепок, кожа - кожух ... Пояснення такі. З підчеревної шкіри невеликих звірів виготовляли взуття – черевики. Черепи малих звірів застосовували як по-

судину для переносу різної рідини, головно – води. Виник черепок. З кожї виготовляли одїж для зимового періоду. Назвали – кожух.⁴

Видатний дослідник В.Кобилюх через індійську мову санскрит доводить, що у часи Трипільської цивілізації вживалися такі слова: булава, гетьман, шабля, кіш, мета, чотовий, козак, бандура, кобза, братерство, побратим, вістря, воля, перемога, прапор, стяг, клятва, присяга, сікхи, слава, хвала, хохол, чати, чатувати, шаровари.⁵

Зауважимо, що з трипільських часів і до Хмельниччини усі вояки українського походження носили (частина шанувальників старовини й тепер носять) на голові хохолок або «оселедець». У ті далекі часи «оселедця» мав право носити лише юнак, посвячений волхвом у воїнство і називався «косак», тобто той, хто на голові носить косу. З часом, у ті ж трипільські часи, цей косак став називатися козаком.

Ознаками української давнини, крім слів, маємо символіку, яка використовується нами у державному та культурницькому житті. Тризуб, наприклад, налічує більше 40 тисяч літ до н.е., а ми його шануємо як державний (малий) герб, як символ світоглядності, трисутності світу. Святоликий Тризуб усі ці тисячоліття супроводжував українство своєю присутністю та магічною, охоронною силою у великих та малих подїях української дійсності. Зірка Бога РА (восьмипелюстковий знак) налічує більше 8 тисячоліть, і нині вона присутня як оберіг на усіх українських вишиванках. Вишиванка, як вид мистецтва, налічує 14 тисячоліть. У вишиваних сорочках ходили трипільці, кимерійці, скіфи, сам Атілла (по нашому Гатило), усі наступні покоління до наших днів.

Українське гончарне мистецтво вважається найдосконалішим у світі. Це також наше надбання. Диких тварин (кона, бика, вовка) першими приручили наші пращури. Вони першими у світі побудували наземні житла (хати), вийшли з підземелля. Ці хати з самого початку й дотепер мають чотиристоронню форму. Багато інших матеріальних і духовних скарбів подарувало світу наше давнє українське працьовите і талановите братство. Народна пам'ять багатьма тисячоліттями зберігала українські традиції, закони, звичаї, мову, народну мудрість. Формування української нації розпочалося задовго до Трипільської культури, а вже у часи Золотої епохи наш етнос сформувався у спільноту, яка набула завершених ознак національного утворення. Мали, і до цього часу маємо ту ж саму територію, у тих часах сформувалися і залишаються незмінними людські риси: спокійний, врівноважений миролюбний характер; добро-

та; гостинність; доброзичливість; працелюбство; господарський хист; терпеливість; талановитість людності.

Українська земля – це Божий дар. На цій землі постала і досягла великих здобутків Українська Нація. На українській землі зародилося землеробство і тваринництво. Людство отримало перший хліб з рук українського селянина. Це було ще у дотрипільські часи. Земля наша тримає на собі і у собі наше життя, нашу долю, наше майбуття. Споконвіку нашу землю захищали не тільки чоловіки, а й жінки та діти. І тільки 1187 р. Україна згадується у літописі як ознака нашої етнічної території.

Знання про свою велику і величаву давнину надає нам імпульс оновлення, зміцнює життєві сили нації, вселяє впевненість щодо можливості відродити основні постулати чистої моралі. Нам нині неминуче треба обирати позицію між мораллю як продуцентом добра, і мораллю як способом виправдання зла, тобто аморальністю, прикритою псевдом.

Давня наша історія має вселити віру в глибинну елітність української нації. Вона ще й тепер спроможна напружити усі свої сили, щоб вийти зі стану занепаду. Дух правди і свободи допоможе нам це здійснити за будь-яких умов, за будь-яких перешкод.

Примітки до розділу 1

1. Деякі думки автора та цифрові показники повторюються у тексті декілька разів. Це робиться навмисне, щоб підкреслити позицію автора щодо ролі нації та національної держави.
2. Василь Кобиліух «Українська Земля – колыска культури людства»// «Нація і держава», № 7, 23 лютого 2010
3. Мосенкіс Ю.Л. Українська мова у євразійському просторі.- К., 2006, с.9.
4. Паїк В. Корінь безсмертної України. Львів, 1995, с.15.
5. Кобиліух В. « Українські козацькі назви у санскриті»// за кн: Белебеха І.О. Безсмертна Україна. Харків, 2009.с. 285.

Розділ 2. Сучасна українська нація

Протягом століть відповіддю на питання – що таке нація? – формували свої думки найвидатніші люди планети. З усього того, що нам відомо з цієї теми, найприйнятнішими є такі поняття. Нація – це етнічна спілка однодумців та одномовців, які живуть на своїй території, незалежно від того, мають чи не мають свою державу. Державна самоорганізація конче потрібна і прагнення нації її утворити є закономірним. Сучасна українська нація має усі перелічені компоненти своєї сутності. Але це тільки форма. Потрібна ще життєспроможна енергія нації, Дух Нації, продуктивність її існування.

2.1. Колоніальний стан

Сучасну українську націю можна означити XVII століттям, коли вона повстала проти польсько-єврейських окупантів і перемогла їх. На жаль, нація не скористалася своєю перемогою, потрапила у ще більшу неволю, але сам факт появи крупної національної спільноти засвідчив це неординарне явище.

Відомий російський мовознавець Ніколай Трубецкой (1890-1938) у статті «К украинской проблеме» так подавав процеси зіткнення української та московської культур на мовній основі: « В течении XV, XVI и первой половины XVII века культура Западной Руси и культура Руси Московской развивалась настолько разными путями, что к половине XVII века различие между этими двумя культурами стало чрезвычайно глубоким. Но, в то же время, живое сознание общерусского единства и общности византийского культурного преемства не позволяли рассматривать обе культуры как вполне независимые друг от друга и заставляли смотреть на эти две культуры как на две разные редакции (разные индивидуации) одной и той же общерусской культуры. После присоединения Украины на очередь стал вопрос о слиянии обеих этих редакций русской культуры воедино. При этом, однако, вопрос ставился в форме довольно обидной, как для великоросского, так и для малорусского национального самолюбия: думали не столько о слиянии обеих редакций русской культуры, сколько об упразднении одной из них, как редакции «испорченной», и сохранении другой, как единственной «правильной» и подлинной. Украинцы считали московскую редакцию русской культуры испорченной бла-

годаря безграмотности москвичей, попрекали москвичей отсутствием школ и кичились перед ними постановкой школьного дела. Москвичи же считали украинскую (вообще западнорусскую) редакцию русской культуры испорченной благодаря еретическому латинско-польскому влиянию. Может быть, благоразумные люди понимали, что в этом споре каждая из сторон была одновременно и права и не права, что великороссам надо было заводить школы, а украинцам - избавиться от многих черт, позаимствованных у поляков. Но благоразумных было мало, а большинство и с той, и с другой стороны занимало непримиримую позицию.

Поэтому практически вопрос сводился к тому - какую из двух редакций русской культуры следует целиком принять, а какую целиком отвергнуть. Решать должно было правительство, т.е. в конечном счете - царь. Правительство встало на сторону украинцев, что с точки зрения политической было совершенно правильно: неизбежное недовольство великороссов могло привести разве только к бунтам чисто местного характера, тогда как неудовольствие украинцев могло значительно затруднить и даже сделать невозможным настоящее воссоединение Украины. Но, вставши на сторону украинцев, московское правительство сделало в направлении признания «правильности» украинской редакции русской культуры только первые шаги. Правда, это были самые ответственные шаги - «исправление» богослужебных книг (т.е. замена московской редакции этих книг редакцией украинской) и вся реформа Никона. В этой области была проведена полная унификация, причем великоросское было заменено украинским. Но в остальных областях культуры и жизни такой унификации до Петра проведено не было: в Украине царила чистая западнорусская редакция культуры без всякой великорусской примеси, в Великороссии - смесь московской культуры с западнорусской, причем в этом подмешивании западнорусских элементов к великорусской культуре одни представители высшего класса (тогдашние «западники») шли довольно далеко, другие же (тогдашние московские националисты), наоборот, старались соблюдать чистоту великорусской традиции.

Царь Петр поставил себе целью европеизировать русскую культуру. Ясно, что для выполнения этой задачи могла быть пригодна только западнорусская, украинская редакция русской культуры, уже впитавшая в себя некоторые элементы европейской культуры (в польской редакции этой последней) и проявлявшая тенденцию к дальнейшей эволюции в этом же направлении. Наоборот, великоросская редакция русской куль-

туры, благодаря своему подчеркнутому европофобству и тенденции к самодовлению, была не только непригодна для целей Петра, но даже прямо мешала осуществлению этих целей. Поэтому, Петр эту великоросскую редакцию русской культуры постарался совсем искоренить и изничтожить, и единственной редакцией русской культуры, служащей отправной точкой для дальнейшего развития, сделал украинскую редакцию.

Таким образом, старая великоросская, московская культура при Петре умерла; та культура, которая со времен Петра живет и развивается в России, является органическим и непосредственным продолжением не московской, а киевской, украинской культуры. Это можно проследить по всем отраслям культуры. Возьмем, например, литературу. Литературным языком, применяемым в изящной, в религиозной и в научной литературе как в Московской, так и в Западной Руси, был язык церковнославянский. Но редакция этого языка в Киеве и в Москве до XVII века были не совсем одинаковы, как в отношении словарного состава, так и в отношении синтаксиса и стилистики. Уже при Никоне киевская редакция церковнославянского языка вытеснила московскую в богослужебных книгах. Позднее то же вытеснение московской редакции редакцией киевской наблюдается и в других видах литературы, так что тот церковнославянский язык, который послужил основанием для «славяно-российского» литературного языка петровской и послепетровской эпохи, является именно церковнославянский язык киевской редакции.»¹

Не з усіма сентенціями Трубецького можна погодитися, особливо з класифікацією української культури як російської. Українська культура завжди була і є українською. Цінним у цій статті є визнання більш високої розвиненості української культури і великий вплив на ліквідацію московської безграмотності. Москва, поглинаючи духовні цінності України, нищила українську національну сутність. Така Москва: все забирає, а потім знищує, замість подяки.

Летіли, немов швидкі птахи, роки і прибули ми у 20-те століття, яке стало для нас трагічним. Нагадаємо етапи буття української нації у XX столітті.

В часи окупації України російським комунізмом українська нація була поставлена в категорію етносу, який підлягав знищенню. Ще К.Маркс та Ф.Енгельс визначили, що слов'янські народи, у тім числі й український, є неперспективними, нереволуційними, а тому підлягають знищенню. К.Маркс вказував: «Слов'янські варвари — природні

контрреволюціонери...» Цю тезу розгортає Ф.Енгельс: «Необхідна безжальна боротьба не на життя, а на смерть зі зрадливим... щодо революції слов'янством... війна на знищення і нестримний терор. Кривавою помстою відплатить слов'янським варварам загальна війна ... Так! Найближча світова війна зітре з лиця землі не тільки реакційні класи і династії, а й цілі народи, і це теж буде прогресом»². Отаких «будівничих земного раю» мало людство. І заплатило мільйонами людських життів.

Ленін і Сталін, а за ними і Гітлер виконували заповіт паханів-злочинців Маркса та Енгельса через майже 200 років. Були б виконали, якби українська нація не дала відсіч міжнародним і своїм кровопивцям вчинити цей акт супроти людства.

Заради об'єктивності скажемо, що людство покарало гітлеризм. Однак та ж сама об'єктивність вимагає сказати, що марксистсько-ленінсько-сталінсько-єврейський комунізм залишився непокараним, а його носії вільно і заможно живуть на цій планеті, насміхаючись над своїми жертвами і погрожуючи повернути „старі” часи. Адже комунізм охопив своєю кривавою стихією не лише Україну, а й пів-Європи, пів-Азії, значну частину Латинської Америки. І все це людські жертви, число яких важко встановити, але й те, що відоме (більше ста мільйонів осіб), дає підстави стверджувати, що міжнародна спільнота все ще боїться оплотів комунізму (Китаю та Росії), де зосереджена величезна маса засобів масового враження. Ці режими не пошкоднують людства, якщо постане вимога про їхнє покарання.

В умовах безкарності російський комунізм творив на українській території все, що входило у його плани „побудови комунізму” : грабунки, гвалтування, вбивства, голодомори, репресії, депортації ...

СРСР 1917-1991 рр. культивував рабовласницький режим, бо у його основі була закладена особиста диктатура людоненависного вождя великого (Леніна, Сталіна), а вже опісля – маленьких вождиків (республіканських, обласних, районних, сільських). Усю цю реальну деспотію іменували диктатурою пролетаріату. Нещасний пролетаріат був великою іграшкою у руках вождів і вожчиків, виконував роль ширми, за якою ховалися злодії.

Комуністична ідеологія поділяла нації на буржуазні та соціалістичні. „Буржуазні” нації бачилися навіть там, де не було взагалі буржуазії, як, наприклад, в Україні. За цим приписом, буржуазні нації – це нації, які прагнуть мати свою культуру, свою мову, свою державу (у

крайньому випадку – автономію). Це „неперспективні, контрреволюційні” нації, вони підлягають знищенню.

Соціалістичні нації – це такі нації, які мають культуру метрополії (тобто Росії), а не свою; користуються російською мовою, а не своєю; перебувають у складі російської держави і не хочуть мати своєї держави. „Мой адрес не дом и не улица, мой адрес – Советский Союз”.

Ось як охарактеризував у 1959 р. в м. Лейпциг на 9-й Загальнонімецькій робітничій конференції зміст соціалістичних націй М.Хрущов: „По мере продвижения нашей страны к социализму границы между отдельными национальными республиками по существу как бы стирались. Этот процесс усиливался в связи с выравниванием уровня развития национальных республик. Если вы спросите русского, украинца, белоруса, является ли для них актуальным вопрос об административных границах их республик, то у большинства людей такой вопрос вызовет недоумение. А почему? Потому, что в пределах нашего социалистического государства все нации и народности равноправны, жизнь строится на единой социалистической основе, в одинаковой степени удовлетворяются материальные и духовные запросы каждого народа, каждой национальности.»³

При цьому дуже доречно нагадати слова Сталіна, сказані ще у 1920-х роках. Коли у нього запитали, чи не боїться керівництво СРСР того, що національні республіки спробують відділитися від Росії, бо так записано у Конституції, він сказав, що у союзних республіках існують партійні органи для того, щоб ці республіки ніколи не захотіли відділитися від Росії. А у Конституції, мовляв, запис про самовизначення потрібний, як ознака демократії. Якщо точніше доповнити слова Сталіна, то гарантією того, що республіки ніколи не захотять відділитися від СРСР були не партійні, а чекістські структури, терор, масове нищення тощо. Але незважаючи на усілякі деспотичні кари, СРСР розпався у одну мить.

Іншими словами, соціалістичні нації – це російсько-комуністична фікція, придумана для зовнішнього обовдурення читачів, бо всередині країни ніхто не смів критикувати, інакше смерть. Російська комуністична імперія більше усього боялася пробудження національної свідомості підкорених націй, і саме від цього й загинула. Імперія продукувала тільки ненависть до так званих „нацменів”, тобто національних меншин, до яких належала й українська нація. Діти, молодь – майбутнє народу. Російський комунізм, захопивши Україну, негайно розпочав вербувати молодь у

дитячі та юнацькі комуністичні спілки: піонерію, комсомол. Потім у ЧК і партію. Це була школа яничарства. До неї потрапляли не тільки молоді, а й досвідчені люди, які спокусилися на квартири, посади, ордени, стали на шлях зради власного народу, своєї нації. До лав комуністичної орди прийшли наші молоді таланти: тичини, рильські, бажани, панчі... Утворився так званий „резерв партії”, який виконав велику роботу по руйнації українського майбутнього.

Інший спосіб нищення українського майбутнього російський комунізм здійснив шляхом масового, тотального нищення дітей та юнацтва під час так званої Громадянської війни, трьох голодоморів, репресій та Другої світової війни 1941-1945 рр. Цьому русо-комуністичному злочинству допомагала українська молодь з числа раніше завербованих яничарів.

Говорячи про період російського комунізму в Україні, не можна обійти тему трьох голодоморів, які були спрямовані супроти українства. «Вот что говорит Роман Сербин в своей статье «Первый искусственно вызванный голод на Советской Украине 1921-1923: не засуха и не неурожай были причинами первого массового голода в бывшей мировой житнице – Украине, а реквизиция зерна и экспорт за границу. Голодомор был сконцентрирован как раз в зернодобывающих областях южной Украины. Голод был как в городах, так и в деревнях и селах. Большинство жертв были украинцами. Другие меньшинства тоже страдали. Между осенью 1921 года и весной 1923 года от голодухи и сопровождающих болезней умерло от 1,5 до 2 миллионов человек.

Чтобы спасти их, надо было не более полмиллиона тонн зерна в год. Но в течение этих двух лет голода большевики отнимали у крестьян количество зерна, намного превышающее это количество. Большинство конфискованного зерна было экспортировано: первый год в Россию и во второй год в Россию и на Запад. Организация Фретьофа Нансена в Женеве была посвящена оказанию помощи людям в стихийных бедствиях. Представитель Фретьофа Нансена капитан Видкун Квислинг инспектировал Украину в начале 1922 года и написал самый полный отчет о Голодоморе.

25 февраля 1922 года после инспекции Запорожья Видкун Квислинг сообщает: «Ситуация ужасная. Местная статистика даёт цифры, что из 1 миллиона 288 тысяч населения 900 тысяч вообще без еды. Несомненно, это число к апрелю увеличится не менее, чем на 200 тысяч. 60%

умирающих – дети. Двумя днями позже Квислинг сообщает: «Ситуация в Екатеринославле такая же катастрофическая. Сейчас здесь 520 тысяч человек без еды, включая 200 тысяч детей. К концу мая будет все 730 тысяч.⁴

Летом 1922 года Советская делегация на экономической конференции в Гааге ошеломила всех заявлением, что большевистское правительство намерено возобновить экспорт зерна.⁵

Найтрагічнішим для українства був Голодомор 1932-1933 років. Так будувався земний рай. Втрати України у людському потенціалі під час голодомору 1932-1933 рр. безпрецедентно великі, незбагненні, небачені за всю історію людства, починаючи з доісторичних часів і до сьогодні.

Наведемо результату перепису населення СРСР 1926 та 1937 років:

№	Національність	1926 рік	1937 рік	1937 у % до 1926
1	Росіяни	77,791,124	93,933,065	120,7
2	Українці	31,194,976	26,421,212	84,7
3	Білоруси	4,738,923	4,874,061	102,9
4	Узбеки	3,955,238	4,550,532	115,0
5	Татари	3,029,995	3,793,413	125,2
6	Казахи	3,968,289	2,862,458	72,1
7	Євреї	2,672,499	2,715,106	101,6
8	Азербайджанці	1,706,605	2,134,648	125,1
9	Грузини	1,821,184	2,097,069	115,1
10	Вірмени	1,568,197	1,968,721	125,5

Наведені показники ніяк не можуть бути реальним вимірником людських втрат під час Голодомору 1932-1933 рр. За цими даними втра- та України у людях становила 4,773,764 особи. Це дуже і дуже заниже-

на цифра. На неї впливав приріст населення протягом 1934, 1935, 1936 років. А це були роки вагомого самовідтворення після спустошливого геноциду-голодомору.

Значна частина української молоді і дітей була ліквідована за сумнозвісним „законом про 5 колосків”. „Тільки з 25 листопада по 31 грудня 1932 року суди винесли 1113 смертних вироків.”⁶ Більшість з них була молодь і підлітки. Але реальну кількість знищених молодих людей встановити немає можливості, бо ці процеси у більшості випадків не документувалися. Найбільше дітей і юнацтва України загинули внаслідок прямого умертвіння голодомором.

Над числом загиблих трудяться як патріоти України, так і апологети російського комунізму. Сучасні російські комуністи в Україні (симоненки, вітренки та їм подібні) взагалі вважають, що голоду ніякого не було, а якщо і був, то незначний, породжений неврожаєм тощо. Об’єктивні дослідники нараховують від 10 до 15 млн. осіб фізичних жертв.

Український радянський соціалістичний уряд визнав, що в Україні від голоду 1932-1933 рр. загинуло 9 млн. чоловік. Італійський консул в Україні Серж Граденіго, на очах якого відбувалася ця трагедія, і який мав доступ до утаємниченої інформації, не сумнівався, що число жертв досягало 15 млн. життів. Його оцінка заслуговує найбільшої довіри.

Президент України В.Ющенко у своїй доповіді з цього приводу назвав 10 млн. чоловік. Щоб не плутатися у наведених цифрах, погодимося з даними В.Ющенка, бо для нього робили розрахунки фахівці високого класу. Будемо сподіватися, що це так і було.

Якщо загинуло українців 10 млн., то таких жертв не зазнав жоден народ. І на цьому тлі постає кошунство не тільки окремих держав (наприклад, Росії, Ізраїля), а й ООН, що ці втрати не можна вважати геноцидом української нації. Де ж тоді на Землі можна знайти правду і об’єктивну оцінку цього явища?

Якщо визнати цифру жертв у 10 млн. чоловік остаточною, то ця (і будь-яка інша) вимагає реального осмислення. Адже загиблі 10 млн. не тільки самі пішли у небуття, вони забрали з собою тих, яких мали народити, перебуваючи у нормальних умовах життя. Таких ненароджених можна числити від 5 до 10 млн. Оце і є реальні втрати України від голодомору 1932-1933 рр. Загальне число втрат за такою методикою становить від 15 до 20 млн. осіб. Це фізична втрата. Під час і після голодомору

1932-1933 рр. було ввезено в Україну (за різними підрахунками) від 2 до 2,5 млн. осіб з Росії та Білорусії. Переписи населення 1926 і 1939 рр. показують, що росіян збільшилося на 22 мільйони, а українців зменшилося на 3млн. осіб.

А що можна сказати про моральні втрати? Вони полягають у тому, що сучасне українське населення тут, у себе вдома, в Україні, до цього часу боїться говорити про голодомор. Від 1933 р. російський комунізм переслідував смертю і тюрмами тих, хто насмілювався говорити про голодомор. Переляканий народ до цього часу не прийшов до тями і не може вважати себе господарем своєї землі, своєї долі. Він боїться і не вірить сучасній владі, бо чого доброго, можна потрапити в халепу. Величезні матеріальні втрати понесла Україна від голодомору. Будівлі, приміщення, споруди, майно – все це було знищене, занедбане, приведене у непридатність.

15 травня 2003 р. Верховна Рада визнала Голодомор актом геноциду. Напередодні, віце-прем'єр Д.Табачник, виступаючи у Раді, напоягав: «Ми мусимо донести до світу, що штучні голодомори радянської епохи були нашим українським Голокостом. Це був свідомий геноцид українського народу, який наклав свій безжалний відбиток на всю нашу історію, на національну самосвідомість.»⁷ Нині пан Табачник змінив свою думку на 180о. Такі наші керманичі.

Голодомор 1946-1947 років, як і попередній, учинений з вини Сталіна, Молотова, Кагановича. На 1946 рік план хлібоздачі Україні доведено у розмірі 340 млн пудів хліба – явно неможливий до виконання. Утім, його не зменшили, а збільшили до 362 млн 750 тисяч пудів. Забирали усе, але виконали цей смертельний план на 62,4%. Цей голодомор забрав понад 1 млн життів людей України.

Тільки Президент України В.Ющенко голосно заявив про трагедію голодоморів, підкреслюючи, що не будемо вимагати відшкодування за втрати. Однак, з цією позицією не можна погодитися. Рано чи пізно втрати мають бути відшкодовані Росією - правонаступницею СРСР.

Не будемо вдаватися в глибоку історію націоналістичного руху, а погляньмо на події у часи Другої світової війни, коли вогнем і мечем перевірялася чистота націоналізму. У діяльності націоналістичних течій це був період породження проблем, подолати які стали непосильними для наступних поколінь. У всякому разі – до 2010 р. зробити цього не вдалося ще нікому. Відомо, що напередодні вторгнення німців на територію

України Організація Українських Націоналістів розділилася на дві течії: ОУН (м) та ОУН (б). У перекладі на доступну мову – це мельниківці та бандерівці, від прізвищ керівників.

Старе крило очолював полковник Андрій Мельник, який до кінця свого життя (1965р) був незмінним вождем своїх прихильників. Молоде крило очолив амбітний максималіст Степан Бандера. Обидва крила націоналістів ставили за мету утворити незалежну українську державу. Друга світова війна затягла у свій вир як мельниківців, так і бандерівців. Врешті-решт, націоналістичний рух в Україні отримав назву бандерівщина. Така назва прижилася як серед народу, так і у німецьких, російських ідеологічних та військових документах.

Український націоналізм 1930-1950-х рр. проявив небачений героїзм народних повстанців та значної частини їхніх провідників. Гасло „Здобудеш українську державу, або загинеш у боротьбі за неї!” стало смислом життя українських героїв. Вони дотримувалися настанов. своїх попередників Є.Коновальця та С.Петлюри, який писав: «Тільки меч, а не слова, тільки збройна боротьба, а не демократичні методи можуть захистити право народу на самостійність і вибороти його державність». Так вони й робили. І про це свідчать слова вояка і поета Івана Гнатюка:

*Воно жило і в боротьбі,
І в муках рабського терпіння,
Та не зневірилось в собі –
Моє трагічне покоління.*

Мельниківці протягом війни і після неї, очолювані однією особою, не дали помітних відхилень від свої ідейних позицій. Бандерівці у своїй бурхливій діяльності породили значні прецеденти, на які треба звернути увагу усім, хто якимось чином причетний до націоналістичного руху.

ОУН-УПА продемонстрували найвищу форму самоорганізації не тільки української нації, а й інших вільнолюбивих націй, які дали своїх представників до Української Вітчизняної Визвольної війни ХХ століття. Це була Друга Вітчизняна Визвольна війна української нації за справедливість і свободу після першої у 1648-1654 рр.

Українська нація, як жодна нація СРСР, постраждала під час окупації України російським комунізмом. Вона вийшла з об'ємів „старшого брата” суттєво ушкодженою як фізично, так морально і духовно.

За різними підрахунками, українська нація за період комуністичного володарювання втратила більше 40 млн. осіб.⁸

Такі втрати можуть викликати найтяжчі психологічні потрясіння, від яких не завжди можна звільнитися. І тому наша нація залишається переляканою від жахів, які вона отримала протягом побудови комунізму в СРСР. До цього часу українська нація ніяк не може оговтатись від майже столітнього фізичного та тривікового духовного нищення.

До цього часу (2010) нація не може очиститись від облуди, від тиранії, отриманої тільки за те, що хотіла залишитися сама собою - такою, якою вона сформувалася природним шляхом протягом багатьох попередніх тисячоліть. За період неволі під російською окупацією українська нація найбільше постраждала від депопуляції, що призвело до катастрофічного зменшення українського населення, а також різкого (небаченого раніше) зменшення процесу відтворювання населення. Уже у 1980-х роках число померлих в Україні перевищувало число народжених. І до цього часу ця тенденція чітко зберігається.

Протягом підневільних часів найжорстокішому винищенню піддавалася українська еліта. Це та частина людності, яка завжди була, залишається і тепер ядром української нації, генератором інтелекту, честі, гідності, жертвовного служіння народу, генетичного коду вищої якості. Нашу еліту знищували не тільки фізично, не тільки духовно, психологічно, а й національно. Асиміляція стала одним з еластичних способів позбавити наших видатних людей національної сутності шляхом шлюбів з представниками (представницями) російської, єврейської... людності. Діти від таких шлюбів уже назавжди втрачали українську ідентичність і ставали представниками інших націй, як правило, ворожих до українства. Яничарство набуло нових форм і методів, більш „цивілізованих”. Але від цього їхня згубність була такою ж нещадною як і репресії, розстріли, тортури. Купивши українця нагородами, квартирами, високими посадами, асимілювавши його – це означало не що інше, як національне вбивство українця з одночасним народженням яничара. Була вбита моральна людина і породжена аморальна, злодійська істота, яка готова здійснювати будь-які правові і моральні порушення проти своїх братів і сестер.

Психологічне нищення українства творилося не тільки владними структурами, а й всезагальним народним настроєм російського суспільства на всіх його соціальних щаблях. Насмішки, приниження, образи, наклеювання ганебних ярликів, втовкмачування почуття

неповноцінності і безліч інших способів таврування застосовувалися „старшим братом” щодо українства. А тих, хто намагався захистити українство, знищували швидко і безслідно.

Зомбування, тобто перетворення українства у нікчем, затурканих істот, російським комунізмом здійснювалося широкомасштабно як цільова державна ідеологічна програма. У цю програму входили такі категоричні постулати: зрада українця своєї нації на користь Росії – добре; якщо ж Українець співпрацює з німцями – це вважається зрада Росії; захищати українські інтереси – це зрада Росії; Росія – це добре, Україна – це погано. Витравлювалася любов і повага з української душі до самого себе. Формувався з українця раб, який немає ні роду, ні племені. І тут у російського комунізму були величезні досягнення. Адже й тепер значна частина українства підтримує своїх нищівників – російських комуністів в Україні на чолі з відспіваним їхнім керівництвом.

За совітів інформаційний простір був насичений вихваланням Росії, усього російського, а як щось подібне (за недоглядом цензури) з’являлося щодо України, кара наступала миттєво. Інформаційне домінування російських ЗМІ залишається недоторканим і у незалежній Україні уже 19 років, і кінця цьому не видно. „Народ залишений напризволяще, наодинці з інформацією, яка може незворотно зруйнувати, а то й знищити українську націю, перетворивши суспільство в безвольний, депресивний, споживацький натовп...”⁹ Така загроза є реальністю, з якою належить наполегливо боротися.

Особливо нищівною була система руйнації та нещадного нищення української мови.

На жаль, цей процес продовжується і масштабно підтримується Москвою, без найменшого докору сумління щодо злочинності цієї провокації. Русифікація України у сучасних (незалежницьких) умовах набирає шалених темпів, без будь-якого спротиву української влади.

Українська нація живе на власній території не відокремлено, не ізольовано від представників інших національностей. Основними так званими національними меншинами в українському суспільстві є росіяни, євреї та деякі інші. Це тепер ми їх називаємо національними меншинами, хоч вони категорично цього не сприймають. А тоді, у період російського комунізму, ці національні меншини вводилися в українське суспільство від імені керівної і спрямовуючої сили – від КПРС. А це означало, що прислані Москвою люди належали до вищої соціально-політичної касты,

до російсько нації. Їх засилали не для того, щоб вони працювали на землі чи робітниками на заводах. Це були керівники, що займали посади від бригадира до першого секретаря ЦК КПУ. Ці люди прибували в Україну не одинаками, а у супроводі багатьох помічників. Достатньо згадати, що разом з Постишевим в Україну приїхало декілька тисяч „спеціалістів”. Для „зміцнення” кадрами українських колгоспів Москва прислала по 25-30 тисяч керівників, як правило, з фабрик і заводів. Зауважимо, що з цих посланців не було жодного, який би продемонстрував високий клас керівництва сільськогосподарським підприємством. Усі знатні люди села – це місцеві аборигени.

Російська комуністична система особливу увагу приділяла руйнуванню ідейної стійкості українців. Вона, ця система, успадкувала від царату усі моделі роз’єднання українців на ворогуючі групи. Особливого розквіту ідеологія розкладання української єдності набула за царювання Петра 1. Чекісти й кагебісти цю злочинну систему довели до вищої досконалості. Бацили розділення вселилися не тільки в душі простих, малоосвічених українців; вони опанували душами академіків, докторів наук, професорів, творчої інтелігенції і навіть тих, хто за своїм службовим становищем мали б кріпити незалежну Україну, просвітлювати національно несвідомих, ідейно недозрілих українців.

Про наслідки російсько-комуністичного деспотизму сказано чимало праведних слів. Почитаймо висновки ще одного російського філософа з цієї теми : «...во-1-х, была создана уникальная порода людей – «новый советский человек». Идеи Ортеги-и-Гассета относительно «массового человека» вполне осуществились в нашей стране, по крайней мере, это можно сказать о значительной части населения; во-2-х, тоталитаризм развил и углубил в российском характере нигилистическое отношение к личности, всегда имевшее место в русской культуре. Всегда было неуважение к личности со стороны государства, со стороны общества, можно сказать, что всегда было неуважение в самом себе. В тоталитарном обществе всякое проявление личностного начала талантливость, оригинальность были подозрительны. И по сию пору появление личности у нас все еще является чудом. Подлинная личность – человек совершенно свободный внутренне, человек самобытный – так же редка сегодня, как и 100, и 200 лет назад; в-3-х, тоталитаризм был массовым беспрецедентным насилием над природой. Потери окружающей среды уже оборачиваются катастрофическими последствиями.»¹⁰

Колоніальний стан викликав глобальні втрати української нації. Але є ще так звані «українці», які закликають українську націю іти під Росію, мовляв, так жити краще. Можливо, комусь там справді краще, але тільки не українцям. Тож, почуймо та послухаймося поради Миколи Хвильового: «Геть від Москви!»

2.2. Тяжка ноша незалежності

Українська нація в останнє тисячоліття перебуває у стані виживання. Вона не жила повноцінним життям, а великими зусиллями виживала. Те ж саме маємо у сучасний період.

Наша нація пройшла через успіхи і втрати багатьох тисячоліть, і зраненою постала перед с вітом 1991 року. Що являла собою Українська нація на момент отримання державної незалежності? Це недобита, недостріляна, недоповішена, недоцькована, недопотоплена, недозакопана живою у землю українська людність. Це людність, яка вийшла ущербною з колоніального, геноцидного, деспотичного комуністичного концентраційного табору.

Українська сучасна нація - це людність, яка залишилася від геноциду, від голодоморів, від репресій, від колективізації, від безправності, від знущань, із залишками малоросійства, хохляцтва, меншовартості.... Недоасимільована, недогвалтована етнічна маса. Людність з постійним тавром зрадництва, наклеєним Росією; людність, яка системно піддавалася депортаціям, висиланням „туди, де Макар телят не пас”, у тайгу, тундру, золоті приїски. Багато було виселено, а малося виселити усіх українців. Завадила УПА та планова система, у якої не вистачило клепки, „своєчасно подати заявку у Держплан”.

Це людність, яка працювала у колгоспах від 1929 р. по 1965 рік безоплатно. 36 років колгоспники працювали за так звані трудовні, тобто без грошової оплати, за чисто символічну натуральну оплату. 70 років безперервного національного гніту, злиднів, презирства, наруги. Це залишки українського „буржуазного”, а ще „українсько-німецького” націоналізму. Це людність, усередині якої (включаючи усі щаблі державно-самоврядної влади) до цього часу сидять законспіровані агенти іноземних спецслужб, які нацьковують українців на українців, чинять розбрат. Вони присутні у всіх державних, політичних, громадських організаціях, у бізнесових структурах, у правоохоронних органах, у війську, в освітніх, науко-

вих, культурницьких установах. Втесалися у родинні кола; накинули на себе жовто-блакитні мантиї, їх важко розпізнати миттєво, треба мати спеціальний вишкіл. Ідеологія іноземних спецслужб має безліч прийомів розкладання людської гідності, і багато з них успішно застосовуються: пияцтво, розпуста, наркотики, спокуса грішми, паплюженням українських державників тощо.

І ви хочете, щоб ця людність мала високу національну свідомість? Цього не сталося, і не могло статися, бо ніякої роботи у цьому напрямі не було здійснено. А з нічого – нічого путнього не буває, проростає тільки негатив. Це не вина, а велика біда, трагедія української нації. Вона хвора, перелякана, деморалізована – має фізичні, генетичні, душевні травми, отримані у період російської окупації. Окрім того, вона вийшла окремими частинами з сфер чужих ідеологій і, природно, несла, за принципом спадковості, у собі залишки впливу не тільки російської, а й польської та інших колишніх господарів. Ця людність, наповнена страхом минулих часів, мала морально-психологічні порушення, які треба було лікувати психологічно, морально, духовно, державницькі, бо це пост геноцидна (за висловом Дж.Мейса) спільнота у нових умовах, яких вона не знала і не уявляла свого місця в них.

Українська нація увійшла в незалежну українську державу обезглавленою – не мала вождя. Була зовсім безправною і не готовою перебрати владу у свої руки. І ніхто їй не допоміг осмислити себе у новій та відповідальній ролі. Українська людина у період незалежності, як і у попередні роки століття думає про шмат хліба, але ніяк не про державу, не про її майбутнє. Вона живе сьогоднішнім, зводить «кінці з кінцями». І все тому, що при владі як були росіяни та євреї, так вони залишилися і після 1991 року.

1992 р. українська нація, ослаблена й непевна у своїх можливостях, була виведена на політичну і державну арену, де вже перебували досвідчені нації-бійці (російська, польська), з багатовіковим досвідом націю та державотворчості. Можна умовно уявити собі, що на ринг вивели професіонала з боксу Віталія Кличка і такого ж зросту та ваги чолов'ягу, який ніколи не займався боксом. Зовні ці два бійці ніби належать до однієї категорії, але як бійці – вони неспівставні. Не важко уявити, який може бути результат «бою» цих осіб. Результат дій української нації дуже сумний. За цей логічний неуспіх нашу націю С.Глузман назвав дитячою. Не маючи досвіду політично-державницьких змагань, українська нація на чолі з такими ж недосвідченими лідерами (Л.Лук'яненко, В.Чорновіл...)

була ошукана тим, що не отримала юридичного права бути правлячою нацією в українській державі. Ніхто з націонал-патріотів, що проявили себе у 1960-1970-х роках, в умовах незалежності (1991—2010) не знав, якою має бути незалежна Україна. Це були романтики (хоч і провели в гулазі) багато років поневолення. Сам юридичний факт оголошення ними сприймався як автоматичне розв'язання усіх інших проблем. Але й цих інших проблем не знали. Найсвідоміші люди були великими патріотами і водночас безпорадними прагматиками – не знали, що робити з незалежною Україною. Не мали жодного уявлення про те, як побудувати тверду, сильну і вічну українську державність. Це були патріоти-абстракціоністи. Не маючи будь-якого державотворчого та націотворчого досвіду, вони опинилися «іграшками» у руках політичних ділків. Якщо об'єктивно оцінювати ситуацію тих часів, то великих претензій до цих політиків не можна й пред'явити, - це був період дитячої свідомості. Навіть українські націоналісти, здавалося, найрадикальніші політики, і ті задовільнилися формальним статусом незалежної України.

Але минули часи. Обставини вимагали вдумуватися у процеси, знаходити правильні рішення. Найсприятливіший момент настав, коли на посаду президента України було обрано В. Ющенко - він українець і зобов'язаний був стати на захист зневаженої своєї нації. Життя показало, що і 2005 року розуміння стратегії і тактики державотворення та націотворення не було. В.Ющенко, як і всі інші націонал-патріоти не розумів ситуації, а тих, хто розумів і намагався йому допомогти, не допускав до себе. Ідеологічна незрілість В.Ющенко відіграла негативну роль у використанні великих можливостей розбудови вільної України. В.Ющенко не став батьком нації. Іншим діячам ця місія також виявилася непосильною ношею.

І тепер, 2010 р., нація залишається без свого вождя. Ця посада – вакантна. Не видно претендентів. На посаду президента України охочих багато, а на посаду вождя нації – немає жодного.

Посада президента – прибуткова, посада вождя нації – жертвна.

Українська нація, опинившись у незалежній державі, не відчула будь-яких змін відносно свого становища у новій ситуації, порівняно з попередньою владою. Вона не була правлячою нацією у комуністичному пеклі, а була гнаною і безправною. Таке саме становище вона має у незалежній українській державі, а допомоги не отримує ні від влади, ні від української еліти.

Якщо нація не володіє власністю, відбувається моральна деформація, таємне привласнення частини добра, яка належить їй, а влада забороняє ним користуватися. Доводилося красти. З цього починається моральне падіння як окремої людини, так і національної спільноти.

Комуністичний лад, вірніше спланований безлад, зробив усе, щоб українська нація втратила моральне обличчя. Щоб вижити у колгоспно-комуністичній системі, треба було красти. Це гріх, який у 1991-2010 рр. не був усунений. Коли у часи незалежності українське народне добро розкрадали можновладці, нація не протестувала, бо крадіжка та паразитизм як метод життя стали звичним явищем, «моральною нормою».

Нації потрібна негайна (як 1991 р., так і 2010 р.), невідкладна моральна, психологічна, матеріальна, ідейно-національна допомога від української державної влади, перш за все. Ідейно-патріотичну допомогу повинні були надати політичні та громадські організації саме тим прошаркам населення, які зовсім відбилися від моральної цнотливості, від української ідентичності. Багато хто з цих людей хочуть стати українцями, але не знають, як це зробити, до кого звернутися, отримати пораду, підтримку тощо. Конкретних способів такої допомоги існує достатня кількість, але такого питання взагалі не виникло й до нинішнього дня. Українська нація мала право почути від влади такі слова: «Українська нація займає в суспільстві домінуюче становище, а тому має стати правлячою нацією в українській незалежній державі, стати власником, а не крадієм власного, народного добра. Українці, беріть владу і народну власність у свої руки!» Влада, навпаки, усе зробила, щоб українська нація не стала власником добра і не прагла стати провідною силою у суспільстві та державі.

Нагадаємо, як в українській незалежній державі знищувалася українська нація.

Так звана «українська влада» вчинила злочин перед українською нацією тим, що вилучила з українського паспорту реквізит «національність». Такої наруги не можна знайти у всьому світі. Це була спецоперація ворожих сил, зміст якої не спромоглися втямити українські «вожді» й до цього часу. Перше, що зробили утаємничені вороги – викреслили з паспорта реквізит про національність. Це була бомба уповільненої дії, на перший погляд, таке собі невинне дійство – зняли один реквізит. Але виявилось, що цей «невинний» прийом знищив націю: немає реквізиту – немає нації. В суспільстві, де 80% українців, немає української нації. Ловкість

рук, диявольська хитрість, і націю викреслили з життя. Ми кричимо про дискримінацію, а вони нам відповідають: «Немає ніякої дискримінації, бо ніякої української нації в Україні не існує. Тут є тільки населення, громадяни». Афера! Злочин! Наруга! І все це ми «проковтнули».

А вже після цього, постановою Кабінету Міністрів України № 1367 від 12 вересня 2002 року (прем'єр-міністр А.Кінах) усунуто реквізит «національність» з свідоцтв про народження, про смерть, про шлюб, про розлучення. Відбулося перетворення української нації у безбатченків, у натовп, у людей без роду і племені, щоб українці забули, хто вони такі. Цим злочинським актом національне питання було зтоптане, виведене з обговорення, замовчане. Українська нація, вийшовши з колоніального полону, з геноцидної деспотії, потребувала особливо бережливого ставлення до національного питання. Адже вона перебувала століттями під загрозою повного знищення. Настала пора української державної незалежності. Українська нація має домінуюче становище у суспільстві. Влада була зобов'язаною будувати національну державу. І цей процес мав очолити президент незалежної української держави. А цей президент скасовує українську національність як неіснуючу. Українську державність очолили національні меншини. І все нібито правильно. Обман був настільки ошелешуючий, що й до цього часу ходен з політиків, включаючи президента В.Ющенка, який почав торкатися національного питання, не зрозумів і не підняв цю тему у законодавчому чи публічному варіантах. Так і перебуває українська нація забутою Богом і державними людьми.

Л.Кравчук закликав суспільство посадити В.Ющенка у тюрму нібито за те, що він критикує криміналітет Ю.Тимошенко, а насправді за те, що В.Ющенко хотів відродити українську націю, яку Л.Кравчук кинув у забуття. Якщо дивитися правді у вічі, то ув'язнення вартий не В. Ющенко, а Л.Кравчук. Дуже вже багато у нього гріхів перед Україною.

Нас повчають європейським досвідом, де реквізит «національність» скасовано. Але не кажуть, що до цього рішення європейці йшли декілька сотень років. І лише тоді, коли там національні питання були розв'язані і втратили свою злобну актуальність, питання про етнічну належність відпало само собою. А в Україні до цього часу (2010р) не можна заговорити українською мовою, бо негайно почуєш «гаваріте на общедаступном». В Україні до цього часу українська нація переслідується російською національною меншиною. Як же в таких умо-

вах можна скасовувати реквізит «національність»?! Таке скасування є злочином! Нації потрібна підтримка влади длягуртування, для усунення несправедливості. А відбувається усе навпаки.

Це був перший крок. Другий крок уже витікав з першого і був його продовженням. Якщо в Україні немає українців, то президентом України може будь-який громадянин країни. І цю злодійську позицію фіксує Конституція України. Ось так, політично просто, по-злодійськи підступно, національні меншини, за повної бездіяльності так званої «української еліти», обвели «навколо пальця» усіх наших «державних патріотів», які перебували у Верховній Раді, у політичних партіях, «вождів» нації, громадських діячів. Для більшої переконливості наведемо прізвища окремих осіб: В.Чорновіл, Л.Лук'яненко, І.Юхновський, С.Стецько, І.Дзюба, Д.Павличко, І.Драч, М.Жулинський, В.Яворівський, Ю.Щербак, брати Горені, Ю.Костенко, М.Пензенник та багато інших, які були на вищих щаблях державно-суспільної ієрархії.

Коли до влади прийшли В.Ющенко, Ю.Тимошенко, то ці діячі також не зрозуміли ситуації, дали негативним явищам повну можливість розвиватися на шкоду Україні. Українська нація залишається і тепер (2010) національно недозрілою спільнотою. Цей стан стосується як простого люду, так і (головним чином) сучасних керманичів.

У цілому, можемо з сумом констатувати, що ноша державної незалежності для української нації виявилася тяжкою, не підйомною. І не тому, що нація була інтелектуально слабкішою від тих націй, які вже мали досвід державотворення, а тому, що претенденти на місію лідера нації виявилися неспроможними будувати націю і державу у форматі вимог сучасності.

До наших недоліків додалися «турботи старшого брата». В.Путін у квітні 2008 р. у Бухаресті заявив, що Україна – зовсім не держава, а випадкове формування. Мер Москви Лужков сказав: «Украинского государства никогда не было и не будет, а Малороссию мы могли уже в 2004 году взять, но мы её заберем всю и непременно, и тогда националисты за всё нам ответят.»¹¹

«...Самое важное для нас – утвердить систему эшелонированного присутствия России на всем постсоветском пространстве. В этом случае передове рубежи национальных интересов России образует русская культура за пределами государственных границ (ареал активного использования русского языка). Культурное присутствие на всем постсо-

ветском пространстве – предпосылка лидирующего положения России в Евразии и одновременно естественная легимитация этого положения. Для того, чтобы сделать необратимым культурное присутствие России на передовых рубежах постсоветского пространства русскоязычному населению не обходимо помочь превратиться в жизнеспособные сообщества (новое русское зарубежье становится посредником в экономических связях между Россией и странами пребывания.»¹²

Під цю ідею Росія виділяє значні кошти.

Так масовано атакують нас російські державники, науковці, політики лише б захопити чужі території, чужі душі, чуже майно...

2.3. Причини, що спонукають до пошуку нової моделі відродження нації

Національна несправедливість

У сучасній Україні панує несправедливість до української, титульної нації. Це не тільки алогічно, це злочинно. Особливого удару зазнає село. Українське село – це не просто земля, хати, трудівники. Це перш за все і головним чином – Родове Гніздо Української Нації. Саме там, у селі, виплекалась і загартувалася українська національна свідомість, українська сутність сільської людини. Тут постав український захисний героїзм проти ворогів, зайд, грабіжників, мародерів.

Українське село – це основний пласт нашої національної культури. За багато тисячоліть еліта нашої людності створила багатобарвну і неповторну світоглядну систему, астрономію, астрологію, математику, календарі, свята, звичай, традиції...

Немає у світі нації, яка б створила один мільйон пісень, колядок, щедрівок..., а українство їх створило і подарувало світу на щастя та радість. Переважна більшість пісенної творчості припадає на сільську людину.

Але біда (якщо не трагедія) прийшла і в наше село. Воно вимирає, ніхто ним не опікується, що свідчить, що нація хвора, держава хвора. Державна влада не захищає титульну націю. І це призводить до відчуження держави від нації і навпаки, нації від держави.

Українська нація за 19 років державної незалежності не прийшла в себе від попередніх трагедій, бо не було належних умов. Це розуміли вороги і не надавали потрібних умов для національного відродження.

Цього не розуміли націонал-патріоти, а тому втратили контроль над ситуацією. Президент мав це розуміти. Усе залежало від нього. В.Ющенко хотів, але не знав, як і чим допомогти українській нації. Дуже вже він опікувався демократизмом та лібералізмом, вважаючи, що цим самим сприяє національному розвитку українства. Така ідеологічна орієнтація В.Ющенка не допомогла нації, а усугубила її становище на рідній землі.

Якщо за часів В.Ющенка українську націю не зуміли привести до тями, то тепер про це годі й думати. Кучмівські оцінки, що українська національна ідея не спрацювала, а українці – люди з придур'ю, набули центральних положень у ставленні до титульної нації.

Українська нація в українській державі (1991-2010) отримала розлоге і багатоваріантне тлумачення як ззовні, так і вдома. У цій багатогранності щось дуже мало того, яке б цементувало, зміцнювало й розвивало українську націю. А саме цього й потребує українська нація. Українська нація яскраво проявила себе 1 грудня 1991 р. дев'яносто двома всенародними голосами за незалежність України. І що? Може, влада відкликнулася на цей глобальний порив нації і надала їй правлячі функції? Ні! Влада утворила таке пекло в Україні, що нація стала жебрачкою, а влада – супербагачкою.

Українська нація 2004 року спалахнула майданами по всій Україні. Не тільки в Києві, а у всіх обласних центрах були майдани. Україна кипіла як вогнедишний вулкан. Нарешті перемогли. Президентом став В.Ющенко. Нація плекала велику надію.

А влада. Може, враховуючи свій гріх перед нацією 1991 року, вона утвердила закони справедливості 2005 року? Ні! Все як було, так і залишилося: багаті багатіли, бідні бідніли. Як бідних залучити до боротьби за своє керівне становище? За допомогою державної ідеології та державної дії. Ані державної ідеології, ані державної дії не було. Занедбана нація поставлена у власній державі у становище підневільної етнічної групи. Більшого зла придумати не можливо.

Наші «демократи» не побачили зла від держави та й пишаються нею як своїм дітищем.

Згадаймо сакраментальне здивування В.Яворівського: «Що ж ми за такий народ?» Це запитання – переконливе свідчення абсолютної відсутності будь-якого, навіть елементарного знання про свою націю, членом якої є цей, з дозволу сказати, «інженер людських душ». Він

дуже обурювався з приводу недолугості українського народу. Постійно публічно ставив питання: що ж ми за народ такий? 2001 року видав книгу під такою ж назвою. Незадоволений своїм народом народний депутат і головний письменник України. Не міг тоді (не може й тепер) утямити пан Яворівський, що нація потребує допомоги від держави та власної еліти. Не під силу цьому панові думка, що українська нація повинна бути правлячою нацією. Пригнічена нація не може діяти успішно на політичному полі не тільки тому, що влада не дає їй цього робити, а ще й тому, що нація не звільнилася від полону чужих ідеологій, ніяк не може увійти в українську національну світоглядну систему. Державної ідеології в Україні немає. Нація не може самотужки подолати свої недуги.

В.Яворівський радіє з того, що українська держава не має своєї ідеології. Цим він демонструє повну необізнаність у сфері ідейного впливу на маси. Він не підозрює, що у своїх «20-хвилинках» по радіо здійснює ідеологічну роботу. Але ідеологічна робота приватної особи пана Яворівського – це мікроскопічна величина у порівнянні з державною ідеологією, у якій задіяні усі державні структури. Утім, підкреслимо: те, що робить В.Яворівський у радіопередачах – справа вельми похвальна. Якби усі українські інтелігенти, кожен на своєму місці, робили хоча би дешицу такої патріотичної роботи, то українська нація швидко б прозріла. Яворівському не вистачає усвідомлення, що нація страждає від недолугості керівної верхівки при владі та у суспільстві, до якої він належав і належить. Адже, як показала практика, проблема полягає не в нації, а в провідниках. Перед нацією мають великий борг не тільки державна влада, а велика чисельність української інтелігенції.

Олег Черногуз, з цієї ж письменницької групи, оголосив, що ми «нація без голови і без пам'яті». Саме під таким заголовком він опублікував статтю у газеті «Нація і держава» 26 січня-2 лютого 2010 р. А редакція цієї газети надрукувала це неподобство на своїх шпальтах. Ви б глянули, яку карикатуру на українця там намальовано. І це називається націоналістична газета. Ганьба і сором!

Почитаймо окремі «мислі» нашого Олега Черногуза.

«...українці не здатні...згуртуватися. Вони здатні тільки потрапити до книги рекордів Гіннеса, або вийти на всесвітнє посміховисько. Це досі нація рабів. Нація без голови й без історичної пам'яті. Нація героїв-одинаків і нація самоїдів. Ні, ми таки нація без голови і без пам'яті; мені так не хочеться нині називати себе українцем».

А ми думаємо, чому ж у нас так погано ідуть справи? Іншими вони й не можуть бути, бо ті, хто мав би розуміти свою націю краще, ніж сама вона, допомагати їй стати господарем на своїй землі, у своїй державі, виявилися бездарними ледарями думати і діяти. Вони наносять їй моральні образи, породжують її меншовартість, лютують скаженою ненавистю до людей, які цих «мудреців» породили. Наші «патріоти» дають ворогам України можливість бити нас нашим же «салом». Вони нас б'ють, а ми їх критикуємо, нічого не робимо.

Українській нації немає у чому каятися. Вона бореться, але «еліта» часто зраджує її. На жаль!

Українці в Україні залишаються незахищеними від дня утвердження незалежності України. Захищати українців не було і немає кому у цій так званій «незалежній державі». На них у своїй нібито державі як з рогу достатку сиплються образи і приниження не тільки у приватних, особистих бесідах, а й у ЗМІ, у політиці, у Верховній Раді. «У хохла мозги салом запліли», «Бандеровці – фашисти», «Бандера – німецький служака», «Ющенко – фашист», і немає числа цим наругам на українській землі.

Українська влада не реагує на цю диверсію. От би про українську владу сказати, що вона без голови та національної честі – це було б логічно і справедливо. Але панує тиша, мовчання – бояться. А націю можна безкарно ображати. Навіть отримати похвалу «за сміливість різати правду-матку». Боягузи! І найбільші серед них – лідери.

Російські політики і священники дерзновенно лукавлять про спільну історію «братських» народів Росії та України, про Київ, як «мать городов русских». Братерство українців та росіян протягом 337 років полягало у тому, що українець пер плуга, а росіянин поганяв його батогом і собі забирав зібраний врожай. Що ж стосується Києва, то він був і залишається матір'ю українських (русинських) і ніяк не російських міст, бо Росія постала лише з волі Петра I. Але імперські апологети продукують рабовласницьку ідеологію, а тому чесність і мораль для них не існує. Вважають істиною ту нісенітницю, яку проголошують вони. Логіка навпаки. Ця логіка-брехня падає на слабку національну свідомість українців і вони симпатизують Росії.

Зайди-заброди безкарно топчуться по наших душах, по наших тілах, по нашій національності, по нашій культурі, по нашій мові. І це тут, у нашій хаті, на своїй землі. Усі давні та сучасні сваволі щодо нації дають погані для нас наслідки.

В Україні катастрофічно скорочується чисельність населення. Це явна ознака хворості нації.

Українців стає все менше на своїй землі. Як повідомляє Держкомстат України на 1 листопада 2009 року чисельність населення України становила 45 млн.999 тис. 934 чол. На 1 жовтня 2009 р. було 46 млн.41 тис.345 чол. За жовтень скорочення склало 11 тис.411 чол. Чисельність міського населення на 1 листопада становила 32 млн.536 тис.444 чол. (на 1 жовтня – 31 млн.538 тис.567 чол.), кількість сільського населення – 14 млн. 556,5 тис. чол. На 1 листопада 2008 р. населення становило 46 млн. 179 тис. 226 чол. (міське – 31 млн.592 тис. 830 чол., сільське – 24 млн.586 тис.396 чол.) За рік (з листопада до листопада) населення країни скоротилося на 180 тис. чол.¹³

«...за 20 років українців на 6 млн. поменшало. І демографічні прогнози невтішні. Середня тривалість життя в Україні на десять років менша, ніж у Європі, дитяча смертність у два з половиною рази вища, дуже висока смертність від туберкульозу; від алкоголізму щороку помирає приблизно 40 тисяч, від паління – 100 тисяч. Нині активно обговорюють проблему корумпованості медиків. Прошу взяти до уваги, що середня зарплата медиків 2010 становить 1445 грн. У Білорусі, наприклад, вони отримують у п'ять разів більше. Ще одна проблема – нестача медиків у селі.

Ми повинні дбати про охорону здоров'я, виховання здорового способу життя, починаючи із дитячого садка, зі школи.»¹⁴ Нація мусить проявити свою волю, прагнення змінити негативну ситуацію. Відступати нікуди!

Оскільки українська нація за 19 років не була приведена в національно свідомий стан, не стала головною силою у власній державі, а перебуває в тяжкому, можна сказати, безнадійному становищі, її легко «взяли у полон» регіонали. Цей висновок підтверджується поведінкою нації після обрання В.Януковича Президентом України – вона мовчить, не реагує на те, як «гарант» здає Україну під Росію.

Потрібні рішучі дії, інакше українська нація може потрапити у категорію «неісторичних націй», яким усі пророкують зникнення з політичної карти світу. Цього допустити не можна.

У «Матеріалах міжнародної науково-практичної конференції 22-23.10.1993 р» відзначається Шульгою Н.А., що на 1000 зайнятих людей в Україні 1989 року серед росіян мали вищу освіту 201 особа, а серед українців – 117; у містах проживало 87,56 % росіян і 60,32 % українців; серед службовців 36 % росіян і 23,5 % - українців. А.Орлов фіксує, що

43% росіян України народилося за межами України. Додамо від себе, що службовці-росіяни займали ключові позиції в Україні, а українці – другорядні посади («носили снаряди» російським керманччам). Росіяни в українських містах займали кращі квартири, мали всілякі пільги, а українці задовольнялися «об'їдками з барського столу».

Головним державцям, у першу чергу Л.Кравчуку, було дуже добре відомо, як протягом багатьох століть російська окупаційна влада нацьковувала східних українців на західних. І зусилля окупантів дали свої чорні плоди. Західні українці називали східних москалями, а ті західних – бандерівцями, вкладаючи у слово «бандерівці» такі поняття, як зарізяки, вбивці, вороги народу тощо. Недовіра, а нерідко й ворожість «пробігала» поміж українцями.

Коли настала українська незалежність, то цей ідеологічний бар'єр треба було усунути державною політикою. Проблему замовчано. Не існувало тоді, не існує і тепер (2010) державної ідеології. А вороги наші у цей час не склали ідеологічно-підривної роботи. Агенти російських спецслужб невпинно продовжували посилювати розкол серед українства. Враховуючи те, що східне українство перенесло неймовірні страхиття від російського комунізму (голодомори, розкуркулення, колективізацію, репресії, цькування...), то цілком логічно, що серед цієї людності практично не залишилося національно свідомих елементів (їх винищено), а були і є духовно та психологічно покалічені люди, які усього бояться. І небезпідставно, бо влада неукраїнська. Вона нещадно карала вільнодумців.

О.Забужко цілком слушно зауважила, що після проголошення незалежності потрібно було вимагати статусу народу, потерпілого від геноциду.¹⁵ Цього не було зроблено, а ситуація вимагала «зліпити» усі ці національні «осколки» в один національний моноліт. Сама нація прагла, тужилася до єднання. Перший потужний сплеск національного прагнення до єднання проявився у референдумі 1 грудня 1991 року. Другий яскравий приклад народного єднання продемонстровано на Майдані восени 2004 року. Потім з народу пішла ініціатива посилати дитячі групи та делегації дорослих зі східних областей до західних. Тут також були корисні результати. Але цього виявилось мало.

З боку державної влади в особах президентів Л.Кравчука та Л.Кучми годі було чогось подібного чекати. А вже від В.Ющенка нація вправі була очікувати і очікувала рішучих заходів щодо виконання своїх

обіцянок посадити бандитів у тюрми тощо. Атаки російської сторони на незалежну Україну не припинилися з набуттям нашої незалежності. Читаємо: «Для багатьох росіян українофобія стала частиною їхньої свідомості, складником національної ідеї. Виступаючи на Міжнародній науковій конференції «Голод 1932-33 рр. в Україні, Іван Драч говорив: «Перший урок, який уже стає невід’ємною складовою національної свідомості українця, полягає в тому, що в Росії ніколи не було, немає і поки що не передбачається іншого інтересу в Україні, ніж винищення до решти, до ноги, до пня української нації. Бачимо, що від найрафінованішого філософа до найзахланнішого пияка – надто в багатьох росіян вкладено справді фатальну одержимість українофобією. Вона становить один із головних елементів «русской ідеї», вона піниться несамовитою, справді зоологічною ненавистю до українства в російському парламенті, вона закарбована на стінах міст Криму: «Хороший хахол – мьортвий хахол!»¹⁶

Національна несправедливість породжувалася не тільки зовнішніми та внутрішніми ворогами, а й цілком патріотичними страждальцями, які відбули по 15-27 років комуністичного ув’язнення. Маються на увазі видатні особистості дисидентського «крила», які мали чисті помисли щодо України, але були дуже слабкими у національній ідеології. В.Чорновіл, Л.Лу к’яненко та всі їхні побратими, перебуваючи у російсько-комуністичних таборах, насичувалися ідеями демократичності космополітичного формату, коли нації як спільноти до уваги не бралися. Національні проблеми вважалися застарілими, неперспективними справами. Саме тому ми почули від В.Чорновола, що українські націоналісти – це історичний мотлох. Інші якщо цього й не говорили, то думали і поводили себе аналогічно. Далася взнаки недорозвиненість української національної ідеології. Оскільки людством правлять ідеології, то для українців, які віками потерпали від окупантів, національна ідеологія мала стати фундаментом політичної діяльності на користь українства.

Можна не сумніватися, у тюрмах, таборах серед ув’язнених були агенти, які спрямовували світогляд зеків на демократичні цінності, бо вони (ці цінності) могли бути дуже успішно використані проти національного відродження союзних республік. Статистика свідчить, що з середовища дисидентів 1960-1970-х років не було націоналістів. Вони пішли у неволю демократами широкого плану, такими й повернулися. Їх не турбували національні проблеми. Вони боролися за справедливість.

Харківські угоди 2010 р. розпочали новий наступ на українську націю. Укладаються відкриті та приховані (латентні) угоди між владою В.Януковича та московськими правителями. І все на шкоду українській нації. Тому про національну справедливість з приходом нової влади можна забути. Достатньо сказати, що на посаду Головного вчителя України призначено людину, яка ненавидить українство, є його непримиреним ворогом. Йому вичерпну характеристику дав однопартієць Борис Колесніков: «Давайте поднимем вопрос об исключении этого дешевого клоуна Дмитрия Табачника! Казнокрад, не создавший в своей жизни никакого бизнеса. Как он вообще может судить? Что он вообще делать умеет, кроме того, как книжки и картины из и так небогатых украинских музеев тырить?» Характеристика об'єктивна, але новий президент вважає, що саме Д.Табачник вартий того, щоб керувати освітою і наукою в Україні. Ну що ж, народ судитиме по їхніх діяннях – вони самі собі винесуть вирок. Ясно одне – українській нації такий «учитель» непотрібен.

Інший україноненависник з партії регіонів Вадим Клесніченко по радіо «Ера» називає українську націю збором різних національностей, а заходи В.Ющенка по державотворенню «були нацистськими та націоналістичними». Доктор філологічних наук, професор Любомир Сенник наголосив: «Щоб дати відпір представникам партії влади, яка буде систему влади в Україні за зразком КППС і повертає нас до тоталітаризму, ми повинні забути про дрібні незгоди та консолідуватися, зібратися в один-єдиний кулак, щоб подолати монстра, який наступає на Україну та українство. Я називаю нашого Президента ліквідатором. Всі їх заходи спрямовані на ліквідацію суверенітету. Не треба впадати у паніку, а працювати злагоджено, консолідовано.»¹⁷

За роки незалежності цькування українців стало основною темою не тільки людей при українській владі типу нардепа Колесніченка, а звичайних, пересічних неукраїнців, які живуть в Україні з часів СРСР і поводять себе так, що українці - це їхні прислужники, але ніяк не господарі незалежної України.

Яскравий приклад гоніння – луганський студент Сергій Мельничук вимагав від викладачів університету викладати свої дисципліни українською мовою, за що й переслідувався владою. Тепер, пройшовши всі судові інстанції України, він звернувся до Європейського суду у Страсбурзі, щоб усьому світові довести своє право на рідну мову і показати тому ж таки світові, що в Україні – неукраїнська влада.

Скільки знищено патріотів України – не перелічити: В.Чорновіл, О.Ємець, журналіст Гонгадзе, композитор Білозір... Значні втрати відбулися у часи нашої сучасної незалежності. Національні цінності титульної нації продовжують занепадати: мова, культура, книговидавництво, інформаційний простір. Ідеологія українства свідомо розчавлена. Водночас національні цінності етнічних меншин (росіян, євреїв...) набули в українському суспільстві непомірно високий, неприродний розвиток. Причому, цей розвиток відбувається за рахунок втягування етнічних українців у сферу російської, єврейської та інших культур, навіть індійської, за рахунок українського бюджету. У такий спосіб здійснюється руйнація української національної культури та етнічної ідентичності. Така тенденція є результатом недолугості української незалежницької влади, яка свідомо допустила до владних структур велику кількість представників національних меншин.

Україна перебуває під постійними багатofронтальними атаками іноземної псевдокультури, вульгарщини, розпусти, наркоманії, куріння табака дівчатами-підлітками, дівчатами-юнками, вагітними жінками. Чи можна гордитися тим, що українська незалежницька влада постійно стидалася пов'язати українську державу з українським змістом. Усі ці роки Україна формувалася як космополітична, ліберально-демократична країна з негативним ставленням до національної ідеї, національної свідомості громадян. Ось і маємо: Україна є, а українськості немає. Українська людність принижена, поругана національна честь. Хіба така державність потрібна українській нації?

Українська незалежна держава від 1991 року й донині будується без врахування інтересів української нації. Зберігається національна несправедливість щодо корінної нації. Ні органи державної влади (Президент, Верховна Рада, Кабінет міністрів), ні політичні та громадські організації цього основоположного питання не ставили на порядок денний законодавчого органа, а також перед суспільством. Від 2010 р. про таку постановку можна забути.

Внаслідок антинаціональної виборчої системи національні меншини послали становище титульної нації, а сама титульна нація, як за совдепії, перебуває на другорядних ролях. Якщо давати категоричну оцінку цьому явищу, то це явний злочин перед українською нацією, а якщо застосувати м'яку форму софізму, то це національна несправедливість стосовно титульної нації.

Від часів російської колоніальної системи сформувалася расистська дискримінація українства, одна з ганебних форм апартеїду. Ситуація не змінилася у 1991-2010 роках. Будь-яка спроба захистити українські національні інтереси зустрічає шалений опір «п'ятої колони», застосовуючи при цьому найбрутальніші звинувачення у фашизмі, у зоологічному націоналізмі тощо. Влада абсолютно спокійно реагує на цю злочинну поведінку національних меншин, які поводять себе господарями країни, а корінну націю перетворили на національну меншину, як і за режиму російського комунізму.

Відступництво

Шановний читачу! Ти, мабуть, запримітив, якщо за яблуною (іншим культурним деревом) немає догляду садівника, вона обростає безліччю молодих пагінців і, врешті-решт, вироджується, перетворюється у дике творіння. Як бачимо, паразитуючі елементи сидять у самому тілі дерева. Якщо їх своєчасно не видалити, вони знищать свою «матір».

Те ж саме відбувається у суспільстві. Воно апіорі містить у собі чимале число нездорових елементів, які прагнуть жити собі соками суспільства (країни, держави), нічого йому не даючи. Залишені без перевиховання шкідливі елементи зростають кількісно, вимагають «справедливості», змінюють, а то й руйнують середовище, в якому народилися та виростили.

Така ситуація властива кожній нації, зокрема й українській. У середовищі нації сидять потенціальні відступники, перебіжчики, зрадники, ренегати, яничари, бо вони нічого не вміють робити, нічого не хочуть робити, а жити хочуть «припіваючи». Відступники завжди тримають «ніс за вітром»: хто сильніший – вони туди. Оскільки в Україні сильнішою донині залишається російська фаланга, наші яничари підставляють їй своє плече, щоб нищити Україну.

Завдання національно-патріотичних керманічів усіх рівнів – виховувати народну масу в такому сенсі, щоб вона бачила смисл життя в національній державі. Усі відступницькі прояви потрібно усувати у зародку, щоб зберегти у чистоті «тіло» української нації.

Виховна робота серед населення з проблем націотворення, державотворення не здійснюється всі роки незалежності. Люди не знали і не знають до цього часу, що і як робити у нових умовах. Вони звикли виконувати вказівки начальства і «не висовуватися».

Українська людяність, будучи у себе вдома, протягом останніх 19 років не відчула змін з боку влади у ставленні до себе. Державна влада не здійснювала виховної роботи не тільки серед широких народних мас, а також і серед інтелігенції щодо нових умов буття. Вона ставилася до народу в умовах незалежності так само, як це було за совдепії. Ця недбалість чи навмисна політика обернулася масовим відступництвом народної маси та інтелігенції від національних потреб. Держава не захотіла виховати людину у любові до незалежної України; проігнорувала патріотичні почуття людей до свого краю, до своєї землі, до своєї культури, звичаїв, традицій тощо. Навпаки, усе було зроблено, щоб приглушити пробудження національної свідомості, прагнення творити життя за своїми уподобаннями.

Те, що виховної роботи не було, явище цілком закономірне. Як вона могла відбутися, коли нічого людям сказати: уся власність у багатіїв, у народу – нічого; усі права у чиновників, у народу – нічого. Темнота людей – велике щастя для нечистої влади та олігархів. Це дає їм можливість маніпулювати слабкою свідомістю людей і тримати владу у своїх руках дуже довго. Страшне явище у мирний час – війни немає, а люди гинуть від своєї неосвіченості у елементарних політичних питаннях.

Настав 2010 рік. Він яскраво показав, що значна частина народної маси та інтелігенції перейшли на бік ворожих сил щодо незалежної України. Це явище свідчить, що виховання широких народних та інтелігенції було і залишається найважливішою функцією державної влади, якщо ця влада несе у собі ідею розвитку країни у напрямку добра та справедливості. Такою, на жаль, державна влада не була. Прийшла до влади така сила, яка взагалі вважає, що української нації не існує як такої.

Якщо тезово окреслити цей незалежницький період, то кращих від Тарасових слів, мені здається, не знайти:

*Мій Боже милий, як то мало
Святих людей на світі стало.
Один на другого кують
Кайдани в серці. А словами,
Медоточивими устами
Цілюються і часу ждуть...
(Т.Шевченко)*

Чи отямилася за цей час українська нація від тих страхіть, які вона отримала в останню сотню років? Цього ще не спостерігається, якщо говорити про націю у цілому. Вибори 2010 р. це яскраво підтвердили. «Східняки» проголосували за «регіоналів» не від свідомого переконання, а під страхом. Даються взнаки стресові наслідки від колоніальної системи. Від часів російської колоніальної системи сформувалася расистська дискримінація українства, одна з ганебних форм апартеїду. Ситуація не змінилася і в 1991-2010 роках. Будь-яка спроба захистити українські національні інтереси зустрічає шалений опір «п'ятої колони», застосовуючи при цьому найбрутальніші звинувачення у фашизмі, в зоологічному націоналізмі тощо. Влада абсолютно спокійно реагує на цю злочинну поведінку національних меншин, які поводять себе господарями країни, а корінну націю перетворили на національну меншину, як і за режиму російського комунізму.

Маємо трагічну ситуацію з масовим відступництвом – наслідком відсутності виховної роботи з боку державної влади та патріотичних громадсько-політичних сил.

Росія збільшила в Україні число агентів своїх спецслужб у півтора рази в порівнянні з 1950-ми роками, коли тут діяло підпілля вояків УПА (О.Скіпальський). Ця агентура діє легально, неприховано, розвалює наш суверенітет. Наша нація не реагує на цей злочин – вона хвора. Росія не визнає наших кордонів, творить сваволю у Криму, а наша нація мовчить – вона хвора. Якщо в незалежній Україні все ще присутні її кати-комуністи (з усіма їхніми різновидами), залишаються непокараними та ще й посідають державні посади – наша нація хвора.

Якщо на посаду президента України тричі поспіль обиралися Л.Кравчук (один раз) і Л.Кучма (двічі), вигодуванці російського комунізму, один з яких (Л.Кучма) не голосував за незалежність України, і обидва протягом 13 років робили все, щоб нація не прозріла, а залишалася хворою, то так воно й сталося – нація від російської хвороби не звільнилася. Доказом цього тяжкого явища стало обрання В.Януковича (протеже Л.Кучми) на посаду першої особи у країні. Нація потребує кардинального оздоровчого процесу.

Наші можновладці, яничарського походження, за безцінь віддають російським олігархам важливі об'єкти народної власності, у тім числі й землю, внаслідок чого українська економіка у значній мірі перебуває під російською юрисдикцією, бо наша нація все ще хворіє.

Якщо значна частина українського народу не сприймає НАТО, гарантію нашої безпеки, то нація ще не стала сама собою – вона хвора; або вважає Росію братньою країною, то це не тільки біла пляма в історичних пізнаннях, це явна ознака хворості нації. Якщо Верховна Рада України 1 квітня 2009 р. ухвалює антиконституційне рішення про дострокові вибори президента та постанову про відзначення 90-річчя створення комсомолу – наша нація хвора. Якщо Голова ВРУ В.Литвин у квітні 2009 р., перебуваючи в Москві з робочим візитом, оголосив, що ЧМФ, основну загрозу нашій безпеці, потрібно залишити в Криму й після 1917 р. – наша нація хвора. Якщо той же В. Литвин, перебуваючи у Сімферополі, заявив, що росіяни в Україні не є національною меншиною – наша нація хвора. Тоді, за логікою псевдодержавника, українці належать до національної меншини. У передвиборній агітації В.Литвин пропонував надати Криму повну господарську самостійність. Це прикрита форма передачі Криму Москві. В.Литвин –вигодованець Л.Кучми. Питається: хто ж ті люди, які обирають В.Литвина до ВРУ? Це люди хворої української нації.

Якщо чимале число претендентів на посаду президента України проголошують свою політичну мету – захищати російські інтереси в Україні, то наша нація ще тяжко хворіє.

Якщо в Україні до цього часу домінує Російська православна церква – наша нація хвора.

Якщо Янукович і його партія мають у суспільстві найвищий рейтинг довіри – наша нація хвора. Якщо добкіни, черновецькі та їм подібні очолюють міські, обласні ради центральних мегаполісів – наша нація хвора. Якщо Президент України не може навести порядок в державі – наша нація хвора. Якщо нація не сприймала позитивні кроки Президента В.Ющенко – вона хвора. Якщо націоналістичні партії та організації роз'єднані та ще й ворогують поміж себе – наша нація хвора. Якщо більша половина депутатів Верховної Ради, м'яко кажучи, не є прихильниками незалежної української держави, то тут уже треба говорити не просто про звичайну хворобу нації, а про тяжкий її стан, який вимагає реанімації. Якщо лєвова частка депутатів ВРУ – не українці та найбагатші люди країни – нація тяжко хворіє.

З усього цього маємо усвідомити, які тяжкі втрати понесла нація у період окупації нашої долі російським комунізмом. Минуло майже два десятиліття сучасної незалежності, а українська нація все ще не може самоорганізуватися, бо над нею бовваніють ті, які творили голодомори,

репресії, вбивали за 5 колосків, викидали нас як сміття у тундру, тайгу, у вічну мерзлоту, на Колиму големи руками добувати золото „соціалізму”. Нація не може вибратися з аморальної прірви, а спроби позбутися катів не знаходять підтримки у влади.

Невідворотно постають важкі думки. Що маємо: безнадію і загибель, чи ще зможемо встати з колін? Питання – доленосне. Нація - це Україна. Якщо умре нація, України не стане. Буде рашен або ще щось інше чуже, вороже, яке знищить всіх нас - до одного. Де-факто ми є, де-юре нас немає. І тому маємо тяжкий нокдаун у своїй хаті від чужих і своїх ворогів.

Давайте, шановні читачі, разом думати, як нам, українцям, жити у своїй хаті, на своїй землі, своїм розумом. Перед нацією постала проблема очищення від намулів попередніх епох та сучасної космополітичності. Проблема витає у повітрі, а нація завмерла.

Чому ж українська нація практично призупинилася у боротьбі за свою долю у тих умовах, які є найсприятливішими за останню тисячу років? Занепад в умовах, коли настали всі можливості самоутвердитися, виявився занадто уразливим. Даються взнаки минулі рани? Так, даються. Але чи не занадто довго ми „зализуємо” рани і „чистимо” пір'я? Українська нація не має права втрачати час і виходити з боротьби. Усі українці нині суцї та й ті, що народяться у майбутньому мають усвідомити, що, кожен з них і усі разом, вони приречені від народження й до смерті безперервно боротися, боротися й боротися за своє життя, за свою долю, за свій життєвий простір. Не когось поневолювати, а захищатись від поневолювачів, яких, на жаль, постало занадто багато. Усі вони хочуть жити з нашої праці. А нація все це терпить. Нація без національної держави. Нація притомилася. Зневірилася.

І найсумніше те, що вона самостійно не бореться за своє законне становище в державі та суспільстві. У незалежній Україні панують яничари та національні меншини. Чому так? Справа у тому, що в 1991-1993 рр. українська нація не була готова взяти владу у свої руки. Вона ідейно, ідеологічно не була зрілою і організаційно не об'єднаною. Нація не мала ні політичної, ні громадської організації та визнаного лідера. Націоналістичні організації перебували у зародковому стані і не могли постати у ролі провідної сили суспільства. Нікому було очолити націю.

Оскільки наша нація самотужки не спромоглася стати на ноги, ворожі сили активно перебрали владу у свої руки, майстерно усипля-

ють населення фантастичними обіцянками кращого життя. Насправді, погіршуються не тільки матеріальні статки, а й посилюється ідейний розбрат. Ситуація в Україні з Україною, з українською нацією – катастрофічна. Усі біди і трагедії сучасної України й українського народу стали неминучими від того, що цей нарід, і особливо, українська нація не були допущені до управління державою. У цього народу беруть тільки голоси на виборах, а після цього забувають про нього до чергових виборів.

В Україні законсервоване закрите суспільство, хоча на весь світ оголошено, що ми – демократична держава. Суспільство, нація не знає усїєї правди про тих, хто перебуває при владі (від голови сільради, Верховної Ради до президента), чиновників, бізнесменів. Усім відомо тільки те, що мала група людей володіє майже всіма багатствами України. Як це сталося? Правда ретельно прихована. А без цієї правди нація не може обрати чесних людей до влади. Відкрийте правду перед нацією і вона зразу ж відкине усіх злодіїв з керівного становища. Утім, злодійські нагробовані багатства ретельно приховані, а злодії йдуть на вибори як демократи, як чисті і чесні люди. Українську націю тримають у «чорному тілі», ховаючи від неї правду. Влада маніпулює свідомістю своїх громадян і у такий спосіб криміналізує управлінські структури.

Українська нація у даний історичний момент (2010) перебуває у дуже складному, занепадницькому становищі, яке потребує особливої реанімаційної процедури. Народ настільки занепав духом, що йому уже стало байдуже, кого обирати, бо усі кандидати постають як чесні люди. Але одні щось дають, інші нічого не дають. Це трагедія, але її влада не хоче знати. Нація не може отямитися, загоїти рани, виплекати свою еліту. Деморалізація проникла у всі верстви населення. Нація занурена у корупцію, вона втрачає свою національну честь, чистоту моральну, духовну, людську гідність.

Пришлі люди уже тепер, у незалежній Україні, заявляють, що вони не є національними меншинами, а як і раніше, претендують на керівну силу у суспільстві. Українців до цього часу вважають недолугою національною меншиною. Виходить, що вони мають „законне” право керувати, а українці мають виконувати їхні вказівки. Насправді так воно і є, тільки ще залишається забороненою темою для дискусії. Нацменшість стає більшістю, а більшість – меншістю.

Цієї несправедливої ситуації наші державні керівники „не бачать”, не хочуть розуміти і „не чують”, коли їм про це нагадують патріоти,

яких вони висміюють як неадекватних та знахабнелих націоналістів, фашистів, ворогів народу тощо.

Реальна ситуація не є чимось надуманим, „притягнутим за вуха”, а такою дійсністю, яка руйнує титульну націю в Україні. Беремо неспростовні факти. Вибори до Верховної Ради України 2007. Згідно з результатами, регіонали отримали 31% і комуністи – 5% голосів виборців, разом – 36 %. Тут не обійшлося без підкупів, фальсифікацій. Припустимо, що злочинні технології додали 20%. Виходить, що реальних голосів за регіоналів та комуністів становить 16 %. Хто такі регіонали та комуністи в Україні? Це мала купка людей, які займають в українському суспільстві, можливо, один відсоток. Зазначимо, що виявити чисельність партії регіонів та комуністів неможливо - питання утаємничене. І ця мала купка людей управляє 46-мільйонним народом України. Ось до чого доводить відсутність відступництва.

Це „п'ята колона” Москви, точніше – відверті, неприховані вороги України, української нації. Це яничари та національні меншини в українському суспільстві, як рудимент, пережиток зниклого явища, яке називалося російським комунізмом. П'ята колона – це люди нашої країни, які відступилися від України, продали свої душі сатані і безкарно знищують своїх братів по крові – українців. Явище зрадництва не зникло, а діє, і діє ефективно супроти незалежної України, супроти української нації.

Регіонали широко оприлюднили свої антиукраїнські гасла:

а) впровадити в Україні російську мову як державну. Це ж повторилося у виборах 2010 р. Хіба це те, що треба титульній нації, яка займає 80% всього складу населення? Чи це йде на користь незалежній українській державі? Однозначно – ні! Це відверта ворожа позиція, яка підлягає кримінальному переслідуванню і недопущенню до виборчої кампанії;

б) впровадження подвійного (з Росією) громадянства. Це ж повторилося у виборах 2010р.

Робиться для використання українського людського ресурсу на користь Росії, де демографічна ситуація гірша, ніж в Україні. Росії вкрай потрібні робочі руки і солдати для „собіранія земель” (додамо від себе – чужих земель). Українська молодь для цього дуже підходить, щоб її знищити без чийось заперечень. Генерал-лейтенант О.Скіпальський заявляє, що Росія зацікавлена у людських ресурсах України, оскільки чоловіче населення можна використати у війні на Кавказі.

в) недопущення України до НАТО. Було і 2010 р. Для чого? Щоб Росії було легше захопити Україну, особливо, якщо це будуть робити українські хлопці.

Маємо ситуацію:

1. Національні меншини в Україні негативно налаштовані супроти української нації та української незалежної держави. Цього злочинного явища не помічає українська влада від 1991 року. Влада у руках національних меншин.

2. Українська нація все ще перебуває в депресивному стані, засмічена відступниками, не має впливу на політичну та державну ситуацію у власній країні. Чому, питається? Тому, що при владі – національні меншини.

Українська нація – велика за кількістю людність. Сама має осмислити своє становище та взятися „до роботи” щодо відродження. У даний момент самоорганізація української нації перебуває на дуже низькому як ідеологічному, так і організаційному рівнях. Це стало причиною того, що усі біди України періоду 1991 – 2010 рр. відбулися від того, що українська нація не була керівною силою в українському суспільстві, в українській державі. Відступники розвалюють націю зсередини.

Вибори президента України 17 січня 2010 р. показали, що з 18 претендентів на цю посаду лише один (В.Ющенко), і то з великими обтяжливими гріхами, виступав за Україну (це його світоглядні переконання) ; шість (Ю.Тимошенко, А.Яценюк, О.Рябокін, С.Рагушняк, О.Пабат та О.Тягнибок) – це ті, що підлягають вивченню (не з’ясовані до кінця), а решта (11)– чужі для України люди. І за цю «решту» українці віддали свої голоси. То хіба можна говорити про здорову, повноцінну, політично і національно зрілу українську людність? Можна і треба говорити про крайню потребу оздоровлювати цю спільноту, щоб вона набула свого природного змісту. Треба очистити націю від яничарів, відступників.

Цій зраненій, ослабленій, хворій нації потрібен реабілітаційний період, період переходу від нещадної диктатури, де все українське каралося, до періоду, коли б все українське позитивно сприймалося і втілювалося у життя. У цей відновлювальний період потрібно було вивести українську націю на рівень усвідомленого осмислення того стану, в якому вона опинилася після зникнення русо-комуністичної деспотії. Такого періоду не було, не було навіть помислів про духовне, моральне оздоровлення української нації, а було продовження законсервова-

ного становища, коли у свідомості самої нації жило почуття нерівності, нерівноправності, почуття вторинності, другорядності. Адже з часів Переяславської Зради у 1654 році і до розпаду 1991 р Російської імперії під назвою СРСР українцям постійно втокмачували у голови, що вони малороси, хохли, хуторяни, що у них мізки запливли салом, що вони нездатні до самостійного державного життя, а ними треба управляти. І управляти має не хто інший, як „старший брат” та його побратим євреїн.

1991 року раптово зраних українців доля кинула у вир анархічного божевілля. Хто, коли і як пояснив українській нації, що тепер вона стала господарем своєї долі? Тепер вона не попелюшка, а керівна сила держави. Тепер усіх експлуататорів треба позбутися і взяти долю у свої руки, навести справедливий лад. Замість цього російський ідеолог на посаді Президента України Л.Кравчук оголосив, що планова економіка замінюється на ринкову і ринок усе налагодить. Щирий патріот, але недолугий державник В.Чорновіл кинув гасла про федералізацію України, а управляти нею треба доручити комуністам, бо вони мають досвід... Потім до руйнівної справи доклав руки „руській” Л.Кучма, який (підкреслимо ще раз) голосував проти незалежності України. В.Ющенко не зумів припинити це злочинство, бо не розумів як.

За сучасний занедбаний стан української нації і держави значна частка провини історією покладається на українську інтелігенцію як клас. Інтелігенція – це середовище, в якому народжується і плекається українська еліта. У сучасних умовах є усі можливості для повноцінного розквіту української інтелігенції та української еліти. Однак, реальність подає нам зовсім іншу модель поведінки. Нинішня наша інтелігенція, на жаль, пасивна, найконсервативніша частина українського суспільства, насичена відступниками та байдужими. Недарма існує дефініція, що інтелігенція, вихована окупантом, несе у собі небезпеку для постколоніальної країни. Українська інтелігенція у своїй більшості – це люди не ідейної, не патріотичної, а меркантильної філософії. Вони сидять у норах-кабінетах і вичікують – чия візьме. І уже тоді, коли стає зрозумілим, хто перемає, або хто перемає, вони вискакують «з окопів» і кричать : «І ми орали!» Отримують винагороди! І лише окремі особистості з числа сучасної інтелігенції самовіддано, жертвовно служать нації. Саме оця «дрібка» і є «сіллю», елітою нації. Вона генерує ідеї та чин, кличе до дії: «Українська Нації! Не забудь—Ти ще жива! Вставай з колін! Дай про себе знати у повний голос! Наповнюйся духом високої честі, гідності,

відповідальності за наше майбуття! Не використаємо цей слухний час - можемо втрати себе! Назавжди!»

Відродження нації треба розпочинати, на мою думку, з відродження носія цієї нації – недостатньо національно свідомого українця. Національно свідомих українців у нашій країні стає більше, але приріст відбувається занадто повільно. Причин такої тенденції багато.

Влада відродженню нації зовсім не приділяє уваги. Ворожі ідеології, і перш за все російські, роблять усе, щоб українці ніколи не набули національної свідомості. Український та іноземний бізнес розкладають українців наркотою, спиртними напоями, пивом, розпустою, що призводить до фізичного, духовного і генетичного розпаду.

У тяжкій скруті сучасна українська нація опинилася з багатьох об'єктивних і суб'єктивних причин. Основна причина занедбаності нації лежить на відповідальності влади: президентів, Верховної Ради та урядів. Державні керманічі, отримуючи від народу владу, повинні були служити цьому народові вірою і правдою. Такий моральний закон і елементарна порядність.

На жаль, ті, що приходили до влади 1991-2010 роках ні про моральні закони українського народу, ні про елементарну порядність не мали ані найменшого поняття. Саме тому з боку державної влади не було жодного закону про стан і перспективи української нації, яка своєю чисельністю становить лівову частину українського народу, українського суспільства. Зате часто ми чули заяви тодішнього президента України Л.Кравчука про те, що в Україні євреї мають жити краще, ніж в Ізраїлі, росіяни – краще, ніж у Росії і т.д. А про українців в Україні ніхто й словом не промовився. Не було жодного парламентського слухання про стан зраненої української нації. Жоден з державних керівників не торкнувся цього питання у своїх особистих виступах на державотворчі чи націотворчі теми. Чи можна це вважати випадковістю, забудькуватістю? Ні в якому разі! Це була політика замовчування, що рівнозначно відступництву, чим дуже вдало навчилися користуватися ті, хто майстерно умів прикривати свою ворожість хамелеонським перефарбуванням. Отже, влада або не зуміла, або не захотіла розв'язувати страшну проблему української нації. Якщо ця влада не вбачала наявності головної проблеми у суспільстві, то ця влада не була українською.

Але ж, окрім влади в суспільстві існували, існують політичні та громадські утворення, які не за обов'язком, а за покликом сумління сто-

ять на сторожі національних інтересів суспільства чи окремих етнічних груп. Треба зазначити, що українська нація у період 1991-2010 рр. мала чимало популярних лідерів, які «купалися» у всенародній славі, а тому вважалися не тільки патріотичними, а й розумними, мудрими та надійними мислителями, що бачать далі, думають глибше, поради дають чесні.

Так хотілося, але у національному питанні цього не відбулося. Погляньмо на короткий список осіб 1991-2009 р., що перебували на вершині народної слави: В.Чорновіл, О.Гончар, І.Драч, Л.Лук'яненко, Д.Павличко, І.Дзюба, В.Яворівський, М.Жулинський, Є.Сверстюк, С.Хмара, М.Горень, П.Мовчан, С.Стецько, С.Плачинда, Г.Удовенко, Ю.Костенко, Б.Тарасюк, В.Кук, О. Івченко, М.Руденко, В.Ющенко (у часи опозиції), Ю.Тимошенко (у часи опозиції), С.Головатий (коли ще отирався у патріотичних колах), Г.Омельченко, О.Тягнибок та багато інших. Що заважало цим визнаним особам підняти національне питання в Україні? Це було несвідоме відступництво, бо не вистачало національної зрілості.

А що сказати про В.Януковича, П.Симоненка та їхні команди? Для них не існує ні української нації, ні українських інтересів. Тому не існує національної проблеми навіть в контексті Голодомору 1932-1933 рр.

Хворість української нації нерідко сприймається як відсутність такої етнічної субстанції. До цього причетні академіки, професори, письменники, ідеологи. Про це пише академік П.Толочко та багато інших. А М.Степко категорично заявляє: «нація в Україні – це поки що міф.»¹⁸

Насправді, нація є, але ослаблена, без лідера. Народна маса без лідера, без вождя – це натовп, який може причинити шкоду як собі, так і комусь іншому, і ніколи не зробить чогось корисного. Утім, толочки, степки, їхні прибічники – це відступники, які служать не українській нації (будучи породженими нею), а її ворогам.

Сучасна українська нація – це нація без власної державності. Вона перебуває у тяжкому становищі, у чужій державності. Прикладом відсутності правильного уявлення про свою націю можуть служити слова Президента України В. Ющенка, який сказав, що українська нація народилася на Майдані 2004 року. Що ж тоді може сказати про свою націю пересічний громадянин? Анічогісінько! Ось і виходить, за задумом фальсифікаторів та відступників, що ми люди – без роду і племені.

Саме тому доля української нації – чи не найголовніша проблема нашого існування. Нації розвалюються від злиднів. Нації зникають від безладу, коли немає лідера – знамена нації. Нації гинуть під окупаційним

гнітом, під чужинецькою ідеологією. Нації йдуть у вічність від фізичного знищення. Нації розкладаються з відсутності самоорганізації. З вини байдужих, байстрюків, відступників, яничарів пощезають нації.

А може, Бог карає грішників скасуванням нації? Ми віримо, що доля нації перебуває у руках Бога, але маємо зрозуміти: Бог не робить того, що має робити людина, сама нація. І тому лєвова частка долі нації перебуває у руках самої нації.

Нація хоч і хвора, але це така хвороба, яку ще можна вилікувати. Ми ще не все втратили. Нам потрібно сформуваи ідеологію національної єдності. Адже нас багато у суспільстві! Хто нам зможе завадити утворити у своїй державі усе, що відповідає нашим національним інтересам? Якщо будемо об'єднаними і наполегливими, то ніхто не перешкодить нам творити свою долю за нашими національними законами та уподобаннями. Нам потрібно вижити, зберегти себе, залишити після себе українців, а не чужинців. Нинішня українська нація має залишити повноцінне покоління, молоду патріотичну генерацію, здатну розширено відтворюватися та ефективно господарювати на своїй Землі.

Нації процвітають від народної любові та Божого благословення; від готовності кожного громадянина жертвувати усім, у тім числі й життям на користь нації; від багатодітності українських родин. Хай Бог благословить українську націю на відродження, а ми мусимо докласти максимум зусиль, щоб це сталося якнайшвидше.

Українську націю треба спонукати до активних дій у самозахисті сучасного і майбутнього стану. Хто це може зробити? Сама ж нація розумом і патріотичністю української інтелігенції та найкращої її частини – українсько еліти.

Сучасна українська нація – це нація, якій ще не дали можливості усвідомити себе великою нацією. Визріває вона повільно, самотужки, без допомоги державної влади, і тому цей процес відбувається суперечливо, без бажаних результатів. Сучасна космополітична держава в Україні не хоче розвитку української нації.

Українська нація у даний час є духовно, морально, фізично пораненою, хворою, покаліченою. Її треба повернути у свій природний стан – збагаченою добротою, чесністю, відданістю своїм споконвічним традиціям і законам, духовно сильною, морально чистою. Це наш святий обов'язок як перед Богом, так і перед нинішніми та майбутніми українцями.

Українська нація перебуває у обіймах злочинної демократії та облудної лібералізації, у своїй хаті стала непомітною політичною та державною величиною.

Українська патріотична преса подає голос про настання поліцейської держави. Адже ширяться вимоги влади: «Більше трьох не збиратися!» Внутрішнім відступникам шалено допомагають держави – недруги України.

«Проти українців як самобутньої нації запущено потужний міжнародний механізм знеславлення, приниження і виставляння нас перед світом такими, які нездатні побудувати нормальну, демократичну й правову Українську державу, бути рівноправним партнером у міжнародному колі вільних народів»¹⁹

Серед етнічних груп українського суспільства у найгіршому становищі перебуває українська нація, яка за усіма ідеологічними схемами державотворення має посідати чільне місце у незалежній державі, бо такою де-юре є Українська держава.

Наука – особлива сфера інтелектуального виміру, де не завжди проявляється національний патріотизм. Якщо врахувати те, що більшість сучасних науковців України ідейно сформовані ще за часів владичества російського комунізму, то легко зрозуміти, що тут очікувати сплеску національної гордості проблемно. Винятки є, але суцільного патріотичного фону у науковій сфері ще немає. Сфера потребує ідейного впливу. Що ж до поборювання українського патріотизму, то тут активність недругів „б’є” через край.

Типовими візрцями антиукраїнських сил у науці є так звані „філософ” М.Попович, „історики” Д.Табачник, П.Толочко та їхні прибічники.

М.Попович – людина з українським іменем та прізвиськом, але з чужою для України душею. Націоналістичну течію в Україні він порівнює з фашизмом. Маскує себе під українця з ліберально-демократичним обличчям, належачи до тієї сили, яка паразитує на здоровому тілі української нації. Захищає російство і єврейство, які нібито перебувають в українській неволі. Замовчує те, що саме російство і єврейство є тими нацменшинами, які тримають в Україні державну і економічну владу.

Д.Табачник – українець єврейського походження, який відкрито, неприховано ненавидить незалежну Україну, робить усе, щоб повернути її у колоніальне становище. Спеціалізується на паплюженні Президента

України В.Ющенко і усього, що належить до патріотичного крила. Поклик крові свого племені. Поки що представникам цієї „крові” ніяк не вдається перетворити Україну у „землю обітвану”, а дуже вже хочеться. Тепер він керує українською освітою. Увесь парадокс полягає у тому, що національно мало свідомі українці дозволяють ворогам України очолювати державні посади. Це удар по українській честі.

П.Толочко – за формою українець, а за змістом – вигодованець російського комунізму та великодержавного шовінізму. Міг би стати українським Мойсеєм, очолити вихід українства з російського ідеологічного полону. Але з цього полону він не бажає виходити, бо дуже малою виявилася ця постать для такої великої місії. Спеціалізується на популяризації царських і комуністичних „творців” російської історії, у якій немає місця Україні як державі, країні, нації.

Особливої турботи надає толочківцям визнання усім світом Трипільської культури як базової культури сучасного українства. Це йде у розріз з російською історичною доктриною.

Сучасна українська нація є суттєво поруйнованою не лише подіями минулих епох, а й сучасними антиукраїнськими процесами. Основну руйнівну роботу виконують чисельні політичні та громадські організації антиукраїнського спрямування, які зареєстровані у нашому Мін’юсті, отримали легітимність на підточування державних підвалин, національної ідеології, національної культури. Сфера культури занедбана, фінансується у мінімальних розмірах (переважно на заробітну плату). Освіта і наука у такому ж стані, як і культура.

І все ж таки можна констатувати: освіта, наука і українська культура мають значний фонд давніх і сучасних цінностей, які повинні бути використані для побудови досконалої держави. Правда, у Криму практично відсутні будь-які осередки української культури. Тут пряма провина української влади як у Сімферополі, так і у Києві. Потрібно виправляти становище.

Мовна дискредитація титульної нації

На перший погляд, українська мова за багато століть стала, нарешті, державною мовою. Була у свій час велика ейфорія з цього приводу. Радості не було меж. І справді, після віковичних заперечень Росією української мови, вона набула статус державної мови. Було чим пишатися, було від

чого радіти. Українці думали, що далі справи з українською мовою як державною мовою підуть самі собою, у автоматичному режимі. Але рано заспокоїлися українці. І це є ще однією ознакою відсутності державотворчого досвіду.

Згідно з переписом населення 2001 року 67% громадян України визнали рідною мову українську, але для влади це зовсім нічого не означало. Російська мова отримує постійну підтримку як центральної, так і регіональної влади в особливо гострих територіях мовного змісту, а українська мова перебуває у занедбаному стані. Атаку на українську мову розпочав Л.Кучма разом з Гриньовим. Тоді цей проєкт провалився, але створив прецедент. Російські владні структури постійно підказували своїм агентам і українським претендентам на посаду президента України - кричати на весь світ, як в Україні забороняють російську мову.

Ставши президентом України, Л.Кучма зразу ж заявив, що внесе до Верховної Ради законопроект про статус російської мови в Україні. Цього він не зробив, але його обіцянка «відчинила двері» для російської мови у всі сфери українського життя. Прецедент створено.

Д.Табачник доклав до руйнації української мови чималих зусиль. Перебуваючи на посаді віце-прем'єра з гуманітарних питань, він став важким гальмом для нашої мови. «Українська мова – економічно не вигідна і культурно не виправдана, гальмує розвиток високого мистецтва і зазіхає на українську демократію». Так вважав гуманітарний віце-прем'єр України Д. Табачник у своїй заяві, виголошеній 9 листопада 2006 року. Дублювання фільмів має бути виробничо і фінансово обґрунтованим. Якщо ми дублюємо іноземні фільми повністю, то ми на тих, хто організовує прокат, переносимо економічний тягар», Ви тільки уважніше вслухайтеся у цей перл: українська мова у незалежній українській державі – це економічний тягар. ... «Наукові, проблемні, розшукові роботи філософського змісту, фільми, наприклад, Андрія Тарковського, Жана Люка Годара, Луїса Бонюеля, так звані, арт-хаузні, які мають 1-2 прокатні копії, ніхто дублювати (українською) не стане» - казав пан Табачник. «...Прикриваючись логікою «демократії», а насправді любіючи інтереси кількох кінопосередників, Табачник продовжує мовоцид, зберігаючи український культурний простір у його гетто, не даючи йому можливостей створити масову українську культуру. ...Людина, для якої українська мова в кіно просторі – тягар, не має морального права бути гуманітарним віце-прем'єром. Ринковий

шовініст Табачник - антиукраїнський політик, і в будь-якій європейській країні його відставка була б неминучою.»²⁰

Додамо від себе: чому державні і політичні сили патріотичного змісту не зробили так, щоб такі як Табачник ніколи не потрапили до владних важелів? Не зуміли чи не захотіли, але Табачник знову при владі, і ніхто його зупинити не може. Табачник дозволяв до 2010 р., дозволяє й тепер ображати українців, їхню мову: «Адже саме досить примітивним суржиком, за окремими винятками, розмовляють «свідомі» державні діячі включно з Президентом.»²¹ Мова йде про президента В.Ющенка. Тепер Президент України В.Янукович. І те, як він розмовляє суперсуржиком, можна писати цілі книги, але пан Табачник цього «не помічає, не чує, не бачить».

«Мовний костер» роздмухувався невпинно і наполегливо. Росія вклала у цей проєкт величезні кошти, а українська влада, милуючись своїм лібералізмом, дозволяла вести широку пропаганду проти української мови в Україні, постійно виправдовувалася перед Росією – дивіться, скільки у нас російськомовних шкіл. І жодного разу ця так звана «українська влада» не сказала російським керманічам: «а скільки у РФ україномовних шкіл за рахунок державного бюджету?» Їх немає!

В ідеологічній війні між Росією та Україною мовна проблема стала центральним фронтом. Битва не затухає, а все більше розгортається. Українська мова, як і українська нація, опинилася в українській державі беззахисною. З одного боку, українська мова отримала статус державної, а з іншого, - зазнає дискредитації не тільки на державному рівні, а головним чином – у побуті, у так званій «маскультурі», у ЗМІ. На цьому фронті (не будемо брати в лапки, оскільки він є реальністю) діють чисельні загони агентів серед обрусілого населення.

П'ята колона, що пронизує все українське суспільство, мову перетворила у політику, високу політику, у такий важіль, яким намагаються скасувати українську націю. Оскільки пересічний російськомовний українець не хоче займатися політикою, а тим більше вивчати рідну українську мову, то він виконує «поради друзів» не вивчати хахаліацьку мову і вимагає добавки до пенсії або ще якихось «жувальних» предметів. Що ж стосується української влади, то там відсутня українська ідея, бо при владі більшість недругів, ніж патріотів.

Росія підтримує мовне питання в Україні на рівні високої напруги для того, щоб відволікти увагу українців від того грабунку, який вона

творить, привласнюючи заводи, фабрики, землю, майно, фінанси... Хай українці захищають мову, а ми тим часом заберемо всю їхню власність. Росія не така держава, щоб відмовлятися від будь-чого чужого, якщо обставини дозволяють його загарбати або знищити. Вони забирають нашу власність і гублять нашу мову. Абсолютно свідомо без будь-яких докорів сумління. Влада в Україні за усі 19 років не зуміла захистити мову. В.Янукович проголосив: «Дві мови – одна країна!...Виступаю за надання російській мові статусу другої державної»²²

Українці свідомі і несвідомі мають нарешті втямити, що мова – це нація. У даний час маємо, на жаль, забагато малоросів, зрадників, яничарів, які з великим задоволенням демонструють свою продажність, зраду своїх предків, сучасних одноплемінників на користь вчорашнього окупанта, а нинішнього агресора щодо України. Особливо затяті сини і дочки Іуди перебувають у вищому законодавчому органі України. Можемо декого назвати персонально. Це Вадим Колесниченко, Олена Бондаренко... Настільки прекрасні їхні українські прізвища, настільки потворні, зрадницькі, злочинні їхні дії. Будемо сподіватися: прийде час розплати за зраду Батьківщини. Оскільки українська нація ще не набула високої політичної зрілості, вона не являє собою потужної політичної сили, щоб одностайно вступити у боротьбу на захист рідної мови, як цього вимагають обставини. Слабка нація – слабкий захист мови. Слабкість нації – у відсутності потужного, розумного Лідера та державної підтримки.

Маємо розуміти: рятуючи мову, ми рятуємо себе як націю. Врятуємо мову, врятуємо свою людську честь і гідність, своє право бути господарями «у своїй хаті», на своїй землі. Не зуміємо чи не схочемо рятувати мову – станемо рабами на своїй землі, у своїй хаті. Коли не стане української мови, земля уже буде не наша, хата, яку ми збудували, буде уже не наша. Згадаймо, як розкуркулювали українських селян. Їх викидали з власних хат серед лютих морозів, великих снігових наметів; викидали без верхнього одягу, без теплого взуття; викидали старих і малих. Іншим людям (сусідам, родичам...) забороняли давати притулок «куркулям». Така доля тих, хто не вміє або не хоче захищати свою Батьківщину. Якщо відбирають мову, то на чому буде триматися українська нація? Нація без мови - збанкрутіла людність.

Чому українці мають поважати російську мову у себе вдома, і у себе ж вдома не мають права поважати свою рідну мову? Чому росіяни – громадяни України не визнають права українців на свою мову? За якими

законами формується така політика і така громадська думка чужинців у нашому середовищі? Чи не пора „клін кліном вишибать”? Під час вручення Шевченківських премій 2010 р. В.Янукович заявив, що українська мова має розвиватися як єдина державна мова, а референдум щодо НАТО та другої державної мови (російської) відкладається. Чи можна вірити сучасному президенту – час покаже. Раніше він чимало сказав протилежних слів. Підписаний ним закон про судочинство дає право суддям ігнорувати державну мову і користуватися так званими «регіональними» мовами. Державна мова витіснена.

П.Симоненко тут же зауважив, що це зрада російськомовних виборців: «Предоставление русскому языку второго государственного, окажет содействие развитию литературного украинского языка, который в последнее время превратился из «соловьиного» шевченковского в грубый «диаспоро-галичанский», - каже Симоненко. Яничар-комуніст переконаний, що «не русский язык несет угрозу Украине и нашему народу - угроза исходит от тех, кто исповедует идеологию ненависти, т.е. идеологию этнонационализма». «Поэтому защищать украинский язык надо не от русской, а, в первую очередь, его надо защищать от ксенофобов и националистов разных мастей, которые за годы независимости фактически уничтожили украинское книгоиздательство, украинский кинематограф, уничтожили украинскую культуру, загрязнили общественное сознание, как говорят в народе, заморской «чернухой и порнухой», - заявил Симоненко.²³

Оце такий з Симоненка українець. Він турбується про чужих людей для України – росіян і зовсім «не пам'ятає» про долю українців на своїй землі. Рахується українцем, щоб дискредитувати українську націю. Нинішній уряд фактично ліквідував сектор сприяння освіти рідною мовою, що був підрозділом департаменту середньої та дошкільної освіти Міністерства освіти і науки. Це було зроблено на підставі наказу міністра Дмитра Табачника. Раніше сектор знаходився у підпорядкуванні Кабінету міністрів, а кілька років тому був підпорядкований Міністерству освіти і науки. Нагадаємо, 30 липня 2010 р. Кабінет міністрів скасував іспит з української мови (за професійним спрямуванням) при вступі в аспірантуру та складання кандидатського іспиту з української мови для отримання ступеня кандидата наук.

Екс-міністр освіти і науки, ректор Львівського національного університету імені Івана Франка Іван Вакарчук порівняв даний наказ із

Валуєвським циркуляром та Емським указом, що забороняли використання української мови.²⁴

На мовному полі ведеться безпощадна агресія з боку Росії та її „п'ятої колони” в Україні. Утворився широкий фронт нищення української сутності перш за все шляхом ліквідації української мови. Українське суспільство абсолютно не стурбоване мовним питанням, бо усі говорять тією мовою, яка їм прийнятніша, в той час, як політичні сили надриваються у своїх зусиллях „захищати” російську мову і ганьбити українську. Провокують нестабільність у державі. Цей фронт складається з Партії регіонів, КПУ, СПУ, прогресистів, усіяких „руських” блоків, різних авантюристів. Такої шаленої атаки проти української мови – центрального елементу української національної ідеї, – яка здійснена на виборах 2006 року і у післявиборний період, не було у попередні кравчуково-кучмівські періоди володарювання.

Саме цей історичний фактор є надзвичайним подразником для російських окупантів та їх п'ятої колони. Саме українська мова їм дошкуляє найбільше. І тому з часів Кучми й донині вони шалено атакують українську (і особливо їх дратує, що ця мова є державною) мову, яку вони нищили більше трьох століть і не змогли цього зробити. Без докору сумління русаки та їхні прихвосні повчають нас: «так історично склалося, що половина українців говорять російською, а тому треба, щоб всі українці стали росіянами, а російська мова в Україні – державною. Отоді буде повна справедливість». Як казав Великий Тарас: «теплі ваші слова, тільки брехнею підбиті». Втрата частиною українців своєї мови відбулася не в процесі історичної еволюції, не самопливом, не від любові до російської мови, а внаслідок насильницької багатомовної русифікації відбувався цей процес. Вогнем і мечем, батою і пряником, асиміляцією та багатьма іншими способами виривали з української душі рідну мову та запихали туди російську, насичену зоологічною ненавистю до всього українського.

За такий злочин Росія мала б покаятися перед українською нацією, заплатити їй великі кошти для відродження української мови в Україні. А що робить вона? Вона тратить мільярдні суми, щоб повністю знищити українську мову в Україні. У Росії це вже давно здійснено. Незважаючи на всі мовні втрати, дві третини населення України вважають рідною українську мову.

«Янукович подписал закон, позволяющий говорить по-русски в суде. Принципиально важным нововведением подписанного президентом Виктором Януковичем закона «О судостроительстве и статусе судей» стало возвращение в судопроизводство региональных языков, в частности русского, как официальных.²⁵ «Действующей коалиционной командой во главе с президентом реально создаются возможности построения поликультурного и многоязыкового общества на основе взаимного уважения и толерантности», - сказал нардеп. «Мной как народным депутатом Украины и членом профильного комитета во время работы над законом было внесено в него около 50 поправок. Но принципиально важными для украинского общества, уверен, станут поправки к статье 12 «Язык судопроизводства и делопроизводства в судах». В частности, была предложена ее новая формулировка», - объяснил Колесниченко.

По его словам, теперь в судах, вместе с государственным, могут использоваться региональные языки или языки национальностей. Обеспечивать это право, в том числе оплачивать услуги переводчиков, изготовление документов на других языках и тому подобное суды будут за счет средств государственного бюджета.

«Принятые изменения, безусловно, станут первым прорывом в сфере обеспечения прав человека в сфере языка и выполнения обязательств, взятых на себя властью перед народом Украины, что еще тяжело было представить буквально год назад», - добавил Колесниченко. Напомним, президент Виктор Янукович 27 июля 2010 подписал закон о судостроительстве и статусе судей, принятый парламентом 7 июля 2010. Закон определяет правовые принципы организации судебной власти и осуществления правосудия в Украине.²⁶

Пам'ятник Катерині II в Одесі, пам'ятник Сталіну у Запоріжжі, пам'ятники Леніну, назви типу «імені Кірова», інші імперські та комуністичні символи є ударом по українській національній ідеї. Про це в коментарі кореспондентові Gazeta.ua заявив депутат від НУНС, політолог Олесь Доній. «Ці символи до цих пір залишаються у нас під егідою інтернаціоналізму. Всі вони є пропагандою російської імперськості», - вважає він. Крім того, Доній відзначив, що у тих регіонах України, «де вже при владі давно стоять російські націоналісти - Партія регіонів і комуністи», уже відбувається утиск української мови і всебічне розширення ареалів російської мови.

«Мало хто знає, що в південних і східних областях України впродовж останніх трьох років міськими і обласними радами приймалися рішення щодо підтримки виключно російської мови. На це виділялося додаткове фінансування. Відбувається цілеспрямоване звуження ареалів української мови. Влада за розмовами про демократію і підтримку національних меншин насправді намагається заховати деукраїнізацію. Вона має намір, принаймні на сході і півдні, ліквідувати функціонування української мови в містах остаточно», - відзначив депутат.

Він повідомив, що у нього на руках є документи відповідних рішень обласних і міських рад з Донецької, Запорізької областей і в Севастополі.²⁷

Згадаймо „зорю” російського комунізму в Україні на чолі з Леніним, потім - Сталіним. Ця абсолютно ворожа сила щодо українства проголосила політику українізації України та етнічно українських територій союзних республік. Чужа і ворожа влада „відкрила шлюзи” для українського „потоків”. Політика українізації відіграла реанімаційну роль для повернення до життя української мови, культури, врешті – українського духу. Тепер, після 19 років незалежності, потреба повернути мову, культуру та український дух багатократно зросла порівняно з 1920-ми роками. А наша влада боїться про це навіть думати.

Проект «Федералізація України» протягується у Верховній Раді способом регіоналізації мовного питання. Уведено поняття «регіональна мова». Кожен регіон отримує право визначати, яку мову потрібно застосувати у даному регіоні. Мова стала інструментом демонтажу державної незалежності України, перетворення її у російську колонію.

На мовній основі твориться інформаційна облудність. Засоби масової інформації у переважній більшості великих міст, де твориться визначальна державна політика, належать чужим людям, чужій мові. То хіба можна від чужих людей чекати чесності, моральності, патріотизму до України? Ні! Не можна! «Жовта», тобто продажна, преса стає все вагомішою, впливовішою, домінуючою, антиукраїнською. Брехня, облуда, наклепи, інші пороки – широко вживані способи «заробляння» грошей. Кажуть, що гроші не пахнуть. Так, не пахнуть, вони воняють, і цю вонючість не можна змити ніякими хімічними засобами – це тавро вічне, гріх непростенний.

Телеканал „Інтер” оголошує себе головною програмою країни. Будучи на 99% російськомовним та ідеологічно проросійським, він має

смівливість говорити про свою головну роль серед ЗМІ держави. А якщо він і головний, то це чужа для України структура.

Де ж ЗМІ українського національного патріотизму? Їх держава матеріально не підтримує. Саме тому ЗМІ стали товаром великого політичного, а то й просто бандитського базару. Вони продаються, або потрапляють в олігархічний полон і наносять велику шкоду Україні, прикриваючись демократією.

Рідкісні газети, телеканали генерують моральність високого гатунку, але цього замало в океані паплюження української культури, українського духу.

Аморальність. Ідейна збоченість

Центром української моралі завжди була, є тепер і завжди буде висока честь людини і нації. Ринкова система не знає моралі. Мораль сповідує тільки національна система. Якщо значна частина нації сприймає аморальних людей (колишніх кримінальних злочинців чи ідеологічних ворогів) за своїх кумирів, це означає, що суспільна мораль і національна свідомість має суттєві деформації.

Суспільство у цій ситуації несе тяжкі втрати. Особливо болісними ці втрати проявляються тоді, коли на посаду президента України обирається кримінальний авторитет, або ідейний ворог українства. У таких випадках нація сама собі на шию накидає смертельну петлю. Висновок полягає в тому, що треба зміцнювати національну мораль. Завдання дуже складне, якщо влада у цьому не зацікавлена.

Національна мораль – основоположна категорія у системі духовних цінностей. Вона протягом багатьох тисячоліть так званих доісторичних часів являла собою основний скарб людської поведінки, важливим мірилом якості як окремої людської істоти, так і суспільства. Це була епоха Божественної моралі: Всевишній Бог - Господь Неба, Людина – Господар Землі. Так високо трактувалася людська місія на Землі. І втратити довіру Бога через погане господарювання на Землі було найтяжчим самопониженням. Вона, ця мораль, була основним критерієм мотивації життя: якщо жити аморально, нехтуючи Божі приписи, то для чого тоді таке життя? Воно втрачає будь-який сенс. Так жили давні наші родичі. І нам залишили великі моральні скарби, значну частину яких ми спромоглися втратити.

У період незалежності до старих ран додалися нові. Серед них основне місце займає аморальність. Моральність піддається такій руйнації, якої не було у всі попередні часи. З екранів телебачення вдень і вночі молодь пізнає розкладницькі сцени сексу, порнографії, вбивств, грабунків, пияцтва, наркоти, неповаги до старшого покоління, способи легкої наживи, пропаганду „красивого життя” та інші розбещеності. Незахищені дитячі та юнацькі душі „ламаються” як сірники.

Ненормативна лексика, точніше – матюччя, стало нормою не тільки у побуті, серед широких народних мас, у сімейних стосунках, у художній літературі, а й у всіх (без винятку) структурах державної влади та органів самоврядування від села до Києва. Ганебне явище! Люди втрачають людську сутність. Там, де матюки, про мораль вже мова не може вестися. Сквернослів’я не підвищує, а руйнує честь, гідність, чистоту душі людської. Як немає честі, гідності, чистоти душі, то немає патріотизму та національної ідентичності.

Не меншою, якщо не більшою, є проблема курящих дівчат, жінок – майбутніх мам. Ця категорія чарівної половини суспільства не лише курить, а й п’є, лихословить. До них додаються дівчата й жінки, що вживають наркотики. Усе це ущербне, хворе жіноцтво відмовляється народжувати дітей (поживемо для себе), а як і народжують, то неповноцінних – собі й суспільству на горе. А морально неповноцінні діти випадають з патріотичного середовища, створюють великі проблеми для держави, суспільства і для себе.

Мораль – це правила і норми поведінки людей у межах національного світогляду. Сюди належать питання взаємин між окремими особами суспільства, обов’язки щодо суспільства, держави, батьків, дітей. Першоосновою моральних засад постають питання збереження, увічнення самоідентичності, тобто приналежності до власної нації. Моральні приписи мають як юридичну, так і традиційно народну форми буття. Нація завжди залишається морально відповідальною за демографічну ситуацію. Дітей треба народжувати стільки, щоб заповнити існуючий життєвий простір – не менше трьох на шлюбну пару. І виховати їх високими патріотами України.

Існує таке поняття, як категорія високої самооцінки. Українство ще не повністю оволоділо цією категорією. Але треба, бо це важливо у формуванні об’єднаних процесів та самоочищення. Наприклад, ми й до цього часу (2010) не вважаємо Л.Кравчука, Л.Кучму, В. Литви-

на, В.Януковича та багатьох інших порушниками законів. Самі себе не вважаємо винними у всеохопній кризі, не протестуємо проти ворожих політичних партій, мовчазно сприймаємо нуворишів-скоробагачків.

Іншими словами, ми самі себе дуже низько оцінюємо, а тому серйозно від цього страждаємо. Український культурний простір захоплено національними убивцями: секс-шоу, порнопроектами, російсько-шовіністичними кавеенами, фільмами жахів, всюдисущими памперсами, сценами масових убивств, садизму, розпусти, статевих збочень. Пропагуються легкі способи збагачення.

Українська нація прагне зберегти свою національну душу у культурі, у своїй моралі.

Чи має право державна влада користуватися таким поняттям як мораль? Може, це її святий обов'язок? Хотілося, щоб це був святий обов'язок тих, хто допускається до державного керма. На жаль, українська дійсність (1991-2010) показала, що мораль недопущена до державної влади, бо вона не дає можливості спокійно порушувати закони, чинити злочини, шахраювати, творити безладдя та спихувати вину за його існування на чесних та невинних людей.

Бути багатим у бідній країні – аморально. А погляньте, скільки у нас мільйонерів та мільярдерів. Дуже багато. Їх сумління спокійне, ніби вони здобули свої статки чесним шляхом.

Аморальність як категорія неправди, облуди, шахрайства, нечесності завжди була неприйнятною для порядних, чесних і чистих людей, не запламованих ніякими оборудками для корисливих цілей. Аморальність як глобальна категорія полягає у тому, що усе українське населення, від пересічного громадянина до президента, регулярно відвідують церкви, моляться одному і тому ж Богові – Ісусу Христу, просять прощення гріхів, а поза церквою (часто і в самій церкві) чинять аморальність не тільки у малих, а й у великомасштабних розмірах.

Люди вважають, що їхню дуалістичну «філософію» Бог не розпізнає і не зарахує таку поведінку до гріховних діянь. Помилаетесь, шановні. Гріх, він завжди є ознакою ущербності особи чи установи або влади в цілому. Гріх не заховаєш: його бачить Бог і люди.

Державна та самоврядна влада в Україні від 1992 р. й донині чинить аморальну поведінку щодо українського народу. Люди при владі забрали собі народне багатство, населення кинули у злидні і не відчують своєї відповідальності за скоєне зло. Аморальність влади в Україні стала

настільки звичним явищем, що люди на неї вже не звертають уваги, як на будь-яке природне явище – дощ, сніг, вітер тощо.

Чи можна вважати людину порядною, коли вона йде у владу, дає присягу захищати і творити добробут виборців, але діє зовсім протилежно? Додамо до цього, що народний депутат України – високозабезпечена персона суспільства. Отримуючи великі матеріальні блага, чимало таких депутатів творять руйнівні справи, і зовсім не переймаються докорами сумління. Такі депутати – аморальні особи, які заслуговують найвищого покарання. Але відсутня система покарання, бо аморальні володарі не можуть створити моральні закони.

У виборчих кампаніях «гуляють» ідеологеми про утиски російської мови і вимоги про надання їй статусу державної. Діє аморальна, провокаційна, підривна діяльність під «прапором» ображеної національності. А те, що у Росії немає жодної україномовної школи за рахунок державного бюджету, українські захисники російської мови пари з вуст не пускають.

В Україні вільно, безперешкодно пропагується пропозиція ухвалити для українців подвійне громадянство з Росією. Це злочинна аморальність. Українська влада не звертає уваги на ці руйнівні процеси. Тут маємо аморальність не тільки ініціаторів провокацій, а й української влади. Вона допускає у суспільство розкладницькі ідеї і не вживає адекватних дій. Нарід у стихійному режимі присікти ці провокації не може – влада покарає за самосуд.

Українська культура понесла величезні втрати під час окупації російського комунізму. Кращих, талановитіших людей України Москва забирала собі, давала їм пристойні умови життя, творчості, і вони натхненно працювали на своїх окупантів. Іншого виходу у цих українців просто не було: не візьмеш тих благ, які дає Москва, отримаєш путівку у тайгу, Калиму, на Соловки, а то й гірше.

Можна від всього відмовитися, піти у в'язницю, але страшно. Вони не отримували відповідного виховання та патріотичного гартування. Цим і пояснюється «натхнення» в роботі на чужинців. Саме тому у Росії дуже багато українців на високих державних, політичних, громадських, бізнесових, управлінських посадах. Вони вже втратили свою приналежність до українства, стали «руськими», дивляться «звисока» на своїх колишніх земляків. А сама Україна стала для них тільки географічним поняттям. Це наші Корольови....Кожедуби... творили славу та могутність

Росії. І ця могутність була завжди була спрямована супроти України. Одні українці сприяють руйнації своєї батьківщини, а інші захищають її честь ціною свого подвигу і навіть життя. Чисельність патріотичних українців в Україні зростає повільно, і це викликає турботу.

Верховна Рада - взірць масованої аморальності. Депутати отримують зарплату щомісячно, а не працюють роками. 2009 рік у цьому контексті є показовим: бійки, наклепи, нецензурні потоки слів, хамська поведінка, хвацьке хизування перед телекамерами своєю поведінкою, дорогоценностями на статурі, руках, шиях, вухах тощо. Ніхто не покарав ні Верховну Раду як державний орган, ні депутатів, які чинили саботаж. Немає кому.

Згадаймо, скільки брехні, наклепів, дезінформації вилилося на голови громадян України протягом 2006 – 2009 років під час сварок «великих» українців.

Не визнаючи голодомору геноцидом, В.Янукович учинив великий гріх, нечувану аморальність та кримінальний злочин. Хіба міг це зробити патріот України, не кажучи вже про Президента країни, яка у 1930-ті роки перебувала на межі життя і смерті? Непрощений гріх, злочин проти людяності, який не має строку забуття!

В.Янукович, ще не будучи президентом України, відстоюючи державну дачу як власну, погрожував захищати її силою. На першому плані стоять меркантильні, корисливі мотиви, а не піклування про народне благополуччя. Це морально чи аморально?

Усі, мабуть, чули, як А.Герман «обілювала» В.Януковича. З її вуст лилися такі слова, що юнацькі злочини перетворювалися на героїчні вчинки. Образ В.Януковича отримав прямо такі святість. І цю аморальність А.Герман видає без будь-якого докору сумління. За те вона отримує велику винагороду – її юного синочка призначено заступником міністра. Ось яка плата за аморальність. Та ж сама А.Герман носить наручний годинник вартістю у 50 тисяч доларів. Де пані взяла такі гроші? Тут не тільки аморальність, а й щось кримінальніше. Депутат від Партії регіонів Вадим Ступар носить наручний годинник Patek Philippe вартістю 220 тис євро. Це лише поодинокі факти соціального стану «слуг» народу. Їм не соромно.

Яскравий взірць аморальності продемонстрував міністр освіти ти науки Д.Табачник, а разом з ним і весь ректорський корпус незалежної України. Міністр дозволив ректорам університетів зарахо-

увати абітурієнтів з урахуванням не тільки загальнодержавних тестів, а й шкільних атестатів. Це не що інше, як надання ректорам права брати хабарі на вступних іспитах. Ректори радо сприйняли цю індульгенцію на гріхи (корупцію, в першу чергу). Відзначимо, що для Табачника дуже важливо, щоб українські ректори були якомога аморальнішими. І вони це підтвердили своїм схвальним ставленням на призначення українофоба міністром освіти та науки. 99% ректорів не заперечували проти призначення цієї людини на високий державний пост. Виявилось, що вся ця компанія є «ягодами одного поля». Табачник розкладає ректорів, ректори - студентів. Відбувається масове несприйняття української сутності держави, а разом з нею – освіти, науки, виховання патріотизму. Недруги очолюють освітянську ниву, а це надзвичайно небезпечно для існування незалежності України. Всі, хто до цього часу думав, що ректорський корпус – це українська еліта, глибоко помилялися. Інтернет повідомляє, що Д.Табачник є автором двох неіснуючих дисертацій.²⁸

Міністр освіти та науки України Д.Табачник, будучи служником російського шовінізму, догодив йому тим, що попросив у Росії згоди на створення єдиного підручника з історії для викладачів Росії та України. Такого підручника на об'єктивній основі створити неможливо, бо історія України – це система матеріалів, діаметрально протилежних історії Росії. Росія для України – окупант, Україна для Росії – об'єкт захоплення. Ідеології – протилежні. Нас нагинають «через коліно» сприймати російську окупацію як бажане явище. Ось такі у нас міністри! За цією схемою виходить, що вояки ОУН-УПА і солдати Радянської армії – побратими, а С.Бандера – друг Сталіна. Тут навіть сама думка про спільну історію – аморальна, не кажучи вже про зміст посібника з загальної історії. Спільна історія – це історія про різні боки барикад, про вершника (Росію) і коня (Україну).

На цьому тлі звинувачення простих людей в тому, що вони на виборах беруть крупу, пиво, горілку, інші дрібні подачки за свій голос на користь ворогів України, виглядає зовсім мікроскопічними явищами. Погляньмо на тих же ректорів, які у них можливості діяти на користь табачників, семиноженків тощо. Можна бути впевненим, що Д.Табачник в душі подумав про наших ректорів, як про зрадників України. Вголос про це він може сказати лише найближчим друзям, а думає однозначно так, як вони того заслуговують.

А хіба Ю.Тимошенко не демонструвала свої наряди як ознаку аморальності? Було, і не забулося. Погляньте на наше суспільство. На його очах коються злочини влади, а суспільство мовчить. Корупція, хабарництво проявляють себе майже відкрито, а влада і суспільство мовчать, ніби води у рот набрали. Корупціонерів, хабарників можна виявити всіх по Україні рівно за одну годину методом опосередкованого визначення статків. Приклад. Чиновник з зарплатою у 2-3 тисячі гривень має власний автомобіль вартістю 500 тисяч доларів, будівлі на декілька мільйонів доларів, дорогий одяг, коштовності. Які ще потрібні докази його злочинних доходів? А ті, хто носить годинники вартістю 50-300 тисяч доларів не є об'єктом для арешту? Тільки ніхто їх не чіпає, бо це ягоди одного поля.

Конституційний суд України блискуче показав свою непотрібність. Ухваляючи антиконституційні дії у період приходу до влади В.Януковича, було продемонстровано колективне падіння людської (не кажучи вже про державну) моралі. Як ці люди можуть спокійно жити, коли на їхній совісті численні злочини як перед Правом, так і перед Народом? З позицій чесної людини, треба б було застрелитись, а вони публічно похваляють чесних людей, як треба «чесно» жити на світі.

Людина як молекула суспільства активно діє у системі аморальності: дає хабарі у дитячих закладах, школах, університетах. Вона ж, ця людина в образі малого чи великого керівника (зав. дитячим закладом, директор школи, ректор університету, державний чиновник, суддя...) бере з блаженною посмішкою ці хабарі і їй весело, безтурботно живеться на світі білому. На виборах виборці беруть хабарики (пляшку пива, кіло гречаної крупи, червінець, а деколи пару сотень...) і не думають про аморальний гріх.

Це злочинна аморальність. Продається Україна, Батьківщина, честь і гідність людини. Аморальність породжує аморальність. Відбувається аморальний виховний процес, ланцюгова реакція. Охоплюється все суспільство і тоді аморальність стає нормою – новою моральністю. Під українськими прізвищами часто перебувають відверті вороги українства. Це робиться навмисно, щоб творити видимість сварок в українському етнічному середовищі: дивіться люди добрі, які ці українці – не можуть між собою мирно жити та співпрацювати. Насправді ніяких сварок між українцями не існує, але ворожа агітація творить громадську думку про те, що в українців не все гаразд з процесами єднання.

Сварок немає, а є агресивні, безмежно аморальні, хамовиті, безсоромні вороги, які живуть в Україні та за її межами і все своє життя присвячують нищенню України. Ці люди добре відомі в українському суспільстві: си-моненки, вітренки, морози, толочки, бузиненки, колесніченки тощо.

Такі звірячі способи нам відомі з часів 1940-х–1950-х років, коли енкаведисти, одягнуті у бандерівську уніформу, нищили українців, спалювали їхні поселення, а російська комуністична пропаганда звинувачувала у цих злочинствах вояків ОУН-УПА. Тоді цю диверсійну «хитрість» викрили не лише працівники служби безпеки ОУН-УПА, а й населення. Але міфи про те, що бандерівці знищували села й населення – живі донині.

У Запоріжжі здійснено збройний вибух в одній з церков Московського патріархату. І тут же підключилася московська преса, звинувачуючи язичників. Намагання «перевести стрілки» не увінчалось успіхом. Українська громадськість одноставно визнала, що це є ділом рук російської православної церкви на знак перебування патріарха Кіріла в Україні.

Аморальність завжди була, є і завжди буде мерзенним засобом підступності навіть тоді, коли її творять люди в церковних одіяннях, шитих золотом з високими званнями.

Аморально зраджувати, а зраджують.

Аморально обиратися до Верховної Ради (чи будь-якої іншої ради), будучи ворогом України, а обираються.

Аморально бути президентом країни, яку ти руйнуєш, а все таки стаєш президентом під гаслами про об'єднання, розвиток і т.д.

Аморально обдурювати виборців, а обдурюють.

Аморально брехати, а брешуть, брешуть, брешуть, дивлячись у вічі «чистим» поглядом.

Аморально йти до церкви, коли атеїсти, а йдуть, сподіваючись обдурити самого Бога.

Аморально грабувати народне добро, але грабують, багатіють, радіють з безкарності.

Аморально і злочинно покидати дітей своїх напризволяще. «З більш як 200 тис. дітей-сиріт, тільки 5% не мають батьків. Серед притянутих до відповідальності за проституцію, понад 20 % - неповнолітні дівчата. У 2007 р. на душу населення в Україні припадає 13 літрів чистого алкоголю, а при 9 літрах настає невідворотне пошкодження генофонду. Україна займає перше місце в Європі із розповсюдження ВІЛ - СНІДу, ту-

беркульозу, алкоголізму. Кожні 4,5 хвилини помирає українець від алкоголю.

В бездуховному суспільстві не можна виховати духовно чистих дітей. У травні 2008 р. в Україні налічувалося 6 мільйонів алкоголіків та більш 1 млн. наркоманів, і це в основному молоді люди працездатного стану. Мільйони українців зачинають дітей в алкогольному сп'янінні. Це є геноцид, який можна порівняти з голодомором 1932-1933.рр.»²⁹

Аморальність – страшне духовне падіння, яке руйнує у людині все чисте і святе. Перетворює людину у злодія.

Інколи українці «викидають» такі фортелі, що диву даєшся. Всім відомий письменник, незаперечний патріот Юрій Андрухович у інтерв'ю «УНІАН» 23.07.2010 р. запропонував віддати Росії Донбас та Крим. Мовляв, тоді буде легше порозумітися українцям між собою. Свята наївність. Не будемо його звинувачувати у ворожості щодо України. Хай це буде письменницький жарт на політичну тему. Але від цього жарту хочеться плакати. Плакати не тільки з жалю за українською територією, а від провального інтелекту таких популярних людей. Такій людині як пан Юрій треба думати про єдність країни, унітарність України. Його слово має велику вагу у суспільстві, а він це слово використовує для розвалу України. Навіть безглузде базікання на тему розчленування України – для ворогів нахідка. Вони миттєво посилаються: «дивіться, люди добрі, самі хохли хочуть шматувати Україну».

Тільки єдина Україна дає перспективи розвитку українського життя; розшматована Україна зникне з лиця землі дуже швидко. А ми дивуємося: чому наша нація позбавлена внутрішньої енергії для самозахисту? Виходить, що «великі» українці кидають зерна розбрату у неокріпле тіло нації. Маємо плачевний результат. Аморальність живуча, проникає в душі кволиків українців, робить свою чорну справу.

В Україні за демократії-вседозволеності широкомасштабно застосовуються такі аморальні явища як брехня, наклепи, невизнання державного гімну, державного прапора, української мови як державної, панує серед значної чисельності населення ненависть до всього українського (україноненависництво), шаленіє корупція, хабарництво, шахрайство, безборонно застосовуються провокативні методи (маніпуляція свідомістю громадян, підміна понять, шантаж...). Значна частина суспільства зарахована до касти недоторканих, незважаючи на злочини, які здійснюються цими персонами. До цього переліку можна

додати ще багато негативних явищ, які шкодять основній масі населення та державі в цілому. Таку державу можна назвати не демократичною, а олігархічно-клановою державою, яка основними своїми моральними цінностями сповідує грабунок, наживу, особисті інтереси малої чисельності осіб, що перебувають при владі, як в народі кажуть, - „біля корита”.

Український народ морально деградує і до цього немає нікому діла. Україна має очистити своє святе тіло від аморальності, бо так жити неможливо.

Конформізм

Конформізм – різновид аморальності в умовах ожебраченої України. Це таке ж політично і соціально небезпечне явище, як і прямі агресивні дії зовнішніх та внутрішніх ворогів. Різнить їх лише те, що пряма агресія відбувається швидко, а конформізм діє повільно, але результати завжди сумні.

Конформізм – це прагнення жити сьогодні краще, ніж вчора, а завтра – краще, ніж сьогодні. Це не стільки побутова, соціальна аморальність, а скоріше – політичний інструмент відвернути увагу людини від насущних національних, політичних, державницьких проблем.

Конформізм – це сучасний гедонізм, основний зміст якого полягає в тому, що метою життя та вищим благом є насолодження. До цієї етично-згубної філософії додалися сучасні доповнення: хочу мати все, і негайно.

Конформізм – це культ багатства. Жага наживи губить в людині духовну її сутність. Заради грошей чимало рідних людей стають ворогами, нищать один одного. Масові виїзди за кордон не завжди спонукані потребою заробити на шматок хліба, а часто прагненням розбагатіти. В атмосфері конформізму (повного комунізму) живе українська влада, втягуючи у цю безодню збідніле українство. У погоні за багатствами, ми часто забуваємо про етнічне самовідтворення, що призводить до загрозливої демографічної небезпеки.

Статистика свідчить, що нас стає все менше на своїй землі. Як повідомляє Держкомстат України на 1 листопада 2009 року чисельність населення України становила 45 млн.999тис. 934 чол. На 1 жовтня 2009 р. було 46 млн.41 тис.345 чол. За жовтень скорочення склало 11 тис.411

чол. Чисельність міського населення на 1 листопада становила 32 млн.536 тис.444 чол. (на 1 жовтня – 31 млн.538 тис.567 чол.), кількість сільського населення – 14 млн. 556,5 тис. чол. На 1 листопада 2008 р. населення становило 46 млн. 179 тис. 226 чол. (міське – 31 млн.592 тис. 830 чол., сільське – 24 млн.586 тис.396 чол.) За рік (з листопада до листопада) населення країни скоротилося на 180 тис. чол.³⁰

За 20 років українців на 6 млн. поменшало. І демографічні прогнози невтішні. Середня тривалість життя в Україні на десять років менша, ніж у Європі, дитяча смертність у два з половиною рази вища, дуже висока смертність від туберкульозу; від алкоголізму щороку помирає приблизно 40 тисяч, від паління – 100 тисяч.

Жити для себе – не завжди вірний життєвий шлях. Жити для України, для українства, водночас шануючи себе, оце те, що треба і людині і Україні! Будьмо патріотами України!

Релігійна вакханалія

Українська православна церква Київського патріархату (УПЦ КП) виникла 1992 року в результаті об'єднання частини представників Української православної церкви Московського патріархату та Української автокефальної православної церкви. Прихильники УПЦ КП вважають її спадкоємицею Київської митрополії, що перебувала під юрисдикцією Константинопольського православного центру. За даними державного комітету України у справах національностей та релігій, на початок 2010 року в Україні УПЦ КП мала 4281 приход, парафії об'єднані у 32 єпархії, кількість парафіян приблизно оцінюється у 14 млн. осіб, у той час, як УПЦ Московського патріархату мала 9,5 млн. прихожан.

З минулого тягнеться володарювання Російської православної церкви (РПЦ) в Україні. Будучи одним з механізмів російської ідеології, маючи нібито українську назву (УПЦ МП), вона (РПЦ) залишається антиукраїнським підірваним центром усередині України. Наша ліберально-малоукраїнська влада не може витиснути з української території явно ворожу мережу. І тут тримає нас за горло сумне минуле. Автор цих рядків свято переконаний, що Україна не тоді зрадила свої національні інтереси, коли віддала росіянам Крим та Чорноморський флот на багато років наперед, а тоді, коли пішли у московську неволю, поступово віддавали українські релігійні святині, зокрема Почаїв і Києво-

Печерську лавру. І той, хто нині вперто не розуміє різниці між духовним поневоленням і фізичним - вартий посиленої виховної роботи.

Що ж нині очікують православні українці від московської релігійної влади? Нічого доброго. Так, як не очікують нічого доброго і від української влади, яка чомусь забуває прості життєві істини, що чим більше влада стає антиукраїнською, то нарід може вийти на майдани. За ідею. Тоді його проконтролювати стане неможливо.

Те, що творить РПЦ в Україні з 1991 року, коротко не скажеш, бо це велика аморальна і безбожна війна релігійних окупантів, які користуються не Божим словом, а бандитськими способами знищити український дух свободи, вичавити з української людини усе українське і перетворити її бездумну, безініціативну істоту, яка сумлінно виконує злочинні настанови «старших братів», незалежно від того – вони у релігійних рясах чи у жовто-блакитних мантиях. Вони силовими методами захоплюють культові споруди українського православ'я, земельні ділянки, безкарно брешуть у церковних проповідях щодо історії українського православ'я, принижують українство, не визнаючи його окремою нацією. Немає кінця провокаціям російської релігійної деспотії. Можна навести приклад поведінки російського попа в Україні.

Архирей Одеської митрополії Московського патріархату, він же депутат Одеської обласної ради, Агафангел на конференції у мерії Москви 3 липня 2006 року виголосив доповідь на тему «Русській вибор України: Сохраним Єдинство Русі Святой, у якій сказав те, що говорить і своїм парафіянам. Ось фрагменти його виступу:

«Русский человек – это человек, отождествляющий себя с исторической миссией России, миссией великой восточно-славянской цивилизации как Третьего Рима, удерживающего мир от зла и беззакония, это носитель особого религиозно-национального самосознания, основой которого является сознание своей особой роли в мировой истории – роли богоносца... Україна отнинне не боліє, чем географический сосед.... НАТО – враждебний Росії і всій православній цивілізації блок. Не менше пагубно і стремління України в Європу. Это являється очередной попиткой осуществить многовековое стремление протестантско-католического, масонского і безбожного Запада оторвать Украину от единства с мировым центром Православия – Москвой – і втянуть ейо в орбіту западных лжеценностей, сделать ейо частью системы Нового мирового порядка. ... Отрив України от братской православной Росії означає окончательное ісчезновение Росії как великого го-

сударства, як охранітельнеци Православія во всем міре ... В Києве нікогда не било Патріарха – Патріарх бил в Велікой Москве...»³¹

На жаль, не лише москвіти виступають проти української православної релігії, а й значна частина так званих «українців», особливо тих, що посідають поважні місця при владі. Наприклад, В.Литвин сумує з того, що українці розкололи РПЦ в Україні (тут однозначний натяк на патріархата Філарета). За кого маємо сприймати В.Литвина: за чужого чи свого? Щось на свого він зовсім не скидається.

« .. нехай кожен із тих людей, які ще здатні мислити, на власному досвіді, до кінця, остаточно, переконаються в тому, що ніхто краще нас самих, наш народ, нашу мову, нашу землю та наші батьківські традиції любити ніколи не буде?! Нехай усі ті тисячі, що будуть рвати горло й кричати «Наш патріарх Кірілл» зрозуміють, нарешті, хто є хто, чому й до кого він справді приїздив. І попри все це, чомусь дуже хочеться вірити: ми з вами ще станемо свідками часу, коли українські інтереси в Україні будуть захищати не лише ялинкові вінки. Помагай нам, Боже, нарешті, піднятись з колін!» Протоіерей Євген Заплетнюк³²

Ідеолог ПР Д.Табачник намагається зобразити українців неповноцінним народом, всіляко ображає нашу націю: «Запровадження обмеження на російську друковану про дукцію, заборони на фільми російською мовою. Уся сила державного апарату спрямована на руйнування канонічного православ'я як основи православної цивілізації і фундаменту українсько-російської єдності... Петлюрівські спроби ліквідації православ'я та десакарлізації його святинь ретельно досліджувалися нацистськими ідеологами...»³³ На жаль, табачники діють так, як їм дозволяють привладні українці та лідери патріотичних політичних партій.

Московська релігійна деспотія панує по всій Україні. Луганщина підготувала подарунок до візиту Кирила. У вотчині регіоналів спалили церкву Київського Патріархату.³⁴ Варто нагадати, що за останній час було спалено храми Київського Патріархату у Шостці (Сумська область) та Маріуполі (Донецька область). В першому випадку було доведено провину священнослужителя Московського Патріархату, який виступив замовником підпалу. У другому випадку винуватців не було знайдено

Особливо агресивністю виділяється релігійна московщина у Криму. «У Криму немає спасу від антиукраїнської періодики. Вона переслідує людину скрізь – у поштових скриньках та кіосках, на ринках та вокзалах, зрештою, просто на вулицях. Крім цього, найбільш одіозні

видання роздаються безкоштовно у московських церквах. В одній з таких газет читаю вітренчиху, далі мова оригіналу: «..силою Креста Господня мы разобьем этот штат хохлянд» - пише у своєму дописі Валентина Гордійчук з Євпаторії.

Тут же читаємо про напис біля входу до однієї з московських церков Євпаторії: «Мир, по которому даже искони православная Украина отделится от братской России, и стольный град Киев – мать городов русских, колыбель нашего крещения, хранилище святых, перестает быть градом державы российской, такой мир не даст нашему народу желанного отдыха и успокоения, церкви православной приносит великий урон и горе, а Отечеству неисчислимые потери.»³⁵

«Президент України пан Янукович є вірним УПЦ Московського патріархату і «вихрещений» на посаду в Україні шляхом «лобзання» руки Московського патріарха Кіріла, якого ще за часів СРСР звинувачували в співробітництві з КДБ. Лукавство, або сатанинська брехня цієї церкви полягає в тому, що вона відверто і відкрито бреше просто в очі людям, що Москва, яка виникла лише через 300 років після того, як князь Володимир хрестив киян, старіша, а тому канонічніша і правдивіша за церкви Київських патріархатів. Тому не випадково, що попи і черниці цієї церкви виходять на хресні ходи з іконами і портретом Сталіна. У нинішньої влади в Україні немає ні розуму, ні навіть елементарного інстинкту самозбереження. Росія приречена і стелитися під неї можуть зовсім вже неадекватні люди. Деградація всіх сторін життя в цій країні набула небачених в її історії масштабів. «Наша» ж влада робить все від неї залежне і незалежне, аби породити в Україні масовий рух уже суто націоналістичного спрямування та ще й у його крайніх, непримиренних і затятих формах. З нього, як показує історичний досвід, в тому числі і український, вихід лише один – національно-визвольна революція.»³⁶

Президент Янукович не приймає на співбесіду Київського Патріарха Філарета. Як же пан Янукович збирається об'єднувати Україну (обіцяв, ідучи на вибори), коли не визнає Очільника українських православних християн, яких налічується 14 млн. осіб? Щось тут не так!

Політичне забарвлення архіпастирської поїздки глави Російської православної церкви (РПЦ) Патріарха Кирила до України і «його ідея» російського світу «відштовхне проукраїнських парафіян Української православної церкви (Московського патріархату) від УПЦ. Так вважає глава Української православної церкви Київського патріархату (УПЦ-

КП) Філарет (Денисенко). «Що більше буде політики в діях Кирила, то більше він відштовхуватиме від УПЦ (МП) та РПЦ українських вірян. Тому що вони побачать, що вони належать до Російської церкви, а не до Української. А назва «Українська — лише вивіска», — сказав глава УПЦ-КП.³⁷ При цьому він наголосив, що в УПЦ-КП спокійно сприймають приїзд патріарха Кирила до України. «У боротьбі за вплив на українське православ'я Кирило принесе нам більше користі, ніж собі», — зазначив Філарет.

Коментуючи питання автокефалії Української церкви, глава УПЦ-КП Філарет зазначив: «Вона (автокефалія, — ред.) вже є. Справа тепер у її визнанні. І визнання буде, тільки ми не знаємо, коли: Для Української церкви не має значення, хто стане її патріархом, коли вона буде єдиною і буде визнана автокефальною. Об'єднання може відбутися на Соборі. І Собор обере єдиного патріарха для Української церкви. І не має значення, хто це буде — Петро, Іван, Михайло, Володимир або Філарет. Головне — об'єднатися.»³⁸ УПЦ МП запропонувала Януковичу ліквідувати Київський патріархат (22.07.2010). Влада України може за місяць вирішити проблему розколу, ліквідувавши реєстрацію Української православної церкви Київського патріархату (УПЦ КП). Таку пропозицію, адресовану президенту Віктору Януковичу та іншим представникам української влади, висловив прес-аташе Одеської єпархії Української православної церкви Московського патріархату (УПЦ МП) отець Сергій (Лебедев). «Ні в одному місті України, і навіть у Києві, в Києво-Печерській лаврі немає резиденції патріарха, а в Одесі вона є. Правда, до сьогоднішнього дня вона багато років мала вигляд музейний, але тепер можна сказати, що форма наповнена змістом, адже святійший буде в ній жити, і не один день. І я сподіваюся, що патріарх тепер буде частіше до нас приїжджати, дасть Бог, відновиться тут і традиція проведення патріарших синодів, прийомів іноземних делегацій», — вважає священик.

«Одеса — місто патріархів. До своїх предстоятелів одесити завжди ставилися з любов'ю. Зверніть увагу - ніяких провокацій, жодних акцій протесту немає і, я сподіваюся, не буде. Патріарх може тут відпочити як у себе вдома. Адже хоча кажуть — «приїхав високий гість», але раз є резиденція, значить, він додому, а не в гості приїхав!» — резюмував отець Сергій.

Нагадаємо, 20 липня в Україну з дев'ятиденним візитом прибув Патріарх Кирило. За цей час глава РПЦ відвідав Одесу, Дніпропетровськ

і Київ. Предстоятель (очільник) УПЦ-КП святийший Філарет 28 липня 2010 р. заявив, що Українська православна церква Київського патріархату немає наміру переходити у підпорядкованість Московському патріархату. «Наша церква самодостатня, у нас 14 мільйонів парафіян. Ми існувати зможемо, але ми все таки хочимо бути у молитвенному єднанні з усім православним світом.»³⁹

На зустрічі з Головою Верховної Ради України патріарх Кіріл заявив: «Я вважаю себе послом Святої Русі, і буду робити все, щоб стосунки між Росією, Україною і Білоруссю росли і зміцнювалися». М.Томенко під поняттям «свята Русь» розуміє не щось інше, як «релігійний комунізм.»⁴⁰

«Московский патриархат является одним из механизмов для ликвидации государства Украина».⁴¹ Об этом заявил депутат Верховной Рады Олесь Доний. «Если речь идет о визите Патриарха Кирилла, то нужно понимать, что Российская православная церковь, в подчинении, который находится Украинская православная церковь Московского патриархата, до сих пор относится к украинской культуре и языку пренебрежительно, а значит, пренебрежительно и к основам украинской государственности. До сих пор не дается разрешение на перевод на украинский язык Библии, и говорить о равноправных отношениях, как между народами, так и церквями в таких условиях не приходится», — заявил политик.

По словам Дония, Русская православная церковь — это не столько институт духовности, сколько институт политики и пропаганды. «И сейчас он используется как один из механизмов по ликвидации украинской государственности. А поскольку в Украине к власти пришли российские националисты, то речь идет о совпадении интересов российского руководства и политических сил, которые сейчас у власти в Украине», — заявил он. Щодо підриву Запорізької церкви існує така версія: «Вполне возможно, что это провокация российской ФСБ. Они очень свободно себя чувствуют в Украине, и могут здесь делать что хотят. Это была тщательно спланированная акция, расписанная по минутам, поэтому ее готовили очень серьезные люди, а не группа каких-то подростков», — заявил глава Запорожской областной организации украинской националистической партии «Свобода» Виталий Подлюбников в интервью местному изданию «Политсовет».

«Я считаю, что подрывать храм людей сподвигло то, что сейчас происходит в стране, в данном случае — приезд московского патриарха

Гундяева. Он приехал не с благими намерениями, как это неоднократно повторял, а для того, чтобы окончательно рассорить людей двух конфессий. На этой почве и появились люди, готовые к радикальным мерам»⁴⁰, – пояснил националист. Между тем, прокурор Запорожской области Вячеслав Павлов исключает политическую версию происшествия. «Политическую версию мы исключаем. Наиболее перспективная версия – это совершил психически нездоровый человек», – сказал он, добавив, что среди возможных версий: межличностные отношения или противоречия на бытовой почве с настоятелем храма.⁴²

Патріарх Кіріл за рахунок України має намір розбудувати «руський мир», тобто російську релігійну імперію, яка стане всесвітнім центром православ'я, відкинувши Константинопільського очільника православних церков. Росія завжди надавала церкві велику роль щодо експансії в Україну. Почитаймо думки відомого російського філософа Г.Федотова, висловлені на початку ХХ століття: «...проблема України. Проблема надто складна... Але від правильного розв'язання її залежить саме існування Росії. Завдання це для нас формулюється так: не лише утримати Україну в тілі Росії, але вмістити й українську культуру в культуру російську. Ми присутні в бурхливому і надзвичайно небезпечному для нас процесі: зародження нової української національної свідомості, по суті – нової нації. Вона ще не народилася остаточно, і її доля ще не визначена. Убити її неможливо, але можна працювати над тим, щоб її самосвідомість утверджувала себе як особлива форма російської самосвідомості.

Південно-руське (малоруське) плем'я було першим творцем культури і себе завжди йменувало Руським (до кінця ХІХ ст.). І тут, на охороні єдності Великої і Малої Росії, найміцнішим зв'язком між ними була й залишається віра. Хай роз'єднує мова, роз'єднує пам'ять і ім'я Москви – з'єднують київські святині і монастирі Святої Русі.»⁴³

Бацिला злочинності сиділа і сидить у кожній великій і малій великодержавної шовіністичної російської людині. Не добро, не нормальні стосунки, а обман, злодійство (чи вогнем, чи словом) несла і несе в собі російська державність. Часто росіяни дивуються: чому їх у всьому світі ненавидять не тільки політики, а й звичайні люди? Тому, що російський елемент, де б не був, творить негативні справи таємно чи явно. І цього не приховаєш. Це і служить мотивом для негативного ставлення до росіян.

Висновки до розділу 2

З усього сказаного у цьому розділі явно витікає дуже сумний висновок. У псевдодемократичній Україні висунуті на поверхню «вуха» нового варіанту апартеїду. Наведемо коротко його ознаки в українському варіанті:

1. Титульна нація дискредитована, недопущена до влади. Це має ознаки расової дискримінації. Українській нації буквально перерізано шлях до влади.

2. Мова тарується, не має розвитку. У бюджеті на розвиток української мови поза навчальними закладами кошти не виділяються, а на російську мову виділяються великі суми.

3. Культура заглушена іноземною попсою, переважно російською.

4. Книговидавництво обмежене до мінімуму.

5. Російська церква поводить себе в Україні як військовий агресор – захоплю культові споруди, земельні території, церковні реквізити.

6. Нав'язується російська мова як державна мова України та російське громадянство. Українцям видають таємно російські паспорти, готовлячи диверсійні загони з українців.

Український варіант расової дискримінації вартий уваги міжнародної спільноти. Від імені української нації (потрібно утворити такий орган) має бути звернення до ООН, до усіх демократичних країн світу, щоб отримати від світової громади політичну, моральну і юридичну підтримку пригніченої української нації.

Примітки до розділу 2

1. «Европейский современник», книга V, 1927, с. 165-184
www.kulichki.com/-gumilev/TNS.

2. «Українське слово», № 7, 17-23 лютого 2010.

3. Сборник «Формирование социалисти ческих наций в СССР» –М., ”Политиздат”, 1964, С.20.

4. Полный отчёт Видкуна Квислинга имеет название «Ситуация с голодом на Украине» был написан в марте и опубликован в апреле 1922 года. Этот отчет даёт детальную информацию о голоде в Одесской, Николаевской, Екатеринославской, Запорожско и Донецкой областях. Кроме того, он описывает голод в Кременчугской, Полтавской и Харьковской областях \www.ukrweekly.com\.

5. <http://lindeks-ru.org>.
6. Голод-геноцид 1933 року в Україні.К.- Нью-Йорк, 2000, С.304.
7. <http://obkom.net.ua/articles/2010-08>
8. «Нація і держава», № 9, 9 березня 2010 р.
9. Ференц В. „Телешоу для мутантів”// „Нація і держава”, № 13, 31 березня 2009.
10. В.Губин, доктор философских наук. Стаття «Русская культура...»// ж.«Вопросы философии», № 5 –1995, с.4.
11. В.Губин, доктор философских наук. Стаття «Русская культура...»// ж.«Вопросы философии», № 5 –1995, с.4.
12. Хакамада П.М. «Сонета по внешней политике России»// ж. «Международная жизнь», № 6 – 1995. С.128.
13. «Сільські вісті», № 145, 17 грудня 2009.
14. Любомир Пиріг. 3 виступу на засідання «круглого столу»// «Слово Просвіти», №26, 1-7 липня 2010
15. «Літ.Укр».2002, 18 квітня.
16. Я.Радевич-Винницький «Національна ідея і національна мова» //forum.ua-admin.com=67c499051).
17. NET. 16.07.2010.
18. <http://uk.wikisource.org/wiki>
19. А.Гайдамаха «Заклик до дії»// «Шлях перемоги», № 11, 17 березня 2010.
20. Остап Кривдик. «Д.Табачник – антиукраїнський політик» // «Інорм. бюлет», № 43, 7 грудня 2006
21. «Українське слово», №7, 17-23 лютого 2010).
22. «Свобода». № 1-2, 11 січня 2010.
23. (“ForUm”).
24. Джерело: ТСН
25. Об этом заявил народный депутат от Партии регионов, председатель правозащитной организации «Русскоязычная Украина» Вадим Колесниченко, сообщает «ТСН».
26. Источник: ПроЮа. 28.07.2010.
27. Gazeta.ua. 28.07.2010.
28. obkom.net.ua/news/2010-06-25/1930.shtml?rambler
29. Інформ. бюлетень, № 16, 24.04.2008.
30. «Сільські вісті», № 145, 17 грудня 2009
31. «Нація і держава», № 37,20.09.10

32. «Українська правда», 20 липня 2010.
33. «Українське слово», № 7, 17-23 лютого 2010.
34. 18 липня 2010 р. приблизно о 3.30 ранку внаслідок підпалу знищено дерев'яну будову храму на честь Архістратига Божого Михаїла на околиці м. Луганська. Будівництво першого у Луганську дерев'яного храму Київського Патріархату знаходилося на завершальній стадії – залишалось лише встановити купол. За свідченням сторожа вночі до нього вдерлося двоє невідомих, які його побили, а потім з каністр облили будівлю храму та дерево, призначене для будівництва, і підпалили. Внаслідок пожежі будівля згоріла практично повністю. За словами єпископа Луганського Тихона збитки становлять понад 300 тис. гривень.
Блог Олега Медведева, «Українська правда». 19.07.2010
35. «Нація і держава», № 14, 13 квітня 2010
36. Петро Масляк «Народження масового руху в Україні»//«Нація і держава», № 21, 8 червня 2010.
37. Інтерв'ю з Філаретом у тижневику «Фокус», Інтерфакс-Україна.
38. ZAXID-NET 22.07.2010.
39. Інтерфакс-Україна.
40. Цензор.Нет. 28.07.2010.
41. obosrevatel.com/news /2010/7/22
42. © 2010, «Новый Регион – Киев».
43. Г.Федотов. Чи буде існувати Росія? //Водолей – знак Росии. – М.: Сов. Писатель, 1992. С.109, 112-113.

Розділ 3

Державотворча і духовна сутність Української Нації

Якщо мати на увазі зрілу українську націю у зрілій державі, то її сутність бачиться у тому, що – це українці – громадяни України (будь-якої національності), які публічно і повсюдно користуються українською мовою, демонструють свою українську патріотичність, творять українську культуру, розвивають і захищають її, визнають Україну своєю єдиною і незмінною Батьківщиною.

Нація – це колективна особистість (Й.Фіхте) зі своїм «обличчям», зі своїм характером, зі своїми нормами життя. Нині (2010) українська нація – багатоліке творіння. Первородне її обличчя скалічене, спотворене, а тому вимагає реставрації.

Сутність майбутньої української нації частково перебуває у нинішньому нутрі нації, а частково має відновити свої природні риси, дещо може запозичити з розвинених націй. Нинішня нація має низку позитивних чеснот: доброта, працелюбство, патріотизм, культуру, містецтво. Але всього цього недостатньо для успішного розвитку. Тому стоїть завдання сприйняти і розвинути у собі такі елементи, якими вона в даний час не володіє, але які щедро збагатять націю непроминучими цінностями.

Мова йде про пасіонарність не тільки окремих лідерів, а усієї нації. Пасіонарність – це прагнення бути провідною силою у державі, суспільстві. Зазначимо, що одного прагнення мало. Потрібно набути керівне становище у державі. Та й це ще не все. Потрібно ввести нову систему соціально-економічних відносин у суспільстві, тобто нову систему виробничих відносин. Слід зауважити, що це завдання стосується переважно державних функцій, але безтитульної нації успішно розв'язати це завдання складно. Має бути порядок у розподілі народної власності, національного доходу; у системі соціальної захищеності та соціальної відповідальності.

На окремому важливому місці перебуває проблема розробки та впровадження виховної системи. Нову систему життя творить нова людина з новим світоглядом, традиційними та новими моральними, духовними та матеріальними проектами. Завдання, прямо скажемо, неординарні і вимагають фізичних, духовних, інтелектуальних та патріотичних зусиль.

Над їх здійсненням мусять працювати державна влада і все суспільство, а в першу чергу — українська нація.

Українську націю майбутнього періоду (далекого чи близького) належить сприймати як націю ідейно і патріотично зрілу, яка вже очистилася або перебуває у незворотному процесі самоочищення. До цього часу (2010) українська нація цим оздоровчим процесом мирного формату ще не займалася. Для неї це нова і, можливо, найскладніша проблема з усіх, які їй доводилося будь-коли осмислювати та розв'язувати. Якщо врахувати, що наша нація станом на 2010 р. перебуває у пригніченому настрої, то можуть виникнути сумніви щодо спроможності цієї спільності взяти на себе розв'язати таку величезну проблему.

Утім, не забуваймо, яку енергію продемонструвала українська нація, коли вона отримувала підтримку та заохочення влади або національних лідерів. Можна послатися на два приклади. Перший — це референдум 1 грудня 1991 р. Другий — осінь 2004 р. У цих двох акціях весь світ побачив потужну внутрішню енергію і високу патріотичність. Ці експерименти показують, що українська нація може виконувати найскладніші завдання часу, їй можна повністю довіряти. Українська нація — це мобільна спільнота, яка чекає від влади чи патріотичних лідерів кличу до активних дій для самоутвердження у своїх правах та обов'язках. Будучи титульною, нація має постати творцем нової держави — національної.

Нація являє собою вищу форму однотипного етнічного середовища, яке протягом багатьох тисячоліть творить свою історію, культуру, мову, освіту, науку, світогляд, моральні основи співжиття, власну ідеологію.. Нація, і тільки вона, має постити творцем національної держави, бути її опорою. Українська нація у національній державі покликана забезпечити найвищий рівень своєї самоорганізації, щоб усі прошарки суспільства мали високу національну свідомість і почуття відповідальності за долю нації і держави. В умовах національної держави немає потреби формувати політичні партії будь-якого змісту. Усі політичні потреби забезпечуються державною владою та громадськими організаціями.

Це має бути самодостатня нація, яка перебирає владу у державі, беручи на себе всю відповідальність за долю держави, країни, народу на велику перспективу. Керівником держави має бути лідер нації, а не представник національної меншини. Нація і держава тісно між собою переплетені, але все ж таки мають і свої відмінності. Заради ясності

маємо окремо виділити функції як нації, так і держави щодо тих умов, коли і нація і держава будуть істинно національними.

У нації у будь-якому її становищі (чи вона вільна, чи в окупації) є свої, тільки їй притаманні функції. До них належать такі сфери як творення ідеології, світської духовності, національної ідеї, моралі, самовиховання, самоорганізації тощо. Нація самозбагачується власними матеріальними і духовними скарбами, ділиться ними з іншими націями і запозичає культурні, інтелектуальні надбання інших націй.

Самовиховання нації – функція, яка забезпечує членів нації такими настановами, щоб людина пройнялася високою гордістю за себе, за те, що будучи українцем, людина відчуває себе комфортно як у своєму середовищі, так і за межами своєї держави. Нація виховує лідерів малого і великого масштабів. Для цієї відповідальної роботи потрібно мати спеціальні школи з спеціальною методикою, спеціальним обладнанням та спеціальною методологією. Таких шкіл майже ніде не існує, а у нас вони мають бути, бо дуже вже багато нація втратила своїх провідників у часи визвольних воєн та зачисток КГБ.

Українській нації належить постати у єдину політичну і державотворчу силу суспільства. Зважимо на те, що українство не зразу і не в короткий період зможе позбутися внутрішніх ворогів. Вони будуть довгий час маскуватися під патріотів і робитимуть свою чорну справу. Боротьба буде відкритою і прихованою, латентною, з великими труднощами. І до цієї безкомпромісної боротьби завжди потрібно бути готовими діяти упереджувально.

Хто Небо прихилить до наших сердець? Це може зробити потужна, сильна своєю духовністю, своєю свідомістю українська нація. Плекаймо таку націю своїм розумом, своєю патріотичністю, своєю відданістю справі національного будівництва. Хто може збудувати національну державу? Морально стійка, наполеглива, високоінтелектуальна, патріотична нація.

Гегемоном виступає титульна нація – українці. Не тому, що українці хочуть узурпувати владу, а тому, що на українців випадає доля керівної сили у суспільстві і державі. Так відбувається у всьому світі.

Це держава, у якій:

1. Титульна нація є творцем державно-суспільного ладу в країні.
2. Титульна нація покладає на себе відповідальність за міжнаціональні, міжетнічні відносини у суспільстві.

3. Відповідальність за долю держави, країни, народу перебирає на себе титульна нація.

4 Народ отримує широкі повноваження у державотворенні та місцевому самоврядуванні.

5. У виборних органах влади й самоврядування законодавчо забезпечується етнічне представництво пропорційно до існуючої національної структури населення.

У національно-демократичній республіці мають бути деполітизовані:

1. Судова система, від первинної ланки до вищої.

2. Правоохоронні органи: міліція, Генеральна прокуратура, Міністерство юстиції.

3. Органи виборної системи: Центральна виборча комісія, окружні виборчі комісії та всі виборчі дільниці.

4. Міністри Кабінету міністрів. Це державні менеджери, а не політичні діячі. Це професіонали найвищої державної кваліфікації. Їхня діяльність не повинна залежати від політичної кон'юнктури.

Титульна нація без важелів влади, і титульна нація з важелями влади у своїх руках-це різні політичні категорії навіть тоді, коли мова йде про одну і ту ж саму націю, включаючи українську. Українська нація в останні сотні років не присутня при владі, і це наклало на неї тінь другорядності. Як тільки українська нація стане правлячою нацією, її характер і поведінка швидко зміняться на пасіонарний варіант. Це всезагальний закон управління масштабними процесами, обумовлений високою відповідальністю за свою долю.

3.1. Націоналізм і націоналісти

Націоналізм – це ідеологія, а націоналісти – її носії. Націоналізм тому так і називається, що його покликанням є творення, утвердження, захист своєї нації від тих чорних сил, що за всяку ціну намагаються знищити духовно і фізично нашу націю, яка прагне постати перед світом у своїй самотності.

Націоналізм Т.Шевченка, Д.Донцова, В.Липинського, С.Петлюри, Є.Коновальця, А.Мельника, С.Бандери передбачає прагнення створити таку українську державу, у якій би гегемоном постала українська нація як правляча, державна нація. Це логічно чи нелогічно? Це правомірно чи

аморально? Стосується усіх націй у світі чи це необґрунтовані претензії лише української нації? Це всесвітній державно-політичний норматив, який як аксіома не підлягає альтернативному осмисленню. Проте українців звинувачують окупанти, що прагнення українців до влади є незаконними, а тому злочинними. І цей абсурд сприймається деякими «цивілізованими» державами та їхніми ідеологами як логічна постановка питання.

«Ми, бандерівці, називаємо себе націоналістами тому, що центральне місце в нашій ідеології є народи, нації...за наш вищий наказ вважаємо благо і щастя українського народу. Найвищим, найважливішим завданням українського народу ми рахуємо боротьбу...за національне і соціальне визволення українського народу, за побудову української, дійсно незалежної держави...Ми, українські націоналісти, не шовіністи... До всіх народів миру ми плекаємо щирі симпатії. Зі всіма народами миру...ми хочемо жити у дружбі і співпраці»¹

«...націоналістичне розуміння нації (у відмінність до ідеологій демократів, соціалістів і комуністів) ґрунтується на...світогляді...що головними підставами й двигунами життя нації вважає її дух (ідеї) і волю до творчості та боротьби.»²

Узагальнено можемо сказати: український націоналізм – боротьба (ідейна і будь-яка інша) українських патріотів за збереження української нації, за право української нації на самостійне державне життя. Націоналізм як ідеологія відрізняється від демократії, соціалізму та комунізму своєю захисною функцією: нам чужого не треба, нам треба своє зберегти.

Націоналісти, як носії націоналістичної ідеології, проявили себе у ХХ ст. героями визвольних змагань і відданими, жертвними поборниками національно-духовного світобачення.

Сучасні українські націоналісти – це представники однієї з течій демократичного політикуму. Поміркованість, обережність, як би когось не зобідити, постійні виправдовування перед катами української нації (комуністами...), мовляв, ми нікого не вбивали... – обличчя сучасних носіїв нашого націоналізму. Засадничий націоналіст – це героїчний і жертвний представник української нації; сучасний націоналіст, на жаль, – лагідний політик до своїх ворогів.

Сучасних вождів українського націоналізму виявилось значно більше, ніж раніше, бо занадто вже багато постало націоналістичних

партій та організацій як всередині країни, так і за кордоном. Це означає, що у однієї української нації є більше десятка націоналістичних партій та організацій. А у багатьох нянюк, як відомо, дитя залишається без ока.

Серед сучасних націоналістичних вождів можна виділити (і то умовно) лише Славу Стецько. Вона ще якось пробивалася до народу. Решта сучасних лідерів – це кабінетні чиновники. Тягнибок, який причисляє свою партію до націоналістичних, мотається по Україні, щось таки робить. Але тут є проблеми. Тягнибок критикував президента так само, як і Янукович. А це викликає сумнів: чи належить до націоналістичних структур об'єднання „Свобода”? Справа в тому, що націоналістичні організації огульно не критикували Президента України В.Ющенка. І це цілком логічно. В.Ющенко до 2010 р. – це та державна персона, на якій трималася державна незалежність. Він, як ніхто з попередніх президентів, багато зробив саме в націоналістичному напрямі: нагородив Р.Шухевича, С.Бандеру званням „Герой України”, здійснив великий проект відбудови гетьманської столиці в м. Батурині, виконав масштабну державну акцію по вшануванню жертв голодоморів, видав Указ про демонтаж пам'ятників та пам'ятних знаків особам, причетним до організації Голодомору 1932-1933 рр. та політичних репресій в Україні. Доклав багато зусиль, щоб примирити ветеранів війни. Розпочав велику роботу по створенню Єдиної Помісної Церкви Київського патріархату... Саме за все це критикував Ющенко Янукович. Так само критикував Ющенко і Тягнибок. Де ж тут український націоналізм? За свою патріотичну діяльність В.Ющенко в очах кремлівської влади став ворогом №.1. Російський головний комуніст Зюганов (побратим нашого П.Симоненка) назвав В.Ющенка гіршим, ніж Бандера і Мазепа. Атакували В.Ющенка і чужі і свої. Свої ставали не своїми.

Сучасний націоналістичний рух – це роз'єднані патріотичні сили, які втрачають вплив на народну масу. Українська нація дуже хоче мати свого лідера, вона страждає від того, що немає вождя, вона гине від того, що покинута напризволяще.

А сучасні вожді тим часом сваряться між собою, доводячи, хто з них більший патріот України. Для них українська нація, українська держава – порожні звуки, абстрактні поняття.

Український націоналізм у сучасних умовах ще не розкрився всіма своїми позитивними якостями. Дуже вже невдале керівництво окремими частинами розділеного націоналізму. Воно полюбляє свої посади уявляю-

чи себе маленькими гетьманами. Є булава, хоч би маленька, то й добре. Свого місця нікому не віддам. Сучасне націоналістичне керівництво ще не зрозуміло, не усвідомило своєї особливої місії у суспільстві та державі. Водночас націоналістичне керівництво не вважає себе відповідальним перед нацією за ту вакханалію, яка панує в націоналістичному рухові, в суспільстві та державі.

Націоналізм – категорія притаманна будь-якій нації: розвиненій чи початкуючій. Існує абсолютна істина: якщо немає націоналізму, то немає нації. Нація вважається існуючою, якщо у даному суспільстві вживається хоч би одне національне слово. Інша справа, який рівень розвиненості цього суспільства. Тому всі твердження про відсутність в Україні націоналізму, слід вважати безпідставними і шкідливими.

У сфері національного будівництва на все українське у період сучасної незалежності накинута зграя лібералів, космополітів, комуністів, соціалістів, соціал-демократів, русофілів, анархістів, малоросів, хохлів, інших відвертих та прихованих ворогів, також у багатьох випадках так званих «патріотичних демократів».

Усі чужинці та недруги навчають українців, як їм треба жити у своїй країні, у своїй хаті, на своїй землі, у власній незалежній державі. Вони відкритим текстом наполягають, рекомендують нам забути все своє, мовляв, воно давно застаріло, хуторянське, шароварницьке, неактуальне. А російське – це все передове. Навіть матюки пропагуються як особливий прогресивний стиль російства.

Національно-патріотичне виховання в Україні практично відсутнє. Якщо воно деінде й проявляється, то лише завдяки самовідданій праці ентузіастів. Державна влада такими «дрібницями» не займається. Навпаки, вона активно заохочує всілякі антиукраїнські прояви.

З українськими патріотами, особливо з націоналістами, занадто легко «розібралися» наші недруги: ліві, яничари, космополіти, пристосуванці, лжедемократи, запродавці, «єдинонеделімці», «богообрані», «старші брати» з дитячою за віком історією, зрадники і просто байдужі. Вони малою силою дуже швидко поклали на «лопатки» велику українську націю, яка ще не встигла самоорганізуватися та сформулювати свій елітний провід. Зранена, принижена вийшла українська нація з геноцидного, колоніального ярма і, проголосувавши за незалежність, поступилася злодіям, які навчилися обдурювати поневолені народи своїми звабливими обіцянками.

Націоналісти, які десятками років у воєнні та повоєнні часи навчилися боротися з відкритим ворогом, у період незалежності не зуміли пізнати ворогів, які зовні демонстрували себе полум'яними патріотами: вишиванки, жовто-блакитні прапори, запальні патріотичні промови, безмежні обіцянки..., слова про українські національно-духовні та культурні цінності. І усе це, як показали справи, фальшивки, шахрайство, ворожі агресії.

Націоналісти подумали, що можна відпочивати після багаторічних страждань та незгод. Не зрозуміли, що тепер тільки й починалася справжня боротьба за ту державність, яка потрібна українській нації. Не зрозуміли ні 1992, ні 2010 року. Протягом 19 років націоналістичні організації не об'єднувалися в одну потужну структуру, а створювали нові організації, які ні чисельністю, ні ідеологічним впливом не ставали вагомими у суспільстві.

Стан сучасного націоналізму в Україні викликає тривогу. На чолі патріотичних сил мають бути націоналісти, чесні і чисті люди перед нацією.

Націоналізм – функція нації. Він завжди має бути присутнім у національному середовищі. В умовах національної держави націоналізм не може бути призупиненим, хоча у державі домінуючою силою буде титульна нація. Якщо в умовах бездержавності націоналізм може набувати войовничого характеру, то у національній державі його роль дещо пом'якшується. Тут сутність націоналізму не позбувається своєї захисної функції, але форма має набути еластичного, можна сказати, просвітницького характеру. Усі маємо розуміти, що завжди знайдуться сили, які зацікавлені у розвалі національної єдності, життєспроможної державності.

Якщо втратиться національно-захисна пильність, національні меншини миттєво скористаються цим і очолять суспільство та владу, як тепер воно є. Український націоналізм від самих початків свого існування функціонує як захисна потуга української нації. У нього немає потреб втручатися у справи інших націй, бо своїх справ ще не виконали, бо й нині (2010) українська нація перебуває в уярмленому стані.

Сучасний український націоналізм не був готовим 1991 р. до нових подій у такій мірі, щоб очолити незалежну державу. Не готовий він це зробити і 2010 року. Не було у нього, немає і нині (2010) ні вождя, ні єдиної ідеології, ні впливу на націю.

І все ж, націоналізму належить провідна роль у побудові нової державної моделі України, бо саме національна сутність України є визначальною лінією її майбутнього. Націоналістична спільнота має виплекати Вождя нації, який є водночас Очільником націоналізму.

3.2. Українська культура, інтелект

Українська нація одна з не багатьох на Землі, яка зберегла свою культуру у більш-менш пристойній повноті. Українська культура щедра своїми давніми та сучасними скарбами. Наше завдання полягає не у дослідженні всієї повноти культури, інтелекту, а лише фрагментарно показати елементи культури, інтелекту та потенціальні можливості цієї сфери.

Кожна нація має свою гордість. Предметом нашої гордості виступають культура, мистецтво, інтелект, - відомі світові як шедеври першої величини.

Українська література завжди (колись і тепер) відігравала надзвичайно важливу роль у світогляді українства, у збереженні духовної та культурної сутності українства.

Саме завдяки літературі українство зберігало свою самобутність, скарби минулих часів, гартувало волю для боротьби за свободу. Українство до часів російського комунізму мало переважно чисту морально і духовно свою літературу, яка збагачувала людину шляхетними устремліннями, дарувала надію на кращу долю.

Г.Сковорода (1722-1794) ніс у люди своє розуміння Бога й Людини. Намагався уберегти людину від спокусливих прагнень до багатства. Дуже хотів, щоб людина пізнала свою Божественну сутність на Землі. Його порада «пізнай себе» свідчило, що людина недостатньо знає себе, не завжди розуміє мету життя, підпадає під вплив лінощів, несприйняття зусиль по самовдосконаленню. Навчав людей: на першому плані має бути духовність, на другому - матеріальні статки.

Творчість Г.Сковороди не стала такою потугою, щоб докорінно змінити тогочасну систему буття і поставити духовність на перше місце, але допомогла людям тверезіше ставитись до багатства як мірила щастя. Дослідники вважають, що Г.Сковорода наслідував античних філософів. Це було, але сутність його філософії випливала з основоположних імперативів Золотого Віку часів Трипільської культури, коли

люди вважали за мету свого буття - духовну досконалість. Ці постулати були запозичені античною філософією. Г.Сковорода закликав людей до єднання з природою (це був основний закон трипільського люду), жити чесно, не грішити. Ось його слова:

*«Знаю, що смерть – як коса замашна.
Навіть царя не обійде вона.
Байдуже смерті, мужик то чи цар, -
Все пожире, як соломучи пожегар.
Хто ж бо зневажить страшну її сталь?
Той, в кого совість, як чистий кришталь»*

Г.Сковорода мав величезний вплив на своїх літературних сучасників, а також на українську громаду. Це його прихильники, шанувальники, духовні діти (Каразін та інші) доклали максимум зусиль, щоб заснувати у Харкові університет. Вплив Г.Сковороди на культурну сферу України зберігся й до наших днів. А що вже казати про ближчих його нащадків-тут абсолютний вплив. Т.Шевченко з дитинства обожнював філософа. Він писав:

*«Зроблю
Маленьку книжечку. Хрестами
І візерунками з квітками
Кругом листочки обведу
Та й списую Сковороду
Або «Три царіє со дари»*

Т.Шевченка справедливо називають одним з сучасних Творців Української Нації. Він вселив у національну душу неймовірну енергію життєздатності. Він сам був борцем, «в кого совість, як чистий кришталь». Це була людина найвищого елітного класу, у якої не було «зерна неправди». Вплив Шевченка на українську націю залишається на першому місці. З ним ніхто не може зрівнятися.

Кожному з нас достатньо згадати українських літераторів давніх і нинішніх часів, щоб уявити потужну плеяду творчих інтелектуалів, які служили народові у всі часи його долі.

Українська культура, окрім своєї прямої функції виховного характеру, завжди мала у своїх творах вагомий ідеологічний імператив, які несли у собі заклик зберігати усе своє. Деякі з них нагадаємо.

«Пізнай себе...» Григорій Сковорода

*«Де общее добро в упадку,
забудь отця, забудь і матку,
спіши повинність іправлять»* Іван Котляревський

«Боже, нам єдність подай!» З духовного гімну

*«Слово, моя ти єдина зброе,
Ми не повинні загинуть обоє!
Може, в руках невідомих братів
Станеш ти кращим мечем на катів.»* Леся Українка

«Любіть Україну.. во время люте..
Борітеся – поборите, Вам Бог помагає» Тарас Шевченко

*«Тобі, Україно моя,
і перший мій подих,
і подих останній тобі»* Василь Еллан

«Геть від Москви!» Микола Хвильовий

*«Всім серцем любіть Україну свою,
і вічні ми будемо з нею!»* Володимир Сосюра

«Нація – понад усе!» Клич націоналістів

*«Можеш все на світі вибирати, сину,
вибрати не можна тільки Батьківщину!»* Василь Симоненко

Великим оберегом української нації була і залишається українська пісня. Вона найглибше проникає у людські душі, живить національний дух, не дає померти надії на свободу, на свою правду у своїй хаті. Наші вороги, дякувати Богу, найменшу увагу приділяли руйнації української пісні. Заборонялися тільки найбільш революційні пісні, гімни. За пісню-гімн «Ще не вмерла Україна...» багато українців поплавилися своїм життям. А пісні про кохання, про вечерниці... не були заборонени-

ми, хоч вони також несли у собі «зерна» українського духу. Незамінним і, можна сказати, єдиним у цілому світі було українське лірництво, бандурство, кобзарство, яке у цілому отримало узагальнену назву «кобзарство». Кобзарі, лірники, бандуристи, акапельні співаки (сліпі і зрячі, каліки і здорові) – це колишні козаки або потомственні патріоти, які вважали своїм обов'язком допомогти людям зберігати свою самобутність, свою систему життя, традиції, звичаї, обряди – культуру і себе в ній. Це була армія добровільних культурно-просвітницьких місіонерів – співаків, музик. Кожен з власної ініціативи «йшов у люди», щоб понести їм у дарунок свої культурні досягнення.

Часто-густо ці люди (за сучасною термінологією – барди) були авторами слів та мелодій своїх творів. Не цуралися запозичувати творчість інших громад і розносили усе це по Україні.

У пісенну форму вмщувався патріотичний, ідеологічний зміст – про захист вітчизни від татар, турків, поляків. Саме за цю вільнолюбиву діяльність кобзарів знищували як поодинці, так і масово. На початку 1930-х років російські комуністи зібрали у Харкові, столиці підросійської України, українських кобзарів (за різними підрахунками, від 200 до 337 осіб) нібито для проведення концерту-звіту, а насправді для того, щоб знищити їх. І здійснили свій злочинний задум.

Найдосконалішим виконавцем пісеньних скарбів зарекомендував себе Національний заслужений академічний народний хор України ім. .Г.Г. Вільгельма, заснований 1943 року. Цей колектив здобув світову славу досконалістю виконання народних та композиторських творів. У пісенно-вокальній творчості здобули також світову славу співаки України: І.Козловський, А.Солов'яненко, Є.Мірошниченко, Д.Гнатюк, А.Мокренко, З.Гайдай, О.Пономарів, Т.Петриченко, В.Гришко та багато інших видатних майстрів вокалу.

Нищення фізичне, нищення моральне велося не тільки стосовно кобзарства, а й проти представників сфер культури, освіти, науки, інтелігенції. Академіки, доктори наук, професори, письменники, діячі культури та мистецтва, артисти, вчителі, лікарі, селяни – усі соціальні прошарки «зачищалися» як «вороги народу». Але ті залишки недостріляних, недобитих ставали живильним осередком, від якого випромінювалися світлі надії на те, що Україна не вмерла.

Українська земля – Боже творіння – має свою душу. І ця душа українська. Душа нашої землі посилає народженій дитині свої найкращі

почуття любові та ласки. Саме тому українська людина щиро і віддано любить свою землю, свою мову, свою пісню, свою малу і велику Батьківщину. Усе своє життя українська людина оспівує, викохує свою землю, як дороге, рідне, святее середовище свого буття. Українська культура налічує багато пісень любові до рідної землі, до рідного краю.

Письменники України проявили себе у сфері українського національного патріотизму, можливо, найбільш випукло і знаково, порівняно з іншими політичними та громадськими організаціями. Народний Рух України – це продукт українського патріотичного письменства.

Хвиля цього патріотизму була спрямована на руйнацію колоніального становища. Визвольно-патріотичний романтизм, зруйнувавши невірницький стан, підійшов впритул до проблеми державного будівництва, але тут постали проблеми найвищої складності, непосильні „інженерам людських душ”.

Письменство віддало політичну ініціативу у руки ділків від політики. Україна змінила тільки державну вивіску, а її серцевина не набула українського національного змісту. Українська національна державність стає проблемою.

Треба сказати, хоч би коротко, про художників України. Художні образи, пейзажі мають великий вплив на формування українського світогляду.

Репін Ілля Юхимович (1844, м.Чугуєв на Харківщині – 1930, Росія) створив художнє полотно про написання запорозькими козаками листа турецькому султанові. У реальності цього листа, мабуть, і не було. А колоритні фігури козаків художньої руки Репіна І.Ю. викликають неабияку гордість за наших предків-відчайдух. Тут у всій величі показано дух нації в образах добровільних захисників української території та української людності. Є у Репіна й інші картини українського змісту. Щиросердечно дякуємо Іллі Юхимовичу Репіну за його шедеври на українську патріотичну тематику.

Васильківський Сергій Іванович (1854, м.Ізюм на Харківщині-1917, м.Харків). Погляньмо на його картини. Типовий сюжет Васильківського – озброєний козак-вершник у степу або група козаків на сторожі, у кінному поході чи на відпочинку «Козачий пікет», 1888, Харківський художній музей; «Сторожа Запорозьких Вольностей»

(«Козаки в степу»), близько 1890, Національний музей образотворчого мистецтва; «На варті», близько 1890, Одеський художній музей; «Козак в степу. Тривожні ознаки», близько 1905, Сумський художній музей. До цієї групи творів близькі і краєвиди, в назвах яких народна пам'ять зберегла інформацію про історичне минуле («Козача гора», 1890, Харківський історичний музей; «Козача левада», близько 1890, Сумський художній музей. «Козача левада» — один з кращих зразків пейзажного жанру в українському мистецтві кінця 19 ст. Стелиться вглибину затишний заливний луг. За ним блакитніє подана узагальнено смуга дерев. (На Україні луг з деревами біля ставка чи річки називають левадою — у таких місцях зупинились перепочити або оселялись козаки, чумаки). Високе небо у світлих хмарах, правдиве, точного відтворене освітлення. Небо і земля майже порівну ділять вертикаль формату — це надає простому мотиву величності, а неспішне чергування планів залучає до споглядання, до вживання в напоєний сонцем і повітрям, оновлений голубою імлою літній краєвид з характерними прикметами сільського життя. Справа, на другому плані — темно-зелені високі осоки (теж подані загальною масою). Постаті двох селян, що відпочивають у їх затінку, і воли в центрі композиції, що п'ють воду з озера, гармонійно вписуються в нього. В колориті панує м'яка насичена гама зелено-блакитних кольорів, збагачена відтінками і рефlekсами; градації тонів створюють ілюзію просторової глибини. Виразність картині додає і різноманітна фактура живописної поверхні — трави на передньому плані написані точно і вільно, луг — пастозно, а небо — більш щільним мазком. Поєднання образу неминучої краси і величі природи з назвою — «козача левада» — розширює асоціативний потенціал твору, виявляє його надчасність.

Васильківський — автор відомого портрета Шевченка з авторським підписом (1910—11), на якому поет зображений у повний зріст, сидячи, на тлі віддаленої широкої панорами степу з низьким горизонтом та високим небом.

Майже 3000 робіт залишив по собі Васильківський С.І.³

Серед гогрти митців сучасного періоду виділю *Геніїв України: Сядристого Миколу Сергійовича, Марчука Івана Степановича і Лопату Василя Івановича*

Микола Сядристий - майстер, що став символом епохи (1937, село Колісниківка Куп'янського району Харківської області)

Найменші у світі шахи зберігаються у Києві. Найменша у світі книга – «Кобзар» Т.Шевченка – зберігається у Києві. І найменший діючий електродвигун, і годинник, і портрет, і нотна сторінка... Всі ці дива можна вільно подивитися на виставці мікромініатюр Миколи Сядристого у Лаврі. Фактично щодня буває на виставці і сам Микола Сергійович. Спілкується з відвідувачами, фотографується, дає автографи...

Сядристий – справжній символ епохи. Особисто зустрічався і пив чарку чи не з усіма радянськими вождями, космонавтами, президентами багатьох країн світу, у тому числі США, Європи...Персональна виставка його робот діє в Москві. А в Андоррі – музей його імені, куди щодня приїздять сотні туристів... Але, найвідоміша виставка мікромініатюр у Києво-Печерській Лаврі.

Чесно кажучи, особисто познайомившись з Майстром, ми думали, що влада щедро нагородила генія. Виявилось – глибоко помилялися...

Сядристий, творчість якого принесла у державну казну мільйони доларів, а роботи стали справжнім символом спершу Радянського Союзу, а потім України, фактично не має державних нагород. Він ніколи не горнувся до влади, не бігав зіщулюючись печерськими коридорами. Жив насиченим життям, творив, гідно представляючи країну за кордоном.

Ми знаємо, що нині тривають кулуарні дискусії про те, кого першим нагородити званням Герой України. На жаль, це високе звання виявилось дуже дискредитованим... Нагороди роздавали мало не пригоршнями. Але, потрібно повернути значення і престиж найвищій відзнаці! І зробити це можна лише представивши дійсно найкращих! Ми вважаємо, що саме таким – найкращим, є Микола Сергійович Сядристий, геніальний український майстер, який обігнав свій час.

Журнал «Музеї України» звертається до Президента України з клопотанням про представлення М.Сядристого до нагороди. Закликаємо творчі спілки, громадськість підтримати цю ініціативу!

«Президенту України Януковичу В.Ф.

Шановний Вікторе Федоровичу!

Журнал «Музеї України» просить розглянути питання про нагородженн я геніального народного майстра, що багато десятиліть гідно презентує Україну у світі Сядристого Миколу Сергійовича, високим званням Герой України. Таке рішення буде радо підтримане громадськістю. З повагою, Редакція журналу «Музеї України».

Микола Сергійович Сядристий настільки багатогранна особистість, що про нього треба писати багатотомну енциклопедію. Він об'їхав 99% країн світу з своїми неперевершеними мініатюрами, і славив ними Неньку-Україну. Відгуки людей, що бачили ці виставки, настільки вражаючі, що не можна не навести їх основний зміст. Переважна більшість відвідувачів, у тім числі й президентів, королів, видатних людей сучасності висловили своє захоплення приблизно такими словами: «Бачив, схилию голову, це настільки фантастично, що не віриться у здатність людини творити таке диво. Але це реальність. Україна має пишатися своїм генієм!»

Як не дивно, але художня творчість забирала і забирає у Миколи Сергійовича, за його словами, тільки незначну частину його розуму і праці. Основна увага його інтелекту в останні роки зосереджена на ідеологічних екскурсах у часи комуністичної епохи. Він напам'ять знає більшість творів К.Маркса, Ф.Енгельса, В.Леніна. І знає він їх не для того, щоб похвалитися своєю пам'яттю, а винятково для того, щоб дати об'єктивну, неупереджену їм оцінку. Це бачимо у його статтях, інтерв'ю, виступах по радіо і на телеканалах України. Нищівна критика засновників та організаторів комунізму, особливо російського варіанту, є вагомим вкладом М.Сядристого у справедливе тлумачення цього всесвітнього політичного і кримінального злочину.

Сядристий М.С. створив неперевершену пересувну виставку про Голодомор 1932-1933 рр. і об'їздив з нею за свій рахунок усі області України.

На засіданні оргкомітету з питань Голодомору 1932-1933 рр. при президентові України навесні 2008 р. я особисто у присутності усіх 90 членів попросив Президента України В.Ющенка нагородити М.С. Сядристого званням «Герой України». У відповідь було мовчання. А геній М.Сядристий так і залишився без державних нагород. Ось так! Увесь світ вклоняється Великому Майстру, а українська влада – не помічає.

Іван Степанович Марчук (12 травня 1936, Москалівка, Лановецький район, Тернопільська область) — народний художник України, лауреат Національної премії ім. Т. Шевченка.

До 1988 року творчість Івана Марчука не була офіційно визнана Спілкою художників, хоча він мав понад 15 експозицій у різних містах колишнього СРСР (перші виставки у 1979 і 1980 роках у Москві). І лише 1988 року його прийняли у члени Спілки художників України. Приблизно

з тисячі творів і близько 20 персональних виставок складається доробок художника.

Іван Марчук є засновником нових стилів у мистецтві, зокрема «пльонтанізму», це - назва, яку митець жартома дав своєму стилю. Від слів «пльести», «пльонтати»: картини ніби створені з клубочків чудернацьких ниток. Стиль майстра справді не піддається жодним хитрому-дрим класифікаціям. Належність свою до будь-якої з них він відкидає. Бо є у нього усе: пейзажу, портрети, наїв, «ню», щось узагалі казкове... Грандіозний цикл абстрактних робіт... Усе це неможливо сплутати з роботами інших митців — принаймні у нашій галактиці. Сьогодні його картини вражають мистецтвознавців Європи, Америки, Австралії, йому пропонують виставлятися у найкращих залах світу і це усе на противагу минулому гонінню та переслідуванню у власній державі, Україні.

Про періоди своєї творчості художник говорить: «Іноді мені на виставках кажуть про мої роботи, що такого ще ніколи не бачили, а я кажу — коли б ви таке бачили, то не бачили б мене. Бо цінується те, чого ще ніколи не було. Тому я сколихнув цей світ. Було дев'ять періодів творчості, «дев'ять Марчуків» і кожен з них чимось дивує. Я, в першу чергу, себе повинен дивувати. Щось весь час крутиться в голові, треба щось нове робити. Коли я вже підписую картину, я відсилаю її в світ і знаю, що відгук на неї буде неодмінно. І «десятий» Марчук буде обов'язково. Визріває».

Про мистецтво: «Для мене мистецтво — це життя й одкровення. Іншої альтернативи нема. Й водночас мистецтво — це каторга. Я працюю 365 днів на рік і без цього не можу. Це присуд долі, карма, вирок, приреченість. І нікуди не дінешся. Я мрію погрітися на пляжі, полежати у траві, слухаючи як вона росте, я хочу дивитися, як пливуть у небі хмари, хочу тішитися, веселитися, спілкуватися в компанії, не відмовився б піти до школи, щоб когось там чогось навчити. А потім думаю: а мені ж теж хочеться самому щось зробити. Непереможна думка!»

Митець ділить свою творчість на **п'ять періодів**: «Голос моєї душі», «Цвітіння», «Пейзажі», «Портрет», «Абстрактні композиції». Твори кожного періоду відрізняються за стилем та малярською манерою. Замість звичайного мазка він винайшов спосіб нанесення на полотно найтонших цівок кольору, що створює дивовижне мереживо, завдяки якому досягає неймовірного світіння й відтінків кольору.

1989 року емігрував до Австралії, потім жив у Канаді і США. Широкое визнання митця за кордоном призвело до прийняття його до Спілки художників СРСР без його відома.

1990 — Марчук відвідав Україну й відбулася його перша офіційна виставка саме в Києві — у Державному художньому музеї українського образотворчого мистецтва (нині — Національний художній музей України).

1996 — отримав звання Заслуженого художника України.

7 березня 1997 — став лауреатом Національної премії України ім. Т. Г. Шевченка.

У 2001 році Марчук остаточно повернувся в Україну. 2004 року закладено музей Івана Марчука, який, на жаль, донині не збудований. 2006 року Міжнародна академія сучасного мистецтва у Римі прийняла Івана Марчука до лав «Золотої гільдії» та обрала почесним членом наукової ради академії. Це перший випадок визнання українського художника інституцією такого високого рівня. Сьогодні «Золота гільдія» нараховує 51 художника з усього світу. У жовтні 2007 року був включений до британського рейтингу «Сто геніїв сучасності» (72-е місце). На формування рейтингу впливали: роль в зміні системи поглядів, суспільне визнання, сила інтелекту, досягнення та культурна значимість кожного з кандидатів. Картини Івана Марчука знаходяться на всіх континентах, окрім Антарктиди.⁴

Лопата Василь Іванович (народився 28 квітня 1941 р. у селі Нова Басань Чернігівської області)— український художник і письменник. Лауреат Національної премії ім. Т. Шевченка. Напрямок роботи — поетичний реалізм.

Твори В. Лопати зберігаються у Національному Художньому музеї в Києві, художніх музеях Чернігова, Полтави, Дніпропетровська, Сум, а також у Бібліотеці Конгресу США у Вашингтоні, в Українському Музеї в Нью-Йорку, у Музеї Стенфордської єпархії УГКЦ у США, Музеї при Українському Католицькому Університеті в Римі, музеях Російської Федерації (Третьяковській галереї в Москві, Будинку-музеї О.Пушкіна в Санкт-Петербурзі, в галереях Єкатеринбурга, Магнітогорська), у приватних колекціях Італії, Великобританії, Канади, Росії, Швейцарії, США. Творчий доробок (понад 700 робіт) включає майже усі аспекти українського народного життя в його історичній та географічній перспективах.

Постійний учасник всеукраїнських та міжнародних виставок. Має понад 300 відгуків у пресі. Працює в жанрі графіки та живопису.

Графічні серії — іл. «Сон князя Святослава» І. Франка (1966), «Маруся Чурай» І.Хоменка (1968), «Українські народні думи» (1970), «Побратими» В.Шевчука (1971), «Людолови» З.Тулуб (1973), «Українські народні думи» (1973), «Украдені гори» Д.Бедзика (1974), «Каменярі» І.Франка (1975), «Прапороносці» О.Гончара (1976), «Таврія» О.Гончара (1978), «Полтава» О.Пушкіна (1979), «Тополя» Т.Шевченка (1980), «Українські балади» (1981), «Українські народні казки» (1982), «Кобзар» Т.Шевченка (1992), «Слово о полку Ігоревім» (1986), «Про славне військо запорізьке низове» А.Кащенко (1989), «Страшна помста» М.Гоголя (1994), «Тарас Бульба» М.Гоголя (1999), «Маруся Чурай» Ліни Костенко (2000); станкові серії — до поезії Лесі Українки (1971), «Життя і творчість Г.Сковороди» (1972), «Сільські будні» (1984), оформлення української гривні, копійок, дипломатичного паспорту (портрети, пейзажі, орнаменти — 1991), портрети Київських і Галицьких митрополитів (1990–92), портрет Папи Івана Павла II та серія «Українські святі» (1993), «Хресний шлях України» (1995), «До життя і воскресіння» (1996), живопис — «Вічний поклик» (1996), «Я знаю шлях» (1995), «Благовіщення» (1996), «Моління про чашу» (1996), «Таємна вечерея» (1997), пейзажі, публікації. Плакати «Боже Великий Єдиний, нашу Україну храни», «Зміцнімо діаспору — допоможемо Україні», листівки.

Оформлення: портрети, пейзажі, орнаменти (1991); дипломатичного паспорту (1991), українського паспорту (1993).

Автор книг: «Надії та розчарування або Метаморфози гривні», вид. «Дніпро» (2000). Автобіографічна повість «Деся на дні мого серця», вид. «Дніпро» (2001), «Дорогу свою покажи мені, Господи», вид. «Анна-Т» (2005). Образний світ Василя Лопати — глибоко національний, виразно поетичний. Його творчість присвячена трактуванню та глибинному осмисленню історії українського народу від найдавніших часів. Історичні факти, постаті давнини та сучасності, природу, літературу, народну і релігійну творчість він трактує у своєрідному і неповторному лірико-поетичному ореолі.

Василь Лопата — почесний громадянин міст Вінніпега і Брандона (Канада).⁵ Достатньо прочитати оцю офіційну довідку, щоб відчутити титанічну патріотичну роботу видатного українського художника.

Особливе враження на глядача справляють пейзажі художника. Вони настільки українські і величаві, що не можна відірвати від них очей.

Можна коротко зупинитися на характеристиці українського інтелекту. Хай початком буде космос. Україна і космос — нероздільні. Зв'язок цей міцно встановився на зорі космонавтики, і витравити його зараз просто неможливо. Українське походження мали такі творці теорії польотів у світовому просторі, як Костянтин Ціолковський (до речі, повне прізвище Циоковський-Наливайко), Микола Кибальчич, Юрій Кондратюк, В.Глушков, Сергій Корольов і Володимир Челомей (конструктор відомої ракети-носія «Протон»). Ракетна техніка взагалі пішла, до речі кажучи, із просторів «неньки»: перші у світі бойові ракети створив нащадок українських козаків генерал-лейтенант Олександр Засядько, він же організував у російській армії першу ракетну роту. З іменами Янгеля і Уткіна, генеральних конструкторів КБ «Південне» у Дніпропетровську, пов'язане створення серії неперевершених балістичних ракет. Для керування супутниками в Україні також створений єдиний наземний автоматизований комплекс керування (НАКК), що включає центри керування польотами космічних апаратів, прийому наукової інформації, її опрацювання, контролю навігаційного поля і космічного простору. Загалом, Україна може бути супердержавою, принаймні у космосі. Говорячи про міжнародне співробітництво, нагадаємо насамперед українські проекти «Морський старт» і «Старт із пус- телі». Обидва, що зрозуміло з назви, належать до сфери так званих «пускових послуг», і дуже цікаві з технічної точки зору. Серйозний шлях України в космос очевидний.⁶

Вернадський Володимир Іванович (1863-1945) — український радянський філософ, природознавець, мислитель, засновник геохімії, біогеохімії та радіогеології, космізму. Академік Петербурзької АН (з 1912), професор Московського університету. Один із засновників Української Академії наук; став дійсним членом АН України та її першим президентом (з 1919). Засновник першої наукової бібліотеки в Україні (нині названої його ім'ям). З 1921 року знову у Росії. Збагатив науку глибокими ідеями, що лягли в основу нових провідних напрямків сучасної мінералогії, геології, гідрогеології, визначив роль організмів у геохімічних процесах. Для його діяльності характерні широта інтересів, постановка кардинальних наукових проблем, наукове передбачення. Організатор та директор Радієвого інституту (1922—1939), Біохімічної лабораторії (з 1929; зараз

Інститут геохімії та аналітичної хімії АН СРСР ім. Вернадського). Дійсний член НТШ та ряду інших академій (Паризької, Чеської).

Перу Володимира Вернадського, крім наукових, належать і філософські твори. В.І.Вернадський у першій половині 20 сторіччя створив учення про ноосферу (грец. ноосрозум і сфера—куля), в основу якого поклав ідею про гармонійне входження людини та її господарської діяльності у біогенний колообіг речовини.

Батьківщина завжди була у серці вченого. Він добре знав історію України, свого роду: по батьковій лінії Вернадські — учасники визвольної війни під проводом Богдана Хмельницького. Його прадід навчався у Києво-Могилянській академії. Батько — киянин Іван Вернадський (1821—1884) — вчений-економіст, противник кріпацтва, соціалістичних ідей та общинного землеволодіння, прихильник ідей ринкової економіки. Дружина Володимира Івановича теж з давнього українського роду Старицьких. Свої роздуми про долю України вчений виклав у багатьох працях, зокрема, у статті «Українське питання і російська громадськість»⁷

Володимир Вернадський належав до тих патріотів України, які передбачали щасливе завтра свого народу, який обов'язково посіде гідне місце у Європі та світі. Перед смертю вчений передав до Академії наук України свої спогади, у яких зазначав: «Я вірю у велике майбуття і України, й Української академії наук...»

Україна цілком правомірно пишається корифеями математичної науки.

Остроградський Михайло Васильович (1801-1962) видатний український математик, академік Петербурзької Академії наук, дійсний член інших академій.

Працюючи у Петербурзі, Михайло Васильович ніколи не втрачав зв'язків з рідною землею. Він захоплювався українським співом, поезією народних свят, шанував народне слово. Маючи чудову пам'ять, знав багато віршів, добре декламував. Найбільше любив Тараса Шевченка. І коли їм довелося зустрітись, вони заприятювалися. У листі до С.П.Левицького, знайденому у Шевченка під час трусу в Оренбурзькій фортеці, згадано про яесь доручення, що з ним треба було завітати у Петербурзі до видатного математика. Повернувшись із заслання, поет записав у своєму «Щоденнику»: «Великий математик прийняв мене з розпростертими обіймами, як свого сім'янина, який надовго кудись виїжджав. Спасибі йому».

Приятелював М. В. Остроградський також з С. С. Гулаком-Артемовським, з М.О.Головком — магістром математичних наук Харківського університету, який поділяв ідеї Шевченка, з М.Г.Білоусовим — колишнім професором юридичних наук Ніжинської гімназії. Із родинами Лисенків та Старицьких Остроградський мав родинні стосунки. Олена Пчілка в нарисі «Микола Лисенко. Спогади і думки» згадує, що бабуся композитора Марія Василівна Булюбаш доводилася сестрою «славетному полтавцю математику Остроградському». Вона жила у Гриньках (це село розташоване поряд з Устимівкою, звідки походила мати видатного вченого). Марія Василівна любила українські пісні й часто зимовими вечорами запрошувала своїх дівчат-покоївок співати. «Можливо, що через ті хори українська пісня найперше влилася чулою і душою хвилиною в серце малого Миколи», — зазначає Олена Пчілка. Це по-новому висвітлює і дитинство майбутнього математика, адже про ті роки збереглися дуже скупи відомості.

Михайло Васильович на все життя зберіг любов до свого краю, до рідної мови. Навіть під час лекцій він частенько вставляв яке-небудь дотепне українське словце. Влітку майже щороку виїжджав на Україну і тут, у своєму маєтку, проводив відпустку. Перебуваючи в рідній садибі Пашенній, він з властивою йому широтою влаштовував бенкети селянам. Та найбільше любив насолоджуватися спокоем українського степового роздолля.

«Перебуваючи на вершині слави, вшанований за свої наукові праці в усій Європі, Остроградський поводив себе надзвичайно просто і не любив говорити про свої заслуги., але своє походження від полтавських дворян він високо цінував», — відзначав М.Є.Жуковський.

Помер М. В. Остроградський раптово 20 грудня 1861 р. (1 січня 1862) у Полтаві.

Заслугують на пошанування такі видатні особистості з інтелектуальної сфери як історик *М.Грушевський*, ідеолог і організатор національного визвольного руху *С.Бандера* та багато інших.

Не наше завдання перелічити усіх видатних українських інтелектуалів. Достатньо й тих, яких ми з любов'ю згадали, щоб розуміти, що Україна — середовище не тільки добрих людей, не тільки досконалих митців, а й великих науковців, які проявили себе не лише на материнській території, а й у всьому світові.

3.3. Патріотизм

Патріотизм є духовною і водночас матеріальною категорією, яка стосується як робітника, селянина, так і президента України. Усе суспільство, до єдиної особи, має виконувати патріотично-виховну роботу та особисту патріотичну діяльність. Такий Закон Патріотизму. Він ще не написаний, не ухвалений ВРУ, не підписаний президентом, але він є, має глибоке коріння у товщині народної історії, живиться нею. Він діє, збагачуючи себе сучасними ідеями, ідеалами, новітніми прагненнями до свободи, творчості, чистоти моралі, світлої будучини. Мотивацією для сплеску патріотичних почуттів стають не лише позитивні, а й негативні явища. Варто поглянути на руйнівні процеси, що відбуваються в незалежній Україні, як почуття гніву само вибухає патріотичними поривами. Калічення, гвалтування української мови, грабунок народної власності, покинуте напризволяще українське село, розкрадання української землі і безліч інших негативів та злодіянь не можуть залишити байдужою українську людину.

Які фактори впливали на патріотичні почуття М.Хвильового та всіх учасників розстріляного відродження, Л.Лук'яненка, В.Чорновола і всю плеяду дисидентів 1960-70-х років, В.Стуса та його побратимів, І.Драча, В.Яворівського, А.Погрібного і багатьох-багатьох інших? Сама система гніту, сваволі, злодіянь стосовно українства породила чисті, можна сказати, святі протести справедливого патріотичного змісту.

Не всі патріоти України знаходили правильну відповідь на питання: як змінити ситуацію на краще? А відповідь проста: змінити державу-експлуататора на державу свободи.

Патріотизм – поняття широке, багатогранне, часто використовується в діаметрально протилежних напрямках. Ось один з прикладів «патріотичного» тлумачення подій: «На екрані телевізора зворушливо «співав» про патріотизм представник політичної партії, яка за 100 днів перебування у владі перетворила суверенну державу на протекторат колишньої метрополії, здала територію, авіапромисловість, суднобудування, нафтогазову галузь, ядерну енергетику, гідроелектростанції на Дніпрі тощо. Не кажучи вже про задачу національної мови, історії, культури та гідності. ...Тому «патріотичні» розмірковування регіоналів справляють враження блюзнірства.»⁸

Такий «патріотизм» нам не притаманний, бо це є підміна понять під терміном «патріотизм» і служить прикриттям грубої, цинічної і непрощеної зради національних інтересів України. Українцям потрібен національний патріотизм без будь-яких термінологічних маніпуляцій. Без національного патріотизму людина перетворюється в істоту, яка прагне щось жувати та випивати. Така людина вже не цінить ні власного батька, ні власної матері, а про Батьківщину та Націю не має найменшого уявлення.

Ще раз нагадаємо: у структурі населення сучасної України питома вага українців складає переважну більшість. За міжнародною класифікацією такі країни вважаються моноетнічними, тобто однаціональними. Однак ця міжнародна норма не прижилася у нашій державі і суспільстві. У нас широко рекламується ідея, що Україна – багатонаціональна держава. На цьому наполягають (і досягають успіху) ті сили, які не хочуть, щоб українці вийшли з російського ідеологічного полону. Росіяни не визнають себе національною меншиною в Україні, вважаю чи себе тут, як і за комуністичних часів, „керівною і спрямовуючою” силою. Основним доказовим аргументом тут використовується демократія, тобто підміна понять, шахрайський варіант спрямування суспільної думки в бік від основної проблеми.

Не тільки будь-яка держава, а й будь-яка людина ніколи не жила, не живе і ніколи не буде жити без власної ідеології. Не винятком є і сучасна незалежна держава Україна. Вона наповнена багатьма ідеологіями, тільки серед них немає патріотичної. Успішно діють контраверсійні, різновекторні ідеології, які успішно „збивають” державу з національного курсу у внутрішній та зовнішній орієнтації. Патріотизм державницький, патріотизм національний не став тією ідейною основою, на підвалинах якої відбувалося б будівництво новітньої України, як це має місце у всіх розвинених країнах світу.

Першою і дуже вагомою ознакою патріотичності людини є її мова. Цей показник для багатьох українців став публічною демонстрацією своєї світоглядної орієнтації. Колоніальна система віками вибивала з душі і серця пересічного українця його рідну, батьківсько-материнську мову. Оскільки окупація продовжувалася віками, то багато українців народилися уже в атмосфері російськомовного оточення, а тому сприйняли цю мову, як рідну. Передали її своїм дітям, нащадкам. Так для багатьох етнічних українців обірвався зв'язок між національними поколіннями у

сфері культури, освіти, історії, патріотизму. І вони стали «руськими». Тепер, коли настав час відновлювати все українське, знищене окупантами, не всі українці добровільно погоджуються змінити російську мову на свою рідну, українську. Вони повторюють сентенцію російських ідеологів: «так історично склалося, що українці стали російськомовними». Мовляв, тут ніхто не винний. Насправді це не так!

Вина тут цілком покладається на колоніальну систему, у даному випадку – російську. Адже вона від 1654 до 1991 року безпосередньо, а з 1991 року й до нині – опосередковано нищить українську мову не тільки на території Російської Федерації, а й у межах України, нагло втручаючись у внутрішні справи нашої країни. За міжнародними принципами справедливості, усе украдене, а тут йдеться про викрадення української мови у етнічних українців, має бути відшкодоване за рахунок грабіжника, тобто сучасної РФ, яка оголосила себе спадкоємицею всіх попередніх російських режимів. Це означає, що сучасна РФ має оплачувати всі заходи України по відновленню української мови в Україні. Про цю ситуацію не промовив жодного слова будь-хто з українських державників 1991-2010 років. Це означає, що наші керманічі не доросли до такого патріотичного рівня, щоб захистити українські інтереси у гуманітарній сфері. Тут відчувається недостатня зрілість української нації.

У цій ситуації українська національно патріотична влада має виставити до російськомовних українців, які на цій основі не ідентифікують себе українцями, таку вимогу: скільки вам треба часу, щоб стати українцями згідно з національною вимогою? Якщо такі українці категорично відмовляються ідентифікуватися в українське лоно, їх треба позбавити виборчого права, бо вони будуть обирати до владних структур людей з антиукраїнською ідеологією. Перед громадянами України, які мають свою батьківщину за межами нашої країни, ставиться також вимога стати патріотами України, визнати Україну своєю Батьківщиною, користуватися українською мовою, культурою, історією тощо. Якщо вони відмовляються від цього, їх треба позбавити виборчого права, права голосу. Якщо Україна хоче вижити як нація і як держава, вона має застосувати очищувальні заходи.

Українська нація вийшла з окупації покаліченою, хворою. Протягом 70 з лишком років колоніальної окупації було винищено майже 99 % української еліти – найчесніших і відданих патріотів. Залишено такий етнічний „матеріал”, який змушений був постійно вирішувати проблему

виживання. Перманентні ідеологічно-національні переслідування, терор і голодомори, існування на межі життя і смерті, наклали трагічну печать на українство в період „побудови комунізму”. Ця рана ще не зажила й нині.

Ще і ще раз повторюємо: переживаючи тепер постгеноцидний, постколоніальний етап свого буття, нація мала б, за умови патріотичних і мудрих керманичів, отримати реабілітаційний, перехідний період від неволі до волі, від деспотичної диктаторської влади до демократії. Такого періоду українська нація не отримала від тих, хто тримав і тримає важелі влади у своїх руках. Українська нація як була на задвірках державно-політичного та суспільного життя за часів російської окупації, так і тепер перебуває у такому ж приниженому становищі.

Постає питання: чи зуміє українська нація осмислити себе у ролі титульної нації і утвердитися самодостатньою спільнотою як господар своєї землі і долі? Проблема заслуговує на те, щоб поставити її на всенародне обговорення.

Україна – країна праведників. Тут тисячоліттями проживають добрі і довірливі люди. Їх обдурити дуже легко. І цим користуються неправедники, злочинці як всередині країни, так і ззовні. Це потребує надлюдських зусиль, щоб вижити у ворожому оточенні.

Без патріотизму немає Нації! Без патріотизму немає Держави! У нашій славній Україні є і Нація, і Держава. Що таке Нація? Це етнічна сукупність людей, які мають свою територію, свою мову, свою культуру, свою історію, свої звичаї, традиції і свою самоорганізацію. Самоорганізація проявляється у державотворенні та у добровільних громадсько-політичних організаціях патріотичного змісту.

Що таке Держава? Це орган влади, законності, правопорядку, який створюється Нацією (в кращому випадку), всім населенням або окремими групами діячів, які суттєво впливають на перебіг політичних подій.

Маючи Націю і Державу, чи має Україна достатній рівень національного патріотизму, без якого не бувають успішними ні Нація, ні Держава? Погляньмо на ситуацію неупередженим поглядом.

Потоки антиукраїнського бруду, що ллються з усіх структур, які б мали бути джерелом українського патріотизму, негативно впливають на моральний стан суспільства. У народі відчувається пасивне, а іноді негативне ставлення до українського патріотизму. Чуємо знущальницькі слова: „шароварщина”, „хуторянство”, „вишиванки”, „українська мова”,

„наси́льницька українізація”- ніби це якісь гріхи чи злочини українства у себе вдома перед нацменшинами. Влада мовчить, а суспільство ще не дозріло до того, щоб гуртом захищати усе своє.

Роз’єднаність патріотичних сил тільки посилює ворога, який не спить і активно руйнує українську державність, щоб приєднати Україну до Росії.

Український патріотизм не став джерелом народної енергії по розбудові державності, економіки, соціального захисту, культури, самоорганізації. Чому так сталося? Тому, що українська людина не знає спонукальних мотивів до наступальної патріотичної боротьби. Росіянин, наприклад, борючись за Україну, добре знає, що буде легко і можливо жити за рахунок українства. Українцю ніхто і ніколи не розкрив перспективи української людини в умовах, коли б влада належала українству. Українець не користувався будь-якими пільгами у донезалежницькі роки, а тепер він зовсім збіднів. Став біднішим, ніж раніше. Саме матеріальний фактор призводить до втрати патріотизму. З’являються протестні поведінки: «Не буду голосувати взагалі», «Буду голосувати проти усіх» тощо. Для простої людини матеріальний фактор перебуває на першому плані. Ідеологічний патріотизм властивий людям високо ідеології.

Можна навести приклад високого патріотизму як з нашої історії, так і з зарубіжного досвіду. Є один надзвичайно яскравий приклад патріотизму з Чехії. Незвичайність патріотичного вчинку полягає в тому, що предметом, який викликав вчинок, було, здавалося б, зовсім непримітне явище – політична апатія нації. Чеський студент Ян Палах спалив себе на Вацлавській площі Праги на знак протесту проти політичної апатії, що охопила країну. Перед смертю він сказав: «Для боротьби потрібні живі!» В Україні, на жаль, також панує політична апатія. Але тривоги це явище ні у кого не викликає. Інтелігенція мовчить, ми усі поки що мовчимо.

І все ж таки український національний патріотизм не вмер, його чисті джерельця пробиваються на світ Божий і подають нам надію, що не вмерла Україна. Мені дуже приємно повідомити читачам яскравий приклад патріотизму з моєї рідної Куп’янщини, яка знаходиться на сході Харківщини, тобто на самому краю України, на тому Сході України, який багато хто вважає загумінковим, зрусифікованим і таким, мовляв, що до українства дуже далекий. Що це далеко не так я багато разів говорив, писав, але не завжди відчував, що люди вірять мені. І ось у газеті «Нація

і держава» (2 березня 2010 р.) читаю допис Ольги Дубовик «Благодіяння, або На що здатна одна небайдужа українка». Цей матеріал так мене вразив, влив у мою душу такий високий пафос, що ніби я особисто здійснив величезний подвиг і про нього довідався увесь світ. Подвиг мав місце, але здійснив його не я, а моя землячка Лідія Миколаївна Моргун, з лихої волі окупантів перетворено це українське прізвище на російське -Моргунов, відтак жіноче – Моргунова. Але за російським прізвищем живе українка з великою патріотичною душею.

Коротко повідомлю зміст цього подвигу. Народилася пані Лідія 1938 року в районному місті Куп'янськ на Харківщині, у робітничій родині. Ця родина, як і усі українські, мала у своїй хаті українську літературу. «Кобзар» був першою книгою у нашій батьківській хаті - згадує Лідія Миколаївна. Моя неграмотна мама навчилася читати по «Кобзарю». Під час війни перечитувала нам, дітям, поеми, найчастіше – «Катерину», і плакала, а ми з братом плакали біля неї. Коли пішли до школи, то вже багато Шевченкових творів знали напам'ять, особливо «Наймичку».

Вищу освіту здобула у Харкові і за направленням опинилася у Києві. Уся трудова діяльність відбулася у магазині «Будинок тканин». Протягом всього свого життя Лідія Миколаївна тримала у своїй душі дві святині: малу батьківщину Куп'янськ і образ Тараса Шевченка. Вийшовши на пенсію, Лідія Миколаївна відчула потребу зробити щось корисне, в якому б поєдналися ті дві святині, які все життя полум'яніли в її душі і серці. Ідея спорудити пам'ятник Тарасу Шевченку у рідному Куп'янську своїм коштом надихнула її на негайні конкретні дії. Звернулася до Куп'янської міської ради і там дали на це згоду. Решта питань була вирішена як звичайна проза. До цієї прози слід додати, що Лідія Миколаївна витратила на спорудження цього пам'ятника сто тисяч гривень. Сума, прямо скажемо, солідна, і рідко який багач її пожертвує.

Пам'ятник, судячи з фотографії, вийшов напрочуд красивим, величавим. У ньому відчувається потужна енергетична сила. Тарас ніби закликає людей рішуче рухатись вперед, відстоювати себе на своїй землі. Цей пам'ятник постав як монументальна українська ідеологія, яка буде вічно перебувати на Куп'янщині і вселятиме віру українців у свою невмирущість.

Моя Куп'янщина славна лауреатом Нобелівської премії у галузі біології Ільком Ільковичем Мечниковим, видатним економістом ХХ століття Михайлом Івановичем Туган-Барановським, народним художни-

ком України, генієм мікрмініатюр Миколою Сергійовичем Сядригим. Відтепер Купянщина буде славною і меценаткою Лідією Миколаівною Моргун.

Патріотизм не лише дарує матеріальні статки, а й спонукає людей до пожертв і самопожертв, бо це святе почуття любові до свого Краю та своїх людей.

3.4. Українська Національна Ідея

Українську Національну Ідею (УНІ) можна назвати Берегинєю українських національних скарбів, дарованих Творцем Життя на Землі. Бог нам дав так багато, що не кожен з нас усвідомлює важливість чисельних скарбів. Що ж нам дав Бог, і як його зберегти? Бог нам дав:

- Україну як символ самобутності території та людності;
- Найкращу землю за плодovitістю та красою;
- Працьовитих і талановитих людей. Обдарував їх шляхетними властивостями: світлим розумом, щедрою душею та вдачою, любов'ю до свого Краю, талантом пісенності, творчої культури...

- Високу духовність, яка допомагала протягом тисячоліть успішно долати виклики долі.

Українство тисячоліттями зберігало, розвивало й передавало з покоління у покоління свій генетичний код, свою мову, традиції, звичаї, обряди, вірування, доброту, працелюбність, шляхетність... Від нашого етносу відбрунькувалися інші народи, від нашої мови отримали розвиток інші мови. З українських рук світ отримав хліб, колесо, інші нетлінні скарби. І все це та багато іншого створено і твориться під омофором Української Національної Ідеї. Вона не тимчасове явище, вона безсмертна, як і українство.

УНІ – це фундамент нашого світогляду, на якому тримається як матеріальна, так і духовно-моральна сфери.

Осмилення України починається з розуміння Української Національної Ідеї. Вона містить у собі ідеологію, теорію, методологію, прикладну сутність українства в минулому, сучасному та майбутньому житті-бутті.

Національна Ідея – інтегрована філософсько-політично-державницько-національно-моральна конструкція системи українського самобутнього існування на Землі.

Українська Національна Ідея – духовний і водночас прикладний фундамент єднання українців на материнській території та у всьому світові у єдину етнічну братню масу, з єдиним устремлінням, єдиним світоглядом, єдиною метою. Ця Свята Ідея покликана породити та впровадити у життя Дух примирення. Вона має пригорнути до себе тих заблуканих братів, які забули свої етнічні корені, свою рідну мову, свої звичаї, традиції.

Наша Національна Ідея, як і сама нація, має складну долю. Концепцію української ідейності висунув М.Драгоманов у 1870-х роках у полеміці з авторами інших народів відносно їхніх власних трактувань своїх ідей. Українська ідея, за Драгомановим, – це еволюційний шлях українства до свободи і процвітання в братській слов'янській спільноті. З тих пір тема української національної ідеї не втрачає своєї актуальності не тільки в теоретичному аспекті, а й у чисто прикладному форматі, особливо – з 1991 року.

Як сама українська нація багато кому заважає жити спокійно у світі, так наша національна ідея стає поміхою багатьом загарбникам у їхніх чорних замислах супроти українства. На ниві руйнації української нації старанно-сумлінно трудяться як зовнішні, так і внутрішні вороги. Вони сплять і бачать як зникає зі світу українська нація, а з нею і її ідея. Прагнуть сон перетворити на реальність, докладаючи неймовірних зусиль: багато чого досягли, а остаточно стерти з лиця землі – не вистачає сил.

Серед внутрішніх ворогів української нації та української національної ідеї чільне місце займає віце-президент Національної Академії Наук – П.Толочко. Навіть соромно писати це звинувачення. Людина на цій посаді мала своє життя покласти на захист української нації, а ми бачимо вороже ставлення, яничарське служіння тим, які знищували десятки мільйонів українців. Він стверджує: української національної ідеї немає тому, що не існує української нації. «Для національної ідеї потрібна нація», а її, мовляв, немає. Весь світ знає, що українська нація існує, має свою державність, а пану академіку невідома така істина. Тим паче сумно, що ця особа проживає в Україні, живе за рахунок української нації. Жаль, що нація не викине цього псевдовченого зі свого середовища.

Не тільки вороги, а й деякі високоінтелектуальні українці, нібито й патріоти, ще не розуміють сутності національної ідеї. Ось, наприклад, що думає і пише льотчик-космонавт, Герой України Леонід Каденюк: «От

у нас в Україні зараз багато говориться про українську національну ідею – скільки людей, стільки й думок. Може, й не треба її шукати? Я побував у багатьох країнах, проте не чув, аби хтось шукав, наприклад, французьку національну ідею чи німецьку. Просто економіка має бути міцною, щоб людям гарно жилося. Оце й буде нашою національною ідеєю. Тоді думки людські стануть кращими і патріотизм – вищим. Треба зміцнювати державу, бо і від цього залежить ставлення громадянина до неї».

Шлунковий варіант мислення. Якщо не будемо визнавати національної ідеї, то нікому буде зміцнювати державу. Це аксіома, яку далеко не всі розуміють. На жаль!

Українська Національна Ідея – це спільний, загальнонаціональний ідеал, який на кожному історичному етапі має свою форму та свою тактику, не позбуваючись загальної мети. Це велика сфера загальних інтересів, у якій є місце кожному українцеві.

Національна ідея живиться національним духом, національною творчістю, національними устремліннями. Водночас Національна ідея живить своїми моральними, духовними цінностями усю національну спільноту. Нація та її спільна ідея створюють єдину конструкцію, загальну схему буття у віках і тисячоліттях.

Останніми роками все частіше і наполегливіше багато хто звертається до проблеми Української Національної Ідеї. Написано чимало книг, брошур, статей, де робляться спроби дати коротке і вичерпне визначення цього неординарного поняття. Частіше всього ці означення подаються у вигляді гасел: УНІ – це державність; УНІ – це заможність кожного українця; УНІ – це відродження культури.⁹ Богдан Ушинський дає таке визначення: «Українська Національна Ідея – це: Велика, фізично та ідейно могутня Українська Нація – у Великій, фізично та ідейно могутній Українській Державі!»¹⁰ Знаємо одне: УНІ – об'єктивна реальність, яку не можна заперечити.

Не будемо втрачати час на дискусії. Спитаймо себе: нині, у незалежній Україні, Національна Ідея тихо вмирає чи тихо відроджується, щоб повноцінно функціонувати в суспільстві? На нашу думку, вона пробивається на світ Божий після століть замовчування, потопання, обстрілювання. Вона благословенна Богом і є безсмертною, як і сама Україна.

УНІ зародилася на світі разом з першими українськими словами, і вже ніколи не вмирала. Вона живе, пульсує, ніколи не вмере, але потребує постійної енергетичної підтримки з боку народу, нації, держави.

Викладемо своє бачення цієї проблеми, не претендуючи на істину в останній інстанції. УНІ є воістину великою проблемою: за скільки сотень років до неї не можна було «доторкатися», бо вона будила „приспаний” нарід. Тепер можна, бо Україна – незалежна держава. У ситуації свободи слова, УНІ „витає” у повітрі, „ходить” поміж нас, подразнює нашу увагу своєю таємничістю, а „в руки не дається”. Поки що.

Українська Національна Ідея – продукт багатотисячного буття українського етносу, української нації, як теоретико-філософськи-прикладний каркас нашого життя у всі минулі, сучасні і майбутні часи. 24 серпня 2009 р. Президент України В.Ющенко виголосив свою промову з словами:

«У День незалежності, насамперед, апелюю до національної ідеї, бо вона є єдиним ключем до нормального життя всіх українських громадян і всієї нашої Української держави. Без цього усвідомлення нам не під силу жодне випробування. Альтернативи для національної ідеї не було, немає і ніколи не з’явиться. Все інше неминуче виявить свій похідний і другосортний характер. Наша мета - створення національної держави у новітньому, модерному сенсі».

Як бачимо, національна ідея набуває прикладного значення, коли звучить з вуст Президента. Однак йому не судилося розгорнути діяльність щодо національної ідеї та держави.

Стрижнем Української Національної Ідеї є доктрина безсмертності України. Першим похідним елементом цієї доктрини є категорія сучасного звучання: "Україна має бути українською". Наведемо цитату з цього приводу: "Україна має бути українською Україною. Як французька Франція, італійська Італія, німецька Німеччина.. Лише тоді буде добре всім у ній суцям, насамперед етнічним українцям, а відтак українцям російського роду, українцям єврейського роду, українцям болгарського роду, українцям татарського роду... Ми зробимо все, щоб вона нарешті не була аморфним клаптиком постсовєтського простору, що на ньому є напис „Україна”, який та бандота завжди може змінити”¹¹

Оскільки до великого тіла української нації додалися „осколки” інших національностей, то УНІ торкається тих з них, які сприйняли Україну і українську націю як своє рідне середовище. І в той же час УНІ

не є надбанням тих мешканців України, для яких і Україна, і українська нація є чужими категоріями. В Україні є частина етнічних українців, світогляд яких зіпсований чужими ідеологіями, і вони не визнають право України і українців на суверенне національне життя. Цю частину населення треба повернути у своє природне, українське лоно, зняти з них шкідливу заангажованість, очистити націю від скверни. Потрібно здійснити практичні заходи до спонукання заблудлих російськомовних і російськоідейних українців ідентифікувати себе з національним українством. Питання стоїть так, щоб повернути в українське лоно усіх, до одного, українців, які у попередні часи відмовилися від свого українського коріння, до цього часу перебувають у таборі ворожих сил. Потрібна копітка роз'яснювальна робота про честь і гідність українства, про те, що вони наносять болісні удари Матері-Україні відмовою від неї. Не забуваймо, що ці люди генетично належать до українського етносу і їх треба врятувати. Це святий обов'язок нації.

Первородною, а тому найголовнішою, невідкладною потребою виведення України на „орбіту” всебічного розвитку є осмислення сутності Української Національної Ідеї. Це – ідеологічний фундамент розвитку нації, держави, країни в гуманітарній сфері, в економіці, у політиці, у законотворчості, в науці, в дипломатії, у світогляді, у філософії, в культурі, у вихованні, у людських стосунках тощо.

Об'єднати Україну можна тільки на українській національній основі. Роз'єднання України відбувалося нехтуванням, руйнацією українського національного ества, духовного коріння аборигенної людності. Цю печальну руїну треба подолати за будь-яку ціну, бо вирішується питання життя і смерті України, нашого життєвого простору.

Вищою духовною і матеріальною цінністю моноетнічної держави, якою є Україна, визнана національна ідея. Націонал-ідейники становлять серцевину, ядро суспільства.

Українська Національна Ідея - це система:

1.Збереження, захисту фізичного і духовно-національного розвитку української людини на материнській території та у країнах поселення. Генерування теорії і практики братерського єднання, любові українців усього світу.

2. Захисту економічних, політичних, інформаційних, культурних, світоглядних, духовних, освітніх, наукових сфер української нації.

3. Будівництва національної держави, де б титульна нація займала провідне місце (як у всьому світі), забезпечуючи демократичні принципи взаємин з національними меншинами.

4. Захисту територіальної цілісності, унітарності української незалежної держави. Без права постановки й обговорення питань федералізації чи автономізації України. Збудження суспільства цими проблемами є злочином.

5. Творення національної ідеології на основі українського патріотизму, національної свідомості, єдності України.

6. Захисту українського суспільства від іноземних ідеологій, інформаційних, економічних агресій, які несуть загрозу стабільності, руйнують світоглядну та матеріальну системи українського етнічного середовища.

7. Захисту: українського національного культурного пласту, самотності українського національного побуту від руйнації.

8. Повернення в Україну загарбаних іноземцями національних скарбів матеріального (бажано б і територіального), культурного, духовного змісту.

9. Відновлення української історії на основі об'єктивної фактології.

10. Убезпечення України від руйнівних процесів глобалізації, транснаціональних монстрів.

11. Логічної і справедливої виборчої моделі, щоб в органах влади усіх рівнів (від села до Києва) було пропорційне представництво усіх етнічних груп населення.

12. Позитивного ставлення до інтернаціоналізму тільки в тих сферах, де українські національні інтереси не втрачаються, а збагачуються.

13. Запобігання деструктивності тих, які живуть в Україні і шкодять.

14. Підняття пасіонарності українців.

15. Усунення розриву сув'язі поколінь

16. Відторгнення всього, що руйнує українство.

17. Визволення української людності з духовної та фізичної неволі. Захисту нації від кривд.

18. Запобігання процесам деморалізації українства.

19. Соціальної справедливості, соціальної відповідальності

20. Утримувати на високому рівні національну мораль.

21. Наповнення національно-патріотичним духом усі сфери нашого буття: збройні сили, український побут, українську культуру, українську освіту і науку, українську економіку, українську елітність.

Українська національна ідея мобілізує інтелектуальну, духовну та фізичну енергії нації на утвердження українського способу життя. І все це, разом узяте, ґрунтується на серцевині українства – національній мові.

Українська національна ідея існує для того, щоб наповнити Україну українським змістом, українським словом, українським світобаченням. Хоч би як тяжко було це робити, Україна мусить поставити національну ідею в центрі свого існування. Пройти цей шлях надзвичайно тяжко, бо не всі це розуміють, але саме він є визначальним для українського майбуття. Цей шлях – безальтернативний. Його треба пройти твердо, невідступно, безкомпромісно. І тільки тоді Україна збережеться у світовій історії як самодостатня державно-національна субстанція зі своїм самобутніми укладами: державним, політичним, культурним, релігійним, духовним...

Нам, українцям, згідно з національною ідеєю, ні з ким не потрібно сперечатися: ні з росіянами, ні з поляками, ні з німцями, ні з євреями, ні з іншими нашими кривдниками. Всі інтелектуальні, матеріальні, духовні зусилля суспільства, держави, кожного громадянина мають бути спрямовані на розбудову України, наповнення її великою ідеєю, на виховання нової людини для самовдосконалення. Нам заборонено Богом будь-кого ненавидіти. Нам показано любити себе, вдосконалювати себе, захищати себе.

Україна не збережеться, якщо ігнорування національної ідеї буде продовжуватися. Вона зникне як національне явище.

Українська Ідея – це глобальна ідейна доктрина, що несе в собі сакральне, а тому нетлінне зерно сутності нації. Це зерно закладається Богом і визначає місію нації серед людства. Місія українства – нести у світ Добро. І з цього випливає концепція: Українська Національна Ідея – це Ідея Безсмертя України. Несучи у Світ добро, Нація йде тернистим шляхом.

Сучасний український державний корабель практично до 2010 р. ніким не управлявся; велася безпощадна боротьба за владу між Президентом, ВРУ і КМУ. Нині Україну очолили клани і роз'їдають її антиукраїнською ідеологією та грабунками. Для них Україна – це

плацдарм для особистого збагачення. Саме тому відсутній порядок і справедливість в країні.

Маємо в Україні дикунську ситуацію. Люди в своїй основній масі практично не реагують на масове пограбування держави, країни. Але більше реагують на шкоду, заподіяну їхньому особистому майновому стану (пограбування, псування, стихія, пожежа...). Це свідчить про те, що люди не знають ціни народного (всенародного) багатства. Буде у нас 5 чи 500 заводів, 1000 га чи 30 млн. га орної землі і т.д. – людям байдуже, бо вони ніколи не відчували благотворного впливу на своє матеріальне становище загального багатства країни. Уже який багатий був СРСР, а нарід залишався жебраком. І тому, коли розграбували Україну новітні нувориші, клани, олігархи, шахраї і бандити, нарід залишався в стані спокійного спостереження. І думав тільки про свій сімейний, родинний добробут. Не було повстання, не було погромів.

Люди не готові управляти ні своїм селом, ні своїм містом, ні своєю областю, ні своєю країною. Їх як не допускали до цих процесів „за совітів”, так не допускають і при „незалежниках”. Люди не знають ідеології загального добра. Вони є пішаками у чужій грі. Загальну людську масу треба довести до такого стану національної свідомості, щоб горе кожної людини стало горем всього народу, щоб багатство країни діставалося усім порівну (з відповідним корегуванням).

Багаті люди повинні мати таку свідомість, щоб думати про країну як про свою родину, щоб багаті люди не добивали свою країну „до ручки”, не вивозили з неї багатства (долари...), а інвестували кошти в економіку, спонсорували соціальну сферу, щоб для багатих людей були братами і сестрами всі оті прості люди, „маленькі українці”.

Українська Національна Ідея – це глобальна, інтегральна ідеологія українства. Є політична ідеологія, окремо існують інші види прикладних ідеологій (економічна, дипломатична, мистецька...). А УНІ – синтезована, об'єднувальна ідеологія, яка постає на захист честі та гідності Нації, породжує патріотизм (аж до фанатизму), продукує національну свідомість, бо не повинно бути байдужих українців; є генератором енергії як для кожної людини, так і для всієї нації. Ідеологія українського буття має простий і праведний зміст: титульна нація України має бути державною, правлячою нацією, гегемоном суспільства. Українська Національна Ідея починається з української національної ідеології. Треба очистити душі

і розум багатьох громадян від всього ірраціонального, антиукраїнського, ворожого.

УНІ – це охоронна „грамота” кожного українця від посягань на його честь і гідність, на його чесність і відданість Україні. Не можна забувати, що УНІ – це джерело духовності (релігійної та світської), чистоти особи та спільноти. Це мирна категорія, але не нейтральна. Вона відкидає споживацьку ідеологію, яку іноді називають „споживацькою цивілізацією”. Навряд чи правомірно цей процес „відкату” можна кваліфікувати таким позитивним поняттям, як цивілізація.

Інфекційна пошесть споживацтва – це початок кінця духовності людини на Землі. Людина добровільно перетворюється в істоту, яка ставить за мету: жити, щоб їсти, пити, задовольняти інші фізіологічні потреби. Це фетишизація гедонізму, втрата святості прагнень до творчої праці, топтання співчуття, доброти, благодаріння.

Несумісні з Українською Національною Ідеєю:

- недолугі, нетямущі та непатріотичні президенти, прем’єр – міністри, голови ВРУ, міністри, керівники самоврядних органів, керівники підприємств, освітніх, наукових, культурних закладів;
- космополітизм як світоглядна система;
- розпуста, пияцтво, відмова народжувати дітей;
- безбожництво, аморальність;
- негативні процеси, які відбуваються в Україні, ніким не контролюються, не стримуються, бо до влади дорвалися чужі люди, недруги України;
- псевдопатріотичні і псевдонаціоналістичні організації, які зсередини підривають державний устрій незалежної України;
- політичні партії, які пропонують російську мову як державну. Це злочин не лише політичний, а й моральний та кримінальний, бо Україна – моноетнічна держава;
- зрадницька еміграція заради „солодкого життя”. Треба мати відповідальність за долю України;
- безпритульність дітей, дорослих людей, народні злидні;
- нахабна поведінка державних та самоврядних органів до населення;
- надмірна, ніким не контрольована експлуатація приватних власників найманої робочої сили;
- свавільний парламентаризм, як вороже гніздо щодо незалежної України;

- виборча система, яка дозволяє проникати у вищі ешелони влади криміналітету, „ворам в законі”;
- продажні судді усіх рівнів, прокурори, міліція, чиновництво, викладачі усіх навчальних закладів;
- неконтрольований, а нерідко заохочувальний в'їзд в Україну іноземних громадян під виглядом біженців;
- потік іноземних спортсменів, особливо футболістів, які гублять вітчизняний спорт;
- антиукраїнські, антидержавницькі ідеології;
- надбагаті;
- „донецькі порядки”;
- федералізація України;
- клани, олігархи, нувориші;
- такі політичні діячі, що містять паскудство, руйнацію, злодійську аморальність;
- інтелігенція з недорозвинутою національною свідомістю.

УНІ – це правда, якою б вона не була: гірка чи солодка. Правда має бути чистою і святою. І тільки тоді вона врятує нас. А якщо правда брехлива, тобто брехня подається за правду, вона приносить лише гріх, зло, несправедливість і горе.

УНІ має спонукати українське патріотичне суспільство визнати і заявити на весь світ, що Росія була до 1991 р. іноземним окупантом України. А нині робить все можливе, щоб повернути Україну у колишній стан своєї колонії.

УНІ дає поштовх піддати суду окупантів: росіян і німців; поставити питання про відшкодування ними нанесених втрат України під час їхньої окупації.

Національна ідея вимагає постановки цих питань перед собою і перед світом. Якщо ми про це мовчимо, то світ вважає, що у нас немає ні до кого претензій з цих питань. Тобто ми свідомо чи несвідомо покриваємо злочини, вчинені супроти нас іншими країнами.

УНІ – це самозахист Нації в небезпечному океані глобалізації.

УНІ – це перш за все національне виховання: дітей, їхніх батьків, керівників органів місцевого самоврядування, державної влади в цілому. Без такого виховання справа буде лишатися на папері.

УНІ повинна мати таку притягальну силу, щоб українці з далеких і близьких світів з'їжджалися у рідний край, додому, в Україну.

Треба їхати в Україну на постійне проживання, щоб рятувати не тільки свою Батьківщину, а й себе. Всі ми, українці вдома і в діаспорах, чітко розуміємо, що українська людність за кордоном втрачає (частіше всього – свідомо) свою національну ідентичність. Наприклад, в Росії ще зовсім недавно визнавалося, що там мешкає 20 млн. українців. А вже 2006 року по всіх ЗМІ „прокотилася” цифра в 4 млн. чол. Де ж поділися 16 млн. українців? Згадаймо деякі моменти: Краснодарський та Ставропольський краї – це українська (переважно) людність; Далекий Схід (Зелений клин) – українці; Тюменська область – 1 млн. українців. Північні широти – багато українців. У Москві – мільйон українців. У Брянській, Курській, Білгородській, Воронізькій, Ростовській областях – багато українців. Отож, 16 млн. українців перетворені на 16 млн. росіян („русских”). Те ж саме відбувається у США, Канаді, інших країнах поселення. Представники української нації (а їх десятки мільйонів) перетворилися в етнічний „матеріал” для оздоровлення (фізичного та інтелектуального) інших націй. Боляче про це говорити, але це реальність.

Хто і коли збере цих дітей України до своєї рідної хати, до своєї природної Батьківщини? Тільки УНІ. Бо саме вона продукує відповідальність за долю України і особисту долю кожного з нас.

Хто має стати носієм УНІ? Яку матеріальну оболонку може отримати УНІ? Яку структуру (організаційну) їй належить мати? Багато, дуже багато питань постає і постане в майбутньому щодо матеріалізації УНІ, яка нині ще перебуває у стадії формулювання. Але все це треба вирішувати, розв’язувати. Надавати логічну структуру і привабливі форми.

УНІ – це не якась офіційна державна установа (міністерство, комітет, комісія...). Це „І Світлий хтось іде, і геть летить сміття” (В.Сосюра „Останній бій”). Український Дух з Божого благословення. Дух, який пробуджує любов до Рідного Краю, до рідної культури, до свого минулого; породжує прагнення зробити кращим сучасне і майбутнє життя.

Якби наша УНІ функціонувала у повному обсязі, то хіба міг вестися ідеологічний бій на тему: визнавати чи не визнавати ОУН-УПА захисниками України і борцями за її волю? Ці люди були б на перших місцях пошани і слави. А вони, на превеликий жаль, все ще тавруються як зрадники та прислужники німецьких окупантів. Чому ж не тавруються ті українці, які з 1654 р. й донині служать російському окупантові? Тому, що у нашої влади „рильце” біля російського „коритця”.

УНІ – основа для:

- очищення українського суспільства від ворожих сил, антиукраїнських організацій; проведення люстрації усіх, хто співпрацював з КПРС і КГБ; звільнення і відсторонення їх від керівної роботи;
- проведення реприватизації незаконно захоплених об'єктів народного господарства з наступним конкурсним продажем їх на справедливій основі;
- витіснення з української території Російську православну церкву;
- введення найжорстокіших заходів покарання за корупцію, хабарі, за моральне розкладання молоді, підлітків, за наркоманію; за проституцію, пияцтво; за куріння дівчат і жінок;
- призупинення деградації українства, його денаціоналізації, вимирання нації. Це головна загроза для нормального існування української нації, української державності;
- відродження села, здійснення прогресивної аграрної реформи;
- відродження інших базових галузей економіки, а також культури, освіти, науки, охорони здоров'я;
- агітації і пропаганди переваг національних форм життя.

УНІ – фундамент державності, культури, світогляду, духовної сутності нації, характеру народу. Щоб УНІ стала практичною реальністю, треба, щоб вона своєю правдою ввійшла у свідомість кожної української людини, стала часткою людського ества, як душа, як серце, з любов'ю до Батьківщини, з патріотичними почуттями.

УНІ веде Україну у Великий світ. І в цьому глобальному світі Україна має знайти своє стале і гідне місце. Україні потрібні чесні, патріотичні, розумні та мудрі лідери. А один, великий – вкрай потрібен.

УНІ покликана формувати кадри (виховна система), здатні мислити широко, глибоко, глобально, національно. Думка такої особистості має охоплювати століття і тисячоліття, країни, континенти і планету. Проте таке глобальне мислення не повинно відриватися від України, а здійснюватися на її користь, тобто діяти національно. Такі кадри – це еліта. Потрібні масштабні і амбітні люди.

Українська Національна Ідея включає у себе закони, норми і правила поведінки національного українства у всіх ситуаціях народного і державно-політичного життя.

УНІ – це інтереси українства у світі і на власній території. Людство і українці мають осмислити феномен УНІ і отримати чітке про неї уявлення.

УНІ являє собою систему формування нормальної людини, нормальної родини (сім'ї), нормального суспільства, нормальної країни, нормальної держави. Так, як і у більшості країн світу. Українство має йти дорогою, осяяною світлом Святої Зірки – Національної Ідеї.

Українська Національна Ідея – духовний творець українського світу, українського буття, мислення, прагнень, мета нації.

УНІ – це воля очищеної і шляхетної нації, яка наповнена добром і справедливістю; цивілізованої нації, яка нікого не поневолює, ні у кого не відвойовує території, не знищує мільйонами та навіть одиницями інших народів, не нав'язує силою свою мову і свою владу над іншими націями, народами і державами; нація, яка несе у своїй душі святу і чисту віру в Бога, боїться гріха, а тому благословенна Богом на Безсмертя. УНІ – це Божественна Ідея для України.

Українська Національна Ідея є ідейним і водночас прикладним інструментом Самоорганізації Української Нації. Ключовими словами Української Національної Самоорганізації є заклик: „Слава Україні!” То ж, самоорганізуймося, дорогі Українці!

Своєю життєвою позицією нація осмислює і впроваджує у практику основний зміст свого буття, що у політичному вимірі називається Національною Ідеєю. Найголовніша категорія.

Коротко зміст Національної Ідеї можна висловити такими основоположними імперативами:

1. Українська Соборна Національна Держава.
2. Українська етнічна територія.
3. Ідейно цілісна, морально і фізично здорова нація.
4. Українська національна еліта.
5. Мирне співжиття з народами Землі, через Помісну Православну Церкву з Небожителлями.

Якщо ще лаконічніше сказати, то українська національна ідея – це Національна Україна.

Національна ідея – це ідейно-теоретичні та прикладні прагнення нації щодо близької та далекої перспектив. Це мета нації. Якщо до національної ідеї входить поняття про власну державність нації, то

ця державність мислиться як найкращий взірць справедливості, де б нація отримала всі можливості розвиватися, а не скніти в державі, яка лише формально називається українською, а насправді творить блага для національних меншин, залишаючи титульну націю на задвірках політичних та соціально-економічних процесів.

На завершення наведемо дуже влучне, можливо, найемкіше і повноцінне визначення Бориса Олійника:

«Національна ідея – це безсмертність нації, що може бути гарантовано лише справжньою незалежною державою титульної нації. Лише державна здорова (в прямому й переносному розуміннях) й самодостатня нація є силою, з якою рахуються. Бути перш за все українцем (патріотизм-націоналізм – це не партійність, це стан свідомості, порядності). Будьте якнайбільше українцями і ви будете справжніми людьми (переклад, за німецьким філософом Й.Фіхте). Моя мама – Нація й Батьківщина – для мене найкращі»¹²

Українська Національна Ідея – це Божественні принципи буття Української Нації. Це захисна ідеологічна зброя проти атакуючих загарбницьких доктрин інших народів. «Ідея суверенності нації у власній державі, на яку спирається український націоналізм, є універсальною світовою, вселюдською ідеєю» - писав С.Бандера¹³

Українська Національна Ідея – це власність і програма життя одних лише українців. Представникам інших націй та народностей, що мешкають в Україні, ця Ідея не адресована, а тому вона для них є незрозумілою, а то й ворожою системою. Особливо це стосується тих, які докладають зусиль, щоб витіснити з України українців та загарбати їхні надбання. За 19 років незалежності національно-патріотичні сили так і не спромоглися зрозуміти, а потім утвердити єдину теорію національної єдності та єдину національно-патріотичну силу, здатну витіснити з України всю антиукраїнську нечисть. Замість принципа єдності, сповідувався принцип множинності. Утворювалося все більше і більше патріотичних українських організацій, кожна з яких не визнавала інших, протистояла їм. Результатом цього процесу стало ослаблення українських сил, обезсилення України як держави, країни.

Не було ні 1991-го, ні 2010-го року такої української особистості, Лідера, який би повів українство шляхом відродження, постановя з вікового небуття. Україна не претендує у своїй національній ідеї на особливе місце у світі, не формулює свою доктрину комусь в ущерб. Українці

мають докласти зусиль, щоб стати повноцінною нацією і державою на своїй споконвічній території.

Скажемо, не без гордості, що за Українську Національну Ідею віддали своє життя окремі видатні особистості неукраїнського походження. Особливо цінними для нас є:

Пилип Степанович Орлик (1671-1742), чех за походженням, гетьман війська Запорозького у вигнанні, творець першої у світі Конституції.

Марко Вовчок (1833-1907), росіянка за походженням (Марія Олександрівна Вілінська), українська письменниця.

Вільгельм фон Габсбург Льотринген (1896-1948), австрійський архікнязь і водночас полковник українських січових стрільців.

Василь Вишиваний, український поет, боровся за волю України 1917-1920 рр.

Олена Іванівна Теліга (дівооче Шовгенова, 1906-1942) буквально вирвалася з російської ідеології і стала героїнею України, українська поетеса, літературний критик, діяч української культури. Загинула у Бабиному Яру.

Юрій Володимирович Шевельов, німець за походженням, (псевдонім Юрій Шерех; 1908, Харків — 2002, Нью-Йорк, США — славіст-мовознавець, історик української літератури, літературний і театральний критик, професор Гарвардського, Колумбійського університетів. Іноземний член НАНУ (1991).

Параджанов Сергій Йосипович (1924-1990), вірменин за походженням, український кінорежисер, прославив Україну кінофільмом «Тіні забутих предків».

Мейс Джеймс (1952-2005), представник корінних народностей Америки, — Лицар України, історик, політолог, асистент Роберта Конквіста, визнавав Голодомор 1932-1933рр. геноцидом українців. «1982 року на міжнародній конференції у Тель-Авіві, присвяченій холокосту, він заявив: «Чтобы централизовать полную власть в руках Сталина, необходимо было сгубить украинское крестьянство, украинскую интеллигенцию, украинский язык, украинскую историю в понимании народа, уничтожить Украину как таковую. Калькуляция очень проста и примитивна: нет народа, значит нет отдельной страны, а в результате — нет проблем.»¹⁴

Фішбейн Мойсей Абрамович (1948) українець єврейського походження, український поет. І, Дзюба назвав його Поетом з Божої ласки. За Україну, її волю віддавали життя не лише окремі видатні постаті, але й багато простих людей – представників інших національностей. Як на мене, - це Божі посланці Україні.

3.5. Національна ідеологія

Національна ідеологія – це система ідей та прикладних заходів з відродження національного духу української нації. Цей дух на даний момент суттєво підупав, його потрібно оживити, наповнити животворною силою і дати простір для конструктивної дії.

Національно свідоме українство змушена перебрати на себе ініціативу вивести з ідеологічної п'їтьми ту частину українського суспільства, яка ще до цього часу не стала національно свідомою людністю. Треба рятувати душі наших співвітчизників і ввести цих людей у світло національного буття. Почитаймо висловлювання знаних людей з питання ідеології.

«Світом, країнами і народами керують ідеї і ідеологи.»¹⁵

«Народ без ідеології – мертвий» (Іван Огієнко).

«Как и в давние времена история является ареной борьбы национальных идеологий. Нацио-нальные истории представлены мифами, символами, святыми, героями и мучениками, которые выходят из могоил, когда их вызывают. История служит резервуаром воспроизводства национального духа, инстанцией для обоснования жизненного права нации, для легитимизации угрозы насилля.»¹⁶ Так вважає російський дослідник і його позиція співпадає з світоглядом української нації.

Ідеологія – це світогляд. Українська ідеологія – це національний світогляд нашого Роду, нашого етносу з глибини віків; це споріднені ідеї світоглядного змісту.

Ідеологія охоплює, буквально „пронизує” всі великі і малі дії етнічного середовища, що іменується нацією. Коротко означимо ідейні основи нашого етносу: Україна понад усе! Одна нація! Одна мова! Одна Церква! Єдність! Соборність! Патріотизм! Націоналізм! Україна без пана і холопа! Чесність і моральність в родинах і суспільстві. Захист Вітчизни!

Національна свідомість, національний дух, національна самоідентифікація, національний патріотизм – складові елементи

національної ідеології. Кожен з цих елементів, і всі вони разом узяті, не мають матеріального виміру. Їх не можна поставити на ваги та визначити, скільки грамів, кілограмів чи тонн важать оці скарби. Не можна їх виміряти і найдосконалішими приладами так, наприклад, як силу електричного струму чи ступінь забрудненості повітря тощо. Але всі атрибути національного самопочуття є реальними факторами, які супроводжують людський розум, людську душу, людське тіло, людську працю й поведінку протягом усього життя, складають базисний фундамент світобачення, світосприйняття в цілому і своє місце у цьому складному світі.

Ні ядерна чи якась інша зброя, ні найсучасніше вишколене військо не можуть зрівнятися з силою національного духу етносу.

Ядром національної ідеології є переконання, непохитна віра в себе, свою державу, свою країну, свій край, у свою правду. Таке життєдайне переконання називається національною свідомістю — центральний елемент національної ідеології.

Національна свідомість — продукт виховної системи в родині та суспільстві. Неспростовним і незаперечним фактом є печальна історія в останню тисячу років (до 1991), коли ріками лилася українська кров, трупами устилалася українська земля, горіли наші хати, руйнувалася наша культура, вивозилися примусово і виїжджали добровільно мільйони українців, нищення набувало небачених масштабів... і все це наш етнос переніс завдяки національній свідомості кожного українця і всього українства. Українців завжди оберігала національна свідомість, завжди буде оберігати у майбутньому.

Національна ідеологія містить у собі логічні імперативи:

1. Українська нація є титульною нацією в державі Україна.
2. Титульна нація — керівна сила в суспільстві та державі.
3. Титульна нація творить та удосконалює національну державу; забезпечує пропорційне представництво етнічних груп суспільства в органах державної та місцевої влади.
4. Титульна нація забезпечує повноправний політичний, духовний, матеріальний, державотворчий, культурний розвиток української нації; повноцінний духовний, матеріальний, інтелектуальний, культурний розвиток національних меншин, які не мають своєї батьківщини за межами України. Всі витрати по цих процесах забезпечуються за рахунок державного бюджету України; всіляко сприяє культурному розвитку, включ-

но з мовою, національним меншинам, які мають за межами України свою батьківщину, за рахунок їхніх власних коштів.

5. Відтворення реальності у писаній історії за багато тисячоліть до н.е. і після неї. Адже українська історія пошарпана, пошматована так само тяжко, як і доля України в цілому та її складові частини.

6. Українська мова – титульна як і нація, тому має бути домінантою в суспільстві та державі.

У сучасній державотворчій політиці існують такі загрозливі ситуації, коли від діяльності окремих посадових осіб залежить доля всієї держави, країни, нації. Такі ситуації породжує та обставина, що один з керівників держави або ціла група (наприклад, ВРУ підписують, укладають) такі договори, що шкодять нам, а весь народ не має можливості змінити ситуацію на краще. Підписують від імені держави, тобто від народу в цілому, а сам народ потрапляє у безвихідне становище. Змінити щось на свою користь у цих випадках нарід, нація уже безсилі. Наша історія, на жаль, має сумний історичний досвід не лише у далекому минулому, а і в сучасний незалежницький період. З далекого минулого можемо згадати Переяславську угоду, яка кинула Україну у майже чотиривікову кабалу-рабство. Події наших днів також показали, що не минула нас лиха година. 1997 року Верховна Рада України ухвалила рішення про перебування у Криму ЧМФ Росії протягом 20 років. Прихід до влади Януковича ознаменувався новим 20-річчям перебування ЧМФ у Криму. Крим таким чином потрапив під повний московський контроль. Хіба ж це було потрібно українському народові? Адже це практично безоплатна передача української території іншій державі, яка ніколи не дотримувалася умов власних договорів, є нічим іншим як зрадою України.

У січні 2009 р. прем'єр-міністр України Ю.Тимошенко уклала у Москві договір на 10 років про газові поставки в Україну, яким наша держава потрапила у економічну кабалу. Уряд Януковича ще більше погіршив ситуацію з газом.

Не тільки згадані антидержавні рішення, а й багато інших подібних явищ здійснюється в сучасній Україні всупереч законам національної ідеології. Ці протиправні дії стали можливими внаслідок відсутності у державному механізмові української національної ідеології. У всіх таких випадках нація повинна мати право скасувати такі документи, а винних у цій зраді притягти до відповідальності. У національній державі треба мати такі закони, які б запобігали укладанню міжнародних договорів

з явною шкодою для незалежної України. А якщо вже такі договори ратифіковані українським парламентом, їх треба скасувати за волею та інтересами народу, а парламент розпустити. Конкретні форми цієї процедури потрібно передбачити у нових законах.

Погляньмо, як ідеологія перетворюється у суґубо матеріальні статки. Домінуюча українська нація (80% населення) своєю працею створює 80 % національного продукту, як мінімум. Оскільки владу очолюють національні меншини (їх 20% у суспільстві), то й створений українцями національний дохід - це їхній трофей. Ось так, дорогі українці, ви в себе вдома залишаєтеся безправними рабами, годуєте, взуваєте, одягаєте, надаєте високі посади, гроші, маєтки, машини чужим людям, а самі ледве існуєте. І все тому, що лінки вчити, що таке національна ідеологія, що таке українці у сучасній українській державі.

Ідеологію не можна контраверсійно трактувати. Комуністичну ідеологію не сплутаєш з націоналістичною; національну ідеологію не сплутаєш з антинаціональною; російську ідеологію не сплутаєш з українською і т.д. А космополітична ідеологія – це ширма для якоїсь однієї, домінантної ідеології.

Ідеологія – стрижень ідейного життя суспільства. Звернімо увагу на такий факт. Влада здійснила соціальний крок – заохотила жінок до народження дітей. І зрушення відбулося. Але... Кого виховують молоді мами без державної ідеології: космополітів, прихильників Росії, Америки чи України? Нині впевненості в тому, що Україна поповниться патріотами немає. Може, так трапитись, що нові покоління українців будуть мати антиукраїнську ідеологію, і тоді України не стане. Для них вона стане чужою. Не можна цього допустити.

Державна ідеологія - це перш за все правда, наша правда. Правда про минуле, правда про сучасне, правда на майбутнє. Це правда про ідеології, якими „насихували” наші голови і душі окупанти. Це право тлумачити ці ідеології з позицій українського патріотизму. Ідеологія будь-якої держави – це стратегічний план державотворення, це ідейна конструкція, яка наповнюється законодавством, економікою, культурою, дипломатією. Державна ідеологія – це закон, обов’язковий до виконання усіма, без виключення, юридичними і фізичними особами країни.

Президент – перша особа у державі, яка зобов’язана поставити питання про державну ідеологію як статтю Конституції країни. Якщо

звернутися до хронології подій, то питання про державну ідеологію зобов'язаний був поставити Президент України Л.Кравчук.

Чи можна сказати, що Україні у цьому питанні поталанило? Ні, навпаки, Україні не поталанило. Цей „фахівець”, знаючи вагу ідеологічної роботи в органах державної влади і серед населення, зрадницьки промовчав з цього питання і як Голова ВРУ, і як Президент України, і як громадянин незалежної держави, населення якої в значній мірі все ще перебувало під впливом цієї чужої ідеології. Інші державні діячі України того часу, як на мене, були нетямущими в галузі ідеології (та й теперішні – також, 2010 р). Так, не народившись, ідеологія незалежної української державності була замовчана, затлумлена, „присипана” порохом забуття. Натомість у перші роки незалежності була піднята шалена істерика відносно деполітизації та деідеологізації новітньої України, як демократичної держави. І під цей шквал істерик „акул ідеології” Україна залишилася ідейною сиротою. Створили державу-потвору, у якій немає місця титульній нації.

Ідеологія – це система єднання існуючих ідей, корисних для нації, в одне русло світобачення. Згідно ідеологією справедливості, нація в національній державі – це не новий експлуататор, а всього лише спільнота, яка перебирає на себе відповідальність за впровадження в життя нормативної бази і такого державно-суспільного ладу, де б українська людина будь-якої етнічної групи отримала реальні можливості нормально жити і духовно самовдосконалюватися.

Наскільки духовно-національна зрілість важлива у державному будівництві можна судити з міжнародної практики. Відомо, що Китайська Народна Республіка (КНР) існує як незалежна держава з 1949 року, тобто більше 60 років, однак і нині комуністична влада піклується про національну зрілість своїх громадян. 2002 року на XVI з'їзді КПК було поставлене стратегічне завдання «неухильно прославляти та впроваджувати національний дух». І це було визначено як умова виживання китайської нації та китайської держави.

Що ж тоді говорити про українську націю, яка ледве живою вийшла з «розвинутого соціалізму». Її треба було невідкладно рятувати, але не було кому. Поки що, нікому й нині.

Лібералізм, взятий на озброєння державою, – це антипод національної ідеології. Під опікою державної влади лібералізм завдав шкоду національній сутності України. Саме для цього він і запущений в українське суспільство.

Кожен українець має бути озброєний національною ідеологією, діяти у відповідності з нею, і цим самим давати відсіч руйнівникам України.

3.6. Українська еліта

Газета «Персонал Плюс»¹⁷, посилаючись на газету «Слово Просвіти», констатує, що з 450 депутатів українського парламенту лише 35 за національністю – українці. Оце і є та українська еліта, яка законно отримала доступ до вищої державної влади в українській незалежній державі. Це всього-на-всього 7,7 % від загального складу народних депутатів. За існуючими світовими нормами, в українському парламенті має бути 80% українців. Від 450 депутатів це становить 360 осіб. Їх же тільки 35, тобто у 10,3 рази менше норми. Питається, що може зробити ця маленька група українських депутатів, коли неукраїнців у Верховній Раді налічується 415 осіб. Анічогісінько! Додамо до цього, що і з цих 35-х не всіх можна зарахувати до національно зрілих патріотів. З цих 35-ти не визрів Лідер Нації.

У контексті теми, з'ясуємо, що треба розуміти під поняттям українська еліта. До нас на цю тему сказано дуже багато, але далеко не все вичерпно і вірно. Детально і більш повно сутність української еліти висвітлено у книзі І.Белебехи «Українська еліта»¹⁸. Тут ми тільки наведемо загальні ознаки елітності, щоб логіка думок була чіткою.

Якщо звернутися до первісного поняття «еліта», то воно було адресоване рослинно-тваринному світу, щоб виділити кращі сорти в селекції рослин та породи тварин. На всі види рослин (або їхньої продукції – зерна тощо) і тварин видається відповідна документація (сертифікати, сортові свідоцтва) згідно з державною класифікацією. Іншими словами, елітність рослин і тварин явище чітко документоване, за встановленими нормами. Світова практика.

З часом поняття елітності перекочувало у недокументовану класифікацію людських осіб, зайнятих переважно в суспільних, бізнесових, політичних, державних структурах. Людині, зачисленій до категорії еліти ніхто не видає документу, що це персонa відповідного класу елітності. Але така людина визнається суспільством чи малим числом людності як краща, чесна, порядна, шляхетна, безкорислива, жертвна особа. Такі люди являють собою золотий фонд нації, суспільства, держави.

Не завжди слово «елітний» адресується тим, хто реально має необхідні риси цього поняття.

Часто елітою називають політиків різного рівня, бізнесменів, чиновників тощо. Як правило, ці групи людей не мають жодного стосунку до еліти як такої. Вони тільки займають посади, на яких мали б перебувати реальні представники еліти.

Еліта в людському середовищі характеризується як клас чи група людей, які проявили себе у патріотичному служінні своїй нації не за гроші, не за нагороди, не кар'єру, а виключно за жертвним покликом сумління, щоб врятувати чи допомогти своїм одноплемінникам.

До української еліти відносяться такі видатні постаті (назвемо лише окремі прізвища) як Т. Шевченко, І.Франко, І.Мазепа, С.Бандера, Стус, В.Ющенко, М.Сядристий, І.Драч – лідери, особистості обласного, районного, сільського рівнів, які зробили значний вклад у розбудову держави, культури, місцевого самоврядування, виробництва, самоорганізації тощо. І цей вклад оцінений відповідною спільнотою. Елітність характеризує не соціальне чи адміністративне становище люди, а її діяльність на користь держави, суспільства, громади тощо. Сільський пенсіонер, який щоденно виконує в селі упорядкування території не за плату, а за честь села, яке він щиро любить, прожив тут все своє довге життя, і не може змиритися з непорядком на його території. Цей дідусь належить до народної еліти, а Т.Шевченко – до супереліти.

Українська національна еліта – це той суспільний кістяк, який протягом багатьох тисячоліть своєю жертвною працею, патріотизмом зберігав і генерував дух свого народу, робив його непоборним. Призабута й розтоптана українська національна еліта має постати з небуття і повести Україну у безсмертя.

Українську еліту можна охарактеризувати як складну структуру, що перебуває у всіх прошарках суспільства та держави. Вона складається з таких груп:

1. Супереліта світовий і всеукраїнський авторитет.
2. Еліта вищого класу- всеукраїнський авторитет.
3. Еліта середнього класу- регіональний авторитет.
4. Народна (регіональна) еліта міський, сільський авторитет.

Еліта є ідейно-духовним, а у багатьох випадках і організаційним ядром нації. Вона уподібнена до бджолиної матки. Є матка – є бджолина сім'я. Немає матки – гине ця сім'я.

Українська еліта завжди була і діяла досить ефективно, незважаючи на чисельні зради з боку тих, хто мав би захищати свій нарід.

Еліта не буває колишньою. Вона завжди сучасна. Вона завжди служить Україні. Хто може сказати, що Т.Шевченко, І.Франко, Л.Українка, М.Міхновський, Д.Донцов, В.Липинський, С.Петлюра, М.Хвильовий та його соратники, Є.Коновалець, С.Бандера, Р.Шухевич, Ю.Шевельов (Шерех), В.Стус, В.Івасюк, і нема їм числа, перестали бути діючою українською національною елітою? Свої плоди особливої вагомості вони залишили нації, які нетлінно світять великим світлом добра і правди, не дають занепасти українському духу. Як до цих скарбів додається молода генерація нашої еліти, нарід відчуває живильний енергетичний прилив надії, і поступово відроджується.

Українська еліта – вічно живий організм, який ніколи і ні за яких обставин не помре, не зникне з лиця землі, бо він наповнений святою, нетлінною чистотою, жертовністю, безсмертністю. Єдина і свята сила – українська еліта – ставить питання побудови в Україні національної держави, і закликає докорінно змінити світогляд непатріотичного українського населення, звільнити від маніпуляцій його свідомості, від кримінального тиску (особливо, на Сході).

Це може здійснити держава та українська еліта спільними зусиллями. Потрібно, щоб нарід і держава були однодумцями. Тут важливу роль відіграє еліта, яка пов'язана водночас з народом і владою.

Сучасна українська еліта, вийшовши з лабет російської імперії комуністичного взірця, не завжди виглядає на рівні потреб Української нації. Серед української еліти не останнє місце займає Левко Григорович Лук'яненко, який відбув найбільше покарання серед дисидентського українського корпусу – біля 27 років неволі. Пройшов через вирок смерті, інші тортури, але вистояв, повернувся в Україну і проводить велику патріотичну роботу як політик, дипломат, громадський діяч. Заслужено отримав звання «Герой України».

На міжнародній арені Л.Лук'яненка можна порівняти з африканцем Нельсоном Манделою.

Обидва відбули майже однаковий термін ув'язнення, обидва після неволі продовжили боротьбу за справедливість. Але результати цієї боротьби були різними. Нельсон Мандела мав більш успішний результат своєї боротьби порівняно з Л.Лук'яненком. Нельсон Мандела став президентом ПАР, лауреатом Нобелівської премії миру (1993). Наш

Л.Лук'яненко досяг найвищої для себе посади в державному будівництві – посла в Канаді. Керує Республіканською партією, яка не має впливу на державно-політичну чи якусь іншу сферу в Україні. Чому так сталося?

На мій погляд, можливо помилковий, різниця полягає в тому, що Нельсон Мандела весь час боровся за національні інтереси темношкірих свої земляків, а Л.Лук'яненко, як і всі інші наші дисиденти, - за абстрактні права людини. Про українську націю пан Левко заговорив і став писати лише 2009 р. в брошурі «За українську Україну». Розуміємо, що еліті треба допомагати у виборі доленосних напрямів діяльності.

Українська еліта, як і всі суспільні явища, має своїх антиподів. Оскільки українська еліта складається з різних за масштабами впливу гілок, то їх «супроводжує» відповідна руйнівна, ложна, псевдоеліта. Згідно з законами діалектики у цій сфері відбувається боротьба протилежностей без будь-якого компромісу. Так було, так є, так завжди буде. Цю тезу можна проілюструвати на українській дійсності.

Кожен клас української еліти має свою протилежність, тобто анти або псевдоеліту.

Якщо у складі супереліти перебувають такі постаті як Т.Шевченко, С.Бандера....., то в анти-супереліті числяться всі, хто цих людей оточував і водночас руйнував справи цих корифеїв. Якщо в складі еліти вищого класу перебувають такі особи, як В.Чорновіл, Л.Лук'яненко, В.Ющенко, то на протилежному боці перебувають В.Янукович, М.Азаров, В.Литвин, П.Симоненко, О.Мороз,..П.Толочко, ...

Що таке права людини в Україні? Це права всіх громадян будь-якої національності. Але в Україні була (і, на жаль, залишається) упослідженою українська нація. І тут велику руйнівну роботу здійснила анти еліта. Цю трагедію не поставили у центр своєї політичної і національної боротьби ні В,Чорновіл, ні інші страждальці за правду.

Який висновок можна зробити з ситуації? Українську еліту треба гуртувати і ретельно навчати, як знаходити, ставити і розв'язувати глобальні проблеми українського буття.

Досвід сучасного незалежництва свідчить, що відомі особи на президентській посаді не зуміли скласти державний іспит на статус супереліти. Те ж саме стосується багатьох представників еліти нижчого рівня. Напрошується логічний висновок: в сучасних умовах, коли лави кращих представників нації суттєво зруйновані, є нагальна потреба творити спеціальні заклади для виховання, гартування української національної

еліти усіх рівнів. Найслабкішим місцем у сучасному світогляді української еліти (малочисельної, але вкрай потрібної ланки суспільства) є її уявлення про роль і місце національної держави як форми самоорганізації нації. Ідея національної держави є поки що страхітливою ідеєю не тільки для патріотів «середньої руки», а й для переважної більшості патріотів гучної популярності. За останні 20 років в Україні не сформувалася сильна група представників української еліти, головним чином з-за ідейної недозрілості. Переважають погляди ліберально-демократичного спрямування. Все це є достатньою мотивацією для організації навчання ідейного змісту представників української еліти різних рівнів.

Національна еліта покликана управляти державою, суспільством, і лише за цих умов національними стануть як держава, так і суспільство. Що таке лідер української нації? Це неординарна особистість, яка ставить за мету свого життя допомогти, а то й врятувати націю від ухилів та зникнення. Як показала історична практика, національний лідер має більш складну місію порівняно з місією президента. Лідер, вождь покликаний згуртувати людність у свідому, творчу, патріотичну, ідейно зрілу націю. Навчити її мислити національно, діяти національно. Здійснити такий проект в умовах різновекторних ідеологій, за відсутності державної ідеології, складніше, ніж механічно управляти державою.

Вибори 2010 р. показали, що сучасна незалежна Україна не має національної еліти як об'єднаної спільноти, здатної впливати на політичні та державотворчі процеси. Якби наша еліта була об'єднаною, організаційно, то вона привела б до тями будь-якого президента. Всі президенти не справлялися з місією провідника нації, а еліта мовчала, і цією бездіяльністю давала можливість творити недобрі справи – «по умолчанію».

Еліта – це та, порівняно мала, частка суспільства, яка ставить за мету свого життя служіння народу. Будучи талановитими, ці люди можуть досягти значних матеріальних, фінансових надбань, але все це вони спрямовують на розвиток української нації. Елітні люди – не обов'язково багаті, не обов'язково високопосадовці, але обов'язково національно свідомі, жертвовні в служінні своїй країні, державі. З українською елітою у нас поки що існують проблеми. Відбувається «інкубаційний» період. Будемо сподіватися, що елітний прошарок сформується в об'єднану впливову силу в суспільстві та державі.

3.7. Самоорганізація нації

Українська нація являє собою етнічне середовище, яке багатьма тисячоліттями творило та зберігало свої надбання: територію, державність, мову, культуру, традиції, звичаї, історію, виробництво, духовні цінності. Віками нація пригнічувалася іншими народами, втрачала території, людські ресурси, матеріальні та духовні цінності. До української нації багатьма віками приєднувалися представники інших націй, народностей. Частина з них доброзичливо ставиться до української нації, а є й такі, що проявляють негативне до неї ставлення. Перед українською нацією стоїть вельми складне питання – об'єднати населення України в один дружній нарід, з почуттями патріотизму до української землі, до української державності. Той, хто носить у своєму серці зло до України, української нації, чинить великий гріх перед Богом та українством.

Самоорганізація нації має широкий, глибокий теоретичний зміст та безліч форм і методів проявити себе українській спільноті як самодостатньої величини у суспільстві, в державі.

В теоретичний зміст самоорганізації нації закладене поняття про ідейно-організаційну єдність споріднених духовними і матеріальними цінностями генетично (а то й політично) однотипних людей. Такими однотипними є люди України – українці. Нас нині надихає в цьому контексті історичний досвід української нації. Україна перебувала без малого одну тисячу років під окупацією різних сусідів та Німеччини. І всі вони, за рідким винятком, прагли і все робили, щоб нищити перш за все українську націю, її самостійницький дух, мову і культуру. Шкоди нанесені величезні. Але українці під Польщею не стали поляками, українці під Австро-Угорщиною не стали ні австрійцями, ні мад'ярами, українці під Румунією не стали румунами, українці під Московією-Росією не стали московітами, росіянами. Вони як були українцями, так ними і залишилися. Повторюся: великі втрати морального, духовного, національного змісту понесла українська нація за ці багатівкові тортури. Зрадників розплодилося до неймовірності, байдужих – не злічити, нечесних більше, ніж треба тощо. Але ж загальна сукупність української нації залишилася генетично, побутово, культурно, національно, політично, державницьки – українською. І східняки, і западенці, і південні, і північні мешканці України вважають себе українцями.

Ситуація спонукає українців до єднання, до відродження своєї величі. Треба показати усьому світові, що українство не вмерло, воно напружує всі сили для відновлення своєї честі та гідності. Честь і гідність людини, нації, держави – неоціненні скарби не тільки морального, духовного змісту, а й матеріального надбання.

Для українського єднання величезне значення відіграє територіальний простір нашого буття. Нагадаємо тим, хто цього не знає: сучасне українство живе на своїй території з Трипільських часів. Раннє Трипільля позначене VII тисячоліття до н.е. Це означає, що Україна налічує мінімум дев'ять тисячоліть. Іншої такої ситуації ми не спостерігаємо у всьому світі. Маємо високо цінувати самих себе і берегти все, що нам належить з глибокої давнини, Для нас принизливо йти до когось у найми, бути чиїмись рабами, нехтувати великі власні здобутки.

Ми безмежно вдячні усім попереднім поколінням за те, що вони зберегли і передали нам територію як місце розташування на Землі. Але нині постали великі проблеми перед українською нацією стосовно місцевої та національної самоорганізації. Справа в тому, що державна територія має бути раціонально облаштована, щоб проста людина і високий державний діяч змогли докласти свої зусилля для успішного життя на цій землі.

Українська людина має бути, але ще не є господарем держави, країни, краю, району, села. Ні комуністична влада XX століття, ні сучасна ринково-капіталістична влада в незалежній Україні не знайшли місця людині в системі управління своєю долею, не дали їй стати господарем своєї долі, своєї землі, своєї держави. Людина-трудівник розглядається як засіб виробництва, як найманець, тільки не господар. У містах заводи, у селах земля та засоби виробництва потрапили до рук магнатів, олігархів, кланів, для яких людина не відіграє будь-якої ролі, окрім виконавця волі «господаря». Сучасні засновники крупних сільськогосподарських підприємств мають одну мету – збагатитися, а розвиток виробництва у них перебуває на другорядних планах; розвиток територіальних поселень, громад – зовсім не є предметом навіть найменшої уваги. І закони цього не передбачають.

У даний час територіальні громади, як органи самоврядування і самоорганізації населення, практично не існують. У цих територіальних громадах, за законом, має функціонувати система самоорганізації населення. Українська влада від 1991 року й понині не дала можливості діяти ні територіальним громадам, ні інституту самоорганізації. Внаслідок

цього селянин залишився батраком у сучасних можновладців, безправною людиною, беззахисною особою.

Це просто – населення, з яким ніхто і ніяк не співпрацює. Таким чином, народний потенціал, народний розум, народна енергетика, народний патріотизм, народна ідеологія... не задіяні у державотворчих та самоорганізаційних процесах.

Глобальний процес єднання, самоідентифікації супроводжується малими формами самоорганізації, які вирішують локальні завдання у душі Національної ідеї або простіше – національних та місцевих інтересів.

Першочергово потрібно створити демократичну систему господарювання, коли б господарем землі та майна була територіальна громада, а не так звані засновники.

Самоорганізаційні процеси нації на регіональному рівні потрібно спрямувати на удосконалення громадського життя, впровадження принципу справедливості, утвердження і розвитку людського ставлення до загального блага. У даний час одна з форм самоорганізації виражена місцевим самоврядуванням. Воно недосконале, а тому неефективне, якщо не сказати шкідливе, а в окремих випадках – злочинне.

Недолік сучасного місцевого самоврядування полягає в тому, що територіальні громади очолюють голови відповідних рад (сільської, селищної, районної, міської та обласної). Досвід показав, що голови рад (окрім ВРУ) зловживають своїм службовим становищем, продаючи землю за тінюваними схемами. Щоб усунути передумови до порушення законності, потрібно у місцеве самоврядування внести суттєві корективи.

Центральними питаннями самоорганізації усіх рівнів завжди були і завжди будуть: влада і власність. Якщо говорити в цілому, то суверенітет нації розглядається як повновладдя. Суверенні права нації мають типовий зміст для всіх держав минулого й сучасного періодів: існування та вільний розвиток; свій самобутній стиль життя; політичне самовизначення, тобто створення власної державності; забезпечення національних, громадських, соціальних, економічних потреб; раціонально розпоряджатися природними і матеріальними ресурсами на власній території; мирне співіснування з іншими народами, націями; безпека суспільно-державного життя; екологічна та продовольча безпека.

Життя вимагає запровадження нових форм реалізації права влади і власності. Найвдалішою моделлю залучення члена суспільства, нації виявилася модель територіальних громад. Територіальна громада,

безвідносно до міста чи села, бачиться, на відміну від існуючого законодавства в Україні, як юридична особа в статусі господаря на певній території.

Територіальна громада, включаючи Самоорганізаційні структури, повинна стати вправним господарем даної території в межах повноважень, визначених Конституцією України.

Все, що перебуває на території даної громади, належить їй. Тільки з її дозволу можуть бути відчужені якісь матеріальні чи духовні цінності.

Це господар території та всього, що перебуває на поверхні землі та під нею – надра всіляких найменувань. На поверхні землі можуть бути об'єкти як малих масштабів, так і об'єкти загальнодержавного, стратегічного значення (АЕС, ГЕС, ТЕЦ, заводи, фабрики, шахти тощо), які належать державі на правах ексклюзивної власності. Це є узурпація власності. Державна влада має укласти з територіальною громадою стратегічний договір на предмет платежів державного підприємства на розвиток поселень територіальної громади. Це справедливо і демократично.

Міські і сільські територіальні громади мають свою специфіку. Міські територіальні громади розповсюджуються тільки на міські зони, в той час як сільські – на великі простори сільськогосподарських угідь. Міста можна класифікувати як малі (до 100 тисяч мешканців), середні (понад 100 до 500 тисяч мешканців) і великі (понад 500 і більше тисяч мешканців). Великі міста, як правило, поділені на райони. Кожен з таких районів має свою територіальну громаду та водночас входить у загальноміську територіальну громаду.

Якщо взяти аграрну сферу, то територіальна громада окремого села, району, області, всієї України, є тим середовищем, де селянин може реалізувати себе як господаря. Це теоретично.

Якби територіальна громада була реальним господарем землі, засобів виробництва, тваринництва, іншого майнового статку на своїй території, то такої катастрофи сільська Україна ніколи б не допустила. Хіба сільська громада могла дозволити вирізати багато мільйонів корів, іншої живності в крупних сільськогосподарських підприємствах? Ні! Все це зроблено „за спиною” селянина, сільської громади, з дозволу влади.

Глобалізація і урбанізація (переміщення селян до міст районного і обласного масштабів) – процеси, які не можна зупинити. Вони

несуть в собі як позитивні, так і негативні явища. Якщо не застосувати політики державного протекціонізму щодо захисту сільської сфери, може відбутися глобальна катастрофа в Україні.

Територіальна громада – це легітимний колективний орган, який у сучасних умовах має бути господарем, без участі якого не можуть відбуватися виробничі, соціальні, культурні, духовні та інші процеси на селі. Не орендатори (вони ж засновники господарюючих суб'єктів) є господарями, а сільський трудівник через територіальну громаду. Як територіальна громада, так і виробничі структури та їхні підрозділи мають діяти на основі єдиних положень по самоврядуванню, самоорганізації, економічному (комерційному) розрахунку. Це означає, що селянин бере активну участь у виробництві продукції, її реалізації, у розподілі фінансів, у інвестиційних та соціальних проектах тощо.

Концепція нової моделі системи управління в аграрному секторі має будуватися на таких методологічних принципах:

1. Соціальна справедливість та соціальна відповідальність.
2. Селянин не тільки власник землі, а й реальний господар своєї долі.
3. Єдина система реформування управління сільськими територіями від села до Києва.
4. Єдність правил самоврядування і самоорганізації як в територіальних громадах, так і в господарюючих суб'єктах.
5. Еластична еволюційність – основа реформування старої системи і введення нових елементів.
6. Упорядкування урбанізаційних процесів.
7. Захист від шкідливої глобалізації і надмірних претензій СОТ.

Прикладний механізм запропонованої моделі системи управління в аграрному секторі включає в себе низку заходів.

Першим елементом у цій великій піраміді має бути упорядкована система сільських поселень. Мають бути забезпечені прийнятні умови проживання і виробництва у малих селах (до 50 осіб) та у середніх селах (до 500 осіб) в перехідний період.

Оскільки урбанізація набуває незворотного характеру, то на її шляху має постати волосна структура як первинна ланка управління поселеннями. Не сільрада, а саме волость, як довговічна одиниця.

Волость – це крупне (велике) село, яке має стати центром певної території району, куди б увійшли малі села і деякі сільради. Що це дає? Те, що

до волосного села будуть прибувати люди з малих і середніх сіл тоді, коли старі місця стають непридатними для проживання. З усіх сіл волосне село призначене зберегти всю сільську людність, а разом з нею – сільське виробництво, освітні, культурні осередки, духовність. Волость – це зразкове село.

Рятувати село треба шляхом створення зразкових сіл, щоб урбанізація повністю не знищила ці поселення. Що розуміється під зразковим селом?

Ідея зразкового села сформована на принципі: „селянин – господар землі і своєї долі”.

Зразкове село – це крупне село (волость), яке має бути самодостатнім поселенням. Творення зразкових сіл (селищ) як кущових центрів для малих і середніх поселень має велику перспективу. Крупне, перспективне село, де вже склалася більш досконала виробнича і соціальна інфраструктура, має стати об’єктом стабільного облаштування сільської території. Адже процес урбанізації рано чи пізно витіснить малі та середні села з території. Якщо всі мешканці малих і середніх сіл поступово переберуться у центральне село, то сільське населення збережеться (хоч би на 70-90%) і робоча сила на селі буде успішно функціонувати.

Це був би перший бар’єр на шляху дикої урбанізації, еміграції та стихійної міграції.

Територіальні громади сільської місцевості мають стати вирішальною силою у формуванні самоврядних і самоорганізаційних методів діяльності. Самоврядування територіальних громад має бути поєднаним з галузево-виробничим самоврядуванням у ланках, бригадах, цехах господарюючих суб’єктів. Територіальна громада, виробництво, інфраструктура, освіта, культура і духовність волосного села здатні розв’язувати значну частину місцевих проблем:

1. Забезпечення роботою всіх працездатних людей, щоб вони нікуди не йшли з села на заробітки. Оплата праці повинна бути на рівні задоволення простого і розширеного відтворення чисельності кожної родини.

2. Інтенсивність праці повинна бути обмежена 8-ми годинним робочим днем.

3. Діяльність органів самоврядування, освітніх, культурних, спортивних, господарських органів... повинні бути під контролем територіальної громади.

4. Кожен член села є підвітною особою перед територіальною громадою щодо моральності, порядності, чесності. Село в цілому, кожна вулиця, кожна садиба, вся земля територіальної громади мають бути екологічно чистими, охайними, без бур'янів, сміття.

5. В такому селі має бути церква, стадіон, спортивні зали, клуб з самодіяльними колективами, культурними осередками.

6. Школа має бути взірцем моральності, без поборів на ремонті, на дні народження вчителів, без куріння як вчителів, так і учнів.

7. Селянину повернути землю як його власність, надати йому право обирати на певний строк керівника підприємства без права узурпації влади над людьми і засобами виробництва. Контролювати діяльність керівників господарства, і звільняти їх за вимогою громади.

8. Звільнити селянську сім'ю від найтяжчих робіт у присадибному господарстві, а відповідну продукцію виготовляти у спільному своєму підприємстві за мінімальними цінами. Для цього створюються спеціалізовані підрозділи (кооперативи) для забезпечення селян необхідною продукцією протягом року.

На волость, як зразкове село, має покладатися відповідальність за долю сільськогосподарських угідь, їх раціональне використання, збереження у продуктивному та екологічно чистому стані. Волость – це культурний, інтелектуальний управлінський (кущовий) центр, призначений зберегти та примножити виробничі, національні та духовні традиції, звичаї, інші моральні здобутки. Волосне село має прийняти до себе всіх „біженців” з малих сіл та хуторів.

До компетенції територіальних громад відноситься виробничі, соціально-культурні, побутові та духовні аспекти населення. Але громади не задіяні у їх розв'язанні. Тут виникли і застарілися суттєві протиріччя і проблеми. Значну частину цих „громбів” можна усунути через реальне самоврядування та самоорганізацію населення.

Крім державної системи управління має постати й Всеукраїнська громадська інституція (наприклад, Комітет по комплексному розвитку села), яка б мала статус співкоординатора державних і спонсорських програм щодо збереження села у нових урбанізаційних процесах, його культури, духовності, освіти тощо.

Ця інституція (як вершина айсберга) повинна мати таку структуру:

1. Всеукраїнський Комітет комплексного розвитку села
2. Обласні комітети представників районних територіальних громад.

3. Районні комітети представників сільських територіальних громад.
4. Сільські територіальні громади.
5. Вуличні (домові) самоорганізаційні структури.

Все це, в комплексі, створить умови ефективного управління в аграрному (сільському) секторі держави як в плані оперативного реагування на виклики природи, стихії, глобалізаційних наступів, так і в плані інвестиційного розвитку сільської сфери в Україні.

Постає невідворотне питання: де взяти кошти?

Нагадаємо: спочатку здійснюються організаційні заходи, які не вимагають будь-яких коштів. Що це за заходи? Це перш за все, самоорганізаційні, самоврядні та виховні процедури для підготовки населення перебрати владу у територіальних громадах. Одним з важливих фінансових джерел має бути орендна плата тих державних та приватних підприємств, які розміщені на землях відповідних громад. Окрім того, бюджетна система у національній державі покликана забезпечити справедливий порядок розподілу фінансових ресурсів для комплексного розвитку країни. Не виключається залучення коштів сільського населення. Доходи від продажу землі несільськогосподарського призначення також повинні спрямовуватися на розвиток села.

Фінансова складова реформи всього агропромислового комплексу є надзвичайною проблемою, вирішити яку без державного втручання неможливо.

Державна програма повинна передбачати широке фінансування і кредитування в оборотні кошти та на інвестиційні потреби виробничого та соціально-культурного призначення. Ця програма має бути планом порядку села як базис продовольчої економіки і продовольчої безпеки. Фінансування повинно було б бути за рахунок державного та місцевих бюджетів і спонсорських надходжень.

Вкрай потрібно створити державний Агропромінвестбанк, який би концентрував усі фінансові джерела для збереження і розвитку українського села та агропромислового виробництва. Кредити мають бути якомога привабливішими, з оплатою в межах 3-5 % річних. Решту відсотків повинна оплачувати держава з бюджету, або знизити їх до мінімуму. В даний час банківські кредити – це кабала для сільських виробників. Це черговий злочин перед селом.

Треба відкрити двері іпотечному кредитуванню. Такі фінансові потоки у сільську сферу забезпечать створення великої кількості робочих місць.

При цьому потрібно забезпечити подвійний контроль за цільовим використанням кредитів: а) зверху (від банків та органів державного управління); б) з боку учасників виробництва як самоврядних структур. У кожній волості має бути відкрита філія державного Агропромінвестбанку. Цей банк, крім процедур загальнодержавної програми, буде акумулювати кошти населення і підприємств та використовувати їх для кредитування виробничої та соціальної сфер.

Земля у житті держави й селянина відіграє вирішальну роль. Продаж землі є питанням надзвичайної ваги. Це питання життя і смерті України як держави. Якщо тепер, коли не виконуються жодні українські закони, дозволити продаж землі, то це буде означати, що держава Україна залишиться без власної землі на своїй території. Ринок вимагає продаж землі, але він також вимагає жорсткого дотримання протекціонізму важливих, доленосних важелів життя держави. Існуюча модель демократії подібна до піратської сваволі. Продаж землі в цих умовах означає продаж держави Україна.

Спочатку треба побудувати такий державний лад, коли б закони були створені на захист найважливіших сфер життєдіяльності держави, країни, громадян України, створити непорушний механізм виконання цих законів, а вже тоді торгувати найсвятішим скарбом – землею. Таким державним устроєм є така форма правління, коли за долю країни і держави несе персональну відповідальність одна особа вищого порядку: президент або гетьман. У сучасній же Україні долю народу і держави вирішує парламент, уряд, президент. .

Продаж землі може стати реальністю за таких умов:

1. земля продається тільки громадянам України виключно для сільськогосподарського використання.

2. категорична заборона продажу і передачі в оренду землі іноземним громадянам.

3. земельні торги повинні мати відкриті, публічні форми, які б не допускали злодійства.

Україна має такий земельний ресурс, який здатен забезпечити натуральним продовольством всю Європу. Не забуваймо про це! Зберігаймо нашу землю як Божественний скарб усього людства!

Вища форма самоорганізації української нації – створення національної держави. Таку державу мають формувати представники молоді національної генерації. Цього дуже боїться влада темряви. Це й стало мотивом розпочати війну проти свідомої української молоді, яка сконцентрована у вищих навчальних закладах (ВНЗ) та в незалежних громадсько-політичних організаціях. Міністром освіти і науки та внутрішніх справ намагаються встановити спільний контроль над молодіжною поведінкою.

Від сучасного молодого покоління українців залежить доля як всієї нації, так держави, яку з космополітичного формату треба перекроїти на формат національного змісту.

Кожна етнічна група України утворює свій Організаційний центр. Такі центри мають функціонувати замість політичних партій, які дискредитували себе в перші 20 років української незалежності. Всі центри складають програми своєї діяльності, статuti та узгоджують їх з головним етнічним центром України. Українська Нація створює свій організаційний центр – Вищу Національну Наглядкову Раду України (ВННРУ). Цей орган є головним етнічним центром України і гарантом української державної та національної незалежності. Йому підпорядковуються організаційні центри всіх інших національних меншин.

Основне завдання ВННРУ – здійснювати моніторинг за діями всіх складових центральної державної та самоврядної систем влади, а також за діями національних меншин, їх організаційних центрів.

3.8. Самоорганізація у релігійних справах

1686 року шляхом підкупу Костянтинівського патріарха Діонісія було передано Московському патріархату Київську метрополію, і тільки 1924 року Вселенський патріарх підтвердив незаконність передачі Київської метрополії Москві. Однак сучасна Україна не спромоглася відстояти своє право на самостійну церкву.

Наявність в Україні Російської православної церкви слід вважати зрадою національних інтересів та великим гріхом перед християнським Богом.

Після 30-літньої релігійної війни (1618-1648 рр.) у Європі визнано законним принцип: «чия країна, того й віра» («cuius region, eius religio»). Маємо прецедент, який безпосередньо відноситься до української ситуації. Україна має право утвердити свою релігію і свою церкву без будь-якого дозволу Росії чи іншої держави.

Сучасні україно-патріотичні релігійні конфесії поводять себе інертно, мляво, пасивно. У нас, в Україні, не відчувається реформації, яку здійснила Європа у XVI сторіччі. Немає у нас релігійних діячів, рівних Мартину Лютеру в Німеччині чи Жана Кальвіна в Швейцарії. В сучасний період над Україною нависла московська релігійна деспотія. Вона, використовуючи зрадницькі дії нашої власної державності, руйнує не тільки українське православ'я, а й все християнське віросповідання в Україні. В цій ситуації потрібно утворити в Києві Християнський Центр як Київський Християнський патріархат, під захист якого б увійшли православна, греко-католицька, католицька, автокефальна конфесії, а також ті патріотичні релігійні осередки (їх тепер називають сектами), щоб загальними зусиллями витіснити РПЦ з України.

Потрібно залучити до упорядкування релігійних протистоянь між Росією та Україною українську націю. Це можна зробити тільки за умови, що українська нація уже визріла до розуміння своєї історичної місії розв'язувати великі і малі проблеми своєю волею, своїми національними переконаннями. То ж, рятуймо націю, а врятована нація наведе лад в країні, державі. І тоді це буде воля народу, супроти якої не знайдеться заперечень від будь-якого окупанта.

Висновки до розділу 3

Україна загрузла у пороках розкладу тому, що Нація не набула своєї ідентичності, не наповнилась національною свідомістю і національною гідністю. Вона не має духовної, ідейної сили подолати агресивні виклики. Ослаблену в цьому сенсі Українську Націю нещадно експлуатують вороги, штовхаючи її на двомовність та інші згубні проекти. В даний час Українська Нація перебуває за межами державно-політичних процесів, не може стати державотворчою нацією, як це ведеться у всьому світі. Їй не дають цього зробити національні меншини, які мають суттєву перевагу у Верховній Раді України.

За роки незалежності Українська Нація, титульна нація, не одержала законів на свій розвиток, а Конституція, де визначені окремі положення, не виконується. А це, як показує наш тяжкий державницький шлях, є причиною всіх наших нещасть.

Настає історичний, доленосний момент: або українство житимемо, або загине. Порятунком України можливий через порятунок Нації. Нині

національна тема – це тема життя і смерті Держави. Буде зріла Нація – буде і міцна Держава. Без зрілої Нації не можна створити життєстійкої Держави.

Примітки до розділу 3

1. Полтава П. «Хто такі бандерівці і за що вони борються». – Львів, 1950// Інтернет-газета «Українська правда». www.pravda.com.ua.
2. Сціборський М. «Націократія». – Вінниця, 2007, с.67.
3. Матеріали Вікіпедії
4. Telegraph, 31/10/2007
- 5,6,7. Матеріали Вікіпедії
8. Лосев І. «Коли «хата» перетворюється на звалище»// «День», № 119, 9-10 липня 2010).
9. Наприклад, Г.Приходько в статті «Нація та її ідея» вважає, що «Національною ідеєю українців є праведність» [http://uk.wikisource.org/wiki/«Нація і Держава»](http://uk.wikisource.org/wiki/«Нація_і_Держава») 9 березня 2010р
10. Б.Сушинський «Козацтво і національна ідея»//ж.«Заповіт батьків», 1-2, 2009, с.99).
11. Мойсей Фішбейн. газ., «Свобода», № 31, 28 серпня – 3 вересня 2007 р.
12. Газета «Буковина» 15.04.2008 р.,//Demokrati_pochinayut2.
13. <http://forum.ua-admin.com>.
14. Матеріал Вікіпедії
15. Петро Масляк «Народження масового руху в Україні»//«Нація і держава», № 21, 8 червня 2010
16. Д.Гайер ст. «Насилие и история в посткоммунистическое время», - ж. «Вопросы философии» № 5 - 1995 г., с.30
17. № 9, 4-9 лютого 2009
18. Харків, «Березіль», 1999, 343 с.

ДЕРЖАВА

Частина II

Розділ 4. Державності України минулих часів

Минуле, як кажуть мудрі люди, не минуло. Воно з нами. І гарне, і погане. Одне з них наповнює наші серця гордістю, інше – смутком. Мусимо обрати з минулого тільки те, що дає нам можливість стати нині кращими, досконалішими, чистішими.

Тезово зупинимось на доброму і поганому минулому.

Добре наше минуле пов'язане з Трипіллям, яке подарувало не тільки праукраїнцям, а й усьому людству вічні надбання: світоглядні системи, математичні, астрономічні, астрологічні, релігійні засади, винахід колеса, приручення диких тварин (коня, бика, корову...), започаткування культурного землеробства і тваринництва, виховні системи людини, мирні засвоєння вільних і заселених територій, обживалися „безхозні” обшири. З часом всі ці обшири були покинуті українством добровільно чи відступом. У Трипільський Золотий вік українська людина сформувалася генетично, фізично, психологічно й інтелектуально. З тих пір вона залишається незмінно доброю, працьовитою, гостинною до чужинців (за що й розплачується тисячолітніми поневоленнями), довірливою, щирою.

На нашій території виникали великі праукраїнські держави після трипільських епох: Кимерія, Скитія, Амазонія, Сарматія, Пелазгія або Лебедія, Венедія, Етрурія, Скіфополь, Антія або Оратая, Київська Русь, Козацька Республіка. Усі перелічені держави були тільки різними назвами України. Остаточно Україна утвердилася за цією, єдиносутнісною і Богом благословенною назвою лише у 1917-1918 роках.

В такому образі вона постала навіки. Українство у всій своїй попередній історії жило в оточенні агресивних суспільств: греків, римлян, східних кочових орд, турків, татар, поляків, московитів-росіян, мадярів, румунів. Маючи миролюбивий характер, Україна змушена була застосовувати ті ж самі засоби, якими користувалися нападники – військовою силою. І мала значні успіхи в самообороні. Одним з найвизначніших явищ захисного плану було повалення Польщі як окупаційної сили, окремі перемоги над московським військом (в 17 і 20 ст..), вихід з СРСР.

Гарне минуле тримає наш дух на високому рівні. Воно виплекало в українській людині найшляхетніші риси доброти, щедрості душі, прагнення служити Батьківщині, людям. Погане минуле тримає нас за горло, не даючи дихати. Воно позначене великими втратами. Дещо втрачалося тимчасово, а багато чого – навіки. Навіки втрачені чималі етнічно українські території, значна чисельність українського етносу, багато матеріальних і духовних скарбів. Тимчасовими були втрати державності, значних пластів української історіографії, окремих елементів власної ментальності.

Рюриковичі, перебуваючи на чолі Київської Русі, породили низку аморальностей, які, на жаль, збереглися й дотепер: вбивства рідних і близьких (братовбивство), зрада, провокації, жадоба до чужого добра, підступність. Окупаційні влади Польщі і Росії руйнували, винищували українську еліту, сіючи розбрат у її середовищі та в народній масі. Доходило до намірів винищити весь український нарід. Погане минуле руйнувало позитивні риси українства. Сотнями років „русское просвещение” царської епохи виливало море бруду на українство, застосовуючи найбридкіші форми шовіністичної ненависті. Наприклад, М. Катков (1818-1887), найлютіший чорносотенець, писав супроти українців: „Вы не народ, вы не язык, вы не существуете, вы изменники государства, ибо пишете на языке вашего народа...”¹ Віками російська влада та інтелігенція виховували російські народи у ненависті до українського народу.

Не забуваймо, як нас нищили російські “брати»: голодоморями, колективізацією, розкуркуленням, репресіями, національним пригнобленням. Під час Другої світової війни особливим способом нищили українську молодь. Це відображено у творах О.Довженка, А.Дімарова, В.Астаф’єва. «Коли форсували Дніпро, на штурм заходило 25 тисяч, виходило – 3,5 тисячі. Були створені польові військкомати, молодь мобілізували цілими селами, кидали в бій ненавчених, нерідко без зброї. Коли визволяли Київ, мобілізували 300 тисяч новобранців. Ад’ютант генерала Ватутіна, який був на одній з нарад, свідчив, що Жуков якось сказав: «На кой хрен, мои друзья, голову морочить? Все хохлы предатели. Чем больше в Днепре утопим, тем меньше после войны придется в Сибирьсылать». Це опубліковано, за словами Віктора Короля, в одному з його підручників»²

Л.Лукаєнко у своїй брошурі «Маршал Жуков і українці у Другій світовій війні» (Тернопіль, 2002) подає важливу інформацію цього кон-

тексту. На оборону Москви восени 1941 р. радянське командування кинуло у німецький прорив 179 тис. «ополченців» - вчителів, інженерів, вчених, щойно вивезених під конвоєм з України. Їм дали: одну гвинтівку зразка 1891 р. і один комплект набоїв на 5 осіб та одну гранату на трьох. У тому побойі українців загинув і геній наукоовго космосу Ю. Кондратюк, який розробив програму польоту на місяць. Її з часом використано у США і там поставлено Ю.Кондратюку пам'ятник. В СРСР і в незалежній Україні такого пам'ятника немає. На жаль!

Під час Другої світової війни російський комунізм вчинив ще одну форму- геноцид українського народу.У 1941 р. при панічному відступі, червоні дияволи винищили мільйони в'язнів в українських тюрмах. Після так званого „визволення” було знищено й репресовано мільйони українців. На всю Україну було накладено тавро зрадництва за те, що українці залишилися на окупованій німцями території. Жодній російській території (Смоленщині, Псковщині...), а також союзним республікам (Білорусь, Молдова, Литва, Латвія, Естонія) не було пред'явлено подібне звинувачення. У грудні 1941 р. московський генералітет послав проти танків три кавалерійські дивізії, які були набрані із селян Кубані та України. Всі ці вояки були знищені за кілька годин. Навесні 1944 р. під час Корсунь-Шевченківської операції командування фронтом кинуло на штурм відбірних німецьких частин війська, які були щойно доукомплектовані чоловіками від 15 до 55 років, зігнаними з навколишніх українських сіл. Кулями в спину «загрядотряди» гнали цих не вишколених українців в одну атаку за другою. Впродовж 24 днів злочинного кровопускання було знищено 770 тисяч українців.

За даними демографічних показників втрати України у Другій світовій війні становили 14,5 млн. осіб.³ Історію нашу треба знати у всій повноті, щоб правильно будувати своє майбутнє. Якщо ми забудемо свої втрати від „союзів” з Польщею, Росією, Туреччиною і навіть Кримом, то цілком можливо, що знову потрапимо у нову пастку, з якої вже ніколи не вивеземо.

Примітки до розділу 4

1. "Українське слово", № 10, 8-14 березня 2006 р.
2. «Слово Просвіти», № 26, 1-7 липня 2010. Матеріали «круглого столу» на тему: «Україна у Другій світовій війні»
- 3 «Українське слово», № 27, 7-13 липня 2010.

Розділ 5. Сучасна українська державність

Загальні положення

Ленін своєю диктатурою „пролетаріату” породив людину беззаконня. І ця людина ще не вмерла, живе в Україні дотепер (2010р). Ця людина не одинока. Вона творить цілі клани, політичні партії, громадські організації, депутатські фракції. Ці люди ставали президентами незалежної України (Л.Кравчук, Л.Кучма). Тепер Президент України В.Янукович – вихованець Л.Кучми, слуга Москви. Вони не лише зберігають пам’ятники Леніну, а й ставлять нові: Леніну, Жукову, ленінському комсомолу (на Харківщині, наприклад), першому губернатору Слобідської України Щербініну в Харкові, Катерині II в Одесі та Сімферополі. Це люди беззаконня в Україні вшановують пам’ять души-теля національного духу Щербицького. Вони помпезно відзначили 350-ти річчя найганебнішої для нас Переславської угоди. Ці люди встановили День захисника Вітчизни, скопіювавши ленінську дату 23 лютого, святкують день перемоги (над нами) 9 травня. „Визволення” принесло українству більше жертв, чим від німців.

Це ленінські люди беззаконня, перебуваючи в Україні, бояться слова сказати про російську деспотію в Україні з 1654 р. по 1991 р., про геноцид голодоморами, репресіями в період комуністичного терору 1919 – 1950-х років.

Це ленінські люди віддали Росії Чорноморський флот і значну частину Криму за безцінь, а ядерну зброю – взагалі безплатно. Характеризуючи сучасну ситуацію В.Новодворська (Росія), вона пише: «Україна втрачає найбільше з усіх. Вона втрачає честь, національну ідентичність, гідність»¹

Злочини російського комунізму в усьому світі і в Україні ще не розкриті, не оцінені, не осмислені, не засуджені. Цьому перешкоджають ленінські рудименти беззаконня. У складі української влади цих людей ще дуже багато.

Люди ленінського беззаконня стоять на заваді визнання вояків УПА учасниками війни. Ще й тепер, 2010 р., деякі „хохли снаряди підносять”: симоненки, вітренки, литвинівці, семиноженки, колесніченки... Їх ще багато, на жаль. Демократію, в якій присутні комуністи, російські шовіністи, ні в якому разі не можна вважати демократією. Це система ненависті та зла. Таку систему можна удосконалювати (що й робилося

протягом 19 років, робиться й тепер), але удосконалити неможливо. Її можна і треба заперечити, згідно з Законом Всесвітнього ладу.

Найголовнішим завданням сучасної державної влади мало б бути відродження і утвердження української нації як господаря своєї землі, своєї долі, свого етнічного середовища. На жаль, у такій площині питання не стояло жодного разу за весь період нинішньої незалежності. Для української влади (1991-2010) українська нація була і залишається непізнаним, а то й просто ворожим сегментом суспільства. Внаслідок такого ставлення Україна постала як влада, а не як нарід. Влада зовсім не вважає за потрібне рахуватися з волею чи потребами народу. Тому маємо ситуацію, коли влада існує сама по собі, а нарід – сам по собі. Влада – це середовище багатих і дуже багатих, народ – середовище бідних і дуже бідних людей. Хіба в таких умовах українство може стати національно свідомою людністю, господарем у своїй державі? Не може, бо не створюються потрібні для цього умови. Відомо, що з переходом України 1991 р. на державну незалежність в українців матеріальне становище не поліпшилося, а погіршилося, політично вони нічого не здобули, національно не були підтримані. Звідки ж, питається, в українців візьметься патріотизм, коли вони безправні? З ними не рахуються ні влада, ні політичні партії.

Сучасна державна влада (1991-2010 рр.) не вийшла з русо-комуністичних пелюшок і не стала патріотичною владою, щоб служити інтересам українського народу. У цьому всі біди незалежницького періоду. Політичні діячі при владі не дали народу можливості обрати таких керманців, які б служили загальним, а не власним інтересам.

Сучасна українська державна система побудована в інтересах малої купки людей, що перебувають від 1991 р. на керівних державних посадах. На привабливих принципах демократизму та лібералізму побудовано хижацький капіталізм, який нещадно грабує нарід, руйнує суверенітет України. Де-юре нарід оголошений господарем країни, а де-факто він залишається поневоленим, як і раніше.

В Україні відсутній державний, політичний чи громадський орган, який би реально захищав нарід від матеріальних та духовних руйнацій. Грабунок народу продовжується.

В Україні 1991-2010 рр. переважає деструктивна поведінка головних державно-політичних сил. Не знайшлося в Україні політичної сили, як цілісності, і видатного політичного діяча, щоб поставити на поря-

док денний побудову національної держави. Без національної держави українство загине у себе вдома.

Якщо зберігатиметься така державна політика і далі, то це буде крах як для незалежної держави, для національної ідеї, так і для всього українства

Сучасний стан українства, в розпорядженні якого немає власної держави, спонукає його задуматись над тим, як утворити таку державу, яка б захищала інтереси українства. Сучасна українська держава, будучи продуктом ліберально-демократичної політичної течії, за своїм змістом ніяк не наближається до суті національної держави. Це космополітична держава.

Недосконалість державної конструкції

1991 року настав такий час, коли нарід отримав можливість побудувати державу за своїми уподобаннями. До чого можна звести народні уподобання? Це мала бути справедлива система влади, у якій би нарід брав активну участь і був єдиним джерелом влади. Однак побудована така держава, у якій нарід не береться до уваги, практично перетворений на безправну масу. Український нарід як був за часів СРСР населенням, таким населенням він був приречений бути і в умовах української державні незалежності. З кожним роком становище народу, української нації становиться гіршим. Народної держави не створено, і в цьому полягає основна причина падіння України до найнижчого рівня у всіх сферах буття. Нарід як джерело влади перебуває у безправному стані і демократичними методами не може встановити справедливих норми державного та суспільного життя. Це перша причина наших невдач – відсторонення народу від влади.

Друга причина – допуск до влади відверто ворожих щодо української незалежності сил, які перебували при владі до 1991 р. Утверджено такий державний модуль, в якому до влади може прийти будь-яка злочинна організація, очолити державу людина, що мала кримінальні злочини. 2010 року до влади прийшла політична сила, яка сповідує ідеологію розколу України двомовністю, подвійним громадянством, поділом України на три сорти тощо. Цитуємо Д. Табачника: «І сьогодні ідея розколу країни може стати найадекватнішою відповіддю галіцизації, а радше ожлобленню України.»² З приходом нової команди

до влади авторитет України як держави і як нації сильно підупав. Україна виявилася нездатною до самозахисту, до одностайності у державному та національному світогляді. Пересічний українець за роки незалежності не був приведений у стан впевненості, що він господар української землі, своєї долі, свого майбутнього, своєї відповідальності перед своїми дітьми. Він як був «гвинтиком» за совдепії, таким залишився і за незалежності. Не зріс він національно, політично, державницьки. Не мав політичної ваги, впливу на великі чи малі події у своєму селі, в районі, у великому місті, в краї, в державі. Політика державної безідейності, денационалізації (вирвали з паспорта національну приналежність) залишала малороса малоросом без будь-якого впливу на його викривлену свідомість. Народна маса протягом 1991-2010 рр. залишалася під руйнівним впливом ворожих ідеологій, без будь-якого впливу національно-патріотичної ідеології.

Як наслідок, Україна впала від рук ворогів, зрадників і національно несвідомих малоросів.

Все це результат негативного ставлення українців при владі та політиці (депутатів, керівників політичних арій, особливо – президента В.Ющенка) до національної ідеології, до патріотичного виховання населення, до процесів творення національної держави, до формування національної свідомості не тільки у пересічного українця, а й у великих та малих лідерів громадського руху.

В Україні створена така державна система, яка працює з найменшою ефективністю для суспільства і найвищою ефективністю для себе. Влада егоїстично забирає на свою користь народні ресурси і нічого не дає взамін. Українська влада – це монстр, який знає тільки себе.

Трагедія сучасної української державності полягає у відсутності спадкоємності між попередніми та наступними владними командами. Кожна нова владна команда категорично відкидає все (позитивне і негативне) або значну частину напрацювань попередньої влади. Л.Кучма відкинув діяльність Л.Кравчука. В.Ющенко відкинув значну частину діяльності Л.Кучми. В.Янукович категорично відкинув все, що напрацював В.Ющенко. Зовнішнє оцінювання випускників шкіл, виконане під керівництвом В.Ющенка нанесло вагомий удар по корупції при вступі до ВНЗ. Це був важливий крок до морального оздоровлення нації. Команда В.Януковича цей оздоровчий захід ліквідувала деформативним методом. Тести ніби є і їх немає. Для 99% ректорів ВНЗ, директорів шкіл та всіх

чиновників від освіти нова влада дала великого хабаря, і всі ці люди щиро вітали Д.Табачника як злякисного ідеолога розкладу інтелігенції.

Д.Табачник, штат його міністерства, ректори ВНЗ і весь викладацький штат, директори шкіл та вчительський персонал – це влада. Учні, студенти, їхні батьки – це нарід. Міністр вручив освітянській владі право на хабарі. Питається: у чиїх інтересах спрацював міністр? В інтересах народу чи влади? Двох відповідей немає. Є тільки одна – в інтересах влади.

Нарід, який почав був відходити від освітянських хабарів, тепер має стару проблему – «добувати» гроші для влади. У цій ситуації нарід мав би повстати проти сваволі міністра. Але цей нарід боїться ризикувати життям. Дешевше сплатити хабарі, ніж йти на барикади. Влада торжествує – вона успішно розкладає нарід (себе також, але про це не думає) в цілому та особливо гірко – молодь.

Д.Табачник «славний» не тільки сучасними руйнаціями здобутків українства. Ще свіжі в пам'яті часи віце-прем'єрства Табачника, коли бібліотекарів села було переведено на чверть або на половину ставки. Практично це зруйнувало мережу сільських бібліотек. У ті ж самі часи нанесено удар по сільських лікарнях, що завдало непоправної шкоди здоров'ю селян. Протяжність життя сільських жителів значно коротша від городян.

Можна привести окремі приклади з безпорадності влади. Всім відомі слова Л.Кучми, звернені до депутатів Верховної Ради: «Скажіть, яку треба будувати державу, і я буду її будувати». Не забудьмо й слова В.Чорновола про те, що націоналісти – це історичний мотлох.

Якщо ті, кого нація вважала своїми пророками і вождями, не знали головної проблеми новітньої держави, країни, суспільства, то що ж тоді міг самотужки вчинити сам нарід, сама нація, будучи недостатньо освіченою і мало національно свідомою та неорганізованою? Анічоґісінько!

З якою ж правдою нинішня суверенна Україна йде у світ? Поки що з малою правдою. Сорमितься наша влада сказати все, що з нами робили наші окупанти, і що продовжують робити уже тепер. Чому така сором'язливість? Бо колоніальний дух ще не зовсім покинув наші душі.

Ми, тобто наша влада, не сказали світові та й собі також:

1. Про людські втрати за період 1654 – 1991 роки з вини Росії.
2. Про матеріальні втрати України за цей же період і з тієї ж причини.

3. Про духовну руйнацію українства засобами російського великодержавного шовінізму та російського комунізму.

4. Про геноцид української нації не лише голодомором, а й насильницьким позбавленням значної частини українства материнської (української) мови.

5. Про руйнацію природи і навколишнього середовища.

6. Про загрози, які йдуть від Росії в період 1991 – 2010 рр.

7. Про злочини такого порядку інших окупантів.

Хіба не абсурд, коли в українській незалежній державі не визнаються вояки УПА, які віддавали своє життя за вільну, незалежну державу. Вояки УПА виявилися зайвими у цій державі.

Більшої зневаги до української нації важко придумати, але вона реально існує. І нація мусить з цим нонсенсом боротися й покарати тих, хто заважає їй жити своїм життям.

Виборчий механізм настільки недолугий, що він творить недієздатну державну владу. Беремо вибори президента України. Кожен претендент-кандидат витрачає колосальні кошти на цю кампанію. Як правило, своїх грошей він не має, шукає спонсорів, знаходить їх або вони знаходять його. Отримані гроші допомагають кандидату стати президентом. Тепер президент стає великим боржником спонсорів. Протягом своєї каденції президент «розраховується» зі своїми кредиторами українськими національними інтересами.

Аналогічною є схема виборів депутатів усіх рівнів.

Виборна система перетворена у торгівельну конкуренцію. Чи потрібна вона народів? Однозначно, ні! А кому ж вона потрібна? Олігархам, кланам, «грошовим мішкам», щоб отримати статус недоторканості за будь-яких злочинах.

Досвід державного будівництва в Україні показав, що політичні партії (їх в даний час налічується біля 200) охоплюють десь біля 3% всього українського населення. Своєю активною діяльністю політичні партії розривають Україну на окремі протиборствуючі шматки, приносячи українському народові, особливо українській нації лише біди, страждання, постійну тривогу, нестабільність. Це вимагає усунення політичних партій з українського середовища. Замість політичних партій в Україні мають діяти національно-етнічні групи у складі громадянського суспільства.

Конституція України та вищі владні установи – джерело нестабільності

На перший погляд, в Україні державотворче законодавство відповідає вимогам демократичного устрою, де народ отримав можливість управляти державотворчими процесами. Насправді, Конституція (зразка 1996 та 2004 рр.) породила соціальні та політичні конфлікти, нестабільність інститутів влади, усунення народу від політичної діяльності (за винятком виборів), відчуження влади від народу, і навпаки, служить інтересам тих, які вже обжилися у владних структурах і не хочуть їх покидати.

Увага до розвитку національних потреб зведена до декларативних заяв, обіцянок за повної бездіяльності влади.

Ст. 1 декларує цілісність та недоторканість кордону України. Але ж кордону то немає.

Ст.3 стверджує, що людина з її потребами визнається в Україні найвищою соціальною цінністю. По-перше, практика показує, що людина у нас соціально не захищена. По-друге, людина має бути вищою державною, політичною та національною цінністю. Про це в Основному Законі нічого не сказано.

Ст. 4 проголошує єдине громадянство. Але в Україні багато людей мають подвійне (а може, й більше) громадянство.

Ст.5 виражає найважливіший постулат демократичної держави-нарід є джерелом влади. Але це просто-напросто порожні твердження. Нарід не бере участі в державотворенні та націотворенні. Українська нація практично не присутня при вищій владі в Україні.

Ст.6 говорить про всі гілки влади діють в межах своїх повноважень. А звідки взялася корупція, яка в Україні вважається чи не найбільшою у світі?

Ст. 8 декларує верховенство права. Виходить, що Янукович дозволив ЧМФ Росії перебувати в Україні до 2042 р. у відповідності з верховенством права. Конституція не передбачає відповідальності вищої (а також середньої та первинної влади) за порушення Конституції та інших законів.

Ст. 10 стверджує, що державною мовою є українська, але тут же дає широке тлумачення щодо захисту та розвитку російської мови. І це призвело до великих політичних конфліктів. Державної мови немає ні у

ВРУ, ні в уряді, ні в адміністрації президента, ні в Конституційному суді. Навіть у навчальних закладах по державній мові так «топчуться», що її не впізнати.

Ст.11 присвячена національному питанню. Українська нація в Україні не ідентифікована документально. У паспортах вилучено реквізит «національність». Це наруга над титульною нацією.

Ст.12 захищає українців за кордоном. Але це тільки слова.

Ст.13 надає право користуватися природними ресурсами. Тільки на папері.

Ст. 14 говорить про право на землю як власність. Тут така тіньова система, що ніхто не розбереться, але всім відомо про масове розкрадання землі.

Ст.15 не дає українській державі мати українську ідеологію. Що ж це за держава без власної ідеології? Це державний муляж.

В Конституції сказано, що Україна – демократична країна. Сказати, що в Україні демократія зовсім відсутня не можна, а можна і треба говорити, що у нас демократія має вибірковий принцип: багаті мають необмежені можливості втілювати у життя свої потреби, а народна маса не може користуватися демократією у більшості питань, особливо щодо приборкання сваволі владних осіб та органів.

Ст. 17 не допускає розташування іноземних військових баз, а насправді на цю норму ніхто не звертає уваги.

Ст.19 дає рамки діяльності органів державної та самоврядної влади – в межах Конституції та законів. Однак тут порушень більше, ніж унормованих дій. І все безкарно.

Практика сучасного українського державотворення чітко показала, що Конституція України – мертвий документ, а не документ прямої дії, як задекларовано у тексті. Окрім Конституції в Україні існує владна верхівка, яка діє, не звертаючи ніякої уваги на постулати Основного Закону. У Конституції 2004 р. сказано, що Україна парламентсько-президентська республіка. Пан Янукович продемонстрував наявність в Україні президентської форми правління. Конституційний суд цей стан одразу ж підтвердив.

Конституція не визначає відповідальних осіб чи державних установ за провали у внутрішній та зовнішній політиці. Конституція не захищає український нарід від сваволі влади. Наприклад, 2009 р. Верховна Рада практично не працювала. Це були хуліганські прояви так званих

народних депутатів. За логікою подій це було не що інше, як саботаж вищого законодавчого органу. Ситуація вимагала оголосити президентську форму правління. Однак В.Ющенко як діючий президент не рішився на цей справедливий крок, бо, бачите, у Конституції не було виписано форму поведінки президента. Врешті це призвело до державного перевороту шляхом «виборів».

Можна сміливо стверджувати: після схвалення Конституційним судом рішень, прийнятих В.Януковичем та Верховною Радою, Конституція України припинила своє існування. Конституційний Суд узаконив незаконні дії влади. З цього випливає, що така юридична установа як КС Україні зовсім не потрібна. Вона не захищає Конституцію, нарід. Навпаки, вона сприяє незаконним діям тих, хто будь-якими методами дорвався до влади. Діюча Конституція відірвана від реального життя: осіта, наприклад, оголошена безоплатною, а в житті – інша ситуація.

Навколо Конституції, яка діє 2010 р., палахкотять пристрасті змінити її. До цього докладають зусилля діаметрально протилежні політичні сили: національні патріоти та антипатріоти під назвою «п'ята колона». Патріоти прагнуть змінити Конституцію на користь української нації – титульної нації держави. П'ятоколонники, навпаки, докладають максимум зусиль, щоб надати своєму президентові необмежені повноваження (централізувати владу «на повну катушку»), ввести у закон російську мову як державну і, нарешті, покінчити з «оранжевою чумою», тобто з Україною як незалежною державою.

Несправедливість і недосконалість політична

Українська влада – це депутати та чиновники від села до Києва і багатії (місцеві та іноземні, що господарюють в Україні). Політична несправедливість виходить від влади, насиченої політичним криміналітетом, що виник у 1917 році в Росії, насичував своїм змістом владу в Україні і «влився» в незалежну Україну вже як п'ята колона та хамелеони, політична схизма (розкольники) під жовто-блакитними мантіями.

Політичний криміналітет полягає в тому, що обдурює нарід при-вабливими обіцянками, щоб надати економічному криміналітетові повну і легітимну (на ухвалених законах) свободу грабунку. П'ята колона і розкольники творять руйнівні провокації за повної бездіяльності влади.

Вся ця людність привласнила левову частину народного добра. У додаток до цього зазначимо, що для ідеологізації народу утворено на-вмисно багато політичних, громадських та інших організацій, які подають себе захисниками народу, а насправді визискують з народу певні блага, найбільшим з яких є виборчі голоси у боротьбі за місцеву та державну владу. Сюди слід долучити усі види правоохоронних служб, включаючи суди, прокуратури, міліцію – живляться соками народу, а йому не допомагають. Ситуація викликає гнів і протест народний. І це цілком справедливо!

Інститути влади (державної та місцевої) – це надійна гарантія для привілейованого життя касты недоторканих, ніяким чином не контролюваних народом. Привабливість владного становища спокушає багатьох нечесних людей не шкодувати ніяких грошей для отримання будь-якої владної посади, бо це окупляється сторицею.

В образному порівнянні, держава має нагадувати симфонічний оркестр, де очільник (президент, монарх, гетьман...) має роль диригента. Диригент і оркестр виконують (кожен посвоєму) загальну творчу роботу. Від кожного учасника залежить досягнення загальної мети. Це колектив однодумців. Якщо ж одна частина оркестру виконує вимоги диригента, а інша грає свою партію – справа провалена. Така ситуація є в Україні з суспільством і владою – немає узгодженої діяльності. Тому Україна недієздатна.

Чим обумовлена глибока аморальність інститутів сучасної влади? Тим, що у 1991-1992 рр. при владі залишилася номенклатура російської влади в Україні. На фасаді української незалежної держави з'явилася лише нова вивіска, а зміст влади залишився старий – русо-комуністичний, який трактує українство другорядною величиною в суспільстві і державі.

З владою незалежницького періоду пов'язується більшість негараздів в Україні: безоплатне роззброєння, грабіжницька приватизація, корупція, рейдерство, практично безоплатна передача Росії частини Криму, розвал економіки, ліквідація цілих її галузей, ожебрачання народної маси.

Влада оголошена демократичною, тобто народною, але нарід до влади не допускається. Влада проголошує лібералізм, але він, цей лібералізм, насправді виступає всездозволеністю для представників усіх гілок влади, а для народу – обмежувальні рамки. Влада абсолютно не знає і не розуміє власного народу, для неї наш нарід – це абстракція, на-

селення, якому треба дати так звану „соціалку” (прожитковий мінімум і пенсію)-щоб мовчало. Про всі інші потреби народу влада не хоче ні слухати, ні думати, ні тим більше щось робити.

Наша влада, яку багато хто вважає українською, і яка такою не є, не знає багатьох визначальних державотворчих категорій. Економічна криза виплеснула на поверхню те, що багато років було приховано внаслідок роз'єднаності влади і народу в Україні. І тепер суспільство має такий же самий формат: дві частини, які не є союзниками, а скоріше, антиподами. Влада не любить і боїться народу, а нарід в свою чергу не любить і боїться сучасної влади. Це має дуже просте і логічне пояснення: влада не українська, а народ український. У кожній частині нашого суспільства – свої інтереси. І часто вони діаметрально протилежні. Нарід прагне чесно жити з своєї праці, а влада прагне збільшувати зиск з народної маси. Економічні інтереси набули конфронтаційного значення.

Сучасна українська влада нелогічно перенасичена представниками національних меншин, які використовують своє службове становище для власних корисливих цілей і нещадно руйнують українську державність.

У перші роки української незалежності були закладені руйнівні основи нашого державотворення. Вони дали легітимність ворогам очолювати українську владу. Особливу тривогу викликає низький рівень інтелектуально-патріотичного потенціалу державної влади. І це є однією з причин того, що знущання над українською нацією продовжується в умовах незалежної української держави.

Об'єктивні фактори були і є сприятливими для розбудови української України. А тому в нашому сучасному занепаді діяли переважно суб'єктивні причини, а саме:

а) слабкість, а то й відсутність національних лідерів усіх рівнів, особливо – центрального. Хоча тут частка об'єктивності присутня, бо російський комунізм винищив потенціальних українських лідерів;

б) небажання вчитися майстерності державного управління, самовпевненість тих, хто опинився біля керма державної влади вже в умовах незалежності. Це стосується також і В.Ющенко, який за своєю сутністю є українцем. У порівнянні з ним Л.Кравчук та Л.Кучма – люди духовно чужі Україні. Л. Кравчук як економіст «кинув» українську економіку у прірву не вивченої ринкової стихії, чим започаткував українську руїну, а як «хитрий» політик, пролепетав: ”маємо те, що маємо”, навіть не по-

зичивши у сірка «сорому». За таке «маємо», хай буде відомо автору цього недолугого афоризму, потрібно давати довічне ув'язнення. Л.Кучма довершив руйнацію української економіки, вважаючи українців людьми «с придурью», уславився своїм державно-політичним курсом: «Росія без України обійдеться, а Україна без Росії – ні», і передав у руки російського бізнесу половину української економіки, не забув і себе, використавши «зятя» для привласнення багатьох народних мільярдів;

в) самоорганізація нації ослаблена, що стає причиною занедбаності національної свідомості, відповідальності за своє майбуття.

приходом до влади Партії регіонів політична ситуація, а з нею політична несправедливість змінилася у гірший бік. Партія регіонів взяла у спадщину від російського комунізму силові методи впливу на суспільство. Вона, ця партія, грубо і наполегливо підминає під себе всі сфери життя з таким розрахунком, щоб в Україні залишилася тільки вона одна, як колись КПРС. Такими методами вона діє тепер в Україні. У даний час ця партія силовими способами заганяють вчителів, інших професіоналів у свою партію як добровільних членів.

Саме тому нинішня Україна й близько не подібна до національної країни, української держави, як, наприклад, ті ж таки прибалтійські або інші європейські країни. Ми є космополітичною країною з ухилом до зникнення української нації під руйнівним керівництвом комуністів, регіоналів та агентів іноземних спецслужб. Це реальна загроза.

До державних негараздів домішуються хитання політичних та громадських лідерів, здавалося б, патріотичного змісту. Наприклад, А.Яценюк відмовився від початкової мети своєї партії. Партія «Фронт перемін» направила у Міністерство юстиції офіційне повідомлення про зміну мети своєї діяльності. Тепер метою діяльності «Фронта» стане побудова країни динамічного, сталого розвитку, у якій будуть втілені європейські цінності свободи, рівності, справедливості, солідарності й толерантності, принципи демократії та суспільного діалогу, а також забезпечена можливість участі всіх громадян України у формуванні нової державної політики. І ні слова про національну державу в Україні.

Попередня мета діяльності політичної партії полягала у побудові сильної країни з лідерськими позиціями на східно-європейському просторі.³

Політична система нинішнього формату потребує демонтажу.

Сваволя влади

Так воно склалося, що в часи нашої новітньої незалежності українську владу очолювали або вороги, або державницькі євнухи, ідіотичні невдахи, а то й просто випадкові шахраї.

У цих умовах влада могла працювати виключно в режимі сваволі. На нашу владу гіпнотично діє поведінка московських правителів. Нагадаємо, що Росія з давніх-давен славною системою ручного управління державою, економікою, культурою та всіма іншими сферами в межах імперської території. Українські правителі від 1991 року й донині копіюють російські методи, вважаючи це великим надбанням. Насправді, це XIII століття.

«Чорним вівторком» в українській історії назвав 27.04.2010 р лідер громадсько-політичного об'єднання «Українська справа» Олег Вітвіцький. «Ганебнішої зради національних інтересів, ніж та, яка відбулась у стінах Верховної Ради в новітній історії України ще не було. Нехтуючи Конституцію, не беручи до уваги позицію учасників акції протесту, 236 депутатів парламенту під егідою «яйценепробивного» Литвина, навіки затаврували себе тавром зрадників», - сказав він.

Після ранкового голосування у Верховній Раді України щодо ратифікації Угоди про продовження базування Чорноморського флоту Російської Федерації до 2042 року «Українська справа» виступила із заявою про необхідність негайного розпуску парламенту. Як заявив Олег Вітвіцький у коментарі Gazeta.ua, спочатку треба консолідувати всі політичні сили та громадські організації національного спрямування. «Ми будемо вимагати саморозпуску парламенту». За словами Вітвіцького, на сьогодні розпуск парламенту є єдиним шляхом правового вирішення ситуації. Ключовими також є «відставка тимчасового уряду Азарова та імпічмент Президента Януковича». «Якщо сьогодні думка народу під стінами парламенту була проігнорована, то нема гарантій, що 11 травня не буде так само. Тоді ми почнемо збір підписів про призначення перевиборів. Для цього треба кілька мільйонів голосів. Але оскільки у нас є осередки у вісімнадцяти областях, то не буде проблемою», - наголосив він. Новий парламент мав би денонсувати угоду про пролонгацію перебування російського ЧФ у Криму, яку сьогодні ратифікували у Верховній Раді. «Ця угода ставить під загрозу українську незалежність», - переконаний Вітвіцький.

Кавалерійський наскок В.Януковича на Верховну Раду, що дало йому можливість моментально ухвалити не тільки харківські угоди, а й швидко, по-солдацьки, створити «карманну» більшість, викликало в Україні та Європі хвилю обурення.

В інформаційній записці співдоповідачів ПАРЄ по Україні Ренате Вольвенда і Майліса Репса за результатами візиту до України 1-4 червня 2010 р. є такі слова: «Ми хотіли би закликати владу та політичні сили у правлячій коаліції повністю поважати парламентську процедуру як формально, так і за змістом»⁴. Звертається увага на схвалення документів без обговорення, тобто ратифікацію так званих «харківських угод». Апелювати до сумління регіоналів та їхнього вождя – марна праця. Вони руйнують Україну – в цьому їхня мета.

Партія «Наша Україна» повідомляє, що в ніч на 2 липня 2010 р. правляча коаліція здійснила нахабну фальсифікацію голосування парламенту. Без будь-якої гласності, при припиненій трансляції телеканалу «Рада», опівночі не більше ніж 50 «кнопкодавими» з коаліції був ухвалений закон про засади внутрішньої і зовнішньої політики, який прямо суперечить національним інтересам України. Купка представників однієї політичної сили здійснила спробу узурпації влади у єдиному органі законодавчої влади. Це підпадає під визначення державного злочину. Реалізація акту загрожує самим основам існування Української держави. Вилучення пунктів про інтеграцію в НАТО ставить під загрозу безпеку нашої держави. Такі дії суперечать статтям 79 та 84 Конституції України, відповідно до яких депутат присягає народу України всіма своїми діями боронити суверенітет і незалежність України; засідання парламенту проводиться відкрито, а голосування на засіданнях здійснюється народним депутатом України виключно особисто. «Наша Україна» тільки й може заявити свій протест, який ніхто «не почує», ніхто не виправить скоєного злочину. «Наша Україна», перебуваючи при владі, не зуміла утвердити українську Україну, а тепер пізно «махати кулаками після програного бою».

Наведений приклад яскраво свідчить, що державний механізм не має такого важеля, який би спрацьовував на захист суверенітету, незалежності у всіх без винятку випадках, коли настає не менша загроза від президента, Верховної Ради, уряду, ззовні чи всередині країни від окремих осіб чи організацій та країн. Те, що президент, згідно з Конституцією, визначений як гарант незалежності, не спрацьовує, бо в теперішній

ситуації сам президент виступає ініціатором позбавлення незалежності України. Потрібен вищий орган гарантії збереження держави.

У нас тепер перебувають при владі ті, кого, згідно з правовими нормами, якраз не можна туди допускати. Це люди причетні до кримінальних справ чи кримінальних угруповань. Не говорячи про В.Януковича, маємо в МВС чимало осіб, яких не можна допускати до влади. Міністр внутрішніх справ А.Могильов, мало того, що відомий своїми фашистськими та шовіністськими заявами, «причетний до організованого злочинного угруповання в Криму» (Ю. Луценко).

«Найбільш неблагонадійні» області Галичини очолили люди, які були фігурантами кримінальних справах». За три місяці була створена, чи скоріше відновлена, чітка бюрократична система система МВС із кадрів епохи Кучми, які повинні «бути професіоналами та сприяти покращенню добробуту людей».

«Міліцією керують кримінальні елементи. Громадян позбавляють права обирати владу. Здійснюється тотальний тиск на всі сфери суспільного життя, включаючи ЗМІ, політичні партії та простих людей. Тих самих людей, для яких і була складена передвиборча програма кандидата на посаду президента «Україна для людей». Біда в тому, що якщо вчасно не прокинутись, не розплющити очі, то завтра за нас вже не буде кому заступитись!»⁵

Судова система пронизана корупцією. Тут право «плаче», а безправ'я панує. Чесного можуть засудити, а винного покрити. Правди, справедливості – не знайти.

Ю.Тимошенко: «... для будь-якого громадянина України в судах захисту не існує. ... судді є гвинтиками корумпованої правоохоронної системи і отримують вказівки, які саме рішення ухвалювати»⁶

Демократія переросла в свою протилежність і настає авторитарна диктатура проти національних інтересів країни та людини.

У державотворчих документах (Конституції, законах...) відсутні нормативні запобіжники проти будь-яких посадовців, включаючи президентів, голів Верховної Ради, прем'єр-міністрів, проти політичних партій, громадських організацій, інших угруповань, якщо вони скоїли антидержавні, антиукраїнські злочини. За прикладами злочинної поведінки державних осіб та державних структур можна далеко не ходити. Багато цих прикладів відбуваються прямо на очах усього суспільства, з демонстрацією в ЗМІ. Верховна Рада, наприклад, весь 2009 рік не пра-

цювала, а чинила бійки, блокування трибуни. Окремі депутати скоюють злочини і не несуть будь-якої відповідальності. Рейдерські атаки, захоплення крупних об'єктів не були покарані навіть формально, не засуджені державною владою.

В.Янукович, ставши президентом України, розпочав свою діяльність з протизаконних актів: порушив Конституцію, силою і підкупом утворив «більшість», здійснив низку антидержавних дій. Такі прикросці не є випадковими і малозначущими, вони – багатозначущі, руйнують державний механізм управління, підривають довіру народу до своїх обранців та додержави в цілому. Конституційний суд вчинив злочин, схваливши дії Верховної Ради і Януковича по формі ванно парламентської більшості.

Голова Верховної Ради В.Литвин вчинив злочин, утворюючи парламентську більшість з окремих депутатів, замість фракцій, як передбачено Конституцією. У великому і малому бізнесі злочини великих і малих масштабів – буденне, звичне явище.

Зловживання на таможах щорічно призводять до втрати від 60 до 100 млрд. грн. У червні 2009 року президент В.Ющенко заявив, що не поступлення до бюджету від таможні становить 90-100 млрд. грн. Новий начальник Держтаможслужби України І.Каленик повідомив, що 2009 р. держбюджет недоодержав 50-60 млрд. грн. Цифри вражаючі, але влада може лише констатувати злочинне явище, а впоратися з ним – безсила. Або не хоче!

Має місце глобальне порушення екології в нашій країні. Вся територія країни засмічена небезпечними для здоров'я людини хімічними та іншими шкідливими речовинами. Виру буються цінні породи дерев, знищуються паркові зони. Сміття горами лежить повсюдно.

Земля злочинно розпродується за таємними схемами. Орна земля хизацьки використовується для отримання прибутків, які потрапляють в кишені земельних магнатів, так званих «засновників» крупних сільськогосподарських підприємств.

Пляжі на морях, річках стали приватною власністю людей при владі. Перерахувати навіть крупні злочини, не кажучи вже про дрібноту, дуже важко, так їх багато. Вони тепер навіть не приховуються, бо безкарність основний привілей владоможців. Українська модель ринково-капіталістичної держави ніяким чином (ні теоретично, ні практично) не торкається проблем відродження української нації, як нації, що постраждала від геноциду.

Українські скоробагатки – особливий соціальний прошарок, який утворився не внаслідок великої багаторічної копіткої праці, а як «продукт» грабіжницької політики, утвореної вищим законодавчим органом України – Верховною Радою. Цей прошарок, породжений державою, автоматично стає не тільки багатим прошарком, а й вагомою державно-політичною силою. У цього прошарка опинилося багато матеріальних можливостей (гроші, землі, майно...), за рахунок яких він впливає на державно-політичну ситуацію в країні. Наголосимо, що серед цих людей практично немає українських патріотів.

Олігархи, клани, маючи величезні матеріальні та фінансові ресурси, і боячись їх втратити, докладають максимум зусиль, щоб в Україні зберігалася хаотична, нестабільна ситуація, коли нарід не може збагнути в чому причини неполадок. Олігархи бояться, що прийде час розплати, а тому свої мільярди переводять за кордон. Там же, за кордоном, утримують своїх дітей, навчають у престижних навчальних закладах і залишають там жити у власних палацах.

Україна для олігархів – місце збагачення. Олігархи не визнають національної приналежності – у них одні спільні боги – гроші і влада, яка сприяє збагаченню.

Вони прагнуть за всяку ціну не допустити свідомих і патріотичних українців до влади, щоб не було утворення справедливої державної системи. Розуміють: у справедливій державі їхні статки «полетять в тартарари», а самі вони опиняться за ґратами. Награбоване і шахрайськи здобуте багатство – результат грабіжницької політики владних структур періоду 1991-2010 рр. «...ідеологічна мета Партії регіонів (та примкнулого Литвина) – знищення незалежності України. Адже ця партія- найпотужніший загін п'ятої колонії Росії у нашій державі»⁷

Права керівної верхівки у незалежній Україні захищаються державою (судовою системою) ретельно, оперативної і тенденційно, тобто, коли політична особа скоїла злочин, то її «відбілюють», і вона «сухою виходить з води». Олігархи, клани, великий бізнес не наділені статусом недоторканості, але входять до касти недоторканих завдяки великому капіталу та зв'язкам з впливовими сферами. Їх також успішно захищає держава, не звертаючи уваги на правові норми про рівність всіх перед законом. Згадаймо «справу педофілів», до якої були причетні народні депутати, і не тільки. По телебаченню свідки називали конкретні імена,

факти. Навіть президент В.Ющенко оприлюднив своє ставлення до цього злочину. Однак «спустили на гальмах».

Сім'я Черновецького прославилася низкою порушень законів, які мали кримінальний характер, але «все зійшло з рук». Аналогічних прикладів багато. Про них знає значна частина суспільства, газети публікують неспростовні факти. Але... влада робить свою справу без реакції на людські вимоги і вимоги законів.

Український парламентаризм, судову систему, президентську гілку, центральну виконавчу та регіональну владу в народі оцінюють найганебнішими епітетами. І цілком справедливо. Для контрасту наведемо приклад правосуддя США над «нашим» Павлом Лазаренком. Цього українського казнокрада засуджено американським правосуддям на 97 років ув'язнення за «гріхи» на українській землі. Багато таких лазаренків вільно, розкішно живе в Україні, поводить себе вельможами щодо безправної народної маси.

На цьому тлі зовсім сумно виглядає становище пересічного громадянина України, якого притягають до відповідальності за будь-які дрібні провини. Усе це іменується офіційно народною владою. Народна мірка цієї влади вкладається в назву «сваволя влади». У цій «народній владі» олігархи відіграють вирішальну роль, використовуючи державну владу у власних корисливих інтересах.

Не є таємницею, що олігархи, клани, великий бізнес – це структури, які збагатилися за тінювими схемами. Звідси сформувався їхній світогляд: власні інтереси на першому і єдиному плані, державні – на останньому, а то й ні на якому. Цей суспільний прошарок проник у владні структури, політичну систему, громадську сферу, в суспільну свідомість через ЗМІ, культуру, мистецтво, спорт тощо. Ці люди переконують (і з чималим успіхом), що вони – цілком законний сегмент держави і суспільства, бо, мовляв, є локомотивом прогресу і без них усе б пропало. Багато хто усім цим казкам вірить. Усьому суспільству подаються «широкі» проекти меценатів. Ахметов виділяє декілька мільйонів доларів на лікування дітей тощо. Пінчук демонструє культурницькі проекти. Ціла група володарів «грошових мішків» стала панівною силою у спорті. Спорт став великим бізнесом. Люди починають возвеличувати «благодійників», забуваючи про те, де взяли колосальні кошти ці люди.

Верховна Рада України перетворилася у Великий Торговельний Дім Олігархів. Тут скуповуються депутати гуртом і в роздріб для занед-

бання державних та національних інтересів, щоб «грошові мішки» забезпечили стабільну систему грабунку та можливість вивозити награбоване за кордон, де їх радо приймають за великі суми «чайових».

Сваволя влади 2010 р. особливо яскраво демонструє принцип: «я начальник – ти дурак». «Підспівуючи» В.Януковичу, новий директор Українського Інституту національної пам'яті, член КПУ В.Солдатенко в інтерв'ю виданню «Комерсант-Україна» заявив, що голодомор 1932-1933 рр. не був етноцидом українського народу, а присвоєння звання Герой України С.Бандері та Р.Шухевичу – велика політична помилка.⁸ Це ж безмежна і безкарна сваволя. Солдатенка призначили на посаду директора установи, яка покликана захищати українські національні інтереси, а він діє супроти цих інтересів. Даний факт можна порівняти з тим, якби священик у церкві, замість Божественної служби, став проповідувати атеїстичну пропаганду: «Крой, Ванька, Бога нет!» Але піп усетаки боїться Бога, а українські солдатенки, колесніченки тощо не бояться ні Бога, ні народу, бо він заляканий. Вони бояться лише сили сильнішої від їхньої. Треба шукати таку силу.

Усе, над чим працювала Україна протягом 2005-2009 рр. для встановлення істини щодо голодомору, новою владою викинуто на смітник в одну мить. Це свідчить, що Україна живе в зоні безмежної сваволі, не рахуючись ні з наукою, ні з трагедією української нації. Для нової влади українська нація – як більмо на оці. І це мусимо чітко розуміти.

Жоден з народних депутатів, політичних лідерів патріотичного крила не підняли проблему заміни існуючої злочинної влади на державу справедливого змісту. Маємо державу пана і холопа. Сваволя влади набрала такого розмаху, що існуюча модель державної конструкції не має важелів її зупинити чи скасувати. Сваволя у руках влади, а тому ця влада скасувати саму себе ніколи не захоче. Цю сваволю влади можна назвати «раковою пухлиною» українського суспільства. Державу панів треба переформатувати на державу народу.

Недолугість соціально-економічної політики

«Покійний еміграційний професор Іван Лисяк-Рудницький ще у 1962 році бачив коріння, які виростали на теперішній Україні: республіканська номенклатура і ті, які почали шукати і сіяти сучасні національні цінності. Я раніше називав ці сили територіальною

і національної елітами. Трагедія незалежної України у тому, що доміантною силою стала не національна, але територіальна еліта, представники якої зберігають всі звички традиційної номенклатури, такі, як: думай одне, кажи друге і зроби третє. Фактична модель української економіки залишається трикутником, який було видно вже у 70-х роках: номенклатурники — цеховики — кримінальні структури».

Так писав Джеймс Мейс майже десять років тому. Все залишилося на своїх місцях. Саме соціально-економічна, політична і ментальна особливості походження і становище цього специфічного прошарку в суспільстві пояснюють його абсолютну нездатність мислити категоріями національних інтересів. У найкращому разі він здатен піднятися від хижацько-індивідуального мислення до егоїстично-станового. Отже, йдеться про антинаціональну еліту, що самим фактом свого панівного статусу позбавляє українську державу й українську націю будь-яких перспектив розвитку, залишаючи їх у полоні всеосяжної корупції та напівкримінального існування, що, у свою чергу, абсолютно унеможливує цивілізаційний поступ і робить Україну геть неконкурентоспроможною державою»⁹

Розперезана, з розхристанею душею демократія та космополітична лібералізація стали руйнівними факторами не тільки для української системи моральних цінностей, а й до української власності. Соціально-економічна несправедливість — це політика економічного криміналітету, який ослаблює економічну базу незалежної України та перетворює нарід у жебрака, щоб він добровільно скинув патріотичну владу і «пішов» під Росію, у нове і безкінечне ярмо.

Економіка — сфера, у якій формуються матеріальний добробут, соціальна захищеність суспільства і кожної окремої людини. Сучасна економіка побудована на принципі досягнення найбільшої маси і норми прибутковості. Прибуток — це Бог бізнесу. Він служить головною моральною цінністю всіх учасників виробництва, обміну, розподілу та споживання. У процесі створення прибутку всі засоби прийнятні, у тім числі й відверто злочинні. Прибуток часто створюється за рахунок злодійських роздрібних цін на товари першої необхідності, що призводить до зuboжіння, погіршення здоров'я багатьох мільйонів беззахисних людей.

Створений праведними і неправедними способами прибуток використовується без твердої регламентації на користь людської

особистості. Для яких потреб використовується прибуток (окрім обов'язкових платежів) – це вже право належить власнику прибутку.

Україна – сировинна держава. З неї вивозять метал, зерно, іншу сировину.

За весь період незалежності чітко викристалізувалася тенденція руйнації економіки, відсутність економічних реформ, хоча розмов про них вистачає більше, ніж треба.

Від самих початків сучасної незалежності владу очолили люди, для яких Україна не була святиною, а всього-навсього – територією, а українська нація – населенням. Україна 1991р. являла собою потужну економічну країну. У неї було все необхідне, щоб розвивати економічний потенціал – першооснову державної могутності. Багата економіка дозволяє забезпечувати потреби розбудови держави, інноваційних процесів, розширеного відтворення, соціального захисту, розвитку освіти, науки, культури, стабілізації демографічних процесів, боєздатність війська тощо.

Комуністи та російські шовіністи, які 1991 р. перебували при владі в Україні все це дуже добре розуміли. Коли наші великі патріоти і водночас недолугі управлінці (В.Чорновіл...) кинули гасло, щоб комуністи управляли народним господарством, бо вони, мовляв, мають досвід, то «шуку кинули у воду» - їм подарували право розпоряджатися українським народним багатством на свій розсуд. Звідси береється початок нашого економічного падіння, яке продовжується і 2010 року. Влада в Україні належить не патріотам України, які тільки й прагнуть завдати будь-якої шкоди. Тому соціально-економічна сфера побудована на принципі навмисної неефективності, щоб українцям стало нестерпно жити, звалити всю провину у цій сфері на націоналістів – оце результат «незалежності», за совдепії було що їсти й пити.

Великий, середній і дрібний український бізнес у своїй переважній більшості веде тіньову війну як проти держави, так і проти народу. Великий бізнес експортує сировину та напівфабрикати, імпортуючи споживчі готові товари кінцевого продукту. Така політика відсуває Україну в розряд сировинних країн. Це явище небезпечне не тільки в економічному вимірі, але й у сфері державного суверенітету. За сприяння владних осіб, а то й державних структур, великий бізнес завозить в Україну чисельну групу товарів у вільні економічні зоши, звільнені від митних та податкових зборів. Потім ці товари реалізуються на території України, а отримані

доходи звільнені від оподаткування. Клани збагачуються, нарід біднішає. То хіба український нарід хотів такої влади і такого бізнесу? Пан багатіє, холоп бідніє.

Наприклад, бізнесмени приймають на роботу людей і не записують у трудові книжки зарахування на посаду. Трудова книжка знаходиться у «хазяїна», а зарахування там не показано. «Хазяїн» на свій розсуд нараховує зарплату працівнику, частину її показує у відомостях (мінімальну), решту віддає у кон верті. «До 50 % зарплат виплачуються в конвертах» - заявив начальник податкової міліції В.Шейбут¹⁰ В Україні 5 млн. осіб не оформлені на роботі офіційно- заявив М.Бродський. «Мы должны защитить этих людей. Бизнес должен быть социально ответственным. ...2,5 млн. работников получают у работодателей минимальную заработную плату, бодем того, они еще зачислены на работу на полставки, хотя отрабатывают люди в полной мере и получают (неофициально) не менее 2-2,5 тыс. грн..»¹¹

Часто робітника штрафують за неіснуючі порушення. Затримка і невивплата заробітної плати – явище розповсюджене. Бізнесмени дають і будуть давати хабарі всіляким контролерам. Це злочин? Так! Влада цю системну злочинність дуже добре знає, але за всі роки незалежності не поворухнула «пальцем», щоб присікти це великомасштабне зло. Працівник не може знайти захисту ні в суді, ні в структурах державної влади. Що має робити у цих ситуаціях пересічна людина? Вона часто здійснює самосуд, на офіційній мові – «злочин». Такі дії, як побиття або вбивство «хазяїна», справді є злочином. Однак його могло не бути, якби з людиною поводилися в межах існуючих законів чи нормативних актів.

Всі типи українського бізнесу використовують робочу силу за тіньовими схемами.

Українська державна влада періоду 1992-2010 рр. – це контора грабунку та розпродажу народної власності. Ця контора працювала і працює на російські політичні та бізнесові інтереси. За різними підрахунками, 2010 р. більша половина української економіки перебуває у руках російського бізнесу. Як правило, так званий «продаж» економічних об'єктів відбувається за суттєво заниженими цінами. Наприклад, віцепрем'єр С.Тігіпко вважає, що приватизація «Луганськтепловоза» була проведена непрозоро, внаслідок чого Україна втратила як мінімум 200 млн гривень.¹² Більше того, російський «Трансмашхолдінг», який виграв конкурс на приватизацію «Луганськтепловоза» (повторне придбання),

станом на 24.07.2010 р. не заплатив за акції українського підприємства ще жодної копійки, хоча половину суми мав уже сплатити. Це ставить під сумнів взагалі оплату російським бізнесом суму приватизації.

Росія забирає наші стратегічні підприємства практично за безцінь. Можна нагадати про приватизацію Харківського тракторного заводу, Луганського тепловозобудівного заводу, «Запорозжсталь» і рейдерське захоплення «Маріупольського металургійного комбінату ім. Ілліча». І таких об'єктів промисловості дуже і дуже багато.

«Економічна правда» повідомляє, що росіяни успішно поглинають Україну. Так, у першій половині 2010 р. обсяг публічних угод зі злиття і поглинання в Україні склав 1,7 млрд доларів, що майже в чотири рази більше, ніж за аналогічний період 2009 р. коли було здійснено угод на суму 430 млн. доларів. «Під ніж» пішли «Індустріальний союз Донбасу (ІСД)» та комбінат «Запорозжсталь». Відбулося злиття «Маріупольського металургійного комбінату (ММК) ім. Ілліча з компанією «Метінвест». У нинішніх власників ММК залишилося 23 % акцій. Якби це була купівля ММК ім.Ілліча, то його вартість становила б не менше 2 млрд. доларів. Московська міжбанківська валютна біржа завершила операцію з поглинання української «Позабіржевої фондової торговельної системи (ПФТС)». Першу половину 2010 р. експерти називають часом експансії російського бізнесу в Україну.¹³

Коротко можна нагадати про те, як відбувався грабунок та його ідеологія. Ті, що були при владі чітко розуміли, що економічно сильна Україна вже ніколи не потрапить у тенети імперської Росії. А тому головним завданням п'ятої колони було економічно зруйнувати український потенціал, ожебрати український народ, і тоді він сам захоче йти до Росії, бо там люди краще живуть. Це один аспект. Інший полягає в тому, що, виконуючи вказівки Москви щодо руйнації української економіки, люди при владі отримали необмежені можливості збагачувати свої особисті статки і не нести будь-якої кари. Така була таємна ідеологія руйнації української економіки.

«Номенклатура» дуже вміло (мала досвід не тільки економічної, а й ідеологічної роботи) запускала гасла про соціальну ринкову економіку, відкладаючи українські економічні реформи, лякаючи населення «шоковою економічною терапією». На цій «теорії» творилися тіньові клани. Вони залучали іноземних консультантів зі сфери організованої злочинності і ті навчали (за великі гроші таких як Лазаренко) обирати Україну. «Номен-

клатура» швидко навчалася шахрайським методам грабунку. Вона мала доступ до дешевих кредитів як за кордоном, так і в Україні. Першою великою жертвою «номенклатури» став банк «Україна». Цим номенклатурним кланом належав механізм контролю цінової політики, торговельних квот та ліцензій. Все це давало необмежені можливості купувати місця у Верховній та місцевих радах, в міністерствах, купувати державні нагороди, впливати на ухвалення законів на свою користь. Депутатство давало статус недоторканості. Чини будь-які злочини і будеш «чистим» перед народом. Утворилася політична і правова системи злочинського штабу. Організована злочинність проникла у вищу державну та судову владу. ЗМІ скуповувалися ними без будь-яких перешкод. Була успішно створена велика мережа офшорних зон, які були звільнені від податків для України. Державні ресурси за мізерними сумами (уряд їх встановлював – там свої люди), а продавали їх за світовими цінами. У Росії купували газ за субсидованими цінами, а продавали за кордон за високими цінами. Бариші ділили з російськими колегами.

Для можновладців встановлювалися великі пільги, високі пенсії. Вони будували і будують такі собі «хатинки», яким би позаздрили царі, королі, інші багатії «загниваючого» капіталізму. До цього часу не ухвалили закону про власність та плату за неї.

Економічна політика держави суттєво гальмувала розвиток малого і середнього та й іншого бізнесу. Депутати всіх рад орендують землю на 49 років і «витискують» з неї максимум доходів, перетворюючи землю у безплідні масиви. Прихватація зруйнувала економіку більше, ніж Друга світова війна. Олігархи, як стали називати скоробагатків, перестали ховати свої статки (правда, не всі. Деякі дуже ретельно приховують свої багатства: В.Янукович, Ю.Тимошенко). Але й про них є деякі свідчення.

Перебуваючи в опозиції, В.Янукович прихопив собі Міжгір'я і Сухолуччя. «А 99 років ледь не довічної оренди – це саме строк безроздільного латифундистського владарювання. Януковича селянськими землями й лісами – себто мисливськими угіддями «Сухолуччя» у Вишгородському районі Київщини – площею у 38 тисяч гектарів, прилеглими до експропрійованої у держави й народу «скромної хатинки», себто резиденції «Межигір'я», і обнесеними колючим дротом по всьому периметру. Зі спеціально обладнаними вишками і галавинами для відстрілу кабанів у стилі славетних генсеків минулого.»¹⁴

«Газета по-киевски»¹⁵ повідомляє, що територія «Міжгір'я» не 140 га, як про це всі пишуть, у два рази більша. Робітникам, які працюють на будівничих роботах у «Міжгір'ї» стаж не записують у трудові книжки. Якщо там такі «порядки», то в провінціях (типу Харків) було б смішно виставляти такі вимоги. Діє система грабунку.

Глибоко помиляються ті, хто думають, що такий правитель буде боротися з корупцією.

В.Янукович 2009 р., згідно з декларацією, заробив 235 тис. грн., у тім числі заробітної плати 190 тис. грн., 37 тис. грн. матеріальної допомоги та 7 тис.грн.дивідендів, процентів та роялті. Особливо «бере за душу» те, що «бідачиську» Януковичу потрібна була матеріальна допомога в такій сумі, яка б прогудувала три пересічні українські сім'ї.

Адміністрація президента відмовилася повідомити, до складу засновників яких підприємств входить президент В.Янукович.¹⁶

М.Азаров 2009 р. заробив 304 тис.грн. Бідняк: ні автомобіля, ні дач, ні житлових будинків, ні великих земельних ділянок, ні серйозних рахунків в банку, лише одна квартира. «А насправді з родиною Азарова пов'язаний чималий перелік елітної нерухомості. Це – будинки, санаторії під Києвом та в Криму, які змінили власника фактично так само, як у випадку Януковича і «Межигір'я». Ці об'єкти чудово ілюструють тіньову біографію та доходи нинішнього прем'єра, який нинішня соратниця Яновича Інна Богословська обізвала в 2001 році. «азаровщиною.»¹⁷ Далі автор демонструє фото маєтків пана Азарова.

У Кончі-Заспі маєток складається з трьох будинків. Колись це була база відпочинку Кабінету Міністрів України. Крім маєтку Азарова на території колишньої бази відпочинку Кабміну, є ще шість будинків, у яких живуть друзі родини прем'єра. Зокрема, в одному з них проживає Федір Ярошенко – нинішній міністр фінансів.

Кримські маєтності М.Азарова мають ще вищий представницький рівень. Під Форосом у Криму дачний кооператив «Чехово» на земельній ділянці 2,6 га резиденція його особисто, його родичів та друзів. 10 соток землі в Криму продаються від 1 мільйона доларів. Є ще гурзуфські об'єкти, які, за свідченнями місцевих жителів, належать до бізнесу родини М.Азарова: санаторій «Перлина Криму», «Пушкіно» та інші курортні маєтності.¹⁸

Дослідникам не вдалося з'ясувати вартість цих воїстину королівських резиденцій, але важливо те, що вони здобуті тіньовими методами. І цього достатньо, щоб розуміти сутність наших правителів.

Наведемо короткий перелік осіб при владі та суми їхніх «трудо-вих збережень» за 2009 рік.

Б.Колесніков	67,8 млн. грн.
С.Тігіпко	30.3 млн. грн..
А.Клюєв	10,5 млн.грн.
М.Присяжнюк	2,4 млн.грн.
В.Семиноженко	0,95 млн.грн.
К.Єфіменко	0,8 млн.грн.
Д.Табачник	0,8 млн. грн.
В.Яцуба	0,75 мн.грн.

Група міністрів на чолі з прем'єр-мінстром М.Азаровим (О.Лавринович, Д.Колесніков, В.Сивкович, О.Попов, В.Славуца, В.Тіхонов, Н.Шуфрич, Ю.Бойко, Р.Сафіюлін, Ф.Ярошен ко) заробили від 222 до 384 тис.грн за 2009 рік. Найбіднішими виявилися: А.Могильов, В.Цушко, Ю.Ященко, В.Бойко, В.Надрага, М.Кулиняк – заробили від 51 до 162 тис. грн.¹⁷

Звернемо увагу читача, що це тільки статки одного року. А все, що було «надбано» у минулі роки залишається поза увагою держави та податкової служби.

Можемо від себе констатувати, що український нарід всіх багатіїв (до якої б партії вони належали) сприймає їх як недругів. Слова урядів, Верховної Ради багаті на обіцянки, але дійсність, як бачимо йде все жорсткішої централізації. У місцевих бюджетах, як відомо, перебувають проблеми народної маси. Розв'язати їх без фінансового забезпечення неможливо.

Державна влада усього незалежницького періоду не зуміла знайти свого місця в ринковій системі. Ця влада виявилася напрочуд непрофесійною у ринковій системі.

Не зайвим буде поглянути на бюджетну систему. Багато років центральна влада обіцяє розвивати місцеве самоврядування і збільшувати бюджети регіонів. А що насправді відбувається?

Динаміка структури бюджетної системи України

Частка у зведеному бюджеті %	1990	1995	1999	2004	2006	2008	2010	
							Проект уряду Тимошенко	Факт уряду Азарова
Центральний (державний) бюджет	51,7	61,1	70,7	72	72,6	77,8	79	80
Місцеві бюджети	48,3	38,9	29,3	28	27,4	22,2	21	20

Слова урядів, Верховної Ради багаті на обіцянки, але дійсність, як бачимо йде все жорсткішої централізації. У місцевих бюджетах, як відомо, перебувають проблеми народної маси. Розв'язати їх без фінансового забезпечення неможливо.

Державна влада усього незалежницького періоду не зуміла знайти свого місця в ринковій системі. Ця влада виявилася напрочуд непрофесійною у ринковій системі.

Промисловість України зруйнована, а «живі» підприємства продані іноземному бізнесу. Сі льське господарство, особливо земельні масиви за тінювими схемами також потрапляють в руки іноземного бізнесу. Президенти, Уряди, Верховна Рада все це приховують. Таке враження, що українська верховна влада працює не на користь українського народу, а для остаточного розвалу української економіки, забезпечуючи власні збагачення.

Торгові магнати будь-якого напрямку мають таємну систему домовленостей щодо ситуативного чи системного ціноутворення. Держава, не маючи жодної торгівельної мережі, стала безпорадною у боротьбі проти торгових злочинів власників внутрішнього ринку. Державна влада виглядає лише спостерігачем за скоєнням злочинів. Вона безсила покарати злодіїв, бо їх не можна вхопити за руку. Навіть там, де за руку вхопити можна щодня і по всій Україні, влада демонструє свою безпорадність.

Пересічна людина практично не може існувати без магазинів, ринків, їдальень тощо. Влада мала знати про всі види ринкової конкуренції: чесної, нечесної, диверсійної і т.д. Знала, а не передбачила своєї ролі у приборканні грабіжницької поведінки торговельних магнатів. І це був тяжкий удар по переважній більшості українського населення, яке не відзначається великими статками.

Ціни на всі продукти харчування перебувають у руках власників торговельної системи. Вони успішно засвоїли способи збільшення своїх прибутків і безкарно користуються ними, створюючи корпоративні тіньові домовленості щодо «чищення» кишень беззахисних покупців. Від хліба, м'яса до пального, запасних частин, будівельних матеріалів і т.д. ціни ростуть, а держава не має економічних важелів подолати цю вакханалію. Держава мала б залишити у своєму розпорядженні 60 % торговельної сфери, щоб тримати під контролем поведінку приватних власників цієї сфери. Не вистачило знань та поваги до народу.

Прийшла нова влада, яка, перебуваючи в стадії виборчої кампанії, обіцяла негайно розпочати економічні реформи, бо криза не минула. Однак, вже майже рік нові люди перебувають при владі, але жодних натяків на реформи немає.

Реформ немає. 90% бізнесу в сучасній Україні перебуває в тіні – заявив у травні 2010р. М.Бродський, голова Держкомпідприємництва на радіо «Свобода» (mycityua.com/news/country). Європейський Союз категорично і однозначно заявляє: «Мы не будем вкладывать деньги в Украину, потому что половина стоимости любых работ тут идет на коррупцию»
18

Влада В.Януковича економічних реформ робити не буде, оскільки реальні її плани полягають в забезпеченні російських інтересів. Прикладом такої стратегії є наміри об'єднати російський «Газпром» з «Нафтогазом України». За цим проектом далі такою ж стежкою підуть авіаційне будівництво України.....

В.Янукович неспроможний здійснити позитивні економічні реформи не тільки тому, що для нього українська нація – це нуль, а головне тому, що він не знає, як їх робити ці реформи. Він буде здійснювати політичні реформи, щоб передати Україну Росії.

Податковий кодекс Януковича-Азарова не містить в собі економічних реформ позитивного плану. А негативні вища виступають з викликом. Наприклад, українське книговидавництво позбавлене пільг і

прирікає його на вимирання під тиском російської книги в Україні. Податковий тиск на малий і середній бізнес посилюється. Всім відомо, що цей бізнес є опорою громадянського суспільства. Люди цього бізнесу є незалежними від влади. Такі люди для нової влади є дуже небезпечними, небажаними опонентами. Саме цей мотив і є основою економічного тиску влади на цих трудівників. В розвинутих демократичних країнах малий і середній бізнес є основним платником податків до бюджету.

В, Янукович, М. Азаров позичають гроші в Росії під 6,7%. Росія бере кредит в МВФ під 4% і віддає в кредит Україні під 6,7%. Є добрий навар. Крім того, ці ж самі гроші видаються за цільовим призначенням – для побудови нових реакторів АЕС України. І ці роботи виконуються російськими компаніями. Тому Росія отримує і на цих роботах значний прибуток. Ось такими способами «українська влада» допомагає грабувати українських громадян. Зауважемо, що концентрація української металургії зосереджена в руках російських структур.¹⁹

Україна перебуває на останньому місці в Європі за доходами на душу населення.

В Україні, найбагатшій країні за ресурсами, середня заробітна плата – найнижча в Європі: 250 американських доларів. В чому причина? У тому, що в Україні влада неукраїнська.

Ті, хто при владі – багаті люди, решта – злидарі. Литвин, як кандидат на посаду президента України, заявив про те, що українські зарплати і пенсії занижені в три рази. Він наголосив: «„если бы приняли решение, у нас не было бы сегодня дискуссии по поволу того, будет ли Украина и дальше держать на себе 50 украинских семей, которые имеют состояние в объеме 124 миллиарда долларов.“»²⁰

Побудували державу, у якій 90% населення так-сяк виживають, а 10% – жирують з народного добра. 7 млн українців покинули країну у пошуках заробітків. Сто сімей України мають статки в 70 млрд. дол. США. Економіка перебуває в руках чужинців та своїх скоробагачків: кланів і політичних партій.

Хто за все понесе відповідальність? Ніхто і ніколи, якщо українська нація не стане державотворчою силою в Україні, господарем на своїй землі, в своїй державі.

В Україні національно свідомим громадянином завжди був селянин. Що являє собою тепер українське село?

*«Село неначе погоріло,
Неначе люди подуріли,
І не в однім отім селі,
А скрізь на славній Україні*

Тарас Шевченко

Починаючи від 1917 року, український селянин системно відлучався від власної землі як господар. Російський комунізм спочатку знищив найкращу, найціннішу верству сільських господарів шляхом розкуркулення і колективізації. Залишилися живими селяни, які ще не досіли до рівня реального господаря, або й не могли ними стати будь-коли, бо не хотіли трудитися. Це був прошарок сільського люмпен-пролетарія, який став твердою опорою російського комунізму. В колгоспі-радгоспі наш селянин не міг стати господарем, бо земля стала власністю російського комунізму. Тільки на присадибній ділянці селянин міг розкрити свої господарські здібності. Цього було мало, щоб стати справжнім господарем.

Від 1991 року у селянина з'явилася надія, що він отримає у свою власність землю і стане реальним володарем та господарем землі, своєї долі. Формально український селянин отримав свою частку землі, але господарем йому не дозволили стати. Тільки мала частка селян стала фермерами, які самі господарюють на своїй землі. Переважно це ті, хто мав можливість привласнити колгоспно-радгоспні засоби виробництва – трактори, комбайни, машини, реманент тощо. Це керівний склад старої системи. Основна маса селянства змушена була віддати в оренду свої земельні паї засновникам крупних сільськогосподарських підприємств в обмін на орендну плату в натурально-грошовому вимірі. Розмір цієї плати настільки малий, що в бюджеті селянської сім'ї не відіграє суттєвої ролі.

Земельну реформу розпочав президент України Л.Кучма своїм указом від 3 грудня 1999 р. про передачу землі у приватну власність. «Лише 2000 року було розграбовано, розкрадено, продано основних виробничих фондів на 36,5 млрд. грн., 2001 року – на 16 млрд. грн., а всього – на 52,5 млрд. грн., або 60,4 відсотка фондів, які були станом на 1992 рік. ... На 1 січня 2009 року в селі залишилося без роботи 4,2 млн осіб, а працюючих у сільгоспідприємствах - 698 тис. Якщо 1990 року

органічних та мінеральних добрив на гектар ріллі вносилося відповідно 8,6 тонни і 141 кг, то у 2008-го відповідно 0,6 тонни і 57 кг. Особливо дошкульного удару авантюрні реформи завдали тваринництву. Протягом 1992-2009 років поголів'я ВРХ зменшилося на 19,3 млн. голів, корів – на 5,5 млн., свиней – на 11,3 млн, овець – на 6,8 млн., птиці – на 45 млн. голів, бджолосімей – на 852 тис. Скоротилася чисельність поголів'я ВРХ та свиней і в господарствах населення: відповідно на 182 тис. і 1,5 млн. голів. На 1 грудня 2009 року в сільгосп підприємствах України залишилось 1,6 млн. голів ВРХ- стільки, скільки було у Київській та Луганській областях 1991 року. Навіть після ВВВ наприкінці 1945 року в колгоспах залишилось 3,2 млн. голів ВРХ, зокрема 2,8 млн. корів, 3 млн. голів свиней та 3,3 млн. голів овець.»(Василь Ключі «Руїна»). Додамо до цього: за роки незалежності в Україні зникло більше 500 сіл, а за останні 5 років – 117 населених пунктів.

Селянин займає не центральне місце в аграрному секторі, а дургорядне чи навіть якесь інше – мікроскопічно мале.

Колишня і нинішня системи окремо розглядають: виробництво, оплату праці, виробничу і соціальну інфраструктури, культурні, освітні, медичні питання тощо. За цим принципом побудовані всі інституції, відомства, наукові установи: Міністерство аграрної політики, Академія аграрних наук, Інститут аграрної економіки тощо. Зусилля цих інституцій спрямовані тільки на виробництво. Решта питань села перебувають у віданні інших міністерств та установ: міністерство охорони здоров'я, міністерство культури, міністерство освіти...

Немає державної інституції, яка б відповідала за комплексний розвиток сучасного села, точніше, за збереження українського села. Місцева влада і мала б цим перейматися, але вона зовсім безпорадна, бо не має жодних фінансових можливостей. А якби органи місцевого самоврядування навіть мали достатньо фінансових ресурсів, то змінити ситуацію вони б не змогли, бо країна „по вуха” поринула у корумповані схеми.

Руїнація села набула катастрофічних ознак. Нині в Україні налічується тисячі покинутих сіл. Працездатні люди масово покидають свої села і шукають роботу то в містах, то за кордоном, де часто гинуть від бандитських рук.

Нині українське село і український селянин перебувають у тяжкій скруті. В даний час селянин – раб. Практично він є власністю

засновників сільських підприємств. Є у нього присадибна ділянка з повним набором живності. Тут великі затрати ручної праці. Крім того, він наймитує на своїй землі у орендатора селянської землі. Більшого закабалення годі й придумати.

Село у западі. Це всі знають. Умре село – умре Україна. Це також аксіома. А як рятувати село, а разом з ним і всю Україну – знають не всі. Ніхто не захищає ні села, ні селянина. Вся трагедія сучасного села полягає в тому, що селянина не визнано господарем землі, господарем своєї долі, господарем сільської сфери в цілому. Селянин як індивідум не може стати впливовою силою в окремому селі та в країні. А в самоорганізації – може.

Оренда землі у тому вигляді, який існує тепер, веде до непоправної трагедії всієї України.

Мораторій на продаж землі існує, але реальний продаж землі відбувається досить інтенсивно за тіншовими схемами. Ці схеми побудовані так, що селяни продають свою землю за безцінь. Тіншовий ринок землі все активніше проникає у найвіддаленіші від Києва території. Як розповідають люди, донецькі бізнесмени не обмежуються своїм регіоном, а привласнили значну частину земель сусідніх областей, і навіть Криму. Усім відомі нечесні справи з привласненням земель у Київській області. 22 квітня 2008 р. на „5-му” телеканалі виступав народний депутат Ю.Кармазин, який зачитав окремі уривки з жалоби громадян Миколаївської області про сваволю у приватизації не тільки поверхневих земельних територій, а й надр. Виявляється, що така ситуація спостерігається по всій Україні.

Бізнесові структури (Росії, Німеччини, Вірменії, Грузії, Азербайджану, інших держав) володіють в Україні на принципах суборенди та інших тіншових (читай – злочинних) оборудок значними масивами родючої землі, а також земними покладами. Москва скуповує залишки кримської землі.

Ця трагедія стала можливою від непатріотичної сучасної влади. Під гаслами ліберально-демократичних принципів відбувається торгівля суверенітетом і державною незалежністю України. Земля у цих торжищах виступає тільки фрагментом великої зради.

Якщо оглянути навколишній світ неозброєним оком, то побачимо дивні речі, які не завжди отримують правильну оцінку. Одні країни процвітають, інші занепадають. В Україні налічується більше 30 млн. га орної землі. Приблизно таку ж кількість мають окремо Франція і Туреч-

чина. Відмінність полягає в тому, що в Україні якість ґрунтів значно вища від згаданих країн. Що ж стосується продуктивності землі, то у Франції і Туреччині вона висока, а в Україні – низька. Результати діаметрально протилежні: ті країни мають надлишки сільського- подарської продукції, а в нас, на Божественних чорноземах, постійне її недовиробництво. Україна ніяк не може забезпечити своїм громадянам норми харчування за європейськими стандартами.

Все залежить від системи управління державою і аграрним сектором.

В Україні система управління аграрним сектором вкрай незадовільна, якщо не сказати - катастрофічна. Такою вона була за соціалізму, такою вона залишилася і тепер – за ринково-капіталістичного устрою. Буде правильніше сказати, що сучасна українська земельна реформа стала значно гіршою моделлю управління земельними ресурсами країни.

Існуюча модель Земельної реформи зруйнувала колгоспно-радгоспну систему, а натомість впровадила дикуснську руйнацію виробничо-соціальної сфери. Станом на 2008 рік в Україні щорічно не оброблялося від 6 до 10 млн. га орної землі.

Воистину трагічним результатом стало те, що більшість української землі перейшло у розпорядження так званих засновників крупних сільськогосподарських підприємств. Цими засновниками стали колишні голови колгоспів, директори радгоспів, а то й люди, які ніякого відношення до сільського господарства ніколи не мали. На одне крупне сільськогосподарське підприємство (3000 – 4000 га землі) припадає від 3 до 5 засновників. Це сучасні аграрні магнати, феодалі, які називаються орендаторами. За назвою вони нібито залежні від орендодавця, тобто від селянина як власника землі. Насправді ж, ці орендатори стали повноправними власниками як землі, так і засобів виробництва. В очолюване ними підприємство вони не внесли жодної копійки власних коштів.

Вони нещадно експлуатують землю, витискуючи з неї грошові потоки, які стають власністю засновників. Сівозміни, які завжди були науково-технологічною основою ведення рослинництва, тепер відкинуті з ужитку. Основну увагу засновники нових сільських підприємств приділяють вирощуванню соняшника, цукрових буряків і пшениці. Дійшло до того, що у багатьох господарствах питома вага соняшника

досягає 70 % посівних площ. Таке хижацьке ставлення до використання землі не викликає у керівництва районами, областями та і республіки жодного занепокоєння. Публічно (на теле-радіопередачах, у газетах) лунають оптимістичні оцінки щодо неабиякого прогресу у сільському господарстві. Наводяться конкретні цифри прибутковості виробничих структур. Насправді ж, земля піддана хижацькому нищенню заради збагачення невеликої купки людей, що перебувають біля керма галуззю. Засновники сільських господарств, як правило, це не мешканці даного села, а пришельці, для яких земля є не дорогим скарбом, а тільки засобом наживи.

Діє цілеспрямована система грабунку сільської сфери. Достатньо сказати, що багато керівників районів і областей, які мають відношення до сільського господарства якимось дивом увійшли у засновники прибуткових підприємств. Для чого це робиться? Відповіді можна й не давати. Якщо крупне сільськогосподарське підприємство отримало прибуток (мільйон, чи якусь іншу суму), то він стає власністю засновників, а не всіх трудівників.

Було б несправедливо стверджувати, що так робиться суцільно по всій території України. Є окремі села, окремі підприємства, де керівники мають не тільки високий менеджерський хист, а й велику та чисту совість перед селянами і Україною, забезпечують сталий розвиток не лише виробничої, а й соціальної сфери. Такі люди пошановані державою, мають підтримку від селян. Але таких господарств якщо і є одне на район, то це велике щастя.

Нові форми господарювання в аграрному секторі мають контрверсійні результати: для одних - добрі, для інших – погані. З одного боку, суттєво зріс технічний прогрес: техніка має високу продуктивність. З іншого боку, селяни опинилися в масовому безробітті та ще й позбавилися всіх соціальних послуг, які мали за колгоспної системи.

Створилася несприятлива соціально-економічна проблема. Земля як була за колгоспів, такою вона залишилася й після них. За колгоспів ця земля приносила доходи, за рахунок яких функціонувала соціальна інфраструктура: школи, дитячі заклади, бібліотеки, культурні, спортивні осередки. Тепер доходи від землі «утекли» від селян і потрапили до рук нових землевласників. Селяни залишилися ошуканими. Потрібно, щоб нові землевласники платили територіальним гро- мадам кошти на утримання об'єктів соціальної сфери.

В Україні є 1,35 % особливих пенсіонерів, на яких припадає третина всього Пенсійного фонду України. Решта пенсіонерів мають пенсію в межах 800 грн. Підчас виборчої кампанії В.Янукович обіцяв встановити мінімальну пенсію 1200 грн, а середню – 2000 грн. Насправді мінімальна пенсія 2010 р. зросте тільки на 39 грн. Ще в часи опозиції депутати-регіонали та ки зуміли «протягти» закон про підвищення пенсій від 1 листопада 2009р. Уряд Ю.Тимошенко не впровадив цей закон у життя з-за відсутності коштів. Тепер при владі ті, хто ухвалював закон. І також не впроваджують з-за відсутності коштів. Виходить, що закони в руках антиукраїнців – це мильні бульбашки фальсифікацій та прихованої брехні та засіб обдурити виборців.

Уряд Азарова відзвітував, що урізали «елітні пенсії». Насправді всі великі пенсії залишилися незайманими. Обмеження зачіпили тих, хто претендує тепер на високі пенсії. Цих прецедентів налічується нібито 30 тисяч. Їм максимальна пенсія буде дорівнювати 8400 грн. Це також невіправдано висока пенсія. Але, порівнюючи її з тими «елітними» пенсіями, які зараз є (25-50 тисяч грн.), то це вже можна вважати прогресом.

Така економічна система шкідлива і веде до знищення суверенітету, незалежності України.

Потрібна така економічна система, яка б розвивалася саморегулятивним способом і забезпечувала Україні процвітання, незалежно від того, хто перебуває при владі.

Паразитизм державної системи

«Генпрокуратура завершує розслідування першої гучної справи щодо вір-посадовця з нової влади - колишнього заступника міністра екології Богдана Преснера.

Звільнений чиновник вже вивчає матеріали справи, після чого вона буде передана до суду. Речник Генпрокуратури Юрій Бойченко повідомив «Українській правді», що матеріали для ознайомлення були передані Преснеру минулого тижня.

В принципі, законодавство не обмежує час на вивчення власної кримінальної справи, але в разі затягування слідчий може скласти графік для обвинуваченого.» Там справа не об'ємна. Я думаю, що протягом якогось місяця він ознайомиться», - зазначив Бойченко. Богдан Преснер був затриманий на початку червня 2010-го.

Йому загрожує від восьми до дванадцяти років. На стільки тягне стаття, за якою йому було висунуто обвинувачення - «одержання хабара в особливо великому розмірі або службовою особою, яка займає особливо відповідальне становище» (частина 3 статті 368 Кримінального кодексу). За офіційним повідомленням прокуратури, чиновник хотів «одержати винагороду за сприяння в призначенні на посаду керівника обласного рівня».

Майже миттєво Кабмін звільнив Преснера, а прем'єр Азаров розповів про «серйозну кадрову помилку, за яку необхідно спитати з винних».

Декілька днів тому Печерський райсуд продовжив термін арешту екс-чиновнику ще на один місяць - в зв'язку з тим, що «строки утримання останнього під вартою закінчуються, але закінчити досудове слідство у визначений термін не виявляється можливим». У слідчому ізоляторі також перебуває водій колишнього урядовця, якому слідство закидає «пособництво в одержанні хабара», поєднане з одержанням хабара. «Українській правді» стали відомі подробиці подій, які встановило слідство у «справі Преснера».

Отже, Богдан Преснер був призначений на посаду заступника міністра у березні 2010 року за поданням міністра Віктора Бойка. До цього Преснер працював старшим держінспектором Держкомітету рибного господарства України.

Будучи заступником міністра, у травні цього року Преснер вимагав 200 тисяч доларів хабара за призначення на посаду начальника Державної екологічної інспекції в Одеській області, але встиг отримати лише 100 тисяч, після чого був арештований.

Події розгорталися так.

29 квітня 2010 року до Мінприроди надійшов лист-подання від Одеської обласної адміністрації. Від Мінприроди вимагалось надати згоду на призначення начальника Державної екологічної інспекції в Одеській області. Претендував на цю посаду заступник начальника цієї установи, прізвище якого тримається в секреті, а Преснер за розподілом обов'язків у міністерстві якраз вів екологічні інспекції.

20 травня урядовець викликав претендента на посаду до міністерства для співбесіди. Тоді, за даними слідства, він і почав вимагати хабар у 200 тисяч доларів. В іншому випадку він погрожував заблокувати призначення.

Слідство вважає, що претендент на крісло керівника Одеської обласної екологічної інспекції «був вимушений погодитися на вимоги Преснера». Хоча все одно цікаво, як він збирався «компенсувати» витрати за призначення на посаду. Отже, ранком 28 травня кандидат прибув до приміщення Мінприроди на вулиці Урицького в Києві. Під час їхньої зустрічі, яка відбулась на першому поверсі міністерства, Преснер уточнив свої вимоги: претендент має дати йому першу частину хабара - 100 тисяч доларів цього ж дня. Другу половину хабара він мав віддати вже після призначення на посаду.

Того ж дня близько 20 години – а це була п'ятниця, і робочий день закінчився – претендент повідомив Преснеру, що має при собі лише 10 тисяч доларів, з якими він готовий розстатися. Урядовець взяв портфель та запропонував йому вийти з кабінету та піти до ліфту. Вже у кабінеті Преснер наказав взяти портфель та жестами пояснив, що претендент має покласти до нього гроші, що той і зробив.

Минулі вихідні, і в понеділок 31 травня Преснер зателефонував претенденту з вимогою віддати цього ж дня другу частину хабара у сумі 90 тисяч доларів. Коли жертва шантажу принесла гроші, Преснер запропонував вийти разом з ним з приміщення та сісти до автомобіля «Ауді А6», яким керував водій чиновника. Ідучи до Будинку уряду на Грушевського, заступник міністра наказав претенденту передати гроші водію та вийшов з машини. Неподалік від вулиці Механізаторів кандидат на посаду віддав водію Преснера решту першого траншу – 90 тисяч доларів. Отже протягом 28-31 травня Преснер розбагатів на 100 тисяч доларів. За офіційним курсом на той момент це 792 тисячі гривень, що більш ніж у п'ятсот разів перевищує неоподатковуваний мінімум доходів громадян і за законодавством значиться «особливо великим розміром». Однак довести до кінця свої наміри урядовцю не судилося - правоохоронці його затримали разом з водієм.

Преснер свою вину не визнав та від дачі свідчень відмовився. Під час судового засідання, коли урядовцю визначали запобіжний захід, він просив не брати його під варту, посилаючись на свою пневмонію та серцевий напад. Але прокурор підтримав подання слідчого та пояснив, що Преснер може перешкоджати встановленню істини, а здоров'я не заважає йому сидіти в СІЗО. Зрештою суд таки відправив урядовця за ґрати. За прикладом начальника, водій також відмовився свідчити та попросив застосувати до нього підписку про невиїзд, адже він має постійне

місце проживання в Києві, має на утриманні мати похилого віку. Але й водія відправили за ґрати. У цій справі існує також постанова суду про проведення обшуку в житлі Преснера у місті Винники Личаківського району Львівщини. Зокрема, суддя дозволив слідчому Генпрокуратури провести обшук у житлі, у тому числі господарських будівлях, гаражах та сараях урядовця.

З документів справи випливає, що до правоохоронців із заявою про вчинення злочину урядовцем звернувся сам претендент на посаду - заступник начальника екологічної інспекції Одещини. «Українська правда» намагалася зв'язатися з одеською інспекцією, однак у приймальні керівника сказали, що наразі у відомстві з керівництва є лише в.о. начальника екологічної інспекції - заступник керівника Олег Вахрушев, якого не було на місці. Справа Преснера витягла на світло не лише схеми передачі брудних грошей чиновникам - у кабінах ліфтів та через вірних водіїв.

Ця історія окрім всього цікава і розміром корупційних розцінок. Навіть у такій непримітній організації, як обласна екологічна інспекція, можна «заробити» стільки, що призначення керівником оцінюють в дві сотні тисяч доларів.

Такі тарифи диктує сам «ринок» корупції. Тобто на своєму місці дрібний чиновник має «наколядувати» стільки, щоб і собі кишені наповнити, і компенсувати витрати, занесені на гору. Скільки тоді «заробляють» чиновники трохи вищого статусу, можна лише уявити.»²¹

Це тільки один, можна сказати, невеличкий епізод паразитизму владних людей. Стає зрозумілим, чому так палко бажують шахраї потрапити до чиновницьких посад від села до Києва. Дуже вже «ласі» шматки чиновницького трофею. Інтернет повідомляє «плач» іноземних інвесторів. Ось один з прикладів паразитизму.

«Посол Франції Жак Фор: у французьких бизнесменів в Україні уже нет сил терпеть коррупцию. Посол также отметил, французские бизнесмены сохраняют существенный интерес к Украине. Однако при этом «у них уже почти не осталось сил терпеть коррупцию». По словам господина Фора, у него было несколько поводов письменно обратиться к украинским властям для защиты интересов французских предпринимателей. В своих обращениях посол приводил «конкретные, недопустимые примеры действий представителей судебного аппарата, которые принимали решения, имевшие пагубный характер для бизнеса тех или иных французских компаний в Украине». В итоге, как рассказал дипло-

мат, «целый ряд судебных процессов, изначально инициированных вопреки закону и здравому смыслу, был аннулирован». По словам посла, французские предприниматели хотят видеть улучшение правовой среды и в целом бизнес-климата в Украине. «Речь идет, во-первых, о неукоснительном соблюдении права интеллектуальной собственности. Французские компании хотят иметь большую степень защищенности от попыток лишить их законных инвестиций, законных патентов на разработки, которые они применяют в Украине. Вторым конкретным пунктом их ожиданий является более скорое и полное возмещение задолженности по возврату НДС», – заявил Жак Фор²²

Корупція – це результат «діяльності» так званої «української» влади? Недарма це зло називають раковою пухлиною держави і суспільства. Навряд чи ще є десь у світі така потужна, організаційно сформована корупція, як в Україні. Це система, з якою нинішня модель державного ладу не може справитися, бо вона сама її породила. Породила такого монстра, якого вбити не може, як це зробив Тарас Бульба зі своїм сином Андрієм. Це не тільки економічне зло, а головним чином – моральне, духовне, розкладницьке. Держава, у якій панує це зло, немає права на існування. Потрібна нова державна система з чистими руками і сумлінням.

Гуманітарна сфера

Протягом 1992-2010 років найбільшого утиску зазнала гуманітарна сфера, у царині якої всі керівники вважають себе знавцями. Насправді руйнація, реформація гуманітарної сфери наносить великої шкоди всьому суспільству. Гуманітарна сфера – вирішальний сегмент формування ідеології державності: буде вона гуманною чи антигуманною.

Гуманізм – це свобода людської особистості водночас з наявністю сильної держави, яка б забезпечувала цю свободу; звільнення від нерівності соціальної, національної несправедливості, від експлуатації. Гуманізм – це освітянський, науковий прогрес, це розвиток національних культур; чистота поведінки влади і суспільства.

В сучасній українській державі гуманізм має подвійні стандарти, бо влада є дуалістичною: зовні вона українська, внутрішньо – російська. Цьому висновку існує багато підтверджень.

Держава протягом майже 20 років не спромоглася визначити свій символ—повний державний герб. Уже з одного цього факту можна зробити висновок, що в цій державі не все гаразд. Це вірна ознака, що державна влада в Україні не переймається українськими інтересами; вони для неї не існують. Для «нашої» влади існують її власні інтереси. Саме тому Україна не має повного державного герба.

Україна не має державних кордонів з Росією. І тут вина як Росії, та й наших керманівців.

Найбільших втрат зазнала освітянська сфера. За часів В.Ющенка впроваджена система зовнішнього тестування випускників середніх шкіл. Тут нанесено потужний удар по корупції не тільки в школах, а й у ВНЗ. Закладено фундамент інтелектуального та морального оздоровлення нації. Прийшла нова влада і корупція була відновлена. Табачник це зробив під «крилом» В.Януковича. Освіта як сфера середньої та вищої шкіл знову ввійшла в корупційну систему.

Демократія – це порядок – сказав В.Янукович. І він правий в абстрактному вимірі. Порядок – поняття широке і багатогранне. Під поняттям порядку можна розуміти будь-які моделі. Наприклад, за В.Януковичем, під порядком можна розуміти гвалтування Конституційного Суду України, який схвалив антиконституційний спосіб формування більшості у Верховній Раді... За цією ж схемою можна сказати, що вибори президента України у 2010 р. були чесними і демократичними без будь-яких порушень. Насправді ж, це далеко не так. Фальсифікація, підкуп виборців відбувався на далекій відстані від виборчих кабін та виборчих урн. Виборці розповідають, що «купленому» виборцю давали в руки фотоапарат, щоб він у виборчій кабіні сфотографував виборчий бюлетень з відміткою напроти відповідного прізвища. Вийшовши з кабінки, виборець передавав (десь у затишному місці) фотоапарат, підтверджуючи своє голосування за того, кого треба. І тільки тоді він отримував гроші.

Можна сказати, що такий порядок ніяк не узгоджується з поняттям про демократію. Такий прийом був застосований до «кращих геноцидів» (слова В.Януковича).

Депутати-регіонали майже весь 2009 рік блокували, саботували роботу Верховної Ради України, відкидали будь-які законодавчі ініціативи уряду Ю.Тимошенко, в тім числі і бюджет на 2010 рік. Це що: порядок з розбудови України чи її руйнації? Таку демократію треба було розпустити, позбавити депутатів недоторканості і віддати під суд голов-

них ініціаторів саботажу. Руйнуючи роботу ВРУ, регіонали й не думали допомогти Україні виборсатися з кризи, а думали, як швидше прийти до влади. Влада для них – не прагнення рятувати Україну від кризи, а прилучитися до масштабного грабунку.

Прийшла нова влада на чолі з В.Януковичем. І тут на поверхню виступили явища, які мають неоднозначний підтекст. Відомо, що «регіонали» усувають з роботи всіх, хто має хоч найменшу неспівставність ідеології та прикладній діяльності. На цьому фоні дуже дивними та неоднозначними виглядають виключення з загального правила. Богатирьова Р. як була за В.Ющенка секретарем РНБО, так ним і залишилася. В.Хорошковський був заступником голови СБУ, тепер очолив це відомство. Деякі нардепи з «Нашої України», БЮТ та вся литвинівська команда хутко «побігли» до Партії регіонів, ніби вони вперше почули про неї та її привабливості. Таких прикладів багато як в центрі, так і на периферіях. Постають питання: це були шпіони Партії регіонів у помаранчевій сфері чи це продавці власних душ, якими зацікавлені регіонали?

Не тільки президенти не розуміли ні українського народу, ні української нації, про що вже наголошувалося декілька разів, а й національно-патріотичний політикум, гуманітарна, національна наука не спромоглися осмислити морально-духовний стан української нації в умовах незалежної державності. Наука про націю не постала ні в державницькому, ні в громадянському форматах як потреба пізнання сутності постгеноцидної людності. Це й стало причиною (однією з основних) краху у січневих виборах 2010 року.

Українська нація перебувала (і, на жаль, перебуває до цього часу) в ущербному становищі. Попередні керманічі все зробили, щоб українців не допустити до влади, хоча українці становлять більшість населення країни. Це двічі нелогічно і двічі несправедливо. Президент В.Ющенко цієї ситуації не розумів, а радники йому не підказали. Тільки невідомо, чи внаслідок своєї обмеженості, чи навмисно це зробили.

За період президентства В.Ющенка влада неспромоглася поставити пам'ятники видатним українцям: Івану Виговському, Івану Мазепі, Симону Петлюрі, але натомість з'явилися пам'ятники Катерині II, Сталіну, Леніну... У таких умовах говорити про національну, гуманітарну політику немає підстав. Потрібна гуманітарна сфера на національній основі. Це саме те, що потрібно українському суспільству.

Військова неспроможність

Українське військо уже 19 років на 80-90 % говорить російською мовою. Мова, це перш за все – ідеологія. Чия мова, того й влада. І хоч яка б була досконала зброя в українського солдата, він не використовує її проти агресора, який говорить російською мовою. Якщо в цивільному середовищі наказним порядком ввести в обхід державну мову дуже складно, то у військових частинах наказ є невід’ємним атрибутом правопорядку. Але біда в тому, що цей наказ нікому видавати, бо в українській армії начальство – або проросійське, або російське, а українське мовчить. Руйнується український військовий патріотизм, падає довіра до самої армії. Технічна оснащеність збройних сил України перебуває на низькому рівні. Така вкрай ослаблена армія навряд чи здатна захистити Україну від агресора.

Влада і суспільство мають зміцнювати свої збройні сили усіма доступними заходами: матеріальними, технічними, духовними, моральними, ідейними, патріотичними і всенародною любов’ю. Усе це може забезпечити народна держава, а не олігархічна.

Сепаратизм

Питання про автономію південно-східного регіону поставило в період Помаранчевої революції на з’їзді депутатів усіх рівнів у Северодонецьку. Тоді цей спалах вдалося погасити, але ідея розриву України на шматки не зникла, її підтримують сепаратистські сили в Україні.

На перший погляд, дивиною є те, що влада незалежної української держави не забороняє, а навпаки, сприяє зародженню і розвитку сепаратистських ідеологій та абсолютно реальних збройних формувань, які вороже ставляться до української державності. Це так звані російські козацькі формування на території України, «Союз совєцьких офіцерів», політичних партій та громадських організацій українонезалежницької ідеології та поведінки- «Русский блок»....

Так званий Народний фронт «Севастополь-Крим-Росія» у Симферіполі продовжує боротися за скасування конституції АРК 1998 р. та відновлення конституції Криму зразка 1992 р., де передбачалися вимоги перепідпорядкування Криму Російській Федерації. Сепаратизм

не приборкано до цього часу. Тепер у нього нові можливості поставити питання категорично, і вони можуть сподіватися на успіх, бо при владі в Україні – «свої люди». Українська нація має зрозуміти загрозу сепаратизму, згуртуватися для самозахисту.

Зрада. Фальсифікації як система досягнення мети

Найяскравішою ілюстрацією зради, фальсифікацій є так звана «діяльність» Верховної Ради України. ВРУ як цілісний орган системно зраджував протягом 19 років державні і національні інтереси України.

Наведемо тезово лише показові факти зрадницько-фальсифікаційної діяльності законодавчого органу незалежної країни:

1. Категоричне ігнорування державної мови – української.
2. Відхилення законопроектів про надання пільг воякам ОУН-УПА.
3. Надання Криму практично російської автономії.
4. Надання Росії права безконтрольно і назавжди користуватися українською територією в Криму через базування ЧМФ. Захоплення територій, що не передбачені договором.
5. Масові куплі-продажі депутатів ВРУ протягом всього періоду.
6. Голосування чужими депутатськими картками.
7. Організація виборчих поїздів з фальшивими відкріпними талонами.
8. Масові підкуплення та маніпуляція свідомістю недозрілих виборців.
9. Формування радівської більшості неконституційними методами, Конституційний Суд долучився до цієї зради державних та національних інтересів.

Можна довго продовжувати перелік системних зрад, системних фальсифікацій. І всі вони спрямовані супроти державної та національної незалежності України. Не можна знайти жодного прикладу, що б творився на користь України. Державна влада, яка не дбає про розвиток України, а руйнує її державний механізм управління повинна бути замінена на дійову, конструктивну, патріотичну.

П'ята колона

В.Ющенко визнав присутність в Україні «п'ятої колони». Але на цьому все й закінчилося. «Лидер Демократического союза России Валерия Новодворская считает, что темой встречи в Крыму Президента

Украины Виктора Януковича и премьер-министра РФ Владимира Путина станет Крым. Новодворская отметила, что «это очередной ялтинский разговор, темой будет, как бы России снова отдать Крым». Между тем, она прокомментировала также недавнее заявление московского мэра Юрия Лужкова относительно Крыма. «Лужков снова сказал, что Крым будет российским, - отметила она. - К чему бы это? Наверное, не к дождю, а именно к этой встрече. Такая себе прелюдия. А он сказал, что и Севастополь должен быть российским, и Крым должен быть российским. Что у Путина на уме, то у Лужкова на языке. А Янукович за это что-то попросит».

Также Новодворская заявила, что свободная Украина перестала существовать. Именно этим, по ее мнению, объясняется то, что в Украину часто приезжают представители российской власти и религии, в частности патриарх Кирилл. «Вы лучше о последствиях подумайте, - отметила она. - Воронье не слетается на живое тело, оно слетается на труп. Так вот, они считают, что свободная Украина - покойник ... И остается только расклевать ее». По поводу же цели проходящего в эти дни визита в Украину Патриарха Кирилла, Новодворская сказала: «Позвольте, но какой же Кирилл пастор. Он к Христу не имеет никакого отношения».

По ее мнению, «это государственный чиновник, человек, который если во что-то и верует, то никак не в Бога». «У Кирилла своя задача, отобрать верующих у украинской церкви и приписать их Москве», - подчеркнула она. Напомним, что 20 июля в Украину прибыл Московский патриарх Кирилл. Визит патриарха продлится девять дней в трех городах: Одессе, Днепропетровске и Киеве. Кроме того, сегодня, 23 июля, патриарх в Крыму встретится с Президентом Виктором Януковичем. Завтра, 24 июля, глава российского правительства Владимир Путин посетит с кратким рабочим визитом Крым, где встретится с Януковичем. Во время предстоящей встречи планируется рассмотреть «актуальные вопросы российско-украинских отношений и другие темы, представляющие взаимный интерес.»²³ Тут представниками п'ятої колони виступають перша особа України та митрополит УПЦ МП Володимир (Сабодан). Солідна компанія, нічого не скажеш.

Народний депутат України, голова парламентського комітету з питань будівництва, міськбудівництва, житлово-комунального господарства та регіональної політики, перший заступник голови Партії регіонів Володимир Рибак заявив, що керівництво країни працює над федералізацією

бюджету країни. Пан Рыбак навмисне вводить поняття «федералізація» стосовно до бюджетної системи, щоб потім цей термін набув стосовно адміністративно-територіальної реформи по федералізації України та її поділу на користь Росії.

«Сегодня чуть более 30% этих средств находятся в распоряжении органов местного самоуправления, поэтому мы и говорим о децентрализации системы управления и финансовой системы. Это называется бюджетным федерализмом», - пояснил Рыбак. При этом он подчеркнул, что государство должно оставлять себе полномочия по финансированию государственных институтов, армии, административных органов, а также финансовому «выравниванию» регионов. «Все остальные средства должны быть на местах. Думаю, это может быть и 60% и 70% - все должно быть дифференцировано, в зависимости от масштаба проблем», - подчеркнул депутат. Напомнил, что регионы в Украине развиты неоднородно. «Есть регионы, являющиеся донорами бюджета, а есть дотационные», - уточнил он. Владимир Рыбак также сообщил, что государство берет на себя функции так называемого финансового выравнивания. «В недавно принятом Бюджетном кодексе уже закладываются именно эти элементы формирования бюджетов - деньги оставлять в регионах, не брать их в Киев, а потом опять направлять в регионы», - сказал он.»Чтобы не было так - кто-то водку привез, кто-то сало... Этому дам, этому не дам... Это порочная практика, ее нужно искоренять», - подытожил политик.²⁴

«Маленькими» кроками підбирається п'ята колона до великої проблеми федералізації України.

Верховна Рада вважає незаконними укази президента В.Ющенко про визнання вояків УПА борцями за незалежність України. До неї приєднуються політичні, громадські п'ятоколонни ки. «28 июля Окружной административный суд Киева начал рассмотрение дела по иску лидера Прогрессивной социалистической партии Наталии Витренко, в котором она просит признать незаконными положения указа экс-президента Виктора Ющенко, которым воинов ОУН-УПА признали участниками борьбы за независимость Украины. Об этом говорится в сообщении пресс-службы ПСПУ. «Виктору Януковичу придется показать свое истинное лицо: либо отменить указ, который позорит Украину, либо защищать зверства и предательства ОУНовцев», - сказано в сообщении. На предварительное заседание суда представители Януковича не появились.

При этом сын главнокомандующего УПА Романа Шухевича Юрий Шухевич и внук лидера ОУН в 50-х годах XX века Степана Бандеры Степан Бандера-младший обратились в указанный суд с ходатайством быть третьими лицами на стороне ответчика по иску.

Витренко выступает против их участия в процессе как третьих лиц. Иск в суд был подан 29 апреля 2010 г. Виктор Ющенко издал указ о чествовании борцов за независимость Украины 28 января 2010 г., незадолго до окончания своего президентского срока.»²⁴

Сила п'ятої колони в Україні – явище потужне і вкрай небезпечно для незалежності України. Українство має зібрати в один кулак усі свої можливості, щоб призупинити цю окупаційну силу. Могили Україні творять відкриті вороги, що ненавидять її самостійність та незалежність.

Вони перебувають як за межами нашої держави, так і при українській владі та тягнуть її у колоніальне болото. Окрім відкритих ворогів є ще приховані, латентні.

Ще задовго до січня 2010 р., в часи президентства В.Ющенка, зусиллями української нації створилася надзвичайно сприятлива ситуація для побудови української України. Ті, хто мав великі гріхи перед Україною, хутко зникли з України. Це була опора антиукраїнських сил.

На них трималася економічна та ідеологічна платформи підривної діяльності. Своєю втечею вони підтвердили свою провину перед Україною. Їх треба було не допускати в Україну і в такий спосіб отримати необмежені можливості будувати українську Україну. Не подумалися патріотичні керманічі держави, і позбавили українську націю стати на чолі суспільства і держави. Тобто тоді, коли вороги, визнавши свою провину перед Україною, дали можливість українству безперешкодно творити державну систему за своїм світобаченням, державна влада виявилася неспроможною скористатися цією рідкісною ситуацією. Повернули «бігунців» до української влади, дали їм можливість далі руйнувати Україну зсередини. Маємо, провал.

Одним з головних руйнівників була і є Верховна Рада України. Про шкідливу роботу ВРУ нами наведено чимало фактів у попередніх текстах. Демократично-ліберальна ідеологія призвела до того, що політичні лідери, народні депутати відчули себе «вільними» не тільки від законів, але й від Бога та моралі. Посіяний нігілізм до України як Батьківщини, до України як святої землі, яку треба захищати, до українського народу, української нації... «проріс» великою любов'ю до грошей, маєтностей,

безмежних розкошів, до втрати моралі, честі, гідності, патріотизму. Це стало основою масового зрадництва, це шлях до духовної смерті.

Окрім легітимних ворогів, маємо ще ворогів під маскою «ширих патріотів». Це ті, що покинули Президента України В.Ющенка і побігли до Ю.Т, до В.Я. в надії отримати персональні «подяки», які значно перевищували блага парламентського «корита». Хоча й воно не таке вже й бідне. Чого тільки там немає. Є все, як у Греції. Тільки там немає совісті, честі, національної гідності. А як же Україна, якій ви присягали вірно служити? Хай почекає! Нам ніколи займатися такими дрібницями. До цієї групи належать і литвинівці, які створюють критичні ситуації і кидають Україну у прірву, лише б бути при тому ж злочасному «кориті».

Це ті, що «з матері полатану сорочку знімають».

*«І, роде лютий і жорстокий!
Вомісто кроткого пророка...
Царя вам повелів подать»
Т.Шевченко, «Пророк»*

*«А ми дивились та мовчали,
Та мовчки чухали чуби.
Німії, подлії раби!
Підніжки царській, лакеї
Капрала п'яного! Не вам,
Не вам, в мережаній лівреї,
Донощики і фарисеї,
За правду пресвятую статъ
І за свободу! Розпинать,
А не любить ви вчились брата!
О роде суетний, проклятий,
Коли ти видохнеш? Коли
Ми діждемося Вашингтона
З новим і праведним законом?
А діждемось-таки колись»
Т.Шевченко. «Юродивий»*

Під час виборів президента України 2010 року українство було згвалтоване «регіональними» хитрощами, сутність яких не зуміли (чи не захотіли) викрити державні органи (СБУ, міліція, прокуратура...), громадсько-політичні учасники виборів (патріотичні політичні партії, організації, комітет виборців...) та покарати порушників. І в такий «лагідний» спосіб Україну було передано в чужі руки. Чи діждемося свого «Вашінгтона» - питання, яке вимагає твердої, упевненої відповіді: «Діждемося, і дуже скоро, якщо докладемо до цього свої зусилля!»

Безперспективність існуючої державної моделі

Побудова української державності від 1991 року засадничо була невідповідною до самого суспільства. І не тільки тому, що не врахована етнічна структура населення, а ще й тому, що все суспільство багато століть перебувало під державною диктатурою, коли населення не мало будь-яких прав не тільки у політичному житті, а й у елементарному самоврядуванні. І ось тут раптом, як сніг на голову, падає на суспільство нова модель державного буття, так звана „демократична” свобода. Суспільство, як відомо, очолюється владними структурами, а тому ця безмежна свобода потрапила до рук нашого начальства.

Оскільки президенти не мали національного світогляду, а у Верховній Раді завжди переважали депутати неукраїнського походження, то будівництво держави відбувалося у несприятливій, космополітичній атмосфері. Українська незалежна держава усі роки свого буття крокує не до своєї природно-національної сутності, а все далі і далі віддаляється від неї. Це стає зрозумілим, коли осмислювати нашу сучасну владу як цілісне явище.

Не можна сказати, що все суціль було негативним і злочинним. Були й позитиви, але настільки незначні, що вони майже непомічені народом. До успіхів української справи можна віднести такі звершення. Найвидатнішою історичною подією стало набуття Україною своєї державної незалежності. Маємо державний прапор, основний елемент Великого Герба – Тризуб. Ухвалено Конституцію, хоча й недосконалу, але все ж таки – Основний Закон держави. Українська мова формально визнана державною мовою, але де-факто на цьому шляху постало стільки перепон, що вона знаходиться в тяжкому становищі, потребує докорінного відродження. На цьому наші успіхи вичерпані.

Більш вагомий перелік належить недолікам. Коротко скажемо про українські втрати, спричинені вищими органами державної влади та управління.

Чорноморський флот, який мав залишитися у власності України, передано безоплатно Росії, а Україні залишено купу металобрухту у вигляді непридатних до використання морських суден. Всю атомну військову техніку безоплатно передано Росії, а реальна її вартість – понад 100 млрд. дол. США. Значну територію Південного берега Криму за ганебно мізерну суму передано в так звану довгострокову оренду, а значні території побережжя Росія захопила силоміць, взагалі не платячи зовсім нічого. Крим таким способом перетворено у російський плацдарм ідеологічної та майбутньої фізичної агресії проти України. Нині Росія загрожує здійснити військовий напад на Україну, якщо вона вступить до НАТО. Оце реальне обличчя „демократичної” Росії і нашої безпорадності. Російська комуністична система залишила Україні у спадок свою ідеологію (для частини населення), свої керівні кадри, російську православну церкву (чомусь названою „українською”). Ця церква є нібито канонічною на терені України, а реальна українська церква оголошена Росією – неканонічною. Абсурд! Залишено військові частини, козацькі формування, масу резидентів російських спецслужб. І наша (так звана) влада мовчки все це споостерігає, не протестує, навпаки, сприяє їх зміцненню, хоча чітко розуміє, що всі ці структури являють собою „п’яту колону” імперської агресії.

Українська влада 1992 року підкорилася вимозі Москви і перерахувала до Ощадбанку Росії усі заощадження українського населення, які дорівнювали у той час близько 150 млрд. доларів США. Росія не визнає цього грабунку своїм злочином проти України.

Антиукраїнські сили у Верховній Раді не голосували за визнання голодомору 1932–1933 р.р. геноцидом української нації. Вони не визнають національно-визвольної війни українства в 1940-х -1950-х роках. Учасників цієї війни, вояків УПА, називають фашистами. Як же цю владу можна назвати українською? А ці сили становили парламентську більшість, репрезентуючи себе як українську владу.

Державні кадри, незважаючи на зусилля В.Ющенко, залишаються в основному проросійськи ідеологізовані, всіляко шкодять процесу здобуття Україною реальної незалежності. Зрада стала інфекційною „хворобою” політикуму. Форсованими темпами відбувалися торжества

з купівлі-продажу депутатів у нашому парламенті, демонструючи наш варіант парламентсько-президентської моделі держави. Де бачено у світі такий бандитизм у вищому законодавчому органі? Таких прецедентів у світі не існує. Є тільки в „демократичній „ Україні. Світ і Європа все це бачать, але мовчать. Виходить, що і всесвітня демократія не може претендувати на безсумнівну чистоту і принциповість. Тим гірше для демократії.

Верховна Рада V скликання під головуванням О.Мороза з парламентською більшістю у складі Партії регіонів, КПУ та СПУ – це була особливо ворожа сила супроти України. Хто ці люди, які з дозволу Президента В.Ющенка очолили законодавчий орган та уряд України? Це представники національних меншин в Україні, які негативно або відверто вороже ставляться до існування незалежної України. Частина українського народу до цього часу залишається відданою совдепівським „духовним цінностям“. Злочинна російська комуністична ідеологія зробила з цих людей таких істот, які самостійно не можуть мислити, оцінювати ситуацію і робити висновки. Комуно-росам була потрібна слухняна людська маса, яка б фанатично вірила цій злодійській системі та руйнувала національно-визвольні рухи.

Комуністична ідеологія ще не отримала в нашому суспільстві оцінку злочинної. І це ще раз доводить, що верхівка державної влади в Україні не має національної орієнтації у державотворенні. Українська нація найбільше постраждала від російського комуністично-фашистської тиранії, а тепер у власній державі змушена терпіти комуністів, які керують українською незалежною державою. Більш знущальної ситуації придумати неможливо. Це свідчить не стільки про слабкість титульної нації, як про те, що ця нація практично недопущена до влади у формально своїй, а фактично неукраїнській державності. Україна живе не в своїй державі! У неї немає повного суверенітету і повноцінного національного життя. Це добре розуміють наші вороги, і зовсім безтурботно поводять себе так звані „патріоти“, які перебувають при владі. Там, при владі, все менше залишається великих патріотів України, які прагнуть побудувати національно-патріотичну державу.

Більшість депутатів Верховної Ради, не будучи національно свідомими громадянами України, творили закони „під себе“. Особливо негативну роль у будівництві псевдоукраїнської держави зіграли закони про вибори народних депутатів усіх рівнів. Усі вони надали широкі можливості людям, у яких „нелади з законами“ і мораллю, бути обра-

ними до Рад від села до Верховної Ради. Утворилася кланова система державно-економічної влади. Країну поділяють і перерозподіляють потужні олігархічні клани. Це явище неприродне, нелогічне і несправедливе. І все це тому, що модель держави сформована за антинародною схемою. Народ і його етнічна структура проігноровані як суб'єкт суверенітету, як носій влади, як господар країни та її багатства.

Демократична модель суспільного устрою на перший погляд подана як прогресивна система, але ця модель виявилася стихійно діючою, що в реальному вимірі означає найгірший варіант всездозволеності для тих, хто перебуває при владі. Відбулася узурпація влади малою чисельністю скоробогатків, які стали господарями країни і постійно зміцнюють своє соціально-політичне і державне становище в суспільстві. Можна нагадати, як приклади, події, що здійснювалися на очах всього українського народу. Приватизація, як розпочалась на користь владоможців, так продовжується і нині, 2010 року. До влади як приходили люди з антинаціональною свідомістю, так приходять і тепер. Якщо не змінити „правила гри”, то це буде продовжуватися постійно, до того моменту, коли Україна буде остаточно зруйнована як держава. І ця руйнація постає як воля народу, бо владу формально обирає народ. Фальсифікація виборів подається як чесне волевиявлення народу. Правда називається брехнею, а брехня – правдою. Так і живемо у рожевих окулярах псевдомократії. Не важко зрозуміти, кому це вигідно.

Будучи найбільшою частиною українського суспільства, українство не має статусу титульної нації, бо не отримала відповідного представництва у владних структурах усіх рівнів. Українство має найменшу питому вагу в органах місцевого самоврядування та в структурах державної влади. Таке становище корінної нації у власній державі є принизливим і свідчить про те, що в Україні з 1991 року й донині домінують представники антиукраїнських сил і національних меншин.

Українська нація, перебуваючи багато віків під чужинським володарюванням, піддавалася жорстокому гніту, визиску, асиміляції, різним формам геноциду та несправедливості. Вона була поставлена в умови крайньої національної несправедливості, відтіснена на задвірки внутрішнього політичного життя, повністю усунена з міжнародної політики. В умовах сучасної державної незалежності мало що змінилося в становищі української нації.

Усі ці негаразди стали можливими тому, що держава Україна сформована не за своєю природною сутністю, тобто не національно-демократичною. Скільки б ми проводили вибори, якщо не зміниться державна модель і виборча система, справи будуть гіршати, народ убожитиме, буде наростати соціальна напруга, яка може зруйнувати все, що є позитивного і негативного в країні. Серед українського народу використовується багато ідеологій різновекторного спрямування. Така ідейно неоднорідна народна маса здатна тільки руйнувати. Ситуація неприйнятна для всього суспільства. Потрібно здійснити еластичний перехід до нової, більш справедливої моделі держави, а вже після цього змінювати законодавство для утвердження нормативів національно-демократичного змісту. Існуюча виборна система потребує суттєвого, можна сказати, докорінного поліпшення.

Так виглядає Україна, у якої всіма засобами відбирають її українську сутність. Картина, прямо скажемо, дуже і дуже сумна. Українська незалежна держава ще не сформована як держава українська, держава з національним обличчям. Моноетнічна країна, а держава – космополітична, точніше – ворожа до української нації. Вона не сформувала ідеологічну конструкцію державно-суспільного устрою. У неї відсутня державна (тобто всенародна) ідеологія. Вона практично не має чесної, порядної системи судочинства. Структури державного управління насичені кадрами кримінального спрямування. В цій державі не створено системи чіткої відповідальності (моральної, кримінальної, громадянської, адміністративної...), яка б унеможливила злочини.

Чимало злочинців перебувало у Верховній Раді, в середовищі народних депутатів, як недоторканих осіб. Сучасна державна влада не виконує волю народу. Більше того, вона, без тіні сумніву, йде на відверте ігнорування волі виборців.

Українська держава має бути, як мінімум, національно-демократичною, оскільки демократія проголошена з самого початку, 1991 року. Україна є країною мононаціональною. Без врахування цього фактора не можна побудувати ефективну і справедливу державну владу.

Державний колабораціонізм – логічне явище злочинної державної моделі, «сколоченої» з несумісних елементів: русофільства, малоросійства та «краплини» ліричного національного патріотизму. Як наслідок, суспільство отримало державу-колаборанта на користь Росії, на смерть України. Україні потрібна держава з національним обличчям.

Українська влада не бореться з російською таємною та легітимною агентурою в Україні, яка діє дерзновенно, нікого не боючись. Мовчазна бездіяльність влади – це її сприяння російським підривним силам. Така державна влада українській Україні не потрібна.

Основний аргумент безперспективності існуючої моделі держави є безвідповідальність влади перед народом. В Україні по законах топчуться всі і ніхто не несе кари. А про відповідальність говорять великі і малі діячі дуже багато і постійно, водночас не дотримуючись своїх обіцянок. У законах, на жаль, не передбачена відповідальність за скоєний злочин президентом. Про відповідальність пастухів, тобто пересічних громадян закони детально виписали усі можливі і неможливі варіації. І діють вони справно, кара наступає негайно. Великих вона минає. Слабенька каральна система супроти можновладців.

Яскраво-образно словився з цього приводу Ігор Ковальський з Кіровоградської області:

«Багато доводиться чути від високопосадовців про їх відповідальність перед народом, але це скидається на абсурд, схожий на мої запевнення про відповідальність перед двома десятками курей і двома поросятами.»²⁵ Мені здається, що пан Ігор Ковальський має більше відповідальності перед своєю живністю, ніж можновладці перед своїм народом. Нова влада особливо дерзновенно порушила все законодавство. Така державність не має перспективи. Вона приречена.

Однією з показових ознак безперспективності існуючої моделі влади в Україні є той факт, що до цього часу не узаконені кордони між РФ та Україною. Те, що Росія не хоче визначитися з кордонами, нікого не дивує, бо така вже вона є – агресивна, злісна, загарбницька з великими сподіваннями про приєднання України до своєї території. Але ж існує українська держава, українська влада, яка зобов'язана примусити РФ оформити документи про кордони.

Той стан, у якому опинилася Україна від січня 2010 р., ніяк не можна назвати позитивним. Ситуація настільки трагічна, що виникають сумніви – чи здатні ми, громадяни України, змінити, повернути розвиток подій у потрібному напрямку. Адже відбулося падіння незалежної України. Те що маємо, інакше не можна й назвати, як падінням незалежності. Повноваження президента України на момент виборів 2010 р. були суттєво обрізані зусиллями В.Януковича та Ю.Тимошенко. Однак В.Янукович у передвиборній кампанії поводить себе так, ніби мова йшла про посаду

диктатора з необмеженими повноваженнями. Так воно й сталося. ЦВК була підкорена ще до виборів. Обійнявши посаду президента України, В.Янукович робить те, чого не було у його виборчій програмі: потоптав Конституцію України, зламав Конституційний Суд, ЧМФ буде в Криму ще 25 років; оголосив намір віддати Росії авіабудівельну галузь та атомну енергетику. З нагоди 65 річниці перемоги у Другій світовій війні в містах Київ, Севастополь, Одеса і Керч, разом з українськими вояками, марширували російські та білоруські солдати. Так, без бою російське військо ввійде в Україну назавжди. І все це робить одна людина, без участі та згоди народу. Дії президентів України і Росії утаємничені—ознака нечистості. Вони ставлять нас перед фактом.

Під гаслами об'єднання, нова влада, навпаки, роз'єднує Україну. Московська преса вже обговорює конкретику приєднання Східної України до Росії. Ми опинилися в державі, яка возвеличує поневолювачів України і зневажає її захисників, трактуючи їх як бандитів, головорізів, зрадників, ворогів народу. Владу в Україні перебрала група людей з ідеологією проти української нації та держави. Це спадкоємці російських окупантів, які нагарбали величезні багатства, але у спадок від комуністів та російських великодержавних шовіністів озброєні ненавистю до українства.

Негайно розпочалося «полювання на відьом». Скасовано звання Героя України Степану Бандері, Роману Шухевичу, обіцяють скасувати ще 16 особам. Президент В.Янукович ліквідував комісію з питань вступу України до НАТО; поїхав до Москви хрестити внука у патріарха Кирила. Це не просто забаганка приватної особи, це символ поведінки керівника держави.

Виступаючи в Парламентській асамблеї Ради Європи (ПАРЄ) в Страсбурзі в квітні 2010 р., Президент України В.Янукович заявив, що Голодомор 1932-1933 рр. був загальною трагедією народів СРСР, а не лише українців. «Визнавати Голодомор як факт геноциду якогось народу неправильно й несправедливо. Це була загальна трагедія народів, держав, що входять у СРСР» — слова В.Януковича.²⁶ Все це свідчить, що на посаді президента України перебуває чужак, ніяк не українець. Йому не болять багатомільйонні жертви, для нього чужі вожді та вояки визволних змагань, для нього не існує ні Конституції України, ні законів нашої держави. Він служить Росії, попираючи національні інтереси України. Його дії подібні до поведінки представника окупаційної адміністрації, а не до Голови незалежної держави, яку він присягав захищати.

Віце-прем'єр-міністр Семиноженко запропонував розпочати переговори про створення союзної держави у складі Росії, України, Білорусі, де Україна як держава зникне назавжди; вітав будівництво пам'ятників Сталіну в Україні за те, що той знищив декілька десятків мільйонів українців та 99 % української еліти. І хоч Семиноженка швидко усунули з посади віце-прем'єра, його поведінка віддзеркалювала ідеологію (приховану) партії регіонів. У Запоріжжі пам'ятник таки поставили. За період ющенківського президентства не було знесено в Україні жодного пам'ятника Леніну чи іншим російським супостатам. А за 50 днів януковичського президентства поставлено пам'ятник найбільшому кату українського народу – Сталіну.

Українофоб Табачник призначений, всупереч українським інтересам, міністром ідеології – так можна назвати МОН. Він вважає міфом те, що ОУН-УПА боролися за Україну.

І це називається українською державою? Дивіться, пане Ющенку, кому ви віддали державу. Багато разів ви повторювали, що в попередні часи українство втрачало державну незалежність, вселяючи тим самим надію, що цього разу так не станеться. Виявилось, що на цей раз ми втрачаємо незалежність саме з ваших рук. Українська нація втратила можливість створити справедливу державність, яка опирається на широке народовладдя. Хто винний і хто має відповідати за зруйновану Україну? Чи є в сучасній Україні хоч один чесний політик, щоб визнав свою провину у падінні незалежної України? Та й чи треба тепер шукати винних, коли ми всі винні? Треба, бо без цього не можна очиститися від скверни, яка не дає нормально жити і розвиватися 47-мільйонному народові.

Жодного визнання провини не чути. І ніколи не буде, бо головні винуватці не чують себе такими. Вони на кого завгодно покладуть провину, тільки не на себе. Більше того, вони свої злочини вважають не гріхами, а героїчними вчинками. Винні все ж таки є: диму без вогню не буває. Така відповідь існує. Конкретними винуватцями у руйнації країни є два інститути: президента і вищого законодавчого органу як рівноправних суб'єкти управлінської влади. А повинен бути один відповідальний орган у державі. Таким органом має бути інститут президентства.

Падіння сучасної незалежної України – це уроки: великим і маленьким отаманам, які бачать себе над Україною; президентам, які не хотіли вчитися мистецтву державного управління; патріотичному плем-

су, який тільки вміє говорити і не вміє діяти на користь України; всім нам, в душах яких ще жевріє любов до свободи, до рідного краю, до справедливості.

Як громадянин України, я персонально також маю провину за біду, яка накрила всіх нас. Був недостатньо активним і наполегливим у державотворчих процесах. А того, що зроблено, виявилось дуже мало для загального успіху. За роки сучасної незалежності українська нація пригнічується, зневажається, обкрадається з новою агресивною активністю, ніби настав новий етап окупації. Це незаперечна істина, підкріплена об'єктивними та неспростовними фактами. Незважаючи на проголошення української мови – мовою державною, русифікація набуває все більших масштабів та злочинної нахабності. Незважаючи на декларацію про демократичний державний устрій, українська нація практично в українських державних та самоврядних органах влади не представлена за принципом пропорційності суспільної структури населення. Звідси випливають усі її втрати матеріального, духовного, політичного, державотворчого характеру.

Україна, у якій більше 37 млн. українців (не два, не десять мільйонів, хоч і ці цифри дуже вагомі, коли мова йде про людей, а тут 37 млн.) легить у небуття. Страшно навіть подумати. Ми не можемо спокійно ставитися до таких потрясінь. До влади в Україні прийшла сила, яка намагається знищити українську націю. Відбувається «парад мародерів» – як влучно висловилися Валерія Новодворська.²⁷ Епігони, адепти, апологети відмиряючих ідеологій намагаються «подати» себе прогресивною течією. Біда вселилася в нашу хату. Її треба видалити за будь-яку ціну. Іншого варіанту не існує. Не торкаючись святих почуттів національного патріотизму, скажемо, що було б достатньо аналітичного розуму осмислити трагічність так званої незалежної української державності.

У чому вона полягає, ця трагічність? У тому, що українські національні багатства розграбовані малою купкою людей непатріотичного світогляду, а народна маса, яка багатьма десятиліттями-століттями творила ці багатства, залишилася біля «розбитого корита». Хіба такою мала бути українська демократична, тобто народна влада? Створили державу пана і холопа. Узаконили безідейну державу. Це щось подібне до нехлюйського принципу: не боротися з бур'янами на національному полі, мовляв, вони самі зникнуть.

Саме тому й вирости потужні чортополохи, а культурна, життєдайна рослина була заглушена, не отримала умов розвитку. Супроти українства століттями ведеться одна з найжорстокіших і варварських воєн — етнічна війна. У даний історичний момент вона продовжується з особливою активністю і ненавистю, залучаючи до цього українців, у яких відібрали національну свідомість. Усім нам потрібно дуже чітко зрозуміти, усвідомити, нарешті «проснутися» та визначитися: хто є наші вороги, а хто брати-сестри. І рішуче діяти проти ворогів.

Тим, хто творив цю потвору під вівіскою «незалежна Україна», аналітичний розум був зовсім ні до чого. Вороги дуже добре розуміли, а наші патріоти — ні: якщо незалежна Україна забезпечить вищий добробут порівняно з СРСР, то таку Україну приєднати до Росії буде неможливо. Вони усе робили, щоб підірвати економічний потенціал України і цим викликати незадоволення українського суспільства. Це їм вдалося. Їм достатньо було того, щоб українці при владі не сперечалися, не протестували, не висували альтернативних проєктів. Претензії можна висунути до тих українських можновладців, які разом з неукраїнцями при владі творили таку модель «демократії», за якої можна було красти все, і безкарно. Економічних реформ не було, настала епоха грабунку власної країни, рідної Батьківщини, Неньки-України. Думали не про святе почуття до свого Краю, а спалахнули полум'ям наживи. Аналітичний розум був просто зайвим, як докір сумління. Він заважав солодко і безкарно жити.

Масовий грабунок відбувався під «парасолькою» Л.Кравчука та Л.Кучми, а за роки В. Ющенка процес завершувався вибіркоким способом. Це був етап морального падіння тих українців, яких довірлива і чесна, неспокушена політичними маніпуляціями українська нація послала у вищий законодавчий орган будувати справедливий державно-суспільний лад.

Нищилися не тільки матеріальні цінності. Під цю «державницьку» стихію потрапили українська територія (зокрема, Крим) та національні святині. І найбільшою з них — українська православна церква. Росія ні 1991р., ні 2010 р. не пішла з України, а залишається у ній в образі Російської церкви, знищуючи нашу віру, оголошуючи її неканонічною.

Чому жоден з українських державців, якби він вважав себе жертовним патріотом, не здійснив самопожертву (як, наприклад, Олекса Гірник) на знак протесту проти нищення народного багатства? Та тому, що ні в кого не боліла душа за національні скарби.

Так ми поволеньки падали від 1992 року до січня 2010 року, коли й потрапили у прірву. Найяскравішим фактом початку нашого сучасного падіння треба вважати той момент, коли 2007 р. В.Ющенко простягнув «руку дружби» В.Януковичу. Подаючи руку В.Януковичу, В.Ющенко символічно передавав йому кермо державного управління. А В.Янукович, замість подяки, став на другий день закликати скинути В.Ющенка з посади Президента України. Отака вдячність, така шляхетність тих, кого рятують від політичної смерті.

2008 року, у 75-ту річницю голодомору 1932-1933 рр., коли у всьому світові стали відомими найжахливіші факти злочину російського комунізму в Україні, наш Президент мав усі юридичні підстави заборонити КПУ та її ідеологію. Нагадаємо, що у багатьох колишніх союзних республіках СРСР комуністичні партії заборонені 1992 та наступних роках. В Україні цього не зроблено. І тепер КПУ «дякує» тим, що встановлює пам'ятники Сталіну, обіцяє відновити культ особи Сталіна. Відсутність аналітичного розуму і твердої волі служити Україні призводить до трагедій. І це було у нашій історії не одного разу.

Хоч як наші «розумаки» у свій час критикували президента Білорусі О.Лукашенка, він виявився напрочуд патріотичним стосовно державної незалежності своєї країни. Ось його недавня заява на цю тему: «Все, що ми сьогодні робимо, спрямоване на забезпечення нашої держави та збереження її незалежності, це є найважливішою проблемою, яка сьогодні вирішується. ... ми повинні ...зберегти свою державу. Народ заслужив, щоб мати на цій планеті свій шматок землі... Необхідно, щоб наші діти й онуки потім не дорікали нам, що ми не зберегли і не передали їм у спадок цю землю.»²⁸

Аналогічна схема мислення була у нашого президента В.Ющенка. Але цього мало. Український президент має своїм обов'язком творити державний устрій, в якому б українська нація як титульна нація була правлячою нацією. Така державна модель існує де-факто у всьому світі. Тільки в Україні така постановка питання є забороненою. Бо при українській владі прижилися не українські лідери, а люди з антиукраїнським світоглядом. А тим нечисленним представникам української нації, яким вдалося пробитися у верхні ешелони влади та претендувати на посаду президента чи інші впливові посади, не мають достатнього політичного, державотворчого досвіду та відповідних знань, щоб ставити вимоги по забезпеченню провідного становища української нації в управлінні державою.

Українська влада (1992-2010) «не бачила» загрози для України з боку Росії. Таке вже було 1918 р. – Центральна Рада (наївні соціалісти) щиро вірила, що «братня» Росія не буде воювати з Україною. Чим це все скінчилося – всі ми добре знаємо. Нинішні загрози бачить навіть дитина, але тільки не українська влада.

Якщо глянути неупередженим оком, то Україну покладали на дно з 8 грудня 1991 р., коли Л.Кравчук поїхав у Беловезьку Пущу, коли Л.Кравчук безоплатно передав Росії усі ядерні арсенали, коли пізніше ухвалили Конституцію України, заборонивши державну ідеологію, потім залишили Російський Чорноморський флот в Криму, коли значну частину української економіки передали в руки російського бізнесу за пільговими цінами, коли допустили до політичної діяльності партії з антиукраїнською, антидержавною ідеологією. Кульмінація падіння настала у січні 2010 року. Обрання на посаду Президента України В.Януковича завершило цей процес. Партія регіонів посіла всі великі і малі посади в Україні. До цієї партії належать і всі її сателіти. Для усієї цієї команди характерна та особливість, що в ній немає жодного українського патріота. Ось де наша «слава, слава України!»

Призначення україноненависника Д.Табачника на посаду міністра освіти і науки викликало хвилю протестів. Президент цих протестів не почув, хоча у передвиборній агітації обіцяв «почути кожного». Він ніколи не почує того, що йде на користь України. Хіба ж така держава і такий її президент потрібні Україні?

В.Янукович відверто «веде» Україну під Росію. Для об'єктивності наведемо деякі цифрові характеристики сучасної Росії, що опубліковані в ЗМІ.

«Деградація Росії за часів Путіна відображається цифрами, перед якими тьмяніють всі казки про наступаюче благоденство, які тиражують повністю контрольовані владою засоби масової інформації. У Російській Федерації 4 млн. бомжів, 3 млн. жебраків, 3 млн. вуличних і привокзальних повій, приблизно 1,5 млн. російських жінок «працюють» на панелі в країнах Європи і Азії, 6 млн. російських громадян страждають на душевній розладі, 5 млн. –наркомани, більше 6 млн. хворіють на СНІД. Щодня в Російській Федерації робиться 10 тисяч абортів, 7 млн. шлюбів в РФ бездітні. У Росії скоюється більше 80 тисяч вбивств на рік. У дорожньо-транспортних пригодах гине близько 30 тисяч чол. Близько 100 тисяч росіян гине щорічно від наркотичного передозування.

Щорічно в Росії скоюють злочини близько 3 млн. осіб. Ув'язнених в країні понад 1 млн. – більше, ніж в СРСР під час сталінських репресій. РФ, за показником репресивності правоохоронної системи, впевнено посідає перше місце у світі – 800-810 ув'язнених на 100 тисяч населення. Споживання спиртного в РФ – 14 літрів умовного спирту на людину на рік (за іншими даними – 18 літрів). Загальновідомо, що з рівня 8 літрів на душу населення починається фізична деградація нації. У Росії проживає 31 млн. дітей до 18 років. З них, здорові не більше 30 %, 3,5 млн. – інваліди, 1 млн. – наркомани. Дітей-сиріт 750 тисяч (більше, ніж після закінчення Великої Вітчизняної війни, коли дітей-сиріт було 678 тис.).

Два млн. дітей неписьменні. Близько п'яти мільйонів безпритульних. У Росії півтора мільйони чиновників – втричі більше, ніж в СРСР. На хабарі і підкуп посадових осіб щорічно витрачається близько 33,5 мільярди доларів. По видобутку вугілля Росія «досягла» рівня 1957 року, по виробництву вантажних автомобілів – 1937-го, комбайнів – 1933-го, тракторів – 1931-го, вагонів і тканин – 1910-го, взуття – 1900-го. Практично повністю зруйнована авіаційна, радіоелектронна, автомобільна промисловість. Зарубіжні експерти відзначили, що в 11 з 15 колишніх республіках Радянського Союзу зростання було більшим, ніж у Росії. Гірше за Росію опинилася тільки Киргизія.»²⁹

Більше не будемо наводити сумні російські цифри. Ясно одне: методи російського «господарювання» вражають не своєю прогресивністю, а взірцем того, від чого треба тікати. В Росії відсутні такі поняття як шляхетність, порядність, чесність, справедливість. Ні правителі, ні пересічні громадяни не знають, що таке державний чи приватний формат наведених категорій. Там діють закони зла, ненависті, провокацій, обману. Це велика біда. Саме з цих позицій бачимо, що В.Янукович взяв невірний орієнтир у державній стратегії. Це означає, що Україні потрібна інша державна модель.

Сучасна Україна (1991-2010) має два соціальних класи в суспільстві: а) клас недоторканих; б) решта суспільства. Відповідно до цього існує дві системи життя: а) злочинський капіталістичний комунізм – для касты недоторканих; виживай як зможеш – для решти суспільства.

Цими реаліями українство, яке становить перекосливу більшість населення, категорично не задоволене, але не знає, як змінити ситуацію на краще. В той же час національні меншини надзвичайно задоволені таким становищем. Збулися гасла Л.Кравчука про те, що в Україні будуть жити

росіяни краще, ніж в Росії, євреї краще, ніж в Ізраїлі... Так воно й сталося. Вони живуть краще за рахунок українців. І нічого не сказав тодішній президент про українців.

Українське суспільство не знає, яку ідеологію повинна сповідувати наша незалежницька державна влада. Влада без державної ідеології. Знайдіть у світі ще одну країну, де б не було державної ідеології. Такою є тільки одна у світі країна, ім'я якої Україна. Хто ж ті „мудреці-патріоти”, які позбавили Україну права мати державну ідеологію? Вони відомі. Почитайте прізвиська президента та депутатів Верховної Ради 1996 року під час ухвалення Конституції України, і вам все стане зрозумілим. Саме Конституція, основний закон, забороняє Україні мати державну ідеологію. Така державність Україні не потрібна.

Багато, якщо не одна третина українців перебувають під впливом антиукраїнської ідеології. Вони категорично не сприймають української сутності. Все українське вони ототожнюють з „бандерівщиною”, яку вважають ворогом українства. І цим людям нова влада навіть не пробує допомогти набути українське ество, сказати правду. Чимало українців, не маючи своєї думки, користуються антиукраїнськими стереотипами. Хто їм „розкриє очі”? Національна державність, якщо зуміємо її побудувати. Політична мозаїка України нагадує культурне дерево (яблуню, грушу...), яке залишаючись без догляду та відповідної обробки, з культурного стану перетворюється у диковинний стан. На такому дереві виростає безліч гілок, які переплітаються, заважають одна одній, висмоктують соки рослини, а плодам цих соків вкрай недостатньо, внаслідок чого плоди набувають розмірів і смаку дикого дерева.

Україна має більше ста політичних партій, біля 1000 громадських організацій, багато всіляких об'єднань, блоків, клубів. Всі вони конкурують між собою, „вихлюпують” на свідомість пересічного громадянина таку кількість інформації (переважно низькопробної, дуже часто антиукраїнської), що вона приносить не ті плоди, яких потребує незалежна Україна. Це плоди дикого, не культурного „дерева”. Шкідливий плюралізм.

Сучасні керманічі українського суспільства викликали до життя (випустили з пляшки джина) дух наживи. Самі підпали під його владу та піддали цьому злому генію весь народ. Дух наживи впав на, здавалося, чисті і святі душі. І вони виявилися не такими вже й чистими, не такими вже й святими. Зламалися. Набили свої кишені, свої мішки, свої комо-

ри великими статками, які мають тавро „нечесно”. А душі, колись більш-менш нормальні, збіднілися зворотно пропорційно накопиченим багатствам.

Сучасне українське суспільство являє собою великий „казан”, в якому функціонують і змагаються між собою різновекторні політичні течії. Мають своїх прихильників серед населення. Ось чому до влади приходять неприховані вороги України, кримінальні злочинці, сепаратисти, федералісти, просто шахраї та всілякі грабіжники і авантюристи. І ми хочемо від них будівництва заможної, культурної, національної України.

Родова національна гордість українців принижена. Це одна з причин того, що українці покидають Україну не лише задля заробітків, а й для того, щоб відчутти себе людьми у вільному світі. Україна ще не вільна країна для українців. І про це треба думати всьому суспільству, Президенту України в першу чергу, а також українській еліті. Сучасна українська нація, маючи демографічну кризу, водночас налічує велику кількість безпритульних дітей. Чому держава допускає таке ганебне явище? Звідки ж у такої нації буде велика гордість за себе?

Аморальність влади тисячократно тиражується в народних масах. Сваюло в економіці, в земельних стосунках. Звідки ж братися тій національній гордості? Демократія „по-київськи” розвалила Україну гірше, ніж Батигеве нашестя. А нам все кричать: „В Україні немає демократії!”, „В Україні відбувається насильницька українізація!” Чи можна цим гордитися? Гордитися б нам Українською Повстанською Армією (УПА), яка захистила честь України. Однак і цього не дають нам зробити національні меншини та малороси, що переважають в органах влади.

Можна було б порадіти й погордитися, якби політик В.Ющенко після парламентських виборів 2002 р. створив велику політичну партію (обіцяв під час виборів), до якої б увійшли національно-патріотичні політичні течії, а також мільйони його прихильників. І тоді б на виборах 2006 р. не було б регіонального монстра. Не було б угоди між Януковичем та Ющенком. А коли ця антиукраїнська сила (при потуранні влади) зуміла залякати 32% виборців у 2006р., а 2010 року – 35 %, то над Україною повисла загроза розпаду. Про яку вже гордість тут можна говорити? Ті, кому довірив народ 2002 та 2004 роках, не зуміли розвинути успіх, збільшити довіру людей. Не пояснили людям: хто є хто в політиці. Не усунули з виборів людей кримінального ухилу. Чому про це мовчала

влада напередодні виборів? Жодного правопорушника не знято з виборчих перегонів.

Хіба можна гордитися українським парламентом 1992-2010 років? Це суцільне словоблудство та антиукраїнська законотворчість. Де в Європі можна побачити, щоб депутат прийшов у парламент злидарем, а за чотири роки став мільйонером? Це є постійною практикою тільки в Україні. Парламент, обраний у 2006 році, в якому антиукраїнські сили (регіони та комуністи) займають біля 40% місць ніколи (як і парламенти попередніх скликань) не став українським. І цьому парламенту передаються повноваження управляти країною. Де джерело нашої гордості? Не став парламент українським і 2010 р. То як же такому парламентові можна передавати усю повноту влади у державі, яка повинна мати українську сутність? Не можна!

Росія панує в Україні: в економічному просторі, в інформаційному просторі, у виборних перегонах. Вона 19 років не визнає наших державних кордонів. У Криму творить сваволю. Росія примушує й Білорусь не визнавати україно-білоруські кордони. А наша влада „міцно спить”. Може, цим будемо пишатися? Таку державність потрібно замінити.

Кожна сучасна держава (за дуже малим винятком), яка носить назву нації, є національною державою. Франція – держава французів, французької нації, Англія, Італія, Німеччина, Японія, Китай... – все це національні держави. Винятком є Росія, США, Швейцарія та ще кілька державних утворень, які не „псують” загальної закономірності. Феноменом у цьому ряду виступає лише Україна, яка поки що не є державою українців, української нації. Це є живою раною українства і не може загоїти її у такій державі. Енергетичний потенціал національної гордості українців залишається не востребуваним, не задіяним для підняття свідомої патріотичної активності. Губляться на корню паростки пасіонарності великої нації.

Проблема сутності держави для України є надзвичайно гострою. Не існує в Україні однозначного розуміння сутності української державності на даному етапі історичного розвитку. Постали різні моделі державного устрою, нібито для досягнення демократичної досконалості в управлінні суспільством. Насправді ініціатори цієї суєти про суспільство зовсім не думали, а лише прикрилися модними словами. Модель держави стала розмінною монетою у боротьбі за реальну владу. Україною

заволоділи ті, які вже багато чого „прихопили” і залишилися взяти до рук тільки державне кермо. Тепер вони його мають.

Для того, щоб державність і нація розвивалися природним шляхом, потрібно було у тому ж таки 1991 році концептуально вирішити дві методологічні проблеми: а) зміст демократичної держави Україна: національний чи космополітичний; б) ідеологія новітньої держави: національна чи якась інша. Цього не було зроблено, а тому всі ці „підліткові” роки призвели до падіння України в таку прірву, з якої трудно вибратися. Чому ж цього не було зроблено? Тому, що зіткнулися дві антагоністичні сили, нерівні як за кількістю, так і за інтелектуальним потенціалом та державотворчим досвідом: російсько-комуністична і українська патріотична. Чужинецькі сили переважали. Проте слід прямо і чесно сказати, що наша невдача не була результатом чисельної переваги ворогів. Наша біда (не тільки того часу, а й сьогодні) полягає в тому, що патріотична частина державних структур не мала ні найменшого уявлення про такі доленосні поняття як національна держава і національна ідеологія.

Це стало основною причиною наших катастроф протягом 19 незалежницьких років. Саме тому існуюча державність підлягає реконструкції. Оскільки філософія українського державотворення з самого початку була сформульована неправильно (помилково чи навмисно), то наступні події набули системної хибності. Суспільство не може второпати, що ж відбувається, а тому прагне удосконалити те, що не піддається удосконаленню. Так було з СРСР, коли М.Горбачов намагався надати комуністичній імперії демократичні форми правління. Це призвело до падіння СРСР.

Кожна держава є незалежною тільки тоді, коли вона незалежна ідейно, ідеологічно від будь-якої іншої держави. З Україною цього не сталося. Україна ще й до цього часу (2010 р.) не вийшла з „тіні” російсько-комуністичної ідеології, перебуває під шаленим тиском російського великодержавного шовінізму. Багато політичних понять є такими, які можна трактувати по-різному, надаючи їм відповідних відтінків і в такий спосіб позбавляючи категорію основного змісту. Той же термін „незалежність” часто подається так, що сама незалежність нібито існує (де-юре), а в реальності вона є лише тінню справжньої незалежності. Саме така незалежність існує в Україні тепер. Можна по-різному трактувати демократію, свободу слова, національну державу.

Але погляньмо на нинішню українську державу неупередженим поглядом.

1. Тип держави – Республіканський.
2. Форма правління – Демократичний устрій космополітичного ухилу.
3. Характер держави – Кланово-олігархічний, ринково-капіталістичний
4. Хто суверен? Клани, а не народ, як це властиво республіканському устрою.
5. Стан держави – Критичний як у матеріальному, так і, особливо, моральному плані. Державні кордони відсутні. Економіка в занепаді. Сільське господарство зруйноване. Демографічна ситуація близька до катастрофи.
6. Етнічний склад суспільства: 80 % - українці, 20 % – національні меншини. Однак управління державою перебуває в руках тих 20 %, які являють собою національні меншини.
7. Державна ідеологія – Відсутня!
8. Самоврядування та самоорганізація – На папері!
9. Контроль народу над владою – Відсутній!
10. Характер демократії – Вседозволеність для владних і великих бізнесових структур і обмеження прав для народної маси.
11. Судова система – майже повністю корумпована. Проста людина не знаходить захисту у правосудді.
12. Представництво етносів у структурах влади - Нацменшини займають від 67 до 80% посад, українці – від 20 до 33 %.
13. Чи задокументована національна ідентичність – Ні. У паспортах реквізит „національність” вилучений. І хоч стільки було протестів, ввести назву „національність” в паспорт так і не вдалося.
14. Чи дозволена в Україні діяльність політичних і громадських організацій з ворожою ідеологією щодо України? – Так, дозволена, і дуже широко. Більше третини політичних та громадських організацій відкрито демонструють ворожу щодо України ідеологію. Найзлостивішим лиходійством відзначилися політичні рудименти комунізму (КПУ, СПУ, ПСПУ,„), озвірілі осередки російського шовінізму („руські” блоки...), диверсійна структура під рясами російської церкви, розлога мережа агентура спецслужб.
15. Чи є Основний Закон? – Є, але декларативний, хоча оголошено, що це Закон прямої дії.

Така держава не відповідає інтересам титульної нації.

На перший погляд, Україна, отримавши незалежність, мала б стрімко розвиватися, а насправді вона стала стрімко падати. Усі багатства, створені народом, у нього відібрали невеликі групи шахраїв. Чому це стало можливим? Вся причина криється в політичній незрілості українського народу, який, позбувшись фізичної колонії, не розумів, що ще перебуває у духовному рабстві, а тому не зміг стати господарем у своїй країні. Владні важелі були використані не на об'єднання російсько ідейних та українсько ідейних громадян України в одну патріотичну спільноту, а на їх роз'єднання. В Україні все ще (2010 р) зберігається значна частина населення (росіян, інших національних меншин, російськомовних українців), які цілком і повністю сповідують ідеологію російського великодержавного шовінізму, прагнуть за будь-яку ціну скасувати державну незалежність України і підпорядкувати її Росії як колонію або окрему губернію цієї імперії. Виборці дуже добре знають кримінальну сутність багатьох кандидатів у депутати. Але голосували за них. Були обіцянки покращити життя „вже сьогодні”, а, прийшовши до влади, вони підняли ціни на комунальні послуги в 3-4 рази.

Здавалося б, виборці мали відвернутися від таких депутатів. Але ні, навпаки, вони ще більше підтримують їх. Чому? Тому, що ця команда веде Україну під Росію, у якій нібито життя краще, ні в Україні. Окрім того, ці люди сподіваються: як потрапимо під Росію, то негайно відновиться СРСР. Українська влада не веде ніякої виховної роботи серед населення. Якби будувалася національна держава, то не було б і питання про другу державну мову. Не було б тому, що спочатку треба було б забезпечити умови для відновлення українцям своєї мови, а вже потім розглядати потреби російськомовного чи якогось іншомовного населення в Україні. Л.Кучма заявляв, що не знав, яку будувати державу. Насправді він будував клановоолігархічну державу, яка збереглася за часів Ющенка, а 2010 року продовжує квітнути.

Міграційна політика в Україні – це політика прохідного двору. Україна приймає дуже багато всіляких біженців (реальних і фальшивих). Тут безліч корейців, в'єтнамців, узбеків, кавказців і т.п. Їм тут живеться добре і дуже добре. Вони за тінновими схемами привласнили частину міських та сільських територій, промислові та сільськогосподарські підприємства і жирують на нашій «не своїй» землі. Виходить, що в Україні існують можливості для забезпеченого життя, але не для українців. Все

це результат відсутності державної ідеології. Для временщиків при владі така ідеологія непотрібна

Японія, наприклад, взагалі не приймає емігрантів. Чомусь ніхто Японію не звинувачує у відсутності демократії. А в Україні „блукать” теорії про те, щоб „відкрити двері” для переселення в Україну 10 млн. представників азійських і арабських націй.

Мільйони наших громадян покидають Україну у пошуках доброго заробітку. Де регуляторна політика нашого уряду, держави, ВРУ, президентів, органів місцевого самоврядування?

Немає такої політики. Народ владі виявився непотрібним. Державність в Україні утворена космополітичною силою під привабливими гаслами ліберально-демократичних свобод. Це продукт представників попередньої влади, світогляд яких сформовано комуністичною ідеологією, але пристосованою до потреб політичного моменту, щоб зберегти за собою владу.

Національні патріоти, що перебували у Верховній Раді в перші роки незалежності, не маючи ніякого державотворчого досвіду, не зуміли осмислити доленосність перших, основоположних законів для побудови справедливої держави, що призвело до величезних помилок і прорахунків. Українська незалежна державність постала як недоношене в утробі матері дитя – слабке, хворе, непередбачуване у своїй поведінці, часто на шкоду власному життю. Це утворення було приреченим ще й з тієї причини, що воно постало без власної душі: держава без державної ідеології. А ми хочемо, щоб Україна стала повноцінною державою. Так не буває.

Хто, після усього існуючого розгардіяшу, може симпатизувати державі Кравчука, Кучми, Ющенка, Януковича? Таку державу удосконалити неможливо, бо вона тримається на неправді, на обмані, на суцільній несправедливості.

Великий Закон Управління починається з малої, первинної моделі: там, де лише діють дві особи, одна з них (свідомо чи підсвідомо) постає як перша (ведуча), інша – як друга (відома). Цей Закон властивий усім живим істотам: людям, тваринам, звірам і навіть рослинам. У середовищах з великою чисельністю особин (групи людей, народності, народи, суспільства), домінуючі етноси виступають на провідні ролі. Якщо ж все таки з якихось причин цього не відбувається, таке суспільство потрапляє у розряд неповноцінних. Щось подібне відбулося в Україні від

1991 року. Українство у нашому суспільстві є незаперечною більшістю, але агресивна меншість перекрыла йому шлях до важелів управління. Держава, у якій гегемон суспільства перебуває у пригніченому стані, підлягає реконструкції у відповідності з Великим Законом Управління. Влада у новій державній моделі створюється для того, щоб продемонструвати високу ефективність і перетворити Україну на квітучу державу. Такої влади у нас ще не було. Але буде, якщо створимо українську національну державу. Державу, у якій влада і нарід являють собою серцевище чесних, порядних людей.

5.2. Президенти України

Загальний погляд

На жаль, всі українські політики, включно з президентами, не мали звички вчитися мистецтву державного управління на ідеологічній основі, на принципах українських національних інтересів. Не стандартно управляти, як у сталих країнах, а спрямовувати державу і націю у русло позитивного конструктивізму, щоб набути сучасної зрілості у вирішенні політичних, економічних, інших доленосних проблем.

Що таке президент України? Це перш за все Лідер української нації, яка уособлює в собі Україну як країну, як державу. Президентом України має бути тільки етнічний українець чи українка. Такий імператив не містить Конституція України, і зроблено це навмисно, щоб продвигати на посаду президента не українців за генетичним кодом, а громадян з неукраїнським світоглядом. І все це втиснуто у рамки демократизму, лібералізму.

Український президент має бути у стократ мудріший, розумніший і далекоглядніший (не кажучи вже про патріотичність) від усіх мудреців, інтелектуалів, стратегів, патріотів (вдома й за кордоном), що причетні до наших національних та державних інтересів і прагнуть впливати на поведінку президента. Якщо він не такий, то обов'язково потрапить під вплив злочинної сили, яка прагне нанести шкоду українській державності, українській нації. Цю істину, як аксіому, мають знати всі претенденти на посаду першої особи в Україні. Адже маємо сумний історичний досвід.

В.Ющенко лише один з попередників намагався відстоювати державні та національні інтереси України. Він залишиться в історії українського державотворення як людина добрих намірів, яка не зуміла

використати унікальні можливості побудови української України. Основною його метою було служіння Україні, у решти президентів – служіння Росії. На жаль, жоден з президентів України не розумів, що треба рятувати в першу чергу людей (народ, націю) від злочинної зазомбованості, здійсненої за часів деспотичного режиму «будівничих комунізму». Об'єднати український народ, і в першу чергу, українську націю в морально-психологічному, політично-національному вимірах було найголовнішим і найважливішим завданням саме Президента В.Ющенка, і нікого іншого, бо він був ідейно, національно ближче до народу, ніж Л.Кравчук та Л.Кучма. Нація чекала від В.Ющенка рішучих кроків на свій захист (Помаранчева революція дала йому це право), але марно.

Хто ж уособлював Україну на міжнародному і внутрішньому плацдармах творення сучасної системи життя? Від 1991 по 2004 рік включно – президенти, які виховані комуністичним режимом у антиукраїнському дусі. У них не було ні достатнього розуму, ні будь-якого досвіду державного управління, ні тим більше українського патріотизму (що найголовніше), щоб такий великий «корабель» як Україна, одна з найбільших держав Європи, вивести у стратегічне буття гідного її фізичної і моральної величі. Ці перші два президенти зруйнували Україну дощенту і не понесли будь-якої відповідальності.

В цілому, лєвова частка провини за всі прорахунки (чи навмисні вчинки) має бути покладена на президентів. Погляньмо на роль президентів щодо провалу України у всіх сферах життя. Жоден з них не усвідомив своєї відповідальності перед титульною нацією. Навіть словом жоден з них не прохопився щодо української нації, яка перебувала сотнями років під окупаційним гнітом і вийшла з нього ідейно покаліченою. Настільки покаліченою, що не запротестувала проти існування в незалежній Україні залишків ворожих щодо України – комуністів та їхніх різновидів (соціалістів, прогресистів, «русских» блоків, козаків...). Виходячи з національно-етнічної структури населення, державне будівництво повинно було бути спрямоване на творення ідеології національної держави з її стратегією і тактикою. Однак президенти не торкнулися у своїй діяльності теми національної держави. Обійшли її.

Президент, як голова держави, повинен мати таку масштабну мудрість і такий глибокий розум, щоб знати потреби свого народу і дати йому перспективу великого, процвітаючого розвитку. Усім нашим сучасним президентам цих якостей бракувало. Більше того, вони в додаток до

свої державотворчої незрілості здійснили низки кримінальних вчинків перед Україною і перед народом.

Якби хоч один з них в основу своєї діяльності поклав турботу про титульну націю, він би міг стати батьком нації, а так – всі вони виявилися вітчимами України.

Претенденти на пост президента навіть не думали про місію національного лідера, бо жодним словом про це не було сказано у передвиборних програмах.

Блудодії – не добродії, вони вміють прикриватися добрими гаслами, обіцянками, але роблять чорні справи. Це ті «демократи», які кинулися опанувати президентське «корито», потопляли один одного і Україну в цілому. Всі претенденти на посаду президента України за період 1991-2010рр. були не поступливими щодо висування єдиного кандидата. І в такий спосіб «грали» на мельницю чортополохів. І догралися до задачі України чужим людям.

Коли 2005-2009 роках творилися в країні несусвітні вакханалії (ВРУ не працювала, шаленів розгул паплюження «оранжевої чуми», безліч інших антидержавних провокацій), В.Ющенко на все спокійно реагував (ніби нічого поганого не відбувалося), і запевняв, що демократія має достатньо засобів та можливостей навести цивілізований лад в державі. Але то були лише гарні слова, а діла – ніякого. Демагогія тяжіє над нами. Не тільки до народу, до нації «руки не дійшли» наших керманичів. Вони не дійшли навіть до української інтелігенції, яка також потребувала і потребує невідкладної ідеологічної допомоги. Нікому було це робити, бо «великі» не розуміли не тільки народу, а й його найдосконалішого прошарку – інтелігенції. Саме тому українська інтелігенція перебуває у пасивній невизначеності. Це дуже погано, бо з інтелігенції добрі господарі держави творять національну еліту – найцінніший скарб суспільства.

«В 1991 году украинский народ не мог избрать Президентом националиста, потому что слово «националист» пугало людей.²⁹ По словам экс-депутата, в 1991 году не мог стать Президентом ни Чорновил, ни Лукьяненко (тогда он был кандидатом в президенты, - ред.). «А Кравчук - ближе, понятнее», - подчеркнул Л.Лукьяненко.

«Теперь возьмите 1994 год. Кого избрали Президентом? Людям нужен был красивый директор, это был свой человек для подавляющего большинства избирателей. Вот таким образом Украина попала в руки воров, мошенников, безбожников», - отметил Л.Лукьяненко.

Он добавил, что власть все время «дает основания для разочарования». «Но низам, которые ропщут на нее, не хватает ума сказать себе, что ведь это же они и привели эту власть на верхние этажи», - сказал экс-депутат.

«Поэтому пусть народ разочаровывается в себе, когда избирает Президентом Кравчука или Кучму, а не патриота, который бы тянул добро со всего мира в Украину. А не из Украины», - резюмировал Л.Лукьяненко.»³⁰ Маємо серпень 2010 р., а пан Л.Лук'яненко не дав відповіді про основну причину обрання на посаду президента України не тих людей, які є найкориснішими для України. Щоб на посаді президента був патріот України, треба, щоб виборці були патріотами України. Один лише раз, 2004 р., українство спалахнуло патріотизмом, обрало В.Ющенка. Але він, на жаль, не виправдав сподівань нації. У решті випадків, українська народна маса не була патріотичною. Виховати патріотизм в душі українського народу за 19 років не було кому.

Давньогрецький філософ Платон, класифікуючи людські касты, вважав, що найвища каста – це люди, у яких душі вилиті з золота, друга каста має душі із срібла, а остання каста має душі з нешляхетного металу. Жерці, оракули провіщали: держава, якою керують люди з душами останнього металу, приречена до спустошення та загибелі. Україна уже спустошена до краю.

Що ж стосується загибелі, то ще не пізно знайти людину-президента з золотою душею. Це єдине, що в наших руках і можливостях. Держава – це не тільки територія, не тільки економіка, не тільки збройні сили; це в першу чергу нарід, нація, людина, а вже тоді – усі інші компоненти. Така аксіома «оминула» увагу українських президентів 1991-2010 років.

Персоналії на посаді президента України

Кравчук Леонід Макарович (1991-2004).

Чому став ідеолог російського комунізму Л.Кравчук Президентом України? Тому, що українська нація на той час була суттєво покаліченою ідеологічно Л.Кравчук, будучи фахівцем з російської державної ідеології (все таки ж обіймав посаду секретаря ЦК КПУ з ідеології), і ставши Президентом України, мав би сформувати ідейну систему новітньої української державності, як найважливіший атрибут

правової надбудови, як незамінний інструмент української державної служби. Цього не сталося не з причини фахової незрілості, а з причини відсутності у п. Кравчука української національної патріотичності. Він навмисне „замовчав” національну ідеологію, оголосивши деідеологізацію суспільства.

А проблема національної ідеології проста, як правда. Суттю національної ідеології є український національний патріотизм. А якщо хто боїться слова „національний”, то можна було оголосити «український патріотизм» як ідеологію державотворення. Всі були б задоволені.

Однак, спрацювали комуністичні стереотипи. Л.Кравчук, який в ЦК КПУ очолював боротьбу проти українського буржуазного націоналізму, боявся, боїться й тепер, слова „національний”, бо дуже вже воно близьке до слова „націоналізм”.

Ось і виходить, що на чолі української незалежної держави, в якій українська нація становить лівову частину суспільства, постала людина, для якої українська нація, український патріотизм являють собою чужі поняття. Українська нація на 1 грудня 1991р. (на жаль, як і тепер) ще не могла осмислити себе господарем своєї долі, а тому обрала на посаду Президента України представника російської окупаційної влади.

Перші кроки української державної влади були здійснені не для побудови національної держави, а для абстрактної демократичності, яка дуже швидко перетворилася у кланово-олігархічну всюдозволеність та безвідповідальність.

Відкрилися легітимні шляхи до розграбування народного добра, до деморалізації суспільства, до панування Зла над Добром.

Л.Кравчук у свій час сказав: ”Я знаю життя, я знаю, що економіка – це база для вирішення всіх проблем, котрі можуть бути в країні”. І тут же розпочав руйнування базової економіки, що призвело падіння України з 10-го на 150-е місце у світі. Це Л.Кравчук „кинув” адміністративно-командну економіку у ринкову стихію без будь-якого перехідного періоду, чим „поклав на лопатки” не лише народне господарство, а й ожебравив усе населення України. Л.Кравчук – це загибель Чорноморського торгового флоту; це безоплатна передача Росії всіх ядерних озброєнь, які мали мінімальну вартість у 120 млрд. дол. США; це затягнення незалежної України у ярмо СНД; це творець Автономної Республіки Крим – головний осередок російсько-українських суперечностей; це допуск в Україну російської православної церкви як головної релігійної конфесії.

За президентства Л.Кравчука з паспорта було вилучена інформація про національність громадянина України. І скільки було протестів проти цього зневажливого акту, результатів – ніяких. Влада, як стіна мовчки стоїть, нічого не змінюючи. Це один з найяскравіших прикладів того, що обрана народом влада ігнорує волю і прагнення народу, а діє на свій розсуд. Адже ніхто владі не давав доручення скасовувати в паспорті ознаку національності. Вона зробила це на свій розсуд, на шкоду українцям.

Л.Кравчук, будучи кандидатом економічних наук з політичної економії і водночас головним ідеологом КПУ, проявив себе як дилетант у сфері економіки. Економіка України, створена ще за часів СРСР, у 1992-2010 рр. не зростала, а падала. Л.Кравчук як був російським ідеологом в Україні, таким він залишився і 2010 року. В одній з телепередач він заявив особливо провокаційну пропозицію: Україна готова поставити на референдум питання про відновлення СРСР. Якщо народ проголосує, виходить – він того хоче.³¹ По-перше, цьому пану ніхто не давав права виступати від імені українського народу. По-друге, він добре знає, що саме з його вини український нарід був залишений у полоні комуно-російської ідеології. За роки незалежності український нарід не був приведений в стан національної свідомості. І тому пропозиція Л.Кравчука може отримати офіційну підтримку в розрахунку на те, що український нарід проголосує за відновлення СРСР.

Л. Кравчуку доля дала в руки державу, а він поведився з нею як губернатор. Він не став і не міг стати засновником Української держави, Української України. Його політичний і національний рівень не відповідав вимогам такої високої мети. Після президентства подався у прислужники до Суркіса, потім – Медведчука, потім – Тимошенко. Всюди провал.

Висновок: якщо вороги українства будуть очолювати українську незалежність, то вона довго не втримається – рано чи пізно такі «корманічі» заведуть довірливих українців у смертельну петлю, з якої один шлях – на той світ.

Кучма Леонід Данилович (1994-2004)

Чому член ЦК КППС Л. Кучма, який вважав себе росіянином і не голосував за незалежність України, став Президентом незалежної України? Тільки тому, що, як і в попередньому випадку, українська нація не була ідеологічно зрілою.

Л.Кучма – це передача Криму Росії; це передача найефективніших підприємств у власність російському бізнесу та своїм близьким людям (Пінчук...); це смерть Гонгадзе та багатьох журналістів, патріотичних депутатів, державних службовців, бізнесменів; це зuboжіння українського народу і збагачення декількох кланів. Це створення системи грабунку України на користь малої купки українських та російських конквістадорів, які з небаченою жорстокістю ограбили Україну. Друга світова війна не завдала такого нищення, як кучмівська приватизація. Л.Кучма заживо поховав навіть найменші спроби поставити на службу народу питання про ідейну сутність народної держави. Могилою стала ст.15 Конституції України, якою заборонена державна ідеологія. Коли Л.Кучма ставив питання перед Верховною Радою про те, яку державу треба будувати, то насправді йшлося про державну ідеологію, хоч сам Л.Кучма цього не розумів. Відповіді, як відомо, не знайшлося ні тоді, ні тепер. Але Л.Кучма побудував країну пана і холопа. У цій країні він «розжився» особистою власністю в сумі 1,5 млрд. доларів США.³²

Й.Вінський пише: «...найнегативнішим результатом перебування при владі колишнього Президента України Леоніда Кучми є створення кланово-олігархічної моделі держави, яка і досі залишається в Україні. ... коли Л.Кучма прийшов до влади як прем'єр – міністр, 59 % ВВП України у 1991 році розподілялося на зарплати і пенсії, тоді як в 2004 році – тільки 30%. Водночас у 1991 році чисті доходи державних підприємств становили 24 % ВВП.

А на момент відходу Л.Кучми від влади доходи підприємств приватного на той час сектора становили 44 %. ...за 10 років перебування при владі Л.Кучма «створив цілу команду професіоналів з грабунку держави». ... ключова помилка Ющенко полягала в тому, що в 2004 році у нього не вистачило сили зробити те, чого хотіли люди на Майдані, хотіло суспільство – радикальним чином зламати систему, аж до того, щоб піти на люстрацію кучкістів. Таке явище як кучкізм не закінчилося, воно продовжується в більш ганебній, підлій і підступній формі – в формі обману всього населення. Проблема і Януковича, і Тимошенко полягає в тому, що вони нездатні змінити ту систему, яку створив Кучма – вони хочуть її очолити. Те, що було при Кучмі, - це тупикова, абсолютно деструктивна модель розвитку України. І та система, яка була створена при Кучмі, має бути поборена. Тільки тоді в Україні буде перспектива.»³³

Ющенко Віктор Андрійович (2005-2009).

Важлива роль і велика відповідальність у цій ситуації лягла на плечі Президента України

В.Ющенка. Від своїх попередників йому дістався дуже сумний спадок. Але важливо те, як поставився до всього цього новий Президент України? Може, він кинувся „розгрібати завали”? Може, звернувся до народу за допомогою у цій складній справі? Ні, він своєю волею, ігноруючи українські національні інтереси, дав дозвіл на продовження існуючого паплюження українців..

Українська нація дещо ідейно виросла і на посаду Президента України обрала В.Ющенка. Українська нація з іменем В.Ющенка пов'язувала великі надії. Здавалося всім нам, для цього були усі підстави: а) він щирий українець; б) успішний економіст; в) чистий від хабарництва, корупції, прихватування; г) подавав надію на очищення суспільства від злодіїв, бандитів (урочисто обіцяв посадити їх у тюрми); д) його отруїли, він став мучеником за народні інтереси. Люди добром відкликаються на таку героїчну поведінку. Були й інші позитивні ознаки порядності, непідкупності майбутнього президента.

Відразу скажемо, це була романтика, ейфорія, бажання бачити все в помаранчевому кольорі. Практика виявилася набагато прозаїчнішою, ніж можна було уявити. В.Ющенко прийшов до президентської діяльності практично політичною дитиною, аматором-початківцем, без будь-якого досвіду у багатьох питаннях національного та державного будівництва. Забігаючи трішки наперед, скажемо: дитиною прийшов на посаду президента, дитиною і пішов з неї.

В.Ющенко не зрозумів самого головного – своєї місії на посаді першої особи у державі. Вищі сили саме йому вручили долю української нації, щоб врятувати її від остаточного знищення. Це була основна і, можна сказати, єдина його місія на посаді Президента України. Усе те, що він робив для нації, це були маленькі і несистемні дії, які зовсім не вплинули на долю нації. Вона як була другорядною в державі до В.Ющенка, такою вона залишилася і після нього. Сама ж нація широко сподівалася, раділа, що нарешті прийшов до влади той, хто очолить націю і виведе її на шлях національного державотворення. Це було і залишається головним напрямом української політики в українській державності. І цього головного, на жаль, не зрозумів пан В.Ющенко.

Якщо ми висуваємо йому такі серйозні звинувачення, то мусимо викласти читачу переконливі аргументи. Спробуємо зробити це об'єктивно, неупереджено. Адже наша мета не в очорненні, а в пошуку правди, якою б гіркою вона не була. Правда потрібна уже не В.Ющенку, а всім наступним, майбутнім президентам-українцям.

Аргумент перший. Згідно з ст.15 Конституції, в Україні заборонена державна ідеологія, в той час, як в суспільстві вирували до Ющенка, вирують і після нього багато різновекторних ідеологій, особливо російсько-шовіністичних. Досвідчений політик, державник патріотичного змісту негайно б звернув увагу на цей нонсенс. Мав би тут же звернутися до народу, до парламенту, щоб усунути цю дискредитаційну норму Основного Закону В Ющенко цього не зробив, бо не був обізнаний у питаннях державотворення. Державна ідеологія – основний атрибут державного будівництва. Без державної ідеології не існує жодної країни в світі. До державної ідеології входять основні принципи формування державної конструкції: якою має бути держава, яка мета держави, хто має очолювати державу, формат демократії (що дозволено, а що є неприйнятним), що таке національний патріотизм, міжетнічні відносини тощо. Наведені питання не поставлені, не розв'язані, а тому страждає весь нарід. Минуло п'ять років ющенківського президентства, а державне будівництво не розвивалося, а слабшало.

Президент України В.Ющенко не був готовий до впровадження в життя державної ідеології, навіть у вигляді українського патріотизму, хоча сам продемонстрував українську національну патріотичність. Намагався помирити вояків УПА та Радянської армії; розгорнув заходи по вшануванню пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 рр.; ініціював відбудову гетьманської столиці Батурина; започаткував ряд проектів у сфері культури; поставив питання перед Росією про державні кордони; доклав зусиль по відродженню Української православної церкви Київського патріархату; добився прийняття України до Світової Організації Торгівлі; розгорнув діяльність щодо вступу України до НАТО.

Пропонуючи 2009 року свій варіант нової Конституції, В.Ющенко не усунув положення про заборону державної ідеології, а залишив його у незмінній редакції. Це є свідченням того, що В.Ющенко за час свого правління державою ідеологічно не зріс.

Другий аргумент. В.Ющенко не мав уявлення про сутність українського народу, української нації. Український нарід на момент приходу до влади В.Ющенка не був сформований як цілісна суспільна людинність. Цей нарід вийшов з-під влади російського комунізму ідеологічно не одностайним. Російськомовне українство (це етнічні росіяни та українські яничари) як і за радянського режиму вважало себе керівною силою в суспільстві та державі. Це нелогічно, а тому несправедливо.

Висуваючи свою кандидатуру на другий термін президентства, В.Ющенко сказав: «П'ять років тому Український народ проявив себе як свідомі нація». І протягом чотирьох з половиною років свого президентства сказав багато ласкавих слів про українську націю. Але законодавчо нація підтриманою не була.

І раптом, восени 2009 року, наблизений до президентського «тіла», великий дуаліст Дмитро Павличко нашептав на вухо президентові отруйні слова про те, що у нас немає нації. І Віктор Андрійович, забувши все те добре, що він говорив про українську націю, на весь світ повторив цю дурницю. Про що це свідчить? Про те, що президентів України і претендентів на цю посаду треба навчати азам етики, азам національної свідомості, азам порядності та чесності перед народом і нацією, перед тим, як вони стануть перед світом представниками Української держави.

Про те, що не існує української нації постійно говорять наші недруги. А тут підключилися Президент України В.Ющенко та його радник Д.Павличко, яких багато людей вважали українськими патріотами. Дуже болісний прецедент. На цей шкідливий випадок треба сказати таке. Нація в Україні, на щастя, є, і нація дуже і дуже не погана. В Україні немає Лідера української нації. Посада Лідера нації є вакантною з 1991 року. І в цьому трагедія нації. Це також трагедія тих діячів, які пробілися у верхні ешелони політичної сфери і не зуміли зрозуміти стан української нації: вона жадібно чекала свого лідера, сподівалася, що він знайшовся в образі В.Ющенка. Недорік! Нація продовжує чекати свого Вождя. Під час виборів у січні 2010 р. претендентів на лідерство виявилось два: Ю.Тимошенко і В.Янукович. Обидва – люди сильної волі, але жоден з них не став Лідером нації. Ю.Тимошенко не стала не тільки тому, що програла, а тому, українська нація – це не її нація. І В.Янукович, якому записали

перемогу, ніколи не стане Лідером української нації, бо вона для нього не рідна, чужа. Він і вона генетично не можуть відчувати пульс життя нації.

Русифікація України набула катастрофічно загрозливих масштабів. Президент В.Ющенко не призупинив цей процес, а навпаки, дав обіцянку, що жодна російськомовна школа в Україні не буде закрита. Більше того, процес розширювався. Російська мова постала як предмет політики багатьох політичних партій на чолі з Партією регіонів, що призводить до розколу України, а то й цілковитого її занепаду як держави.

В.Ющенко, будучи українцем від діда-прадіда, дещо зробив для підняття національного духу українців. Він тільки частково доторкнувся до національних питань в Україні, але не досягнув тієї прірви, в якій опинилася Україна у національному питанні. Воно є питанням життя і смерті України як держави, українства як етносу.

Намагаючись усім сподобатися, В.Ющенко все більше ставав неприйнятним як для своїх прихильників, так і для своїх опонентів, втрачаючи можливість стати Лідером нації. За часів цього президента утворилася найсприятливіша атмосфера для розгулу російської п'ятої колони, що й дозволило їй перебрати владу у свої руки.

Нація, про яку часто згадував В.Ющенко, стогне від наруги над її мовою, культурою, біднішає від денационалізації, перебуває на межі зникнення. Сама вона не в силах подолати той шквал руйнації, який без допомоги влади стає згубним. Вона волає про допомогу, але її ніхто не чує! Коли Президент не чує своєї нації, то це вже – національна катастрофа. Якщо Л.Кравчук та Л.Кучма не могли думати про зранену українську націю та допомагати їй, то В.Ющенку і Бог велів. Бог таки велів, а В.Ющенко не почув цього веління, не зрозумів своєї місії щодо хворої, безсилої, безправної нації у власній державі.

У Л.Кравчука та Л.Кучми не було шляхетної мети в управлінні українською державою. Вони переслідували свої меркантильні та російські інтереси. У В.Ющенка була шляхетна мета – допомогти українству. Але як і що треба для цього зробити він не знав. А тому йшов напощаки, не бачучи кінцевої мети. Він творив фрагменти національної політики (музеї, козацькі столиці, голодомор 1932-1933....), але не національну політику як систему.

Особливо обнадійливими були слова В.Ющенка у промові в День незалежності (24.08.2009) : «Наша мета – створення національної держави у новітньому, модерному сенсі». Проте діло далі не пішло тому, що

у нього не було навіть концепції національної політики чи віртуальної конструкції національної держави. «Кинута» у суспільство фраза про національну державу не була розвинута, не було навіть початкових намірів її конкретизувати.

Для нього українська нація була абстрактним поняттям. Вважав, що ця українська нація має любити його за те, що він її називає «красивою», піклується за «малих українців» тощо. Йому і в голову не приходило, що українська нація потребує реабілітаційного відродження, що ця нація має керувати державою, що його перебування на посаді президента України – унікальна, можна сказати, єдина можливість врятувати українську незалежність і свободу для української нації. Він не знав того, як президент країни має виховувати націю, народ, щоб держава ніколи не втратила своєї свободи. Не передбачив введення української нації у статус правлячої нації в державі.

Третій аргумент. В.Ющенко абсолютно не знав сутності держави, яку він очолив. Це була кучмівська модель кланово-олігархічної держави. Діяла система тотального грабунку. Нарід де-юре рахувався джерелом влади, а де-факто був недопущений до будь-якої участі в управлінні державними процесами. Самоврядування і самоорганізація населення майже не діяли. Ця ситуація, на жаль, зберігалася за Ющенка, зберігається й після нього В.Ющенко мав відповісти сам собі на питання: хіба така держава потрібна для українського народу? Нарід очікував, що Ющенко наведе порядок. Цього не сталося. Він не змінив політичну систему, яку прийняв від Л.Кучми. Мав усі можливості здійснити люстрацію персоналу російсько-комуністичного режиму та кравчуківсько-кучмівського періоду. Втрачали Ющенко та нарід, а клани, як і раніше, багатіли.

Четвертий аргумент. В.Ющенко, будучи визначним економістом, не спромігся осмислити пагубність запровадженої Л.Кучмою економічної моделі в цілому та земельної реформи, і виправити їх. Треба було відповісти на питання: кому вигідна економічна модель, разом із земельною реформою – олігархам чи народу? З його поведінки витікало, що діюча система є прийнятною для України. А оцінка народу є зовсім іншою. Як же таку економічну ідеологію можна вважати доцільною, якщо нарід став жебраком, а мала купка людей при владі або людей-рекетирів казково збагатилася за дуже короткий строк за рахунок

безправної народної маси? Проблема землі набула загрозливого фактору. В.Ющенко не впорався з цією загрозою для держави, а нарід від цього страждає.

П'ятий аргумент. В.Ющенко не виконав своєї обіцянки посадити бандитів у тюрми. Ті, хто мав непрості гріхи перед Україною, опинилися за кордонами: у Красноярську, у Європі... Президенту України В.Ющенку ситуація дозволяла навіть не садити у тюрми порушників закону, а достатньо було лише публічно заявити про те, що ці біженці будуть притягнені до суду в Україні. І країна б очистилася від багатьох пороків. Цього не було зроблено, грішників закликали повернуся додому не для судового переслідування, а для отримання повної свободи руйнувати Україну.

Можливо, це самий більший його прорахунок як для себе особисто, так і для суспільства. амість тюрем бандитам було передано половину Верховної Ради і весь Кабінет міністрів.

Не можна сумніватися ні на секунду, що Партія регіонів мала свого резидента в оточенні Президента В. Ющенка. І цей резидент, будучи близьким „до тіла” першої особи в Україні, переконав слабкого в ідейному вимірі Президента, діяти так, як колись це робив Президент Франції де - Голль, сказавши: опозиція – це також французи. І цим він прихилив до себе всіх французів.

В.Ющенко здійснив такий крок, але результату як у де-Голля не отримав. Навпаки, розкол суспільства збільшився. Від нього відвернулися як ті, що його обирали, так і ті, що голосували проти нього. У чому ж причина? Причина в тому, що В.Ющенко не знав свого народу та його відмінність від французів. Французи всі, без винятку, були і залишаються патріотами Франції. А серед українців 1/3 – ідеологічно не сприймають незалежної України.

Можна з впевненістю стверджувати: якби В.Ющенко посадив у тюрму не всіх, а лише п'ятірку найбандитніших бандитів, то держава набула б більш справедливого змісту. І в цьому випадку люди б підтримали президента на другу каденцію.

Шостий аргумент. В.Ющенко мав усе зробити, щоб п'ята колони була усунена з України. І тут, видається, це найбільша проблема, яку президент не усвідомив, не поставив на порядок денний. Оголосивши курс вступу України до НАТО, В.Ющенко нічого не зробив, щоб перекона-

ти українське суспільство в позитивному ставленні до цього блоку. П'ята колона (регіо-нали, комуністи та їхні сателіти) шалено агітувала проти НАТО, а влада нічого не робила.

Сьомий аргумент. Кордони з Росією не зумів облаштувати В.Ющенко. Він був настільки демократичний, що дозволив віддати Румунії частину українського шельфа Чорного моря.

Якби В.Ющенко здійснив перелічені заходи, то до нього прихилилися б навіть ті, які спочатку не сприймали української незалежності. Оскільки цих заходів не було, то він втратив народну довіру. Оскільки В.Ющенко був бездіяльний щодо своїх обіцянок, то й ті його дієтва на користь України (вшанування пам'яті жертв голодомору, відновлювальні роботи у гетьманських столицях та інші) не справили позитивного враження на широкі народні маси.

І все ж, можемо стверджувати, що третій президент В.Ющенко, вже був українським патріотом, але недостатньо національно зрілим, особливо на перших роках свого правління, а тому не зумів оцінити економічної та національної трагедії країни, залишив цей стан незмінним. Будучи видатним економістом (і це визнання підтверджено світовими експертами), В.Ющенко не зумів реально оцінити трагедію українського народу саме в економічному та національному провалі державної політики.

В.Ющенко впровадив такий варіант демократії, який не вмів себе захистити. Демократія без самозахисту – це вже всездозволеність, яка ніколи не призводить до добра, а тільки до біди.

Національне прозріння В.Ющенка наприкінці свого правління допомогло йому дещо зробити для поліпшення національного питання, але це така малість, яку не помітили патріоти, а вороги вчинили гвалт про зраду Москві. В.Ющенко інтуїтивно, без будь-якого плану, йшов до національної свідомості, перебуваючи на посаді президента. Він ішов дорогою культурництва. Це була хода напомацки, а не продуманий план національного відродження. І хоча він часто вживав слово «нація» чи «красива нація», він як і його попередники, не знав, що таке нація, що вона являє собою в цих умовах, що треба для її оздоровлення.

Ставлення В.Ющенка до нації було неоднозначним: то він її хвалив, то заперечував. Після багатьох схвальних відзивів він вдавався до категоричних висловів, які свідчили про його нестійке уявлення про націю.

В одному інтерв'ю іноземній інформаційній кампанії він сказав такі не дуже приємні слова: «Я думаю: чи є у нації імунітет незалежності, моралі, ідентичності? В решті-решт, шанс нації бути державною або втратиться, або буде захищений... Якщо цього нація не розуміє і не визнає, я не хочу бути політиком у цій країні!»³⁴ Так говорити батько нації не може. Це більше схоже на дитячий каприз. Якби це був батько нації, він зразу б узяв на себе провину за те, що нація його не розуміє, бо він робить щось не так. Далі події розвивалися ще гірше.

Наші вожді навчилися лукавити не лише перед народом, а й перед Богом. В.Ющенко, балотуючись на посаду Президента, обіцяв багато чого, а, завершуючи свої промови, казав: "Слава Богу! Слава Україні!" Бог повірив і привів В.Ющенка на президентський трон. Ставши Президентом, він уже не промовляє слів „Слава Богу! Слава Україні!” Забув про свої обіцянки. Браво, пане В.Ющенко, браво! Ця поведінка стала трагічною як для В.Ющенка, так і для всієї України.

Обдурювати народ – небезпечно, обдурювати ж Бога – вкрай небезпечно і непростенно!

Люди, не дуріть Бога! Він може розгніватися не тільки на вас, а й на Україну в цілому.

Президент В.Ющенко допустив до влади злочинців, і це називає демократією. З такою демократією українство незабаром зникне з лиця Землі. Президент грав роль „короля милосердя”, який прощає всі гріхи відвертим ворогам України, і забуває рятувати в першу чергу український нарід, виривати українську націю з малоросійського болота. В.Ющенко створив безмежну демократію та лібералізацію, проявив особисту симпатію до В.Януковича, що й привело того до влади.

В.Ющенко кидав свої «зерна» у «грунт», який ще не визрів для плідного відтворення. Українська народна маса не була готова сприймати дії В.Ющенка як дії національного відродження.

Сам В.Ющенко не розумів, чому нація не схвалила його зусиль. Тому, що нація не стала керівною силою в державі, а президент не допоміг їй цього досягти. Народна маса сприйняла зусилля В.Ющенка з відновлення гетьманських столиць як забаганку великої людини. Нації потрібна була влада, а президент цього не зрозумів.

В.Ющенка можна порівняти з Б.Хмельницьким: зробив для України чимало корисного, але віддав її в руки Росії.

У Києві вересневими днями 2010 року відбувся IX з'їзд політичної партії «Наша Україна», де В.Ющенко визнав свій особистий програв у президентських виборах. Однак це нічого не прояснило. Не лише однопартійці, а й широка громадськість мала почути: у чому були помилки, що треба робити тепер, щоб перемогти. Таких слів не було. Можна припускати, що ідеологія та прикладні дії «Нашої України» залишилися такими, які були. Це вже не спрацьовує. Нових ідей не було запропоновано, а тому розраховувати на перемогу не доводиться. Адже нові ідеї – це не утаємничена зброя, а ефективний (або навпаки) спосіб повернути громадськість до партії, яка зуміла подолати свої недоліки і пропонує людям досконалу схему. Цього, на жаль, не було.

Ю.Андрухович про В.Ющенка: «Україну захопили окупанти, а він про гусочок розказує»³⁵

В.Ющенку ми приділили уваги більше, ніж іншим президентам. Підкреслимо, що ця увага не для самого Віктора Андрійовича, а для майбутніх українських президентів, якщо вони ще будуть у нашому житті. Хай розуміють, як незодорілі українські патріоти, будучи на вищій державній посаді, уміють відштовхнути від себе патріотичну людність, не здатні допомогти стражденному українству.

Янукович Віктор Федорович (2010...)

Президент України В.Янукович постав як антитеза українським сподіванням на власну державність. Після ющенківської «відлиги» настали «заморозки». В.Янукович несе у собі дух сили, а не дух справедливості, чесного служіння Україні. Московський проект спрацював. Виникла проблема існування української нації не тільки як титульної, а в цілому як етнічної субстанції. Для демократії настав кінець. Янукович як керівник держави з перших же своїх днів утворив нелегітимну більшість у Верховній Раді і такий же нелегітимний уряд, серед членів якого яскраво світяться україножери. Це волюнтаризм проти нації. До його команди миттєво «прилип» В.Литвин, і злагодженими діями за декілька днів вони розтоптали діючу Конституцію України і встановили однопартійну авторитарну владу. Нависла загроза тьми. Ю.Щербак називає нову державну команду владою тьми. Він пише: «Те, про що давно й без надії бути почутими попереджали найбільш далекоглядні політичні Кассандри, збулося: впала Українська держава Л. Кравчука, Л. Кучми і В. Ющенка. Виник російський протекторат В. Януковича»³⁶

У Ірини Фаріон запитали; «Як би Ви лаконічно охарактеризували цю нову владу, яка, мов танк, пре на все українське – історію, мову, культуру, народ?» Відповідь: Одним словом дегенерати»³⁷

Н.Вітренко публічно заявила: «Виктор Федорович и Партия регионов, вы вообще остатки разума и совести потеряли»³⁸. Крім того, Вітренко обізвала Януковича людиноненависником³⁹.

«Ставка величезна – бути чи не бути Україні як державі й нації»⁴⁰

«Янукович керується не національними інтересами України, а обслуговує зовнішню політику Кремля»⁴¹

«Янукович вчинив злочин та зрадив національні інтереси України.»⁴²

«Президент Янукович панічно боїться своєї країни, свого народу.»⁴³

«Пане Президенте! Заявляючи публічно, що Голодомор не є геноцидом, Ви як перша особа Української держави порушили Закон України «Про Голодомор 1932-1933 років в Україні.»⁴⁴

«Ідеалом Януковича, судячи з усього, стала російська політична система і політичний режим Медведєва-Путіна.»⁴⁵

«Ідеологія нинішньої влади – російський націоналізм і українофобія. Форма правління – бандократія. Це ставить під сумнів узагалі існування української нації. І в нас відбулася гримуча суміш російського націоналізму й бандократії.»⁴⁶

«Янукович оголосив ідеологічну війну помісним Українським Церквам Володимирської традиції. Янукович є загрозою для української державності зсередини, і своїм малоросійством на угоду Москві він створює також загрозу для України ззовні.»⁴⁷

«Президент України Віктор Янукович за 100 днів при владі не виконав свою передвиборну обіцянку об'єднати схід і захід України. Глава держави зробив більше для розколу.»⁴⁸

Гасло В.Януковича «Україна для людей!» означає не що інше, як «Україна не для українців!»

«Мало не все (окрім поки що прапора та гімну), що за 19 років Україна виборола, режим Януковича здав за неповних два місяці чи планує це зробити найближчим часом.»⁴⁹ В цьому ж числі «Слова Просвіти» читаємо: «В Україну прийшла антиукраїнська влада, кримінально-олігархічні клани з підтримкою комуністів. Знищення української мови та освіти; здача ядерних матеріалів; домовленості щодо продовження терміну перебування Чорноморського флоту на території України; зая-

ви в Страсбурзі, що Голодомор не є геноцидом українського народу – всі ці кроки підтверджують поза конституційність дій В Януковича. Ці дії – зрада національних інтересів України та посягання на державний суверенітет. Відбувається державний переворот».

«Очевидно, що значна частина народу України, а також і міжнародного співтовариства, відчуває велике розчарування в Президентові Януковичі. Тепер стало зрозуміло, що він не є самостійною фігурою, ним керують, з одного боку, невелика група з його оточення, яка захищена в економічних дивідендах від продажу суверенітету України, а з другого – керівники Росії.»⁵⁰

Л.Кравчук: «Коли Регіони йшли на вибори, вони казали – у нас є законопроекти реформаторського штибу, та все-все є. ... виявилось, що нічого в них немає. ... відповідально заявляю: і досі Президент Янукович не відчув тих проблем, які виникнуть згодом. Він неминуче зіткнеться з духовними проблемами, політичними, економічними, соціальними, бо українське суспільство – дуже різношерсте. Подолати ці проблеми самим лише рішенням Конституційного Суду, який можна купити, перекупити, налякати (а хлопці вміють це робити), неможливо. Наразі є прогнозована та презентована програма, але ніхто її виконувати, схоже, не збирається. В усякому разі, в них немає для цього сил.»⁵¹

Преса відзначає, що за 100 днів президентства В.Януковича відносини України з РФ стали властивими колоніям.⁵²

«Головний висновок ста днів роботи нового Президента: Віктор Янукович здебільшого діяв як Президент південно-східної України, Президент російськомовної України і, як максимум, Президент Партії регіонів, комуністів та Блоку Литвина», — сказав заступник голови Верховної Ради Микола Томенко.⁵³

За межами України чути голоси болю за наш вибір В.Януковича. Ось, що сказала з цього приводу відома громадська діячка Росії Валерія Новодворська: «...друзья Украины - со слезами, с горем, с отчаянием, со стыдом это восприняли. Это большой позор для Украины, очень большой срыв. Мне всю жизнь стыдно за Россию, но сейчас еще дополнительно стыдно за Украину. Ведь Янукович – это клеймо, диагноз. Это порок сердца, души, мозгов тех избирателей, которые им не побрезговали. Неукраинских избирателей. Апатридов. «Восточников». Без рода, без племени, без семьи. Из Донецка, из Одессы, из Харькова. Их адрес – не дом и не улица, их адрес – Советский Союз. Оказывается, нет раз-

ниці между «совком» из Бреста, из Москвы или Харькова. Они безошибочно голосуют за самое пошлое, самое тупое, самое безобразное, самое средневековое. Они выбирают Лукашенко, путинных, януковичей. ... Янукович хочет увековечить, чтобы Украина никогда не стала независимым государством. Страна не может так жить, когда половина страны не знает государственного языка и не хочет его знать. Он вам это устроит. ... Украина этот срыв на пять лет может и не пережить. Панове, почему вы не бежите на Майдан, обгоняя Ющенко и Тимошенко? Зачем тогда было в 2004 году его собирать? Вы разочаровались? А в чем? В Ющенко? Разве он не тащил вас на Запад, в НАТО, в ЕС? Разве он не вернул вам вашу историю? Разве не он воздал должное Степану Бандере, ОУН и УПА? ... у вас будет вечное не осушаемое болото. Судьба Украины – в ее руках, и ни от кого не зависит. Выбрали Януковича, теперь как у Гоголя – поцелуйтесь со своей свиньей.»⁵⁴

Валерія Новодворська в інтерв'ю радіостанції «Ехо Москви» прокоментувала візит Патріарха Московського Кирила і прем'єр-міністра Росії Путіна до України.

Запитання від радіослухача: Валеріє Іллівно, яка ваша думка про поїздку Патріарха Московського на Україну? Це вже не перша пасторська поїздка.

«Україна вже в повній паніці. Мені весь час ставлять запитання, що він там робить. Це дуже поганий сигнал, тому що вороння, як правило, збирається не над живими, а над небіжчиками. І коли злітається ось таке вороння, значить, збирається розкльовувати. Там же ж і наш милий Путін збирається зустрітись в Ялті з Януковичем. Тобто наступна ялтинська змова, здається, очікується. Цього разу, мабуть, вирішуватимуть, як би здати остаточно Росії Крим. Не тільки Севастополь. Ось, коханий Лужков вже видав якось дуже вчасно перед цією зустріччю, що не тільки Севастополь повинен бути російським, але що і Крим буде російським. Ось, до чого б ця заставочка і ця увертюра? Здається, це увертюра якраз до цієї зустрічі Путіна з Януковичем. Янукович – це зрадник, Янукович – це агент Москви. Його вибрали люди, у яких немає вітчизни. Я не знаю, як їх назвати. Апатриди (Апатриди – особи без громадянства, тобто особи, що не мають громадянства будь-якої держави, їхнє правове становище визначається законодавством держави перебування і, за деякими винятками, прирівнюється до правового статусу власних громадян – Ред.) Це не народ. Це той же народ вибрав нам Путіна і Медведєва. Бачили ми цей

народ – шкода, що не в труні і не в білих тапочках. Тому я не вважаю, що для Януковича є щось неможливим. Ця людина не те, що там Крим, він із задоволенням і весь Схід би України віддав. Йому все одно.

Пробачте, український народ – це ті, хто не голосував за Януковича.

Що стосується Патріарха Кирила і його пасторського візиту на Україну, то це, звичайно, чисто політичний візит.»⁵⁵

В.Янукович – особа, яка у демократичних країнах ніколи не може стати президентом країни. В Україні це можливо, бо «демократично». А скоріше всього таке явище можливе тому, що попередня влада не могла осмислити і впровадити як систему, чистоту і чесність української влади. Це дало можливість всіляким нечесним людям проникати у вищі ешелони української влади, очолювати її та руйнувати. Зі злої волі В.Януковича нова влада знищує всі набутки національного оздоровлення українського населення. В законі «Про основи внутрішньої та зовнішньої політики, ухваленого ВРУ 1 липня 2010 р., передбачено відмову України від НАТО. Ще одне колінопоклоніння перед Кремлем.

У В.Януковича нестандартна кадрова політика. Всі президенти стараються догодити суспільству, а Янукович призначає на відповідальні посади людей, яких це суспільство не сприймає. Таких державних діячів з Януковичевого «гнізда» чимало. Можна навести цілий список. Але з одним відбувся скороспілий конфуз. В. Семиноженко призначений на посаду віце-прем'єра з гуманітарних питань дуже вже швидко відправлено у відставку. Для державних діячів такого високого рангу – це екстраординарне явище. Причина тримається у великій таємниці. Але ясно одне – не прийшовся «ко двору». Залишається не менш одіозна постать – Д.Табачник. Цей реально може «підмочити» й без того не дуже суху репутацію В.Януковича.

В.Янукович, будучи всесильним президентом, зовсім «забув» свого спасителя О.Мороза, який у 2007 році зрадив Ющенко і перебіг, треба думати, не без корисливих мотивів, в «антикризову» коаліцію. У Януковича це є вагомою ознакою «шляхетності».

В.Янукович багато обіцяв. Але одна обіцянка виявилася надзвичайно суттєвою. На телепередачі Шустера Віктор Федорович сказав: «Я востановлю несправедливість!». І в це можна вірити.

В.Хорошковський каже: «Более государственного президента, чем сегодняшний, я не видел. Хотя я проработал определенное время

с тремя. И то, как отстаивает украинский интерес президент Янукович, достойно подражания.»⁵⁶ Лукавить пан Хорошковський. А як не буде цього робити – викинуть з посади. Боязко! Живий приклад на очах. 02.07.2010 р. «викинули з правлячої обойми», здавалося, «свого в доску» В.Семиноженка. Треба «тримати ніс за вітром».

У В.Януковича ніби все йде «як по маслу» - все, що задумав, а не те, що обіцяв, зроблено. І в той же час він живе під постійним страхом замаху на своє життя. 4 червня 2010 р. він сам про це заявив на прес-конференції. 11 червня 2010 р. кортеж В.Януковича змінив маршрут щоденних поїздок через інформацію про замах. Число охоронців В.Януковича збільшено до 170 чол. Про це потурбувалися спецслужби Росії, налякавши його. В Україні Росією запроваджуються методи «управління терактами.»⁵⁷

Серед народу побутує така думка: якщо з Януковичем щось погане і трапиться, то тільки від рук його найближчого оточення. Як показала 20-річна практика, українські патріоти – це такі політичні лірики, що не тільки знешкодити якогось знахабнілого російського шовініста, вони мухи нездатні вбити. У них ментальність kota Леопольда: «Хлопці, давайте жити дружно».

Все це результат того, що держава Україна живе без державної ідеології. Український народ живе без державницького світогляду. Йому не дають державницьки мислити, державницьки діяти. Він, поставлений в умови виживання, радіє з «подарунків» під час виборних кампаній, віддаючи владу тим, хто менше всього думає про зміцнення української державності та долю народу. В Україні відсутня державна турбота про моральний стан суспільства. Президенти вважали, що у своїх передвиборчих програмах-обіцянках передбачили все, що потрібно населенню. І це була їхня помилка. Ніхто з президентів жодного разу не підняв питання про несправедливу приватизацію народного добра, не висловив бажання навести порядок у розподілі народної власності.

Історичний незалежницький 19-річний досвід показав, що недосвідченими у державотворенні були як президенти, так і сам народ. Однак народ, обираючи президентів, сподівався, що вони найрозумніші, найчесніші, найпатріотичніші, тому мали б дати лад в країні. Марно!

Чи можна визначити розмір втрат (матеріальних і морально-духовних) від навмисної злочинності чи простої недбалості наших президентів? Якщо і можна, то це будуть глобальні цифри нашого падіння.

Зауважимо: те, що Янукович творить авторитарну модель держави не можна вважати самою моделлю злочин. Усе залежить від того, хто перебуває на чолі держави. Якщо це буде злодій, Україні буде погано і тоді вона може повстати; якщо ж це буде патріот – він може навести порядок, не втрачаючи демократичних методів у суспільстві. Не модель державності визначає сутність влади, а носії влади визначають сутність держави. Від 1991 до 2010 року в Україні була демократична модель держави, а який результат отримав нарід? Країну розграбували, перетворивши її у руїну, але при цьому була свобода слова. Ми, нещасні, пишаємося свободою слова, а про те, що зруйнували – ні слова. Надій на те, що В.Янукович зробить щось корисне для України дуже мало, але наступні президенти, використовуючи концентрацію влади у своїх руках, можуть відродити духовний та економічний потенціал України.

5.3. Верховна Рада України

А як поводи́ла себе Верховна Рада протягом 19 років? Це зібрання завжди було гіршим від колгоспних зборів найвідсталішого колгоспу в СРСР. Ставити питання про перетворення президентсько-парламентської республіки на парламентсько-президентську не тільки недоцільно, а й злочинно. Чому злочинно? Тому, що український парламентаризм протягом 19 незалежницьких років продемонстрував абсолютну неспроможність до конструктивної роботи, державотворчої діяльності на користь України. Проти України робота ВР була, а для України – не було.

Чому Верховна Рада України утворила закон про парламентську більшість у ВРУ, а щодо означення більшості якогось етносу в суспільстві справа не дійшла? Може, не розуміють? Чи в цьому немає потреби? Це злочин перед українською нацією, яка займає в суспільстві питому вагу у 80 %. Звідси витікають усі трагедії сучасного незалежницького періоду.

Законодавча влада від 1991 р. не була запрограмована на визначення стратегії розвитку та державну ідеологію, а тому законотворчість була спрямована на меркантильні інтереси так званих народних депутатів. Будували, і на жаль, будують державу необмеженої демократії, лібералізації, піратської сваволі та безвідповідальності. Стратегія побудови української держави не створена.

Відсутність ідейної основи побудови держави призвело до того, що українська влада формувалася за чужими моделями: французькою, російською...Внаслідок цього побудували дуалістичну схему: одна вертикаль президентська, державна, друга – радівська, самоврядна. Державні адміністрації в областях і районах не завжди знаходили спільну мову з районними та обласними радами. Вся Україна перебувала майже два десятиліття у стані ідеологічних та майнових суперечок. Насправді ведеться нещадна боротьба між українськими патріотичними силами і представниками проросійської колоніальної влади, які присутні у всіх владних структурах.

Тепер настало єдиноначаліє.

Визначальним для законодавчої влади було:

1. ВР утворила касту недоторканих людей України – від села до Києва. Образно кажучи, народний депутат України може вбити 100 чоловік і не понесе ніякої відповідальності за цей злочин ні перед судом, ні перед народом. Кожен (або майже кожен) народний депутат оволодіває „законним” методом різними матеріальними статками великих розмірів: хто – завод, хто – газову свердловину, хто курорти, хто надра і т.д. Про нарід „забувають” начисто. Хіба ж таких народних депутатів волів мати український нарід?

2. Виборчі закони ухвалені у таких схемах, щоб забезпечити довічне перебування діючих депутатів при владі. Народу не дане право змінювати ці закони. Закон про відкликання депутатів ухвалено в такій редакції, що позбавити мандата народного обранця практично неможливо. Не було жодного випадку, коли б якийсь народний депутат України був відкликаний виборцями.

3. Закони з приватизації – це грабіжницькі закони. Мала група людей стала мільонерами та мільярдерами, а народ опинився в злиднях. Чи все це може схвалити український нарід, який обирає цих депутатів?

7. Не ухвалено жодного закону про український патріотизм. Верховна Рада не діяла патріотично протягом всього періоду свого існування.

8. Державотворчі напрацювання попереднього скликання ВР не завжди є прийнятними для депутатів нового скликання. Все це нагадує військові протистояння: переможець відкидає рішення переможеного. Помінялись місцями – те ж саме. А народ, країна тільки спостерігають у безсиллі.

9. Увесь світ бачить парламентську вахханалію і вважає Україну дикунською державою.

10. Жодного разу Верховна Рада не розглянула питання про моральний і матеріальний стан української нації. Найбільшу ганьбу Україні принесла саме Верховна Рада. Всі голови ВРУ від 1991 по 2010 р.(в особі В.Литвина) продемонстрували своє непатріотичне ставлення до незалежної України.

Прості люди горять від сорому за народних депутатів, їхню брутальну поведінку, лихослів'я, за антинародні закони.

5.4. Уряди України

Виконавча влада у сучасній українській державі визначена як складова частина домінуючої політичної сили. Кабінет міністрів – політична структура, обласні органи влади – політичні структури, районні органи влади також мають політичне забарвлення. Державні адміністрації районів і областей підпорядковані як Президенту, так і Кабміну. Якщо не було згоди між президентом і прем'єр-міністром, то місцеві адміністрації перебували під перехресним вогнем.

Кабінет міністрів, будучи політичною структурою, визначає напрями економічного розвитку за переконаннями глави уряду. Кожен новий керівник уряду формує програму діяльності за власною системою. Все, що було до нього створено, автоматично відхиляється, все розпочинається з нуля. Країну лихоманить. Згідно з законом про кабінет міністрів, у президента відібрано значну частин його повноважень, що призвело до нових протистоянь у державних верхах.

Україна – країна з великим продовольчим потенціалом. Якщо в цій країні існує дієздатне і патріотичне керівництво, воно має захистити перш за все український нарід від цінової і товарної сваволі на ринку продовольчих товарів. Адже продукти харчування – це найболючіша соціальна проблема, особливо для малозабезпечених верств населення. Оскільки до цієї групи належить більшість населення України, то це постає як національна проблема. І тут уряди нашої країни проявили кричущу байдужість.

Усі пам'ятають, як видавали кожному громадянину ваучери на 1050 тисяч гривень. Де вони тепер, у 2010 році? Про це ніхто не знає в Україні, у тім числі й уряд. То ж хіба усі дотеперішні уряди дбали про інтереси народу? Хіба народ хотів таких урядів? Економічні реформи – основна сфера діяльності уряду. Утім, за 19 років мали місце

лише руйнівні реформи. Економіка України отримувала від влади тільки нищівні удари: промисловість занедбана, сільське господарство зруйноване. Майже уся економіка перебуває у приватних руках. Уряд не може впоратися з стихією та навмисними провокаціями дикого ринку.

Кожен уряд складає розлогі економічні програми, але вони не виконуються, залишаються на папері. Державна влада у всіх її гілках поки що не проявила себе як захисник народу. Вона, ця державна влада, дуже чітко і виразно проявила себе як захисник олігархічних кланів.

Уряд М.Азарова отримав всі умови для ефективної діяльності. Ця однопартійна система має продемонструвати свою сутність у повній програмі, бо перешкод не існує. Проте сама природа сучасних можновладців (мільйонери, мільярдери) не дає нам підстав думати, що вони зроблять щось корисне для народу.

У них не існує ідеології служіння народові, зате власне збагачення – на першому місці. Удосконалити цю державну модель неможливо. Її треба скасувати на користь народу, щоб життя розквітало, а не завмирало.

5.5. Держава без народовладдя

З часів рабовласництва власність стала вирішальним фактором у стосунках між владою і народом. І в наш час власність є центром економічної, політичної та державної діяльності. Що ж відбулося з народною власністю в незалежній Україні першого періоду 1991-2009? Оскільки до влади прорвалася згряя олігархів, то «матір'ю» псевдодемократії та безглуздой лібералізації стала Верховна Рада України, яка ухвалила антинародні закони з так званої приватизації-прихватизації.

Народну власність було за цей час розграбовано на користь малої купки кланів. О.Пабат, кандидат на посаду Президента України (2010 р), у своїй передвиборній програмі пише; «Ми самі ледь жевріємо, щоб забезпечити процвітання 50 найзаможніших родин!» Додамо від себе – найзаможніших родин в Україні, а не деінде. Борис Олійник вважає, що «100 (сто) наших багатих сімей володіють майже половиною національного доходу.»⁵⁸

Й.Вінський стверджує: 170 сімей (в Україні - І.Б.) володіють 2/3 національного багатства України.

Зацитуємо окремі фрагменти програми кандидата на посаду Президента України (2010) Олега Рябоконя в контексті характеристи-

ки сучасної владної системи в Україні. «Сьогодні ми — раби у власній державі. ...система влади настільки всеохопна, що людина й кроку не може зробити без держави. Коли ви хочете щось зробити, з'ясовується, що існує безліч правил і норм, які виконати просто неможливо. Вам дозволять працювати, але ви завжди будете «винні» за правилами системи, а отже — контрольовані. В цьому й полягає суть системи тотального контролю і впливу.

Ця система стосується всіх без виключення - і багатих, і бідних. Люди намагаються уникати труднощів і тому підкоряються правилам системи. Це, в свою чергу, призводить до того, що повністю деградують і висміюються такі риси, як: честь, гідність, служіння людям.

Система весь час змушує людей іти проти своєї совісті і волі. Людина конфліктує сама з собою. Це робить її нещасною. Як результат — нещасні родини, зростання наркоманії і алкоголізму, секс-рабство, вимирання населення. Суспільство, в якому процвітають такі «цінності» -приречене. Більше того, ця система приречена економічно. Ми не платимо податки, а ті що платимо, розкрадаються можновладцями у повній відповідальності до правил системи! Ми платимо хабарі — але ж вони не використовуються на розбудову державних благ! Усе це заважає розвивати нашу державу — не будуються дороги, не підвищуються справжні зарплати; наука, освіта, спорт, армія, медицина і охорона правопорядку — усе в занепаді саме з цієї причини. Не вірте тим, хто вам каже, що в нашій державі буде краще за існуючої системи — це просто неможливо! Система влади в Україні приречена. Вона тріщить по швах і вже найближчим часом розвалиться.

Політико-економічна система цілковито вичерпала себе і перебуває у конфлікті з суспільством. Зараз, підкоряючись законам самозахисту, вона намагається закритися від впливу громадян і встановити максимально можливий контроль за ресурсом, що весь час зменшується»⁵⁸

Станом на 2010 рік Україна являє собою розвалину. Український нарід, стрижнем якого є українська нація, не знає, як має розвиватися Україна в державному, політичному, економічному, національному, світоглядному, релігійному напрямках на близьку і далеку перспективу. Ніхто не знає (ні президент, ні уряд, ні ВРУ, ні будь-який вчений чи пересічний громадянин), бо немає стратегічних поглядів, обґрунтованих прогнозів. Використовуючи важелі влади, кланово-олігархічна зграя у

ВРУ ухвалила такі закони, які дозволили безкарно привласнити заводи і фабрики, землю та засоби виробництва. Це призвело до того, що регуляторні впливи державного механізму на промислове та сільськогосподарське виробництво вкрай звузилися. Ні стратегічні плани, ні поточні проблеми держава вже не може ставити у своїй діяльності, бо приватний сектор її не допускає туди. Україна втрачає можливість утворити замкнуті цикли з найважливіших видів продукції і цим самим закриває собі шлях досягти високого розвитку, стати врівень з процвітаючими країнами.

Існуюча державна влада за формою демократична, за змістом – антиукраїнська не мала і не має наміру доручати народу управляти державою, бо тоді настане крах олігархам, земельним феодалам, злодіям у законі та беззаконні. Український народ ідейно розколотий, розірваний на шматки різних ідеологій. Додамо, що національна ідеологія вводиться в суспільство всупереч не тільки в період окупації України російським комунізмом, а й в період сучасної незалежності. Всі інші ідеології насаджувалися владними структурами. Дати народу національно свідому ідеологію, означає усунення від влади усіх злодіїв.

Саме тому, прикриваючись демократичними хитрощами, сучасна влада дає дозвіл українському народові «брати участь в управлінні державою» шляхом голосування на виборах. Але вдогонку за правом на голосування послала армію злодіїв-спокусників з торбами гречки, пляшками пива, горілки, невеликими гривнями, щоб підкупити злиденних, а тому несвідомих українців проголосувати за відвертих і прихованих ворогів України.

В Україні налічується більше сотні політичних партій, але справжніх патріотів серед них можна перерахувати на пальцях однієї руки. Велика місія – продукувати патріотизм – належить націоналістичним партіям, але вони поки що не демонструють активної діяльності на цьому поприщі. Вони поміж себе доводять, хто з них більший патріот України, звинувачуючи один одного у недоліках.

Там, де треба рятувати сучасну Україну загальними зусиллями, давати їй дорогу у майбуття, українські націоналістичні партії не знаходять поміж себе спільної мови, не об'єднуються, виходять в нарід роз'єднаними, що послаблює нашу спроможність захищати себе від ворогів, руйнує народний патріотизм.

Якщо оцінювати правозахисні органи, то типовий взірець правоохоронця сучасного періоду явив перед світом суддя Зварич зі Льво-

ва. Це відповідь на всі питання стосовно правоохоронних структур та їх служителів. Система прогнила зверху донизу. Потребує докорінної реконструкції. Де вже тут до патріотизму, до правди, до елементарної справедливості. Хабарництво, корупція не тільки збіднює країну, державу. Це лихо, яке руйнує найцінніше – людську порядність, чесність, духовність. Держава без народовладдя.

Великий бізнес – це бізнес утаємничений, а тому, треба думати, нечесний. Там „крутяться” великі гроші і рейдерські проекти. В Україні – це бізнес або російський, або єврейський. Є якась частина американського, західноєвропейського бізнесу. Іноземці не будуть продукувати український патріотизм. Українців у великому бізнесі практично немає. Якщо ж там десь є один чи кілька українців, то вони „погоди не роблять”. В Україні „править бал” не нарід, не держава, а приватний великий бізнес. Це вкрай несправедливо!

Малий і середній бізнес перебуває під пресингом великого бізнесу та рекету. Бізнесова сфера ще не потрапила під вплив українського патріотизму.

В Україні за останні роки створено багато громадських організацій різного ідейного спрямування. Їх так багато, що вони постали уже не десятками і не сотнями, а тисячами. Ніхто їх не контролює, не цікавиться їхньою діяльністю. Серед цієї безлічі функціонують і так звані козацькі формування. Це дитячі (або замасковані під них) ігрища дорослих, а то й похилого віку людей. Зодягнуті в російську козачу уніформу з погонями, великими зірками на них, вони удають з себе українське козацтво. Укольне козацтво. Окремі дідусі, не вміючи зв’язати до купи двох слів, носять погони генерал-полковника тощо. Демонстративно спаплюжиться український патріотизм, сама ідея захисників Батьківщини.

Українське козацтво ніколи не мало погонів, єдиної уніформи, але було наповнене високим духом українського патріотизму. Саме цього духу і не містить у собі оце декоративне, театралізоване козацтво, яке не має жодного стосунку до честі і гідності реального козацтва. Зате в цій оперетковій масі сидять реальні вороги української незалежності. Це відкриті, неприховані російські козацькі формування практично по всій території України. Вони являють собою велику небезпеку для українського суверенітету.

Не можна обійти мовчанням питання самоорганізації населення, яке є складовою частиною самоврядування. В Україні практично відсутня

система самоорганізації населення. Закон про органи самоорганізації є (2001 р.), а самої діяльності населення по наведенню порядку, по ліквідації негативних і незаконних явищ в межах територіальних громад ще немає. Сутність самоорганізаційних процедур полягає в тому, що нарід у цілому через місцеві територіальні громади (сіл, селищ, міст, районів, областей) має брати участь в управлінні державою, країною, краєм, містом, селом. Саме тут, в територіальних громадах, має плекатися патріотизм місцевий і загальний та захисний щит від грабунку майна, землі, духовності. Комусь таки вигідно, щоб енергія народної маси не стала джерелом широкого поступу України до процвітання.

Вибори 2010 р., як і всі попередні, показали, що, незважаючи на підкупи і фальсифікації, український нарід тягнеться до справедливої та сильної української влади.

Де в Україні та сила, яка здатна поставити і усунути несправедливість існуючої держави? Така сила ще не проявила себе ні в теоретичному, ні в прикладному варіантах. Така держав но-політична сила ще має з'явитися. Той, хто очолить цей процес і доб'ється успіху, воістину стане національним героєм і вождем української нації та держави. Цю проблему належало поставити і розв'язати Президенту України В.Ющенку, як найвищій посадовій особі в країні, але, на жаль, він не був готовий. Існуючі політичні партії і блоки також не розглядають проблему місця української нації в українському суспільстві як животрепетну, невідкладну проблему, від усунення якої залежить майбутнє української незалежної державності. Поки що ця „хвороба” навмисно, свідомо загнана „в глибину суспільного тіла”, але рано чи пізно вона може „самостійно» вийти на поверхню.

Нова влада, влада Януковича, позбавила громадян України права на самовисунання на виборах в органи місцевого самоврядування.

5.6. Україна з паном і холопом

В Україні від самого початку сучасної державної незалежності влада так же відірвана від народної маси, як і радянська влада. На словах обидві ці влади декларували єдність влади з народом, а практично – це різні за устремліннями соціальні верстви: начальники – керівна сила; народна маса – безправна робоча сила. До цього часу цю роз'єднаність не

спромоглися усунути ні держава, ні політичні та громадські організації, ні сам нарід.

За період незалежності в Україні утворена аморальна система державного устрою та суспільного ладу. Якщо окреслити цю систему в цілому, то її порок полягає в тому, що вона створена для пана, якому дано все і в додачу – холопа, тобто громадянина України. Парламент діє на користь українського та зарубіжного пана. Виборна система діє на користь українського пана, холопу нічого робити в управлінні державою. Вибори побудовані так, що до влади потрапляють ті, що діють супроти українського народу, і особливо – проти української нації.

Державна будова сучасної України продемонструвала себе як неприйнятне явище для українського народу і української нації. Це не Боже, а сатанинське творіння, яке руйнує моральність, духовність всього суспільства, збагачує злодіїв, обездолює трудовий люд. Цю несправедливу і злочинну державну конструкцію потрібно демонтувати. Таку державну конструкцію могли побудувати тільки (м'яко кажучи) недруги України і українства. Така держава принижує, дискредитує велику і чисту українську націю. Потрібна держава всезагальної справедливості.

Висновки до розділу 5

Ми, громадяни України, від пересічного до найвищого за посадою, за 19 років не навчилися поважати себе як українців, господарів своєї землі та долі. Не зуміли осмислити свою відповідальність за незалежну державу, за своє майбуття. Тому так часто говорять про нас погано. І головне – говорять значно поганіші від нас. Всупереч російській пропаганді, Україна не є штучним утворенням. Навпаки, Росія є взірцем штучного, насильницького утворення, яке вогнем і мечем «збирало» чужі землі і яке неухильно йде до свого самозаперечення. Це – Закон Природи! Все неприродне рано чи пізно відходить у небуття і на його місці постає те, що народжується за законами Природи.

Україна - давне, найдавніше організоване утворення одного етносу. Цей етнос багатьма тисячоліттями існує на своїй території і, незважаючи на тернистий життєвий шлях, не загинув, продовжує жити, з великими труднощами намагається звільнитися від «братніх» обіймів які загрожують позбавленням нашого життя.

Якщо дивитися на незалежну Україну з вишини майже 20-літнього її існування, то неупереджений погляд показує, що Україна і українці не здобули свободи, тобто не отримали того, чого хотіли, до чого прагли, за що боролися ідейно та фізично.

Незалежність територіальну – не здобули; незалежності національної – не здобули; економічної незалежності – не здобули. Релігійної єдності – не здобули.

Свободи особистої, свободи суспільної, свободи національної – не здобули. Під свободою у нашому олігархічно-капіталістичному середовищі розуміють сваволю влади та грошових «мішків».

У нас під об'єднанням України політики розуміють розкол між регіонами на будь-якій, навіть фантастичній брехні. І це спрацьовує. Розкол продовжується, а шахраї від політики кричать про успіхи в об'єднанні. До пересічного українця звертається багато політиків, але цей українець не може вгледіти в якомусь з них злодія чи тирана, де патріот, а де ворог. Усі ці політики говорять однакові слова, гарні обіцянки, обриси щасливого, заможного життя. І українець частіше вірить тим, хто його обдурює. Цю особливість пересічного українства ніхто з політиків демократичного крила не міг зрозуміти з причини відсутності аналітичного розуму. Брак аналітичного розуму у політиків-аматорів, які на хвилі ейфорії пробілися до владних структур, ніхто з української еліти не усунув. Та й сама наша еліта не набула відповідної самоорганізації. Саме тому українство поступово, але неухильно програвало.

Пересічний українець – це українське суспільство. Воно не вийшло з під впливу ворожих ідеологій. Його треба було усі роки незалежності приводити «до тями» в ідеологічному вимірі. А цього ніхто не робив. Наслідком такої злочинної байдужості до народу стала подія 2010 року, коли Україна й українці потрапили в зону безнадії.

Настав час розв'язувати гамлетівську проблему: бути чи не бути Україні.

«Увесь досвід існування незалежної України вчить: якщо держава, її влада, відповідні інститути не будуть всебічно опікуватися єдністю країни, долати відцентрові тенденції, всіляко підтримувати всі паростки українського в проблемних регіонах, єдність буде втрачено. Для забезпечення єдності України треба насамперед відмовитися від ідеологічного нейтралітету і взяти участь – на боці України у тій ідеологічній війні, що проти України ведеться вже багато років.»⁵⁹

«Кризис беспощаден к слабым государствам, не имеющим стратегии развития. Безоговорочно приняв условия Запада при вступлении в ВТО, Украина подписала акт экономической капитуляции перед мировыми компаниями. Раньше 85% продуктов питания, которые потреблялись украинцами, были отечественного производства – сегодня их практически вытеснил импорт. Разве это не верх абсурда, когда Крым закупает фрукты и овощи в Иордании и Турции, а свои – пропадают?»

Торговля продуктами питания в кризис более выгодный бизнес, чем торговля наркотиками. В мире по-прежнему работает позиция силы. Именно поэтому европейские страны не дают Украине стать крупнейшим экспортером зерна. ...

Если так будет продолжаться и дальше, Украина превратится в подобие африканской страны, которая живет исключительно на гуманитарную помощь, и где нет вообще никакого производства», - сказал лидер «Гражданского движения «Новая Украина» Владимир Семиноженко в городе Одесса 15 июля 2010.⁶⁰

Примітки до розділу 5

1. «Інформ.бюлет.», № 27, 8 липня 2010.
2. «Українське слово», № 7, 17-23 лютого 2010
3. «Багнет», 23.07.2010.
4. prada.com.ua/news/2010/06/25
5. pravda.com.ua/articles/2010/05/31
6. cencjr.net.ua – 02.07.2010.
7. В.Піпаш «П'ята колона, захопивши владу, пішла в наступ»// «Слово Просвіти», № 19, 13-19.05.2010.
8. «Газета по-київськи», 11.08.2010
9. І.Лосев «Українці у ХХІ столітті: новітня бездержавність?// «День», № 48, 19 березня 2010.
10. ТОНЕТО. 5 червня 2010).
11. delo.ua/bisnes/kompanii/09.07/2010
12. www.epravda.com.ua/2010/07/14
13. «Свобода», №1-2, 11 січня 2010
14. delo.ua/vlast/politika/samyebogatye-ministry-v-kabmine-140871
15. <http://novosti-N.nk.ua>. 23.07.2010

16. www.pravda.com.ua/articles/2010/06/22/5159405/view_print
17. www.pravda.com.ua/artikles/2010/29
18. Андрій Новак. Українська ідея – владний вампіризм // pravda.com.ua/columns/2010/05/31).
19. [http://cencor.net.ua/go/offer/Resource ID/164048 .html](http://cencor.net.ua/go/offer/Resource%20ID/164048.html).
20. www.pravda.com.ua/articles/2010/06/15.
21. [mybusinessstyle.blogspot](http://mybusinessstyle.blogspot.com). 10 жовтня 2009.
22. Ринок праці корупціонерів: 200 тисяч доларів за посаду. Сергій Щербина, УП, 28 липня 2010
23. Все про корупцію, 20.08.2010
24. По матеріалам Радио «Свобода», «ЛИГА», «ForUm».
25. Главред. 29 Июля 2010.
26. А.Єремєєва «Президент, який не відчуває болю...» // «День», № 75, 28.04.2010
27. «Сільські вісті», № 31, 18 березня 2010.
28. «Інформ. бюлет.», № 20, 20-26 травня 2010р.
29. «Нація і держава», № 13, 6 квітня 2010р.
30. «Інформ. бюлет.», № 16, 22 квітня 2010р. Стаття Андрія Савельєва «То чого хоче досягти Янукович, рівняючись на Росію? Агітки і життя. Над- держава Росія в цифрах»
31. Об этом заявил народный депутат прошлых созывов Верховной Рады Левко Лукьяненко в интервью изданию «Зеркало недели».
32. Ліга бізнесінформ 22.08.2010
33. censor.net.ua – 22.07.2010
34. «ВВ», № 054, 2010.
35. <http://www.unian.net/ukr/news/-346822.html>
36. [pravda.com.ua /news/ 2009/10/8](http://pravda.com.ua/news/2009/10/8)
37. «Інформ. бюлет.», № 30, 29.07.2010.
38. «День», № 79, 12 травня 2010
39. «Свобода», № 1, червень 2010.
40. <http://www.frasa.ua/stenograms/25.06.10>
41. «Обозреватель», 4 липня 2010.
42. Ігор Лосєв «Геть партійні прапори!» // «Інформ. бюлет.», № 22, 3 червня 2010.
43. Андрій Парубій // «Інформ. бюлет.», № 22, 3 червня 2010
44. Григорій Омельченко // «Інформ. бюлет.», № 23, 10 червня 2010
45. Юрій Андрухович // «Інформ. бюлет.», № 23, 10 червня 2010

- 46 Ірина Магрицька «Лист Президенту...»// «Інформ.бюлет.», № 23, 10 червня 2010
- 47 Андрій Окара «УРСР FOREVER (назавжди-І.Б.)»/”Нація і державва», № 22, 15 червня 2010
- 48 Олесь Доній// «Інформ. бюлет.», № 26, 1.07. 2010
49. Кармелюк «За державність тривожно і страшно»// «Шлях перемоги», № 11, 17 березня 2010
50. Володимир Фесенко//gazeta.ua/index.4.06.2010
51. В.Піпаш «П'ята Колона, захопивши владу, пішла в наступ»// «Слово Просвіти», № 19, 13-19 травня 2010
52. Володимир Притула, керівник комітету з моніторингу свободи преси в Криму
53. www.day.kiev.ua. №139, 06.08. 2010
54. В.Небоженко.ubr.ua/ukraint-and-world
55. www.zaxid.net/newsua/2010/6/2
- 56 «ВВ», № 042, 2010
- 57 <http://www.unian.net/ukr/news/news-387958.html>. 23.07.2010. Эхо Москвы
58. Фрагменти програми кандидата на посаду Президента України (2010) Олега Рябоконя
59. www.pravda.com.ua/ articles/2010/06/15/
60. Інформ. бюлет., № 25, 24.06.2010

Розділ 6 Українська Національна Держава

Національна держава, національна Україна – це відроджений український національний дух. Це шлях українства до своєї етнічної сутності, шлях до управління власною долею за власними законами, шлях до очищення країни від ворогів.

Щоб успішно долати виклики Долі та Росії, українська нація має суттєво підвищити свій загальний та профільний ценз освіти. У національній державі кожен член української нації має отримати вищу освіту безоплатно, за рахунок бюджету. Освітня система не може існувати як комерційна ланка ринкових умов. Це капіталістичний метод зиску. Якщо приватні навчальні заклади хочуть існувати, то мають здійснювати навчально-виховний процес за свій кошт і ніяк не за рахунок учнів, студентів. Тоді буде видно, хто служить Україні, а хто – мамоні.

6.1. Прелюдія до української національної держави

За роки сучасної незалежності наша націонал-патріотична еліта не зросла ідейно, ідеологічно, національно, а тому потребує свого лідера, вчителя, організатора, вождя.

Сучасна патріотична Україна має не тільки звільнитися від окупаційної влади, але побудувати нову модель держави на принципах справедливості, гуманності, чесності. Все це можна і треба здійснити мирним, не руйнівним шляхом. Нарід має стати господарем держави, в якій не повинно бути ні пана, ні холопа. Завдання, скажемо прямо, – надзвичайної складності. Ті, хто тепер перебрав владу в свої нечисті руки, будуть жорстоко опиратися, зроблять все, щоб остаточно погубити українство. Нову державу має творити український нарід на чолі з українською нацією. Територіальні громади мають стати основною потугою у народній державі.

Це і буде реальне громадянське суспільство, про яке нині палко промовляють фарисеї, щоб «заговорити» тему, не дати їй «прорости» в реальність. Проблема життя і смерті української державності (нині недосконалої, а в майбутньому досконалої) перекладена на плечі народу, а точніше – на плечі української нації – головної сили народу. Їй би самій одужати, а тут доленосне завдання треба вирішувати. Перед українською елітою постала невідкладна вимога: треба рятувати українську націю для

побудови української національної держави. Розуміємо, що в умовах, коли владу тримають непатріотичні сили, здійснити цей проект буде надзвичайно складно. Неймовірно складно, а треба! Іншого не дано. Допомоги чекати нізвідкіля. Питання життя і смерті: або оживемо, або помremo. Думаймо національно, діймо національно, об'єднаймося патріотично. В патріотичному об'єднанні міститься наша потенціальна спроможність відстояти себе, наша сила, наша честь і гідність.

Маємо наступати, бо ми перебуваємо на власній території, ми відстоюємо себе, а не когось поневолюємо. Наша мета законна і справедлива. Нам треба це усвідомити, нічого і нікого не боятися. Це наше право – жити у своїй державі за своїми законами та власним світоглядом.

Перемагають сильні духом і нам належить стати сильними. Адже слабких б'ють, а переможців не судять. Повірмо в себе і тоді буде успіх, досягнемо мети!

Для визначення стратегії і тактики реформаторських процесів потрібно скликати Всеукраїнський з'їзд патріотичних сил, з участю значущих особистостей країни.

Необхідно забезпечити концентрацію наявних сил шляхом єднання:

- усіх націоналістичних партій і організацій в один націоналістичний блок;
- усіх націонал-демократичних партій і організацій в один демократичний блок;
- усіх націонал-патріотичних депутатів в один патріотичний блок;
- усіх військових утворень (державних і громадських) в один захисний блок;
- усіх інтелігентських організацій в один інтелектуальний блок;
- усіх освітянських (вищої та інших шкіл), наукових осередків в один блок;
- усіх мистецьких організацій в один мистецький блок;
- усіх патріотичних козацьких організацій в один ополченський блок;
- усіх україновідданих конфесій в один релігійний блок;
- усіх українських патріотичних ветеранських організацій в один блок;
- усіх молодіжних та юнацьких організацій в один блок;
- усіх патріотичних громадян і громад – навколо перелічених структур.

Таке свідоме та цілеспрямоване гуртування матиме не тільки організаційний, а й потужний ідеологічний зміст. Тут будуть зосереджені найчистіші устремління української нації, яка нарешті зможе проявити себе як самодостатня політична сила, скинувши з себе наносні облудні ярлики та образливі визначення.

Кожен український патріот має проникнутися відповідальністю – врятувати українство в системі національної державності. Почитаймо полум'яні слова на цю тему:

*«Тобі, мій Краю дорогий,
Складаю я свою присягу
Тебе любить, Тобі служить,
За Тебе вмерти біля стягу.
І прапор жовто-блакитний
Клянусь до віку боронить
І за народ забутий, рідний,
Останню кров свою пролить.»*

Присяга Козацького Стрілецького Братства, м.Луцьк

Андре Глюксманн, французький філософ і письменник, запропонував нове поняття: «революція більшості для більшості.»¹ Таке поняття як найбільше підходить до сучасної ситуації в Україні. Нагадаємо, що в Україні вже були такі революції. Першою революцією більшості для більшості була Вітчизняна визвольна війна 1648-1654 рр. Друга революція більшості для більшості – Помаранчева революція восени 2004. У XVII ст. була кривава революція, а у XX ст. – вже безкровна. Обидві революції завершилися успішно і відкривали надзвичайно великі перспективи для України, українській нації. Утім, ці революції не принесли бажаних результатів української нації.

2010 року владу в Україні захопили так звані «регіонали». І тут же, миттєво, потреба в революції більшості для більшості зросла, як ніколи раніше. Вона стала нагально невідкладною, інакше українській нації загрожує зникнення з лиця Землі. Більшість в Україні – це українська нація. Ця нація була і в попередні роки сучасної незалежності в неволі, але тоді критичної загрози не виникало, все ще жевріла надія на позитивний розвиток подій. З приходом до влади «регіоналів» над українською нацією нависла категорична загроза зникнення.

Розв'язка повинна відбутися в одному з двох варіантів: або українська нація звільниться з неволі на своїй землі або піде у небуття. Потрібна Третя Вітчизняна визвольна війна, щоб стати господарем у себе вдома. Ця війна не обов'язково має бути збройною, кровопролитною. Маємо досвід Помаранча. Його треба обов'язково використати. Шановні українці! Дбайте в першу чергу про Україну, а вже потім про свій шлунок! Маємо проникнутися відповідальністю за долю України, за долю українства. Як будемо жити для України, то станемо заможними і незалежними. Настав час захистити честь України, власну честь та гідність, що цінується вище життя. Ніхто окрім нас не порятує Україну від колоніального рабства. Рятуючи Україну, ми рятуємо себе від майбутніх голодоморів, репресій, від Соловків, Колими, від Гулагів, від втрати свободи, від російської нерелігійної церкви, великодержавної облуди, духовної та фізичної смерті.

Старше покоління нинішнього українства, включаючи інтелігенцію, притомилося, майже вичерпало себе. Над ним тяжіє вантаж минулих ідеологій та нестача духовної і фізичної сили. Молода Україна, молода генерація має вийти на поле боротьби, щоб захистити свою національну честь, свою Батьківщину, свою державу.

У Харкові під час футбольних матчів 2010 р. стадіон довго і гучно скандує: «Слава Україні! Героям слава!» Це молодь із зросійщеної Слобожанщини. Можемо сміливо стверджувати: «Україна ще не вмерла!»

6.2. Загальні уявлення про нашу національну державу. ***Входимо в тему***

Національна держава – це в першу чергу нарід, нація, людина, а вже тоді – всі інші компоненти; це любов народу до своєї держави, і навпаки, - любов держави до свого народу. Для того, щоб таке диво стало реальністю, потрібно докорінно переформатизувати зміст і мету сучасної держави, визначивши її основну перспективу.

Державотворення – процес надзвичайної важливості для будь-якої нації. В основу державотворення у всіх без винятку випадках кладеться відповідна ідеологія.

Яку державу повинна мати Україна? Якщо таку, яка була до січня 2010 р. і є тепер, то, на мій погляд, вона непотрібна, бо дуже вже багато несправедливостей вона містить у собі щодо української нації і

усього українського народу. Надалі українська держава буде ще гіршою для української нації і всього українського народу, якщо її докорінно не змінити.

*«Де общее добро в упадку,
Забудь отця, забудь і матку,
Спіши повинність ісправлять.»*

Іван Котляревський

Патріотичне українство має утворити образ нової моделі української державності, в якій комфортно б жилося усім громадянам України. Чи є національні держави у світі? Їх багато. Але жодної немає, де б громадяни відчували себе комфортно і щасливо. Національні держави з капіталістичним устроєм не здатні розв'язати віковічні вузли соціальних, економічних, політичних, моральних, духовних, національних проблем, оскільки вони, як і увесь сучасний світ, сповідують ідеологію прибутку, багатства, заможності та розкошів. Кожна людина, кожна держава протягом свого життя докладають максимум зусиль, щоб заробити якомога більше грошей, здобути кращих матеріальних статків. Є неможливий закон прагнення сьогодні жити краще, ніж учора, завтра краще, ніж сьогодні, все має бути краще, краще, краще.

Гроші – це меркантильний бог. Це жорстоке чудовисько ламає людські долі, людські душі, людські сподівання, губить таланти, нищить духовність людини і суспільства. Воно не надає будь-якої надії на пощаду: з грошима – ти людина, без грошей – ти ніщо.

Чи зможе Україна, нині розграбована й принижена, мріяти про таку державу, де було б добре усім її громадянам. Потенціал у нас є, але чи зуміємо ми утворити таке державне облаштування, яке б пододало людську жадобу наживи, виховало людину, яка б прагнула жити не заради багатства, а в ім'я самовдосконалення, і на цій основі творила добро собі та людям?

Теоретично це уявити можна, а що стосується практики, то тут постають надзвичайно потужні перепони. Розуміємо, що людство поклоняється мамоні тисячоліттями. Змінити його ментальність дуже складно, але можливо. Багатим дуже складно відмовитись від мамони, а бідним, коли зрозуміють мету перебудови, відмовитись від того, чого вони ніколи не мали дуже легко. До бідних людських середовищ належить українська нація. Це одна обставина на користь нової моделі життя і державотворення.

Друга обставина полягає в тому, що українська нація від природи – добра, милосердна спільнота. Вона дуже добре знає горе, а тому не може причинити комусь зло, несправедливість. Все це подає надію, що Україні під силу цей глобальний проект. Першим кроком у цьому напрямі має бути утвердження української нації як правлячої нації в державі. Це буде національна держава українського змісту.

Українська нація, будучи гегемоном суспільства, не виступає правлячою силою. Таку несправедливість потрібно негайно усунути. Підставою для цього є та незаперечна обставина, що українська нація своєю працею створює левову частину матеріальних та духовних багатств країни. І якщо ці багатства створюються більшою частиною суспільства, а розпоряджаються ними менша частина суспільства, то такий державно-суспільний устрій є несправедливим, а тому незаконним і злочинним.

Національні держави будуються за національними ідеологіями. Такі держави дають можливість націям проявити себе у всій моральній, духовній і політичній повноті. За змістом національна держава може бути деспотичною, демократичною, ліберальною чи космополітичною, але на першому місці виступає нація з її доктриною буття. Зауважимо, що не усі нації можуть похвалитися своєю шляхетністю, добropорядністю.

Більшість сучасних націй показали себе несправедливими субстанціями. Творцем національної держави не завжди буває сама нація. Нерідко національні держави створюються лідерами нації. У всіх випадках національні держави функціонують за своїм власним світоглядом. Українська національна держава також мислиться як держава з українським світоглядом. Тут ми викладаємо розгорнуту концепцію сутності саме української національної держави, а не якоїсь абстрактної.

Люди, населення – це матеріал, з якого будуються держави. Якщо люди не одностайні у політичному вимірі, потрібні зусилля держави, щоб привести людську масу в стан одновекторного мислення. Політичні погляди спрямовуються на об'єднання різновекторних груп в одно патріотичне русище. Ідея національної держави живе в українському політичному та патріотичному середовищі вже не одну сотню літ. Національна сутність України як суспільства і держави не була задіяна протягом останніх багатьох століть, хоча намірів це зробити було багато. Сучасний період незалежності також не увінчався побудо-

вою Національної України. Однак, за цей період розпочалося національне прозріння широких народних мас, що дає підстави сподіватися на незворотний процес самоідентифікації та самоорганізації української спільноти. Зауважимо, що національна держава для багатьох сучасних українців є новим поняттям як в теоретичному, так і в прикладному вимірах. Багато хто з українців з цим поняттям не зустрічалися, а їм ніхто і ніколи не пояснював, що це таке.

Таку державу українці вимагали від Б.Хмельницького після звільнення від поляків, а її зміст був виражений формулою: «Україна без пана і холопа». Тоді не вдалося, але ідея, одна з найвидатніших і шляхетніших, залишилася жити у пам'яті народній. У часи гетьмана Петра Дорошенка (1663-1674) опрацьовувалася формула державного устрою: єдине стадо і єдиний пастор. Це означає – один народ, один керівник. В.Винниченко, як голова уряду Центральної Ради, проголошував, що Україна має стати соціалістичною державою без пана і холопа.

Починаючи з Конституції Пилипа Орлика і до наших днів ця ідея потрапляла на публічне висвітлення. Особливу увагу цьому питанню приділяв В.Липинський. Він вважав, що ідеалом держави в цілому, в тім числі й української, є держава національна.

Не забудьмо, що в Конституції СРСР людина також проголошувалася найвищою цінністю. Ідея справедливості жила у різних формах, а в СРСР як фікція, утім проголошувалася публічно як основоположна. Комуністична практика показала, що людина була, як ніколи, зневажена, принижена, знищувана без будь-яких на те причин. «Будівники комунізму» за 72 роки знищили більше 100 мільйонів осіб. Страшно навіть подумати!

Українська національна держава, на наше переконання, має стати як система домінування духовних цінностей над матеріальними. Така держава покликана виховувати людину, яка б присвячувала своє життя самовдосконаленню, не зазнаючи при цьому матеріальної скрути. У сучасний період людина все своє життя присвячує добуванню матеріальних благ, нехтуючи (часто й густо, а то й повсякчас) потребами духовного змісту. Несправедлива система життя породжує складні проблеми, ро зв'язання яких часто не вдається протягом багатьох поколінь.

Національна держава має усунути цей тяжкий спадок тисячоліть, і знайти нову модель життя – позбутися тих злочинів та недоліків, які закладені в існуючій державній моделі.

Стоїть невідкладна проблема:

1. Усунути протистояння та антагонізм між владою і народом.
2. Залучити народну масу до державної та самоврядної влади.
3. Навести справедливість у користуванні народною власністю.
4. Визначити відповідальних осіб від державної та самоврядної влади за результати політичної, соціально-економічної та іншої діяльності за кожен конкретний період владних повноважень.
5. Створити таку ідеологічну систему, щоб кожен громадянин був готовий до управління державою на різних рівнях, хотів управляти державою і міг здійснити свої прагнення робити добро для всіх, де і йому дістанеться частка на загальних підставах.

Українську національну державу мають очолити дві особи: Лідер української нації, водночас зрілий політик, досконалий державотворець та Патріарх України.

Україна має потужний інтелектуальний, культурний, патріотичний потенціал, здатний створити світовий феномен справедливої державності. Маємо виплекати геніального Лідера, або зуміти оцінити вже готового, який балотується на пост президента України. Ми помилялися багато разів, і завжди програвали тим, хто був злодійськи агресивнішим.

Лідер нації, державний муж має бути таким, щоб на власних ідеях (не запозичених з інших країн) створити концепцію національної держави, а вже під неї підібрати виконавців, ідейно переконаних щодо творіння добра для нації, народу. Будівництво національної держави має очолювати Лідер з Національною Ідеєю в голові та душі своїй, з сильною, непохитною волею здійснити цей Великий Проект.

У цьому доленосному переході від несправедливої до справедливої держави має брати участь кожен член української нації. Це означає, що перед настанням національної держави українська нація повинна бути готовою до такої державності, повинна хотіти її, докласти усіх зусиль, що така державність відбулася.

Україна має неспокушену багатством народну масу, яка схвально сприйме ідею справедливості, бо віками прагла мати чисту, моральну, порядну духовну та світську владу. З цією масою доцільно провести переконливу роз'яснювально-виховну роботу.

Українська нація має право і зобов'язана визріти до потреби народної держави та докласти максимум зусиль, людина була б визнаним центром країни.

В основу творення нової моделі держави закладаються такі концептуально - методологічні принципи:

1. Найвищою матеріальною і духовною цінністю України є Людина. Заради людини має творитися найдемократичніша система устрою – національна держава з українським обличчям. Усі несправедливі закони, підзаконні та нормативні акти попередньої влади мають бути переглянуті з метою усунення несправедливості щодо титульної нації, громадян України. Формування людини як духовно досконалої особистості, здатної творити добро не лише для себе, а й для людства в цілому – такою має стати українська держава.

2. Захист суверенітету, національної, фізичної, інформаційної, продовольчої та енергетичної незалежності держави – сфера пріоритетів

3. Українська національна держава – це ідейно сильна і морально чиста організація, яка діє під безпосереднім контролем та прямою участю народу. В такій державі не місце силам антиукраїнського змісту.

4. Державний бюджет формується «знизу», розписується по кожній позиції, включно до окремого дитячого садочку, затверджується Національними зборами, підтверджується президентом, неухильно виконується. Застосовується принцип раціональної економії та максимальної ефективності на користь народу. Держава встановлює контроль за витратами не тільки державних, а й приватних підприємств. Всі несправедливі приватизації («прихватизації») підлягають перегляду.

5. У владних структурах не повинно бути бізнесменів, з метою запобігання зловживань службовим становищем.

6. Не повинно бути кричущої соціальної нерівності. Соціальна ієрархія завжди буде, бо одні люди багаті (і їм не можна заборонити бути багатими), інші – бідні; одні талановиті, одержують велику платню, інші – не дуже обдаровані, а тому мають мізерну платню, перебувають у злиденних умовах. „Запалити” злиденних ненавистю до багатих, заможних, – дуже просто. Це завжди призводило до соціального збурення, до протестів, до бунтів, врешті – до крові. Механізми усунення великої соціальної нерівності існують. Їх тільки треба застосувати.

7. Держава мала б взяти на себе повну відповідальність за недопущення безробіття того рівня, який дестабілізує суспільну гармонію.

Держава має всі можливості забезпечити такі умови, щоб жодна працездатна людина не могла залишатися без роботи.

8. У соціально справедливій державі немає місця безпритульним дорослим, і там паче – дітям. Якщо в країні існує безпритульність дорослих і дітей – це велика ганьба для будь-якої країни, і абсолютно неприпустиме явище для нормальної, а тим більше – для передової держави. Житлова бюджетна програма має бути спрямована перш за все на забезпечення житлом соціально незахищених груп. Виховні заходи щодо сім'ї й дитинства мають запобігти дитячій безпритульності. Усі українські діти (з батьківською опікою і без неї) – це діти держави. Вона має забезпечити повноцінне, безущербне життя всіх дітей, у тім числі і дітей-сиріт, покинутих, обездолених, хворих. Обездолені дорослі люди також підпадають під державну опіку.

9. У такій державі усі люди мають бути здоровими. Державні програми спрямовуються на забезпечення здорового способу життя та постійну і наполегливу профілактичну, оздоровчу систему (лікарську та рекреаційну), щоб унеможливити масові захворювання (туберкульоз, діабет, серцево-судинні недуги, СНІД), а також викоринити куріння, вживання наркотиків серед дівчат, жінок (в першу чергу). Народжувані діти мають бути здоровими. Вони – майбутнє країни.

10. Така країна не повинна мати корупцію, хабарництво. Це зло, яке в даний час не може подолати жодна країна, у справедливій державі може бути подолане у найкоротший строк, якщо до цього залучити нарід.

11. Масова стихійна та організована злочинність має бути витіснена з суспільства. Це можливо і вкрай потрібно.

12. Виховна державно-самоврядна система повинна ґрунтуватися на патріотичності і творчій праці. Жоден людський таланти не повинен залишитися поза увагою держави, громади, суспільства. Усі таланти мають бути доведені до конкретного рівня досконалості. Талановиті особи мають отримувати від держави персональне матеріальне і моральне заохочення, з розрахунком, щоб ця особа залишалася в Україні все своє життя, віддаючи їй свій талант і працю.

13. Країна має бути духовно, морально і фізично чистою:

а) єдина православна церква;

б) влада і люди правдиві, чесні; в) ніякого сміття ні в квартирах, ні в будинках, ні на вулицях, ні в селах, селищах і містах; ніякого забур'янення будь-яких територій; очищення лісів, гаїв, садів, посадок

тощо. Уся українська земельна територія закріплюється за юридичними та фізичними особами, які мають утримувати свої ділянки у належній екологічній придатності.

Хто і в який спосіб в існуючих умовах здатен усунути несправедливості та впровадити національну державу в Україні? Це можуть здійснити:

а) державні діячі за підтримки патріотичних політичних і громадських організацій, шляхом національно патріотичного виховання широких мас ;

б) політичні та громадські патріотичні організації за власною ініціативою , користуючись методами просвітницької, роз'яснювальної роботи всередині нації, доводячи її національну свідомість до рівня самозахисту;

в) шляхом всенародного референдуму та всенародних виборів.

Усе це мирні, демократичні шляхи, які не порушують мирне життя, не руйнують суспільні відносини, а тільки їх удосконалюють.

Українська Національна держава мислиться як держава на демократичних засадах, з політичною, соціальною, міжнаціональною справедливістю та відповідальністю. Зло і ненависть до України, породжені в періоди довгих окупацій, ще не зникли з ужитку наших опонентів. Вони завжди будуть чинити опір українському відродженню, але Україна, як генератор любові та добра здатна очиститься від всілякої скверни і постати справедливою державою.

Сутність національної держави полягає у безпосередній та нерозривній єдності влади і нації, а в українському варіанті – єдності з усім народом. У цій єдності міститься ядро, зерно безсмертя держави і нації. Єдність ідейна, єдність організаційна, єдність духовна – це живий ланцюг мирної, плідної співпраці кожного члена суспільства на власне і суспільно-державне благо.

У такій єдності немає місця суперечкам, прагнення до роз'єднання тощо. У цій єдності усім добре. Однак, сама по собі така єдність не приходить. Вона добувається копіткою, високоїдейною, творчою працею, яка не завжди є успішною, не приносить великих статків, часто жертвою. Ця праця може принести свої великі плоди у майбутньому, а тому потребує особливих людей, патріотів, які вболівають за майбутнє, перш за все – своїх дітей, нащадків.

Така модель держави є закономірною і перспективною.

Українська національна держава – це національна демократія, яка містить у собі способи справедливого розподілу прав і обов'язків етнічних груп у державі. Забезпечується право усіх етнічних груп брати участь в управлінні державою, бути представленими в органах влади пропорційно до питомої ваги кожної етнічної групи в складі всього населення. Водночас на кожну етнічну групу покладається обов'язок бути патріотами української національної держави, не руйнувати Україну, не творити сепаратизм у будь-якій формі (автономізацію, федералізацію...). Національна держава України – унітарна держава.

Саме за системи національної держави можна досягти оптимальних співвідносин між централізацією і децентралізацією владних повноважень. Політична система – це доктрина і програма діяльності національної держави. Тому потреби у політичних партіях не виникає. Громадські організації можуть формуватися як в цілому по країні, так і регіонах, як правило, за етнічною ознакою.

У такому державно-суспільному ладі вирішальну роль відіграє нарід через територіальні громади. Органи державного і самоврядного управління формуються за принципом пропорційного представництва етнічних груп суспільства.

Національні багатства у національній державі розподіляються також в пропорції щодо етнічного складу. Освіта, наука, мистецтво, культура...підпадають під пропорційну систему, але з відповідними уточненнями. Національні меншини, які мають за межами України свої батьківщини-держави, додаткові джерела для розвитку своїх культур отримують від них.

У народній державі українська православна церква має стати державною структурою на той час, коли будуть усунені всі негаразди у цій сфері. Те, що маємо у релігійній сфері тепер – це шлях до ліквідації незалежної України.

В основу нової держави мають бути покладені такі, на наш погляд, основоположні принципи:

1. Справедливості
2. Відповідальності.
3. Чистоти помислів та чину.

Принцип справедливості:

1. У ставленні до людини – усі люди рівні перед законом, Будь-який злочин має бути покараний, і будь-який позитивний чин (дія) має бути оцінений і схвалений чи заохочений.
2. У ставленні до етносів – пропорційне представництво в управлінні державою та регіональними територіями.

Принцип відповідальності:

1. У ставленні до людини - кожна людина несе відповідальність за долю своєї держави, родини, батьків, братів-сестер, дітей, онуків, правнуків
2. У ставленні до етносів – повага до права кожної етнічної групи брати участь у державотворенні, національній самоорганізації.
3. У ставленні до держави, країни – захищати суверенітет, державну незалежність України.

Принцип чистоти помислів та практичної діяльності:

1. Бути чесним перед громадою та державою: якщо тобі ця держава, громада не подобається, ніхто тобі не буде перечити проти від'їзду за межі України.
  2. Якщо людина не сприймає української мови – вона може бути вільною як від української мови, так і від української території.
- 6.3.Адміністративно-територіальна реформа як підґрунття суспільного розвитку

6.3. Адміністративно-територіальна реформа

Діючий адміністративно-територіальний поділ країни недосконалий, блокує конструктивний розвиток України. Діяльність центральної влади та органів самоврядування побудовано за методом подвійних стандартів. На папері – все добре, у житті – все погано. Основна проблема – влада не допускає народну масу до управління як територіями, так і будь-якою діяльністю. Сільським, районним, обласним радам надана вся повнота влади, а територіальні громади позбавлені впливу на прийняття рішень цих рад. Місцеві ради, за діючими законами, водночас репрезентують територіальні громади, що в корні неправильно та дискримінаційно. Практика показала, що місцеві ради суттєво порушують закони, а територіальні громади як реальний господар залишаються поза впливом на ситуацію. Така порочна система призвела до масового пограбування сільських виробничих потужностей.

Урбанізація та глобалізація нещадно продовжують руйнувати село не тільки як систему виробництва, а головню — як сферу самобутньої національної культури, історії. Призупинити цю стихію може продумана система адміністративно-територіальної реформи. Територіальний устрій України має сформуватися як сукупність громад з їхніми історичними, географічними, економічними, екологічними, демографічними, етнічними та культурними особливостями.

Сільські ради мають об'єднуватися у волості, щоб призупинити міграцію сільської людності у великі міста та за кордон. Волость — це територія декількох сільрад. Центром волості має бути крупне, перспективне село. Волосна система управління дозволяє зберегти українське село як виробничу сферу і осердя народної культури.

Районна система має модифікуватися в окружну систему. Це дає можливість інтенсифікувати сільськогосподарське виробництво.

Адміністративно-територіальний устрій України складають як поселення, так і територіальні громади:

- окремих сіл чи об'єднання кількох населених пунктів;
- селищ і містечок;
- міст;
- районів (округів), областей (країв), Автономної Республіки Крим (краї).

Орієнтовна схема адміністративно-територіального устрою може мати такий поділ:

1. Волості як первинна територіальна ланка державно-самоврядного управління (це декілька сучасних сільрад).
2. Округи (декілька сучасних районів).
3. Краї (замість областей).
4. Регіони.

Назвемо проектний варіант країв на базі існуючих областей та АР Крим:

1. Галицький — Закарпатська, Чернівецька, Івано-Франківська, Львівська області.
2. Волинський — Волинська, Рівненська, частина Тернопільської областей.
3. Поліський — Житомирська, частини Хмельницької та Тернопільської областей.
4. Подільський — Вінницька, частина Хмельницької області.
5. Чернігівський (Сіверський) — Чернігівська, частина Сумської області.

6. Київський – Київська та частини суміжних областей.
7. Шевченківський – Черкаська, Кіровоградська області.
8. Полтавський – Полтавська та частина Сумської області.
9. Слобідський – Харківська, частини Сумської та Луганської областей.
10. Донецький – Донецька та частина Луганської області.
11. Запорізький – Запорізька, Дніпропетрівська області.
12. Приморський – Одеська, Херсонська, Миколаївська області.
13. Кримський – АР Крим.

Міста Севастополь та Київ позбавляються особливого статусу.

З метою захисту унітарності України створюються регіони країни на чолі з надзвичайними повноваженнями кураторами президента, в межах Конституції:

1. Східний – з Слобідського та Донецького країв.
2. Південний – з Запорізького, Приморського та Кримського країв.
3. Західний – з Галицького, Волинського та Польського країв.
4. Північний – з Сіверського та Київського країв.
5. Центральний – з Подільського, Шевченківського та Полтавського країв..

Країна має позбутися неукраїнської топоніміки, символів колишніх окупаційних режимів. Антиукраїнські символи не можуть мати статус архітектурних чи культурних пам'яток.

Україні потрібне всеохопне очищення від минулих трагедій як духовне, моральне, ідейне, так і фізичне.

6.4. Мова – основна система життєдіяльності держави і суспільства

Мова є не лише засобом спілкування, культури; це перш за все національна ідеологія. Кожне українське слово, що виходить з вуст людини, несе в собі національну ознаку людини, її світогляд, ідейну приналежність.

Державною мовою у Національній Україні є мова титульної, правлячої нації – українська мова. Держава своїм коштом забезпечує розвиток мов національних меншин, які не мають своєї батьківщини за межами України. Мови національних меншин, які мають за межами України свої батьківщини, розвиваються частково за рахунок бюджету, а головне – за коштів цих національних меншин, а також фінансової підтримки держав – батьківщин.

Уся система державно-суспільного управління тримається на національній мові, а відтак на національному мисленні, на національних діях. Нова держава має відродити, без будь-яких апеляцій, українську мову не тільки у діловодстві, а у всіх сферах суспільного життя.

Україна буде лише тоді національною, коли українська мова стане невіддільним елементом української людини. За мовними звуками пізнають національність людини. Неукраїнський громадянин України може говорити будь-якою мовою, а український громадянин має говорити тільки українською. Хоче він цього чи не хоче, а мусить. У іншому випадку – він не громадянин України. Українець, який не визнає української мови – людина чужа для України. І тут ніяка демократія не є мірилом свободи слова, свободи сумління тощо.

Національна Україна – це українська Україна. Протягом багатолітньої колонізації в українців відібрали силовим методом українську мову, а разом з нею і українську сутність людини.

Чому Росія докладає максимум зусиль політичних, дипломатичних, державних, ідеологічних для позбавлення України власної української мови. Немає мови – немає нації. Нація перетворюється на безпорадне населення, яке не знає що робити, як робити, куди йти, кого слухати, кому підпорядковуватися і т.д. Україна без української мови – це трофей Росії.

Недарма мудрі люди говорять: чия мова, того й влада; чия мова, того й культура; чия мова, того й майбутнє.

Нагадаємо, що державна влада Російської Федерації дуже ретельно піклується про розвиток та поширення російської мови. Якщо вже Україні треба брати приклад з Росії (позиція регіоналів), то давайте це робити перш за все в сфері мовної політики.

Програмою «Російська мова (2006 - 2010 роки) передбачено як стратегічне завдання забезпечити ефективне функціонування російської мови як державної мови РФ і забезпечення ефективного функціонування російської мови як основи розвитку інтеграційних процесів в СНД та підтримки російської мови у країнах Балтії. На ці процеси виділено 0,5 млрд рублів.²

І треба визнати, що програма діє, у тім числі і в Україні.

В Україні рідна мова тримається переважно на ентузіазмі патріотів. Опишу маленьку побутову сценку. Якось чую розмову двох молодиків.

Один: «Ти звідки?»

Другий: «Я полтавській».

Один: «Чому говориш російською?»

Другий: «Я українець, но не націоналіст, поетому гаварю по-русскі».

Один: «Мова – це повноважний представник особи. Якщо у тебе мова французька – ти француз; мова німецька – ти німець; мова російська – ти росіянин; мова українська – ти українець. Жодних пояснень тут не потрібно. Коли ти говориш російською, а кажеш, що ти українець, ти обдурюєш себе і тільки себе, а не слухача. Запам'ятай: якщо українець говорить російською – він зрадник або просто дурень. Хлопче, стань тим, ким народили тебе батьки». Другий замовк. Мабуть, задумався над думкою однопітк. Побажавмо йому повернутися у лоно української мови. І усім російськомовним українцям також.

З українсько мовою у серці і на устах – ми українці, без неї – ми ніхто.

6.5. Релігія як фактор добра

Місце Церкви у державі надзвичайно важливе. Особливе значення церква відіграє в Україні – країні, яка й тепер, через 19 років незалежності, не позбавилась окупаційного впливу Російської імперії в цілому та Російської церкви, зокрема. Для України непридатна та всезагальна формула, що церква (релігія) відділена від держави. Ця формула прийнятна для держави, яка має усі атрибути незалежності, громадянського суспільства, національної ідентифікації. Україна, як усім відомо, все ще перебуває під окупаційним впливом Росії не тільки через латентні спецслужби, а й через цілком легітимної підривної структури. РПЦ – це величезна мережа ворожих щодо України осередків, які керуються не Божими канонами, а інструкціями російської ФСБ. Саме цим і визначається особливий і надзвичайно потрібний статус Української християнської (православної) церкви як державного органу.

Українська християнська церква має очолити усі християнські конфесії (православну, автокефальну, греко-католицьку, католицьку) в одному релігійному органі – Українському патріархаті християнського віросповідання у Києві. Бажано було б підпорядкуватися Ватикану.

Українська християнська церква має стати державною ланкою морального, духовного, патріотичного впливу на суспільство у цілому та кожної окремої особи суспільства. Це ідеологічний центр.

Він благословляє усі рішення влади, які сприяють укріпленню, розвитку української нації. На рішення, які порушують норми моралі, духовності, спрямовані проти прав людини, обмежують матеріальний добробут, соціальну захищеність та соціальну справедливість, духовна влада накладає вето. Це логічно і справедливо!

Церква має сприяти тому, щоб цивільна (світська) влада все робила для формування духовно, морально досконалої людини. Ідеологія духовності, святості життя має стати центральним елементом в українському світогляді. Матеріальні статки не повинні домінувати в українському світогляді. Багатство, яке в даний час є основною метою людини, забирає у неї усі фізичні та інтелектуальні сили, не залишаючи людині часу для морального, духовного зростання.

Церква має ввійти у народну масу не лише з церковного вітара проповідями та іншими ритуалами, як це робиться тепер, а бути серед народу у всіх сферах його буття: у виробництві, у побуті, у діяльності територіальних громад, у творенні законів, у війську тощо.

Церква має бути національною, а тому у її функції входить підтримка національного руху за українські інтереси.

Україна має постати як суверенна національно-християнська правова народна держава. Національну державу очолять патріоти та святі люди України.

Усі церкви іноземного підпорядкування видаляються з України. У Росії церква є де-факто державною структурою, а де-юре – нібито відділена від держави. Лукавство! Україні таке лукавство не потрібне. Ситуація вимагає одержавлення української християнської церкви і це треба твердо впроваджувати в життя.

6.6. Концентрований зміст національної Конституції України

До Преамбули

Національна сутність України викладається в Основному Законі України – Конституції. Головний принцип Конституційного ладу в Національній Україні полягає в тому, що влада і нація, народ не відділяються, а становлять єдину спільноту, яка постійно працює у всіх сферах державно-суспільного життя. У пропонованій державі чинов-

ники перебувають під постійним, неусипним контролем з боку народу щодо корисності їх роботи і водночас кожен громадянин контролюється відносно його придатності до умов нової держави.

Сучасна Україна є унітарною державою з низкою складних міжетнічних, міждержавних, політичних, економічних, соціальних, гуманітарних проблем. Майбутня українська держава має усунути деструктивні фактори.

Призначення України – бути справедливою державною і суспільною територією.

Призначення Конституції – бути Основним Законом прямої дії на захист Держави, Нації, Людини.

Гарантом дотримання Конституції є не президент України, а Вища Наглядова Рада України.

Піклуючись про зміцнення громадянської злагоди, соборності України, бажаючи утвердити принципи справедливості, визначити місце кожної етнічної групи в українському суспільстві, зберегти унітарність української державності, дбаючи про забезпечення прав і свобод людини, гідних умов її життя... українське суспільство, з Божої ласки, ухвалює цей варіант Конституції як Основний Закон України.

Земля є основним національним багатством, перебуває під особливим контролем держави і нації. Земля сільськогосподарського призначення не підлягає продажу. Продажу підлягає тільки земля несільськогосподарського призначення.

Надра, природні ресурси України є власністю держави та нації. Держава забезпечує охорону законної власності, втім числі й приватної. Вся власність, отримана облудними, шахрайськими методами і несправедливими законами, підлягає націоналізації.

Екологія природного та суспільного середовища є одним з пріоритетів держави і нації.

Громадянське суспільство в Україні функціонує на національній основі.

Оборона України покладається на Збройні сили України та на весь український нарід.

На території України не допускається розташування іноземних військових баз.

Зовнішня діяльність України спрямована на захист національних інтересів.

Державна ідеологія – національно-незалежницький патріотизм.

До Розділу II. Нарід, нація, людина

Нарід

Український нарід — єдине джерело влади в Україні. Він являє собою сукупність представників української нації та національних меншин. Національні меншини поділяються на дві групи: а) у яких є батьківщина за межами України; б) у яких немає батьківщини за межами України. Такий поділ є справедливим і логічним, об'єктивним, і важливим для визначення національної політики держави.

Нарід здійснює владу безпосередньо через територіальні громади та опосередковано — через державні органи.

Нація і національні меншини

Суверенітет належить виключно Українській нації як титульній нації країни. Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно українській нації і не може бути узурповане президентом, державними органами, регіональною чи релігійною владою.

Українська Нація складається з етнічних українців, які проживають на материнській території та в діаспорних поселеннях; сповідують українську державну ідеологію, зберігають і розвивають українську культуру, традиції, звичаї, мову, захищають Національну Україну.

Українська нація як складова частина Національної Ідеї формує свої права, обов'язки та відповідальність перед Богом, людством та власним суспільством такими визначальними імперативами.

Права української нації:

- Бути правлячою етнічною групою в державі, де її питома вага в суспільстві є переважаючою;
- Формувати таку модель держави, яка б забезпечувала духовний, національний і соціальний розвиток суспільства;
- Встановлювати закони життєдіяльності держави, суспільства і людини у відповідності з духовними, моральними, справедливими нормами життя;
- Обирати Національного Лідера і керівника держави у одній особі.

Обов'язки української нації;

- Радикально поліпшувати демографічну ситуацію;
- Збереження генофонду української нації;
- Виконувати функцію об'єднувальної сили в українському суспільстві;
- Формувати ідеологію нації і держави на кожному етапі історичного розвитку;

- Защищати та відстоювати інтереси національних меншин, у яких немає своєї батьківщини за межами України;
- Плекати, зберігати, виховувати українські таланти і залишати їх в Україні, надавши всі умови для плідного творчого зростання;
- Защищати українську мову як основний елемент національного буття;
- Бути справедливою; чесною; сильною; мудрою; розумною; миролюбною; державотворчою, захищати власну державу; незламною у відстоюванні своїх інтересів;
- Утримувати в чистоті мораль своєї спільноти;
- Забезпечити єдиний світогляд своєї спільноти;
- Виховувати українців до набуття ними достатнього рівня національної свідомості та світоглядної зрілості;
- Творити ідеологію та організаційні засади самоорганізації населення на патріотичних засадах;
- Виховувати національні меншини в любові до України як своєї батьківщини;
- Запрошувати українців усіх діаспор повертатися в Україну і розбудовувати нове життя.

Відповідальність української нації:

- за долю держави, країни, українського суспільства, кожного громадянина;
- за розквіт української культури, мистецтва
- за етнічне відтворення;
- за здоровий спосіб життя українського населення;

Людина

Права і свободи людини

Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою цінністю. Українська людина – центральна постать у державі та суспільстві. Усі люди в Україні рівні перед законом і ніхто не може існувати поза законом. Кожна людина має право на особисту свободу та особисту недоторканість; Українська людина як суб'єкт суспільства має право і всі можливості творити громадянське суспільство – найдосконалішу форму демократичного життя у державі.

Суспільне життя в Україні формується на засадах національно-етнічної пропорційності, рівноправності, ідеології державного патріотизму. Цензура заборонена. Свобода слова, вільне вираження своїх поглядів і переконань гарантується Конституцією України.

Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані. Кожен має право на вільний розвиток своєї особи, але не за рахунок чийось прав і свобод. Громадяни мають рівні конституційні права і свободи. Усі є рівними перед законом і судом. Привілеї у цій сфері не застосовуються. Жінки й чоловіки мають рівні права і свободи.

Людина має право на життя. Обов'язок держави і нації охороняти життя людини.

Кожен громадянин має право захищати життя і здоров'я своє та інших людей від протиправних посягань. Кожен має право на охорону здоров'я та медичну допомогу. Держава і суспільство створюють таку систему, яка б забезпечувала тримати здоров'я людей у нормальному стані. Тут важлива відповідальність покладається на саму людину, на родину, на органи самоорганізації населення, де твориться і здійснюється ідеологія здорового способу життя і забезпечення міцного фізичного стану людинності, бо здоров'я людини, нації, народу – багатство держави.

Кожен має право на повагу до його людської гідності. Ніхто не може бути підданим катуванню, жорстокому, нелюдському поводженню, що принижує гідність людини. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам.

Кожен має право на сім'ю та повагу до сімейного життя. Шлюб ґрунтується на вільній згоді жінки і чоловіка. Кожен із подружжя має рівні права і обов'язки у шлюбі та сім'ї, зокрема здійснювати розширене родинне відтворення. Держава, нація і батьки зобов'язані утримувати і виховувати дітей в патріотичному та високоморальному дусі. Повнолітні діти мають піклуватися про своїх непрацездатних батьків. Сім'я, дитинство, материнство і батьківство охороняються нацією і державою. Не бажано мати бездітні сім'ї. Одностатеві шлюби – аморальні, а тому забороняються світською та релігійною владою.

Діти рівні у своїх правах і свободах незалежно ні від яких обставин. Насильство над дитиною та її експлуатація, втягування у діяльність, шкідливу для моральності та нормального розвитку дитини, забороняється. Утримання та виховання дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, покладається на націю і державу.

Іноземці та особи без громадянства, що перебувають в Україні на законних підставах користуються тими самими правами і свободами, виконують такі самі обов'язки, за винятками, встановленими Конституцією, міжнародними договорами та законами. Іноземцям та

особам без громадянства може бути надано статус біженця або притулок у порядку, встановленому законом.

Кожна людина має право на особисту свободу та особисту недоторканість. Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановленому законом.

Кожному гарантується недоторканість житла.

Кожному гарантується таємниця листування, телефонних розмов, телеграфної, електронної та іншої кореспонденції

Кожному гарантується невтручання в його приватне життя, якщо воно не наносить шкоди державі та нації.

Кожному, хто на законних підставах перебуває в Україні, гарантується право на свободу пересування, вільний вибір місця проживання, право вільно залишати територію України. Громадянин України не може бути позбавлений права на в'їзд в Україну.

Кожен має право на свободу слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань.

Кожен має право на свободу думки, совісті і віросповідання не на шкоду державі та нації.

Кожен має право на свободу об'єднання для здійснення і захисту своїх прав та свобод. Об'єднання не можуть мати антиукраїнську, антинезалежницьку ідеологію, не мати воєнізованих формувань. Утворення і діяльність політичних партій, інших об'єднань, які спрямовані на ліквідацію незалежності України, зміну конституційного ладу, порушення суверенітету і територіальної цілісності держави, незаконне захоплення державної влади, пропаганду війни, насильства, на розпалювання міжетнічної, внутрішньоетнічної, расової, релігійної ворожнечі, посягання на права і свободи людини, здоров'я населення, забороняється.

Всі громадяни титульної нації та національних меншин мають право на вільне висловлення свого негативного ставлення до національної держави, до української нації. Однак такі громадяни попереджаються про некоректність такої поведінки, а при системних негативах позбавляються права голосу у виборах депутатів усіх рівнів та президента України.

Національно свідомі громадяни мають право брати участь в управлінні державними та місцевими справами, у всеукраїнському та місцевому референдумах, вільно обирати і бути обраними на виборах

до державних органів та органів місцевого самоврядування, а також здійснювати народну та місцеву ініціативи.

Кожен має право на свободу зібрань не антиукраїнського, не антидержавного спрямування, які не несуть загрози інтересам національної безпеки та громадянського порядку, моральності населення, прав і свобод інших людей.

Кожен має право на звернення до державних органів, органів місцевого самоврядування, посадових осіб та на обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк.

Кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Право приватної власності набувається в порядку встановленому справедливим законом.

Кожен має право на заняття підприємницькою діяльністю. Однак, підприємницька діяльність не дає права займати державні та самоврядні посади, щоб не допускати використання службового становища на користь свого бізнесу.

Кожен має право на працю як чесне джерело на матеріальні статки. Роботодавці (державна та власники приватного чи колективного бізнесу) і наймані працівники мають укладати справедливі взаємовідносини в оплаті праці та інших грошових чи матеріальних заохоченнях. Працюючий має право на страйк для захисту своїх економічних та соціальних інтересів.

Кожна особа держави Україна повинна мати тільки одне громадянство – України чи іншої країни. Якщо особа має подвійне громадянство, вона позбавляється одного з них. Кожна українська людина з країн поселення (з діаспор) отримує українське громадянство негайно, якщо прибуває до України на постійне проживання.

Пенсії та інші види соціальних виплат, допомоги мають бути не нижчими від прожиткового мінімуму.

Обов'язки людини

- бути чесним перед державою, суспільством, перед Богом і людьми;
- набувати національну свідомість;
- захищати незалежну Україну від внутрішніх та зовнішніх ворогів;
- батьки зобов'язані утримувати і виховувати дітей до їх повноліття. Повнолітні діти зобов'язані піклуватися про своїх непрацездатних батьків;

- мати сім'ю, народити не менше трьох дітей, щоб в Україні відбулося розширене етнічне відтворення;
- виховувати дітей здоровими, морально чистими, патріотичними, захисниками незалежної України;
- вести здоровий спосіб життя, пам'ятаючи, що здоров'я кожної людини є скарбом не тільки особистим, а й великою цінністю держави, суспільства, нації;
- неухильно дотримуватися положень Конституції України;
- не посягати на права і свободи інших осіб;
- проходити (кому належить) військову службу;
- захищати державну Україна;
- шанувати державні символи;
- вимагати від влади враховувати народні та національні інтереси;
- сплачувати податки, збори, обов'язкові платежі;
- сповідувати державно-національний патріотизм.

Відповідальність людини

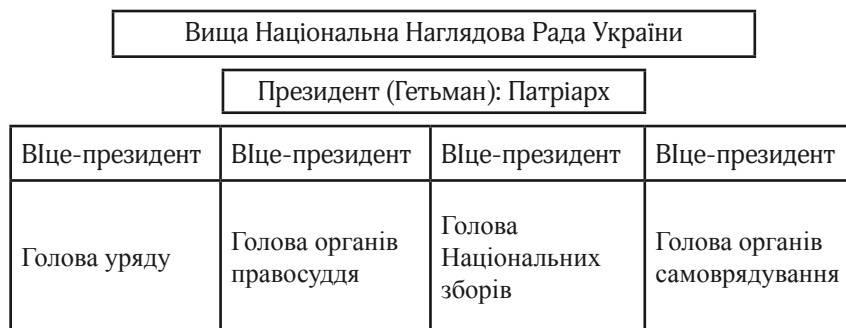
Людина відповідальна перед державою, суспільством, своєю нацією, своєю родиною за низкою тих вимог, які встановлені законами, національними звичаями, традиціями, релігійними канонами, моральними нормами.

До Розділу III. Держава і самоврядування

Держава

Держава – це продукт світогляду української нації та християнської православної віри.

Схема державної влади може мати такий варіант:

Українська Держава складається з світської та духовної влади, яка є логічною єдністю і неподільністю. Державна влада в Україні здійснюється Президентом і Патріархом та структурами, підпорядкованими їм: Національними Зборами, Правосуддям, Урядом, Самоврядуванням, Духовною сферою.

Це президентсько-патріарша модель української державності, у якій вирішальна роль належить народові. Вища Національна Наглядова Рада України – символ Українського народу, Президент і Патріарх – очільники держави. Президент очолює світську владу, Патріарх – духовну. Гарантією справедливого державно-суспільного ладу (як цього вимагає УНІ) пропонується триєдина влада. Без такої єдності влада обов'язково потрапить у тенети корупції. З метою недопущення узурпації державної влади Президентом чи Патріархом, за Конституцією, утворюється спеціальний орган, який наділяється правом негайного позбавлення кожного з них посади, а в разі потреби – арешту та засудження. Цей орган називається Вища Національна Наглядова Рада України (ВННРУ).

Будучи складовою частиною Національної Ідеї, українська народна держава наділяється Українською нацією відповідними правами, обов'язками та відповідальністю:

Права української народної держави:

- Іменем народу утверджувати закони і норми державно-суспільного ладу в країні;
- Творити сприятливі умови для всебічного розвитку української людини;
- Справляти добропорядні рівноправні стосунки з усіма народами, націями, країнами, державами Земної кулі;

Обов'язки української народної держави:

- Забезпечити спільну, узгоджену діяльність світської та духовної влади у єдиний логічний процес розвитку людини, суспільства, економіки, соціальної сфери, культури, освіти, науки, охорони здоров'я;
- Захищати суверенітет, цілісність і недоторканість української території;
- Розподіляти народну власність у такий спосіб, щоб 60% її питомої ваги перебувала у державному секторі для забезпечення контролю за процесами виробництва та розподілу національного продукту; стратегічні об'єкти належать виключно державі;

- Заборонити усі, без винятку, політичні партії і створити повноцінне громадянське суспільство на національній основі, в якому має панувати злагода та конструктивна праця;
- утверджувати та забезпечувати права і свободи людини;
- забезпечити ідентифікацію української нації та представників інших націй в Україні документальним оформленням у свідоцтвах про народження та паспортах;
- визначати та виконувати принцип єдиного громадянства;
- сприяння консолідації та розвитку української нації як потерпілої від геноциду;
- підвищення її національної свідомості, традицій, культури; розвитку етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності національних меншин в Україні;
- забезпечення національно-культурних і мовних потреб українців за межами України;
- тримати під особливим контролем збереженість землі як основного багатства країни;
- тримати у державній та комунальній власності надра в межах території України;
- забезпечувати принцип справедливості та законності розподілу та володіння власністю;
- створити усі необхідні умови для утвердження та розвитку громадянського суспільства;
- не допускати розміщення збройних сил інших держав на українській території;
- спрямовувати зовнішньополітичну діяльність на забезпечення національних інтересів України;
- утримувати та виховувати дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування;
- забезпечувати піклування над людьми з обмеженими фізичними можливостями;

Держава зобов'язана захищати:

- національну ідею;
- українську економіку, землю, державну власність, надра;
- екологію країни, повітря, води, небо;
- українську культуру, і в першу чергу – державну мову;
- впровадити і утверджувати державну ідеологію.

Відповідальність держави:

- За безконфліктний лад в державі;
- За збереженість цілісності держави від чужинецьких посягань;
- За прозорість державних і самоврядних рішень;
- За збереження і розвиток української мови у всіх сферах українського буття.

Патріарша частина влади

Духовна влада в Україні виходить від Бога та українського суспільства. Ця влада побудована на принципах: добра, справедливості, чесності, святості, високої моралі та українського патріотизму. Духовність людини, любов до Бога і людей, чистота її помислів та діянь є найціннішими скарбами, які має виховувати Свята Церква у суспільстві, за участю української нації та української держави.

Утвердження Християнської церкви Українського патріархату як державної структури означає, що всі інші конфесії втрачають свою легітимність на території України.

Духовна влада наділена правами, обов'язками та відповідальністю.

Права духовної влади в Україні:

- Здійснити мирне розлучення з структурами Російської православної церкви, що перебувають на території України;
- Брати безпосередню участь у формуванні законодавчих актів, щоб вони були спрямовані на благо людини: її здоров'я, моральної сутності та матеріального статку;

Обов'язки духовної влади в Україні:

- Чітко і неухильно дотримуватися і пропагувати високі духовні цінності, які формують досконалу, розвинену людину, з потребами моральної зрілості та достатніх матеріальних статків. Людина має ставитися до матеріального добробуту як до засобу набуття духовної, моральної досконалості, а не прагнути до невиправданих розкошів;
- Охопити всю українську людність християнською вірою. Завжди бути серед народу, брати активну участь у діяльності територіальних громад, у виховних, освітніх, наукових структурах;

Відповідальність духовної влади в Україні:

- За моральний, духовний стан суспільства, кожної людини;
- Самоврядування

Місцева, самоврядна влада – територіальні громади сіл, волостей, містечок, міст, округів, країв. У всіх селах, містечках, містах діють структури самоорганізації населення.

Місцеве самоврядування буде ефективним, якщо нарід через територіальні громади (волостей, округів, великих міст, країв) візьме участь в управлінні процесами місцевого (а іноді – державного) значення.

Вищим політичним органом територіальної громади виступають народні збори (місцеве віче). Головою народних зборів на постійній основі обирається найавторитетніша особа даного населення. Ця людина є відповідальною перед громадою за політику територіальної громади, за обраних депутатів до місцевого парламенту (колегії).

Кожна територіальна громада, починаючи з волості, повинна мати свій парламент (громадську колегію) з обраних депутатів. Вищим законодавчим органом територіальної громади виступає парламент (колегія) за всі ухвали, рішення, постанови, а також за склад і дієздатність відповідної управи.

Голову парламенту обирають депутати від найбільшої етнічної групи даної території. Якщо місцевий парламент порушує закони, то голова народних зборів або члени територіальних громад (самоорганізаційні структури – вони мають свій консультативний центр) мають право скликати народні збори і своїм рішенням розпустити парламент. Місцевий парламент та консультативний центр самоорганізації працюють на громадських засадах

Цей парламент формує професійну організаційно-управлінську структуру. Назвемо її управою. В управі працюють найняті спеціалісти відповідного профілю. Вони не депутати парламенту. Це означає, що волосний, окружний, міський, крайовий голова управи – наймана особа і його функція полягає в тому, щоб виконувати приписи, рішення, ухвали місцевого парламенту. Оплата для працівників управи визначається рішенням місцевого парламенту на підставі існуючих норм державного масштабу.

Ієрархія місцевої влади

1. Сільський староста для сіл, підпорядкованих волості.
2. Волосний парламент (колегія) і волосна управа.
3. Селищний, містечковий парламент (колегія) і управа (для автономних селищ, малих містечок).

4. Районний парламент (колегія) і районна управа (для сільських районів). У районах великих міст мають бути тільки управи, а парламент – один на велике місто.

5. Окружний парламент (колегія) і окружна управа.

6. Міський парламент (колегія) і міська управа – для великих міст.

7. Крайовий парламент (колегія) і крайова управа.

Над кожною з перелічених структур перебуває Голова народних зборів (віче). Сферу самоврядування очолює Віце-президент України, призначений Президентом України

Самоврядування є однією з важливих форм управління країною, державою. Місцеве самоврядування здійснюється жителями громад як безпосередньо, так і через органи місцевого самоврядування.

В Національній державі самоврядування має діяти в режимі народного контролю. Територіальна громада повинна отримати статус основного господаря даної території. Це – юридична особа. Парламент (колегія) територіальної громади обирається членами цієї громади жителями села, селища, району, міста, області, АРК.

Народне волевиявлення

Оскільки у національній Україні політичні партії відсутні, вибори відбуваються тільки за мажоритарною системою. Національні Збори України ухвалюють Закон про вибори та ротацію депутатів. Встановлюється квота чисельності депутатів у місцеві управи та Національні Збори. Народне волевиявлення здійснюється через вибори, референдуми, народну та місцеву ініціативи тощо.

За усіма законами демократії виборча система в національно-демократичній Україні має ґрунтуватися на таких основоположних принципах:

1. Норми представництва етносів у виборних структурах державної влади та органах само-врядування мають бути твердими і незмінними.

2. Дотримання норм представництва має забезпечуватися всією системою влади та громадськості.

3. Категорична заборона антидержавної, антиукраїнської агітації та пропаганди; міжнаціональних суперечок, всілякої ксенофобії.

4. Заборона втручання у виборчі процеси закордонних комівояжерів, політтехнологів, спецслужб.

5. Вважати кримінальним злочином підкуп виборців, обман їх, маніпулювання людською свідомістю заради отримання голосів виборців.

6. Категорична заборона допуску до балотування в депутати осіб, які виступають з програмами, що суперечать Конституції України, зокрема про державну двомовність, подвійне громадянство, відновлення СРСР тощо.

7. Заборона балотування у депутати усіх рівнів бізнесменів, які мають великий бізнес з метою запобігання системі використання важелів влади у корисливих цілях.

8. У виборчих змаганнях заборонити кандидатам у депутати ображати суперників, поширювати неправдиву інформацію, поводити себе брутально стосовно виборців, органів та осіб державної влади, виборчих комісій.

9. Виборча агітація має обмежуватися тільки програмними заходами або особистими проектами стосовно майбутньої депутатської діяльності.

10. Заборонити, вилучити з суспільства злочинну комуністичну систему, яка скоїла у 1918-1991 роках геноцид української нації, а в сучасних умовах постала на політичній арені у вигляді прямих і завуальованих носіїв україноненавистницької ідеології: КПУ, СПУ, ПСПУ та їм подібних резидентів закордонних недругів, що не полишають надій позбавити Україну її суверенітету.

11. Виборці мають право безперешкодно відкликати депутата, групу депутатів, цілу фракцію і весь склад будь-якої установи, якщо для цього є вагомі причини. До таких причин належать: антидержавна, антинаціональна діяльність, корупція, шахрайство, нечесність депутатів, злочини та інші аналогічні вчинки, які ганьблять честь депутата, установи і держави. Процедура відкликання депутатів повинна бути унормована простим законом прямої дії.

Всенародні вибори мають відбуватися один раз: а) на посаду Президента України і в Національні Збори; б) в органи місцевого самоврядування; в) суддів; г) в інші структури. Обирається тільки Президент. Усі віце-президенти призначаються президентом без будь-якого узгодження з Національними Зборами чи Вищою Національною Наглядною Радою України (ВННРУ). Президенту надається виключне право формувати державний апарат управління на свій розсуд і під його персональну відповідальність.

Територіальна громада села, району, області (краю) обирає на відповідне місце основного депутата і резервного кандидата. Основний посідає депутатське крісло, а резервний працює з громадою на громадських заходах. Далі діє ротатійна система. Як тільки основний депутат допустив порушення закону чи обіцянок, територіальна громада відкликає його своїм рішенням і призначає резервного на основне місце.

Громадянин України може перебувати в статусі депутата будь-якого рівня лише п'ять років.

Система виборів забезпечується територіальними громадами: сіл, селищ, районів, областей (країв). Балотуються на всі виборні посади тільки члени даної територіальної громади.

Законом про вибори визначається кількість депутатів по усіх виборчих установах: Національні Збори (в Палату депутатів та Сенат); крайові (обласні), міські, районні, селищні, сільські парламенти (колегії). Територіальні громади висувують кандидатів як в центральні, так і місцеві виборчі установи та створюють виборчі комісії.

Центральна виборча комісія контролює діяльність місцевих виборчих комісій щодо дотримання процедури проведення виборів.

Виборча система має бути тільки мажоритарною, з повною інформацією про життя, діяльність, матеріальний стан кандидата, з документальними підтвердженнями здобутого багатства. До балотування не допускаються особи з антиукраїнськими, антидержавними устремліннями, з ворожою щодо України ідеологією, в тім числі про двомовність, подвійне громадянство. Бізнесмени-мільйонери також не можуть балотуватися на державні посади, щоб уникнути використання службового становища для власних інтересів.

Законодавчо затвердити відповідальність державної влади перед народом.

Перший варіант. Відповідальною особою в державі за життя і безпеку країни має бути одна особа – президент. Для цього він наділяється повноваженнями по захисту суверенітету і незалежності держави. Це великі, але обмежені повноваженнями. Він одноосібно несе відповідальність за долю держави, країни, народу, нації і за свою долю як державного діяча і як громадянина України. Обрання Президента (Гетьмана) України має відбуватися на підставі його поетапної програми дій на найвищій посаді, а саме: а) за перший рік буде зроблене (конкретний перелік); б) за другий рік буде здійснено (конкретний перелік) і т.д.

Минув рік. Президент звітує. Відкритий звіт – найкраща форма виявити позитивні та негативні дії за звітний період. Якщо результати діяльності президента не задовольняють ВННРУ, народну масу, президент тут же звільняється з посади. Його обов'язки доручаються одному з віце-президентів. Має добрі справи - продовжується термін ще на один рік.

Другий варіант. Відповідальними особами в державі за життя і безпеку країни визначаються дві особи: президент і патріарх як верховні правителі. Їх обирають на підставі програм поета- пних діянь на вищих державних посадах. Обидва в рівній мірі несуть відповідальність за до- лю держави, території, народу, сталий розвиток. Обидва звітують кожного року. Негативні показники у їхній діяльності дають право ВННРУ на усунення з посад обох, або одного з них. У цьому варіанті діє трисутнісна система (Нарід – Патріарх – Президент). Президент функціонує як світський керівник, патріарх як духовний керівник, ВННРУ як представник народу. Така система дає можливість здійснити прогрес у відродженні державно- національ- ної справедливості. Ця система може бути тимчасовою або постійною моделлю життєдіяль- ності України як народної держави.

Органи державної влади

Вища Національна Наглядова Рада України (ВННРУ)

Цей орган має надзвичайні повноваження щодо збереження державної незалежності України. Саме тому до його складу обираються особистості найчистішої патріотичної сумлінності, які ніколи і нічим не заплямували себе у ставленні до України як незалежної держави. Члени від офіційних установ входять до складу ВННРУ прямим способом, згідно з Конституцією. З числа офіційних осіб до ВННРУ мають бути зачислені: Президент духовного університету, Президент Національної Академії наук, Голова Національної спілки письменників, Президент Академії юридичних наук, Президент Академії педагогічних наук, Президент Академії аграрних наук, Президент Академії медичних наук...Ці члени на своєму засіданні методом рейтингового голосування визначають 5 осіб від громадськості. Доцільно ввести до складу ВННРУ найвидатніших особистостей з числа щирих патріотів України – не більше 5 осіб. Зміни складу фіксуються так само, як і за початкового формування. Якщо переобирають Президента Національної Академії наук, то колишній президент вибуває, а новий стає членом ВННРУ. Якщо вибуває член від громадськості, то на його місце обирають нового так само, як і при початковому формуванні ВННРУ. ВННРУ працює на громадсько-патріотичних засадах.

Голова ВННРУ обирається усім складом її членів рейтинговим голосуванням.

Засідання ВННРУ відбуваються один раз на місяць і обов'язково - підсумкове за кожен рік.

На цих засіданнях обговорюються дії, поведінка, рішення Президента і Патріарха України. Складається Інформаційна записка, де викладеться оцінка роботи, робляться зауваження та рекомендації.

Президент

Яким можна уявити Президента сучасної незалежної України як виразника народних сподівань і одного з відповідачів за долю Держави і Нації?

Перша вимога. Добре знати свою українську націю і український народ в цілому. Всі президенти не розуміли, що українська нація, як ядро народу, і український нарід, у якому досить помітна питома вага інородного та іноідейного люду, вийшла з болота русокомуністичної ідеології. Значна частина нації і народу перебувала в такому глибокому блуді (він, на жаль, ще не минув), що треба було негайно виводити на рівень національного патріотизму та рішуче утверджувати державну мову у всіх сферах життя. Будь-який спротив мав бути припинений. За 19 років цього не було зроблено, що призвело до появи нового антипатріотизму. Потреба ідейно-духовного порятунку народу як була актуальною у 1992 році, такою вона залишається у 2010 та у наступні роки. Головною постаттю у цій патріотичній роботі є Президент.

Друга вимога. Встановити в державі соціальну справедливість і соціальну відповідальність. Для української нації ця потреба набула особливої гостроти. У народу відібрана матеріальна власність (земля, майно, виробництво...) і право на цю власність. Одні стали мільйонерами, інші жебраками. Таку справедливість ніколи не впровадить парламентсько-президентська чи президентсько-парламентська республіки, бо в них превалюють кланові, особисті інтереси, а не державні, всенародні.

Третя вимога. Видалити з території України російські війська (флот, наземні формування як збройні, так і козацькі, які в будь-яку мить можуть стати збройними формуваннями). Забезпечити обороноздатність держави. Тут Президент України В.Ющенко діяв абсолютно правильно, обравши колективну безпеку через НАТО. Цю лінію треба продовжити

Четверта вимога. Забезпечити енергетичну незалежність перш за все за рахунок українських надр та власного виробництва. Але не за рахунок використання українських чорноземів для виробництва біопалива.

П'ята вимога. Вивести Україну у світові лідери по виробництву натуральної високоякісної сільськогосподарської продукції.

Шоста вимога. Утворити Єдину Християнську Церкву Українського Патріархату, усунувши з території України Російську православну церкву.

Сьома вимога. Забезпечити у всіх органах державної і самоврядної влади пропорційне представництво етнічних груп суспільства. Як українське суспільство набуде ознак зрілої національно свідомої людності, Президент (Гетьман) має повне право передати суспільству право обирати парламентську чи якусь іншу форму державного устрою.

Президент України – Глава держави. Президентом України може бути тільки українець (українка) за національністю. Це єдина особа, яка несе повну відповідальність за все, що відбувається у державі з його чи когось іншого волі.

Президент наділяється великими, можна сказати, надзвичайними, але не абсолютними повноваженнями. Ці повноваження є животворними, конструктивними, патріотичними, а не руйнівними, не зрадницькими, не гідними честі та гідності України.

На президента покладається особлива відповідальність за оздоровлення суспільства від чужих ідеологій, від чужих агентів по дестабілізації політичної чи економічної ситуації у країні, недопущення війських баз і контингентів іноземних держав на території України.

Строк перебування особи на посаді президента не визначається. Однак, президент в будь-який момент може бути усунений, звільнений з посади, якщо його хибні дії будуть загрожувати безпеці чи іншим сферам державно-політичного, соціально-економічного, суспільного, національного життя. Переобрання президента відбувається у випадку смерті попередника, а також його усунення з посади Вищою Національною Наглядною Радою України. Вибути з посади Президент має можливість за власним бажанням.

Всі інші положення стосовно діяльності президента є усталеними, їх можна не повторювати. Національні Збори створюють Закон «Про Президента України», в якому детально викладаються всі норми та застереження щодо його діяльності.

Президентська частина влади

Як можна уявити демократичність, народовладдя, коли вводиться нібито авторитарна система влади, з великими президентськими повноваженнями? У тому, що:

1. Президент, Національні Збори, самоврядні органи, судді обираються демократичним способом.

2. Президентське правління світською сферою має велику перевагу в тому, що в державі визначається демократичним способом одна особа, на яку покладається відповідальність за долю держави і народу у цій частині. У такій республіці сповідується національно-патріотична ідеологія, формується вищий законодавчий орган (Національні Збори), високопрофесійний уряд. Затверджуються чіткі кордони, творяться високопрофесійні військові сили, чесні правоохоронні органи, об'єктивні ЗМІ, надається простір розвитку національним культурам етносів України.

3. Президент, маючи верховну світську владу для розвитку країни, суспільства, не може нанести шкоду державній незалежності, територіальній цілісності країни; не може допустити грабунок країни, населення та взяти в ньому участь, бо над ним стоїть Вища Національна Наглядова Рада України (ВННРУ). Один невірний вчинок – отримує попередження. Другий невірний або навмисне шкідливий вчинок – і особа звільняється з посади. Якщо перший вчинок такий, як у В.Януковича, коли він ігнорував Конституцію – позбавлення посади має бути негайним. ВННРУ, згідно з Конституцією, наділена правом не лише призупинити своїм рішенням діяльність президента, звільняючи його з посади, а й за наявності злочину – притягнути його до кримінальної відповідальності.

4. Президент є відповідальною особою за роботу Уряду, Національних Зборів, систем Самоврядування, Правосуддя. Йому надається право позбавляти депутата його статусу, а то й розпустити Національні Збори, якщо там не виконуються норми конструктивної законотворчості, при саботажі, при бездіяльності та інших провокативних діях, які мали місце у Верховній Раді до 2010 року.

Період президентського правління повинен мати таку протяжність, щоб українська нація набула повної ідентичності та національної зрілості, була здатною розв'язувати великі і малі проблеми свого буття на своїй землі без іноземних консультантів та повелителів. Нарід має визріти до тако-

го рівня державної свідомості, щоб в українському суспільстві не було українців, які борються проти національних інтересів держави; не було п'ятої колони; не було ворожих ідеологій; щоб націю не ділили на «своїх і чужих», на східняків і західників; щоб ветерани були тільки патріотами національної держави....

І лише після того, як це станеться, національна спільнота має можливість обрати іншу державну модель: монархічну, парламентського типу чи якусь іншу.

Національна держава – держава, в основу якої покладені принципи моральності, духовності, чесності, соціальної справедливості та соціальної відповідальності.

Україна є народною республікою з президентською формою правління та демократичними нормами суспільного ладу.

Президент національної України, усі віце-президенти, депутати усіх рівнів складають присяги на вірність національній державі, українській нації, українському народові. Посади представників президента в областях (краях), районах (округах) скасовуються. Їх функції виконуватимуть куратори регіонів.

Куратори регіонів

Конституцією має бути введена посада куратора регіона. Це надзвичайний і повноважний представник президента у кожному регіоні України. Його обов'язок здійснювати моніторинг за діями місцевих парламентів, інших органів влади щодо виконання положень Конституції, законів, приписів Президента і Патріарха, рішень Національних Зборів та Уряду тощо.

Факти порушень куратори повідомляють Президенту чи Патріарху. Самі вони не наділяється правом зміщувати з посад порушників. Національні Збори

Національні збори України – Парламент національної України – єдиний орган законодавчої влади. Складається з двох палат: а) Палата депутатів; б) Сенату. До Палати входять 200 народних депутатів, до Сенату – по три сенатори від кожного краю – до 40 осіб у цілому по країні. Строк перебування депутатів та сенаторів не визначається, а через два роки може розпочинатися ротація за вимогою виборців, або Президента; оновлення як окремих депутатів, так і усього складу. Кожен депутат може перебувати у законодавчому органі не більше 5 років. Заробітна плата

народним депутатам встановлюється на рівні за попереднім місцем роботи, але не вище середньої зарплати у цілому по країні. Законодавчий орган не повинен бути місцем здобуття капіталу. Це орган, де українські патріоти служать своїй нації та державі.

Національні Збори покликані зміцнювати Національну державу і захищати її існування та розвиток всіма доступними засобами, видаляючи з корінням все антиукраїнське з держави. Недоторканість депутатів та сенаторів не застосовується.

Кабінет Міністрів

Кабінет Міністрів очолює віце-президент, призначений Президентом України. Посада ця іменується: «Віце-президент з виконавчої влади». Президент призначає і звільняє голову виконавчої влади за власною волею. Діяльність виконавчої влади регламентується окремим Законом.

Правосуддя

Систему правоохоронних органів очолює віце-президент України.

Правовий порядок ґрунтується на основоположному принципі, що перед законом усі рівні від пересічного громадянина до Президента включно. Правом недоторканості в національній Україні ніхто не наділений. Діють засади справедливості, захисту честі та гідності української людини, утвердження морального, здорового способу життя, недопущення фальсифікацій у судових процесах.

Не повинно бути інституту призначення суддів на пожиттєвий термін перебування на посаді. Судді усіх рівнів обираються народом чи населенням відповідних регіонів на посади без зазначення терміну перебування на них. Суддя може обіймати посаду навіть пожиттєво, якщо він бездоганно виконує свої обов'язки. У тих же випадках, коли суддя порушує закони, виносить неправові рішення, він негайно звільнюється з посади і може притягатися до якоїсь відповідальності.

Конституційний Суд проявив себе аморальною поведінкою, а тому такої установі не місце у національній українській державі.

Потребує введення в життя суду присяжних.

За особливо тяжкі злочини, як виключення, застосовується смертна кара, більш м'яка кара – пожиттєве позбавлення волі. В державі справедливого типу законність має так формулюватися, щоб вона мала

однозначне тлумачення і була чітко дотримувана. Кожен учасник державного управління, законотворення, правового забезпечення має діяти у відповідності з чіткими визначеннями та приписами. Найменше порушення закону повинно негайно каратися. Такі норми доволі обґрунтовано сформульовані в спорті, напрацьована система дотримання правил. Кожне порушення карається миттєво, без будь-яких волокит. Незаконослухняний громадянин, незалежно від державно-суспільного становища (пересічний член суспільства чи президент держави) за порушення закону чи моральної норми отримує перше попередження, а вже друге попередження тягне за собою позбавлення посади, а то й може бути притягнутим до кримінальної відповідальності.

Інститут недоторканості скасовується. Ніхто в національній Україні не може перебувати поза законом: ні Президент України, ні пересічний громадянин. Недоторканість людині дарує тільки Бог за бездоганну життєву поведінку на складному шляху буття.

6.7 Виховна система національної держави

«Рівень держави оцінюється не кількістю великих міст, не багатством зібраного врожаю, а духовним обличчям людини, яку виховала держава» – свого часу зазначив відомий американський філософ та письменник ХІХ ст. Р. Емерсон.³

Цей невмирущий принцип має бути присутнім в Україні повсякчас. Українська нація вийшла з СРСР духовно, фізично і морально зруйнованою. Це явище можна вважати найбільшою і найтрагічною втратою України за часи окупації російського комунізму. Виховну систему щодо повернення заблукалих українців до свого лона треба було застосувати ще 1992 року. Але цього не зроблено і 2010 року. Тому ще задовго до національної держави, національно патріотична громадськість, національно свідома українська людинність мала б взяти на себе складну ношу виховної роботи всіх малосвідомих українців.

Виховна діяльність – це моральний обов'язок національної держави. В основу виховної системи має бути покладена праця на досягнення національної ідентичності українського суспільства. Відсутність національної єдності призвело до неймовірних людських втрат, матеріальних руїн, до упадку віри у себе, до безнадії, до багаторазового упущення державної незалежності. Національна консолідація – основа

існування національної держави. Без єдності суспільства, в першу чергу, нації про національну державу і про щасливе майбуття не можна навіть мріяти. Тому на виховну роботу покладається відповідальна місія.

Виховання нації, народу потрібно починати з виховання вихователів-вчителів, викладачів, інтелігенції усіх рівнів, адміністраторів державної влади та місцевого самоврядування. Процес надзвичайно складний та відповідальний. Генератором виховного процесу має бути президент. Президент – це «продукт» громадянської волі. Яка громада, такий і президент. Це аксіома, яку не змогли (або не захотіли) зрозуміти правлячі кола української державності.

Яка модель виховної системи має бути в українській незалежній державності? Питання не з легких. У всякому випадку, на це питання керівна верхівка України (президенти, уряди, ВРУ) відповіді не дала. Більше того, такого питання ніхто і ніколи не порушував. Його не було. Як питання немає, то не буде і відповіді. Цього питання не було на поверхні державно-суспільного життя, але воно існувало і тепер існує у надрах суспільства і нації, зокрема.

Не дорядну, а головну тут роль відіграє національна ідентифікація. Президент України має бути незаплямованим і жертвним українцем. Якщо президент не українець, то це трагедія нації. Це ознака хворості нації. Обрання на посаду Президента України людини, яка мала кримінальні судимості, свідчить про національну незрілість тієї етнічної людності, яку ми зараховуємо до української нації

Цілком логічним для української національної держави позбавляти виборчого права тих, хто сповідує ворожу щодо незалежної України ідеологію і практику. Більше того, тут повинна діяти жорстка політика протекціонізму національних інтересів України. Ніхто в Україні, крім титульної нації не має права визначати систему життя, державний лад, виборчу систему та всі інші атрибути державно-суспільного ладу. Це святий закон держав, де існує титульна нація.

До виховної системи мають бути включені питання кардинального переосмислення цієї роботи у масштабі усього суспільства, щоб викоринити аморальність, розпусту, пияцтво, наркоманію, псевдокультуру та інші розкладницькі впливи на поведінку дітей та дорослих людей.

Національна держава зобов'язана створити таку виховну систему, яка б сформувала кожного громадянина як господаря цієї держави і країни. Кожен громадянин повинен мислити державно, діяти держав-

но, дбати державно, захищати словом і ділом свою державність та націю. Вища освіта потрібна кожному українцю.

Нині такої пересічної людини українська влада не сформувала. І в цьому всі наші трагедії незалежницького періоду. Звідси випливають президенти, які мислять неукраїнськи, діють всупереч українським інтересам.

Кожен громадянин має у своїй родині вести ідейно-патріотичну виховну роботу: щоб діти знали свій рід до першоджерел; щоб шанували тих, які вже закінчили свій життєвий шлях; вивчити їхні політичні та господарські помилки, і уникати їх самим; щоб любили своє село, містечко, місто, свій край, Україну; щоб пишалися своєю українською мовою, бо вона насправді найкраща у світі; поважали своїх сусідів, мешканців свого села чи свого міста тощо.

Жінкам належить велика виховна місія як у родині, так і у суспільстві. Жінка, дівчина має усвідомити перш за все свою особливу і виключну місію – поповнювати українське суспільство новим, здоровим і розумним поколінням. Це одна з найважливіших і найвідповідальніших місій жінки в українській національній державі. А у самій родині жінка виконує незамінну, багатогранну роботу, серед якої виховній сфері належить провідне місце. Треба створити незалежну мережу центрів реабілітації, реанімації етнічних українців для перевиховання їх на патріотів.

Школи всіх рівнів мають виховувати чесних, порядних людей, патріотів України. Особлива увага в цій роботі належить ідейному змісту. Ідея чистоти і святості людини, її моральної досконалості має стати пріоритетною ідеєю. Стремління якомога більше збагатитися матеріально – хибне уявлення про щастя і досконалість. Головне у людині не її матеріальні статки, а моральна, духовна чистота, чесність, відданість коханій людині, любов до свого краю... Найбільше багатство для кожного українця- це процвітання державної України. Буде Україна процвітаючою, будуть і усі її люди у достатку. Найбільше багатство України – її люди. Ці люди мають бути національно свідомими, працьовитими, патріотичними.

Почитайте ще раз, як нас виховували наші українські генії. Наведу лише один приклад:

*Любть у труді, у коханні, в бою,
Як пісню, що лине зорею
Всім серцем любть Україну свою –
І вічні ми будемо з нею!*
Володимир Сосюра

Таких виховних елементів українство має велику множину. Я стаю на коліна у пошані перед цими людьми, які рятували багатьох, в тім числі і мене від нігілізму проти України. Я обожнюю кожне патріотичне слово, від кого б воно не виходило – від генія чи чорнороба, Але те, що сказали про любов до України такі титани як Т.Шевченко, І.Франко, Л.Українка, В.Сосюра... - це слова від Бога через геніальність українців.

Любити Україну абстрактно – мало. Треба, щоб наша Україна була чистою екологічно, мала здорову природу: землю, воду, повітря, рослини, дерева. І головне – патріотичних людей.

6.8. Школа українських лідерів

У нашому суспільстві спостерігається нелогічна ситуація. Для усіх сфер державно-економічного життя діє система навчання і виховання. Наприклад, молодих людей, талановитих від природи до письменства, все таки навчають мистецтву художнього слова; музично обдарованих людей (від дитячого й до більш поважного віку) навчають у музичних закладах; геніальних від природи маленьких шахматистів навчають у відповідних школах... Перелічувати усі типи шкіл не треба, ясно й так. Такі школи потрібні, ні у кого це не викликає сумніву. Ось тільки немає таких шкіл, де б навчали бути керівником держави, президентом, гетьманом тощо.

Україна потребує великої чисельності регіональних і загальнодержавних лідерів патріотичного змісту, які б вірою і правдою віддали свої таланти українській нації, українському наро дові у розбудові незалежної державності.

Потрібно створити навчальну систему підготовки кандидатів на різні виборні та відповідальні посади, щоб, обійнявши посаду, людина могла негайно продемонструвати свій діловий та патріотичний хист. На жаль, це стосується і кандидатів на президентську посаду. Не можна допускати, щоб президент перші п'ять років навчався бути президентом,

а другий термін використав для некерованої, ненормативної поведінки. Це дуже дорого обходиться народу. Ось чому є потреба створити Школу лідерів України, де б здійснювалася ґрунтовна підготовка кандидатів на цю посаду. Саме з плеяди української еліти мають відбиратися найкращі представники, щоб набути хоч би середнього рівня готовності до чіткого уявлення про зміст і відповідальність керманича державою. Еліта нижчих рівнів має формуватися у вищих навчальних закладах країни вищого рівня акредитації, зі світовим авторитетом.

Пріоритетне місце у цій підготовчій школі повинно належати кандидатам на посаду президента. У даний час тут панує дилетантство.

Які факти спонукають ставити питання про школу українських лідерів, і в першу чергу – президентів? Для лідерів усіх рівнів треба мати особливий, спеціальний вишкіл, щоб зуміти впоратися з будь-якими антиукраїнськими викликами. Сучасні регіональні лідери та претенденти на посаду президента – це, за нашими мірками, є недостатньо зрілими політиками, хоч уже «обстріляні» великими і малими битвами за лідируюче становище на місцевому і всержавному рівнях. Усі ці претенденти демонструють самовпевненість, щоб показати виборцям свої високі знання і велику здатність творити нове, щасливе життя для виборців. У більшості випадків виборці вірять новим претендентам і віддають їм свої голоси. Часто і густо обранці забувають про свої обіцянки, роблять свою чорну справу, або нічого не роблять.

Ось чому є підстави допомогти цим великим і малим лідерам діяти чесно і продуктивно на користь тих, які вручили їм мандат на управління країною чи малими територіями. Щоб підтвердити правомірність такого наміру, погляньмо спочатку на дії президентів 1991-2009 рр.

У попередньому тексті було висвітлено, скільки наробили шкоди президенти Л.Кравчук, Л.Кучма, В.Ющенко, В.Янукович.

Усі президенти перебували далеко від того, щоб виховувати в народі моральні риси, які розвиваються сучасною аморальною глобалізацією, відсутність протекціонізму з боку української держави.

Якби усіх цих негативів не було у президентів, то Україна мала б більш зрілий вигляд як у матеріальному, так і національному вимірах. Якби все те, що вони не зробили, а були б зробили користь, то їх можна було б вважати зрілими національно-патріотичними вождями. У цілому, кожен з них у тій чи іншій мірі понижував авторитет України як кордоном, так і у середині країни. Громадянам України не доводилося гордитися

своїми президентами. Усе це якраз і є аргументом на користь того, щоб кандидатів у президентів навчати управлінському мистецтву на рівні першої особи в державі.

Кожен неупереджений патріотичний спостерігач може сказати, що усі президенти не показали себе істинними президентами України. На президентському троні посідали такі собі середнячки, яким не до снаги високі ідейні, державотворчі помисли, вміння і мудрість зрозуміти ту етнічну масу країни, якою Господь-Бог довірив їм управляти й давати лад. У нас було багато гетьманів, але запам'яталися одиниці. З нинішніх наших президентів жоден не став батьком нації, улюбленцем народу, незаперечним авторитетом. Спитаєте: чому? Тому, що кожен з них служив менше Україні, а більше власним інтересам. У жодного з них не було чистої поведінки до України. Кожен з них має гріх перед Україною. Кожен з них не мав синівського ставлення до України, а мав ставлення вітчима. Врешті, кожен з них не розумів свого народу як великого і самобутнього народу, а вважав цей нарід нікчемним, невимогливим, невибагливим.

Це надзвичайно сумна історія, трагічна ситуація для українства у своїй хаті. Президентами не народжуються, а стають, виростають. Їх треба навчати. Саме ці аргументи і свідчать про потребу допомогти шляхом навчання кандидатів на посаду президента стати досконаліши — ми перед тим як засвітитися перед народом.

Український президент одночасно набуває статусу глави держави та батька нації, яка є основою українського суспільства. Українська нація — це велика родина, етнічна сім'я. Очолювати цю сім'ю, за споконвічною традицією має Батько, він же лідер нації, він же президент України. Українській нації вкрай потрібен Лідер, Вождь, Людина чистої душі і совісті, великого розуму і глибинної мудрості, незаплямована ніякими чорними, брудними справами; Особистість, яка ніколи і ні за яких обставин не зрадить Україну та її нарід.

Нагадаємо, що державотворчість — найскладніше мистецтво, якщо цю високоінтелектуальну, високоідейну та надзвичайно відповідальну діяльність можна назвати мистецтвом. І все ж маємо розуміти, що будь-яка творча діяльність — це мистецтво досконалості. Як приклад вищої творчої досконалості, можемо виділити життєвий подвиг керівника хореографічного ансамблю України Павла Вірського (1905-1975). У цього педагога-керівника не соромно повчитися будь-якому президенту України.

До Павла Вірського в Україні було безліч хореографічних колективів. Так як тепер в Україні — безліч політичних партій. Але всі танцювальні групи були звичайними посередностями, як і наші сучасні політичні партії. Павло Вірський, можна сказати, створив неперевершений колектив (організацію) найвищого класу, можливо, найкращу у світі з людей, які навіть не підозрювали про свій потужний потенціал, що був закладений природою. Увесь світ шанобливо схиляв голову перед високою досконалістю, яскравистою запальністю виконавців, композиціями танків, наповнених національним змістом та керівником талановитих артистів.

Він не привозив з-за кордону консультантів, не опирався на чужі національні моделі. Творив в Україні на підвалинах національний скарбів, вибирав виконавців з українського середовища. Був Великим педагогом і водночас Великим організатором, натхненником для тих, кого допустив до процесу творення танцювального шедедру.

Що цього майстра відрізняє від інших керівників творчих колективів? Глибоке знання справи, неординарне вміння віднайти справжніх виконавців, великий педагогічний хист переконати кожного виконавця, що він мусить зробити те, про що він навіть не думав, бо не був упе внений у своїх великих можливостях. Він мав велику, шляхетну мету і такі ж великі, шляхетні засоби її досягнення, доповнені власною жертівністю у творчій роботі. Створено світовий феномен українського мистецтва. Геній! Такі особистості зустрічаються дуже рідко. Наше (народне) завдання відчутти цих геніїв і надати їм усі можливості для корисної творчості.

Якою можна собі уявити Школу українських лідерів? Подаємо тут загальні принципи функціонування цієї незвичайної навчально-виховної роботи. Це заклад заочного чи дистанційного типу, який надає навчально-консультативні послуги претендентам на лідерство регіонального чи вседержавного масштабу. Це своєрідні підготовчі курси до громадсько-політичної діяльності. Слухачів (чоловіків і жінок) запрошує сама Школа за індивідуальним вибором. Це мають бути особи віком до 40 років, які вже проявили себе на громадсько-політичному поприщі не взагалі, а як патріоти незалежної України, не мають гріхів перед людьми і законами. Кожен слухач навчається за індивідуальною програмою та індивідуальним графіком спілкування з вчителем. Усі ці програми розробляються для конкретної особи і є недоступними для інших слухачів. Слухачі між собою

не спілкуються і можуть не знати один одного. Викладач виконує свої навчально-консультативні процедури окремо з кожним слухачем. Термін навчання визначається окремо для кожного слухача.

Наведемо орієнтовний перелік навчальних дисципліни, які допоможуть претендентам збагатити свою ерудицію загального та спеціального виміру:

- Національна ідея українства;
- Державне будівництво;
- Курс для вищого управлінського персоналу;
- Економіка (макро- і мікро) у ринкових умовах;
- Фінанси, банківська система;
- Стратегія розвитку України;
- Латентні та легітимні доктрини;
- Україна і світ у глобальному вимірі;
- Історія України і світу;
- Військова доктрина;
- Кадрова політика у державних структурах;
- Інформаційна політика;
- Історія правителів: президентів, монархів, вождів, диктаторів...;
- Дипломатія;
- Системи шпигунської діяльності;
- Політичні партії та їх роль в суспільстві;
- Менеджерські ігри;
- Блок гуманітарних дисциплін: філософія, етика, естетика, література, мистецтво, красномовство, вміння дискутувати...;
- Українська мова як державна мова;
- Психологія;
- Обов'язкові знання іноземних мов: російської, англійської;
- Релігія як форма державно-суспільного життя;
- Слово і діло у житті лідера. Його відповідальність та підзвітність перед народом.

Якби наші президенти мали знання з наведених дисциплін, Україна б ніколи не опинилася у прірві, в якій вона перебуває протягом 1991-2010 років.

Потребують навчання не тільки кандидати на посаду президента, не тільки претенденти на регіональне політичне лідерство, а й весь український народ, особливо його українська частина. Президенти ма-

ють навчитись розуміти свій нарід, а нарід має навчитись, як правильно обирати президентів.

Треба особливо підкреслити, що нарід – категорія вічна, а президенти і будь-яка влада – категорія тимчасова, перехідна і не завжди досконала. Нація має перебрати на себе відповідальність за чистоту, чесність і досконалість владних осіб.

6.9. Україна без пана і холопа

Держава тільки тоді буде ефективною і бажаною структурою, коли усе суспільство сприйматиме її як спільний скарб, загальнонародне надбання. Кожен громадянин має відчутти себе співучасником, співтворцем цього продукту. Таким дорогоцінним надбанням має бути народна держава з конкретним управлінським механізмом.

Україна без пана і холопа – це нова (або забута стара) ідеологія справедливого суспільно-державного устрою в нашій країні. Ця ідеологія має українське походження. Не буде помилкою, якщо віднести її виникнення до трипільських часів. Тоді справді не було ні панів, ні холопів (рабів). Соціально люди були рівними, власність не мала ідейного впливу, вона була у рамках сімейного розміру, який дозволяв людині нормально задовольняти свої матеріальні потреби, а левову частину свого часу людина присвячувала самовдосконаленню, духовному збагаченню себе, своїх дітей, онуків, нового покоління. То був Золотий вік.

Те суспільство зникло під натиском рабовласницького ладу, але сама ідея справедливого суспільства не зникла. Вона якимось дивом жила у народі багатьма тисячоліттями і вихлюпнула ся на поверхню політичних подій 1648-1654 років. Це була воля народу у вигляді гасла, але до втілення у життя справа не дійшла.

М.Костомаров у своїй книзі «Закон Божий (Книга буття українського народу)» писав, що Україна розбудить братів-слов'ян, які утворять слов'янський союз, в якому не буде ні царя, ні князя, ні пана, ні крепака, ні холопа.»⁴

Кирило-Мефодіївське братство чітко сповідувало соціальне гасло «Україна без хлопа і пана». І.Франко, геніальний мислитель, вбачав, що соціалізм можливий, але не марксистського типу, бо в ньому поєднувалися ідеї справедливості та насилля в одну божевільну ідеологію (мовляв, силою ошчасливімо всіх). Він розумів соціалізм як гармонійний розвиток

громад, вважаючи саме їх основною одиницею господарського справедливого механізму. З усіх економічних теорій ця теорія була найближчою до ідеї «Україна без пана і холопа». І.Франко не дожив до того, коли громади творили свої моделі економічної самоорганізації. Міхновський у своїй програмі «Україна для українців» була закладена ідея справедливої України без експлуататорів. Впровадити цю ідею міхновському не судилося, але вона не вмерла.

Настала українська революція 1917 року. Один з керівників тодішньої української держави — Володимир Винниченко — оприлюднював народне прагнення, щоб Україна стала країною без пана і холопа в умовах соціалізму. Наївний був наш видатний письменник, бо не знав злочинського характеру Леніна, Троцького, Сталіна та інших кровопивців, які уміло прикривалися привабливими гаслами, але реальні їх наміри були протилежними. Ідея знову не втілювалася у життя, але не вмерла, залишилася живою.

Ярослав Стецько, один з найближчих сподвижників Степана Бандери, на судовому процесі у Львові за націоналістичну діяльність, 1936 року сказав такі слова: «Змислом мого цілого життя було, є і буде: Україна вільна, Україна Соборна, Україна без холопа і без пана. Я вірю в перемогу!»⁵ Були буремні роки боротьби за Україну, але до цього часу не судилося створити країну, у якій би панувала справедливість щодо того, кого називають холопом. Утім, ідея живе й донині. Її втілити у життя зможуть тільки українці, бо саме вони знають ціну правди, свободи, рівноправ'я.

Якщо ми говоримо про справедливе суспільство, то це перш за все у центрі цього суспільства, держави має перебувати людина — добрий господар Землі, а не людина-хижак, що знищує все заради своїх забаганок, а потім — хоч потоп. Центром праведної ідеології також є людина: а) першочергово — духовна, моральна людина; б) а вже потім матеріально забезпечена людина. Людина як система духовності та добра, а не як необмежений споживач матеріальних благ. Це духовна особистість, а вже потім — скромна споживачка персона.

З давніх-давен в українському вимірі держава уявлялась як суспільство без пана холопа, без надмірно багатих і надмірно бідних, без ворожих, підірваних елементів. Це такий інститут, який виховує в патріотичному дусі усіх членів суспільства.

Як же здійснити такий глобальний проект? Адже без пана і холопа може існувати тільки справедлива держава і справедливе суспільство. Шукаємо варіанти.

Перший з них – це нинішній стан у нашій країні. Сучасна економіка України розірвана поміж чужим і своїм (але антиукраїнським) хижацьким бізнесом. Це нещадна, аморальна капіталістична система. В ній у найвulgарнішій формі панує ідеологія наживи. Прибуток для капіталіста (колишнього і сучасного) – це бог. Усі засоби прийнятні для забезпечення прибутку. Не існує таких злочинів, які б були для капіталіста нездійсненними заради прибутку. Не існує таких гальмів, які б стримували жадобу капіталіста здобути максимальний прибуток. Для капіталістів (99 %) не існує загально визнаної моралі: гріх наживатися на злодійських прибутках (грабувати працюючих, торгувати наркотиками, жінками, дітьми, зброєю тощо).

Усі ці пороки мають місце в Україні. І кінця-краю їм не видно. Отже в існуючій системі несправедливого життя побудувати суспільство без пана і холопа неможливо.

Другий варіант – це соціалістична і комуністична система, яку в даний час намагаються реанімувати ті, які її впроваджували 70 з гаком років, пролили море крові, усягли плаету трупами невинних людей, але результату не досягли. В Україні ця система так дискредитувала себе, що відродити її у навіть найпривабливіших варіантах неможливо не тільки тепер, а й будь-коли. Здається, що коло замкнулося. Виходу не існує. Проте це не зовсім так.

Треба звернутися до мудрих людей як вітчизняних, так і зарубіжних. Можливо, там знайдуть духовні та ідейні скарби, які допоможуть нам осмислити проблему у її реальному вимірі.

Григорій Сковорода, визнаний світом як визначний філософ, навчає нас пізнати себе і вести поміркований спосіб життя, не гонитися за багатством, зростати духовно, морально. Закликав брати взірць з себе. Більше 20 років (1769-1792) він «ходив у народ» як просвітитель, порадник. Людина у творчості Г.Сковороди займала центральне місце, як головна особа суспільства. Щастя не в багатстві, а в духовності, у високій моральності. Багатство породжує дармоїдство, паразитизм, злих людей, які втрачають людську гідність. Порятунком Г.Сковорода бачив у самопізнанні, добропорядності і праці. Він звертається до людини: для чого ти народився? Чи ти хочеш служити своєму народові, бути чесним;

чи ти прагнеш бути багатим за рахунок інших людей і несправедливо панувати в світі? Закликав: будь справедливим і миролюбним громадянином. У рівному володінні усіх членів суспільства усіма благами, в духовному самовдосконаленні Г.Сковорода вбачав велику перспективу.

Отже, філософію високого морального та поміркованого матеріального буття маємо.

Тепер ознайомимося з ідеологією справедливого державно-суспільного укладу. Вона найяскравіше і найпереконливіше викладена геніальним економістом, моїм земляком (родом з Куп'янщини на Харківщині), Михайлом Івановичем Туган-Барановським (1865-1919). Ідеї геніального економіста, оприлюднені майже сто років тому успішно пройшли випробовування практикою, не втратили своєї актуальності у наші стражденні дні. У його книзі «Социальные основы кооперации» читаємо:

«Кооперация является новой формой общественного хозяйства, которая может иметь успех только при условии известного воодушевления, морального подъема участников этого хозяйства. В этом глубокое принципиальное отличие кооперации от капитализма.

Капитализм обращается к грубым и первобытным инстинктам человеческой природы — к инстинктам эгоизма. Жажда богатства, жажда власти, страх перед потерей заработка — вот основные хозяйственные мотивы человеческого поведения в капиталистическом обществе.

Человек в строе капитализма превращается в слугу капитала. Но ведь капитал — продукт самого человека. Таким образом капитализм включает в себе нечто противоестественное и как бы безумное. Вещь, созданная человеком, становится его собственным повелителем.

Кооперация представляет собой прямо противоположную систему хозяйства. В ней царит не капитал, не вещь, а человек, личность. И для успеха кооперации требуется господство в душе человека не жажды богатства, а чувства общественной солидарности, готовность жертвовать личным интересом ради интересов общественной группы. Вот почему кооперативное хозяйство настоящей образом требует воспитания соответствующего человека. Затрачивая огромные суммы на поднятие духовного уровня современного человечества, устраивая библиотеки, музеи, учебные заведения, курсы, лекции, народные дома, кооперация следует не только свойственным ей идеалистическим мотивам, но и своему правильно понятому хозяйственному интересу. Ибо

для достижения своих хозяйственных целей кооперация должна прежде всего создать человека, способного ей служить.

Кооперация может преуспевать лишь в атмосфере энтузиазма, увлечения высокими целями. Кооперации нужно создавать своего человека. Кооперации нужно идти против господствующего течения, создавая встречное историческое течение, которое должно преодолеть течение капитализма. И кооперации удастся побеждать капитализм. Каждый год возникают новые и новые тысячи кооперативов, примыкают новые и новые миллионы работников к великой кооперативной армии мира. Но победы и завоевания кооперации возможны лишь благодаря росту кооперативного воодушевления и энтузиазма. ...доказать величие, силу и моральную красоту кооперации.

Но кооперативная пропаганда ставит себе иные цели и совершенно законно апеллирует не только к разуму, но и к чувству человека, стремясь увлечь массового читателя яркими картинами возвышенности и благородства целей кооперативного движения.

...цели кооперации благороднее, чем цели капитализма, это ясно само собой и ни в каком доказательстве не нуждается.

Эти идеологи хотели бы оправдать с точки зрения теории ту реальную практику кооперации, которая исходит из капиталистических отношений как своей естественной основы.

И вот с этой точки зрения, которая является в кооперативном мире, безусловно, преобладающей, кооперативный идеализм кажется чем-то весьма половинчатым и компромиссным.

Однако если бы эта идеология была объективно правильна и если бы кооперация была лишь компромиссом, то было бы непонятно, откуда практика кооперации черпает столько идеализма. Ведь оставляя в стороне всякие теории и обращаясь к живой действительности, нельзя не видеть, что кооперативное движение в целом проникнуто самым действенным и мощным, неподдельным в своей искренности, глубоким идеализмом.

Кооперация по своей идеалистичности является единственным в своем роде социальным движением современности.

Но наряду с этим социалистическому движению свойственны и мотивы далеко не высокого характера — даже мотивы прямо низменные, как жажда личного обогащения, зависть бедных к богатым и т. д. Все вместе составляет весьма сложную амальгаму с высокими мотивами и

создает своеобразный социалистический пафос, в котором рядом с элементами морали огромную роль играют и мотивы классового и личного эгоизма. Напротив, кооперативный пафос другой природы, и в нем гораздо сильнее звучат чистые, благодарные струны человеческой души.

Кооператоры любят сравнивать свое движение с движением первого христианства, и, действительно, кое-что общее тут есть. Как и первые христиане, кооператоры надеются возродить мир не мечом и насилием, а общей дружной работой на пользу всех; как и первое христианство, кооперация интернациональна — она стоит вне национальных рамок и свободно переливается за границы отдельных государств; как и христианство, кооперация стремится создать новый социальный мир, с новым человеком, новыми формами общественной жизни, новыми целями и новыми мотивами человеческого поведения. По своим же целям кооперация, как и первое христианство, стоит выше каких бы то ни было классовых интересов.

Идеал кооперации, как и современного социализма, есть внеклассовый идеал, общество, не знающее социальной эксплуатации. Кооперативное движение не по недоразумению насквозь проникнуто, в своих высших проявлениях идеализмом, и я постараюсь показать, что кооперативный идеал не только существует, но что это самый высокий социальный идеал, какой только может себе представить слабая человеческая мысль.

Кооперативный идеал вполне совпадает с идеалом совершенного анархизма. Кооперация отрицает какую бы то ни было власть человека над человеком, власть большинства над меньшинством совершенно так же, как и власть меньшинства над большинством.

Кооперация вполне свободна — кооператив никого не принуждает вступать в члены кооператива и никого не задерживает в своей среде. Всякий столь же свободно входит в кооператив, как и уходит из него. В кооперативе нет принудительной власти. Правление, избранное членами, отнюдь не является такой властью, ибо каждый может избавиться от подчинения данному правлению, выйдя из кооператива. В этом существенное принципиальное и основное различие между правлением и правительством. Правительство в демократическом государстве (хотя бы это государство было социалистическим) также избирается прямо или косвенно большинством в кооперативе осуществляется в принципе самый высокий социальный идеал.

С точки зрения современного социального мировоззрения, признавшего человеческую личность высочайшей ценностью мира, абсолютной целью в себе, только свобода личности и может быть признана высшим социальным идеалом. Это открыли отнюдь не анархисты — это ясно и определенно формулировал величайший представитель философской мысли нового времени — Кант, категорически заявивший в своей «Метафизике нравов», что существует только одно прирожденное, естественное право человеческой личности и этим правом является право каждого человека на свободу, независимость от принуждающей воли другого человека. Все прочие права человеческой личности суть следствие основного и единственного, первоначального естественного права.

Современное социальное мировоззрение признало личность человека верховной и абсолютной ценностью, целью в себе. Каждый человек есть бесконечно сложная, никогда не повторяющаяся индивидуальность, которая однажды приходит в мир, чтобы потом навсегда из него исчезнуть. Как верховная цель в себе человек не может быть никогда обращен в средство для других целей. Кооператив дает нам образчик свободного общественного союза уже в недрах современного общества, основанного на насилии. Правление кооператива не обладает принудительной властью, но его деятельность существенно важна для успеха кооперативной работы; правление организует все хозяйство кооператива, указывает задачи и цели каждого отдельного работника, устанавливает взаимную зависимость всех отдельных частей и элементов кооперативного хозяйственного целого, не опираясь ни на какой внешний авторитет, кроме согласия каждого члена кооператива подчиняться решениям большинства.

Вся же трудовая кооперация имеет иной характер. Трудовая кооперация действительно является вполне свободным хозяйственным союзом трудящихся лиц. Трудовая кооперация стремится осуществить, таким образом, в своих внутренних отношениях уже хозяйственный строй идеального общества.

Трудовые кооперативы являются во всех отношениях свободными хозяйственными организациями, ни с какой стороны не опирающимися на принуждение.

Трудовая кооперация должна дать выход свободным творческим силам общества. Группа рабочих берет на свой страх и риск определенный комплекс средств производства, принадлежащих государству. Государство

обеспечивает свои интересы обязательством, возлагаемым на образующийся трудовой кооператив, поставлять в пользу государства необходимое количество продуктов.»⁶

Філософія Г.Сковороди, ідеологія М.Туган-Барановського допомагають нам визначити модель країни без пана і холопа, на перший раз, хоч би у самих загальних обрисах.

Кооперативна система виробничих і в одночас моральних відносин постає як варіант подолання капіталістичної системи витискування поту та соціалістичної безоплатної праці. Щоб підтвердити цю тезу конкретикою, звернемося до прикладної історії кооперативного руху в Україні.

В Українській Народній Республіці (1917-1918 рр.) українська кооперація стала духовною і матеріальною базою державотворення. М.Туган-Барановський відзначав, що кооперативний рух в Україні охопив «біля половини всієї людності краю..Весь цей могутній національний рух повинен набути для українського народу цілком виключного значення, бо ж український народ у своїй масі – хлібороби, а кооперація знаменує собою для селянського господарства істотну умову – перехід до раціональної агрономії та високої сільськогосподарської техніки.»⁷

Проте кооперативний рух стосувався не тільки сільського господарства. В той час в Україні обирається Центральний Український Кооперативний Комітет (ЦУКК) – головний ідейний кооперативний центр в Україні. Формуються центри споживчої кооперації, Український кооперативний народний банк, кооперативний Видавничий Союз (Книгоспілка), Українська Кооперативна Страхова Спілка (Укркоопстрах), «Трудосоюз», «Робітнича Творчість», «Українфільм», будівельний кооператив «Оселя». Кооператори Полтавщини, разом з «Просвітою», заснували історико-філологічний факультет, десятки сільських гімназій, семінарій, бібліотек. Створюється Кооперативний інститут ім.М.І. Туган-Барановського. Засновані журнали: «Українська Кооперація», «Кооперативна Зоря», «Комашня» (кредитна кооперація), «Сільський господар». В Україні 1919 р. було 71 кооперативне видавництво, які видавали 273 назви газет, журналів, бюлетенів, багато книжок. Україна перетворилася у кооперативну державу зі своєю самобутньою економікою, ідеологією...⁸

Уже у 1920-х роках, користуючись комуністичними хитаннями в економічній політиці, українці продовжували використовувати раніше створені економічні моделі господарювання, які наближалися до ідеї

«без пана і холопа». Це були кооперативи - народна творчість у виробничих відносинах. Їх було багато, а тому виникла різновекторна мережа: сільськогосподарські, споживчі, торговельні, ремісничі тощо. Ця система спрацювала бездоганно.

У часи НЕПу в підросійській Україні 5,2 млн одноосібних селянських господарств (30% бідняцьких, 65 % - середняцьких і 5% - заможних) об'єдналися у кооперативні товариства, а в 1926-1927 господарському році домоглися перевищення росту сільгосппродукції 1913 р...

1929 р. сільськогосподарська кооперація об'єднувала 3 мільйони 127 тисяч селянських господарств, або 61 % господарств України.⁹ Однак у тому ж таки 1929 р. ліквідовано НЕП, а разом з ним і сільськогосподарські кооперативи.

Скористаємося ще раз глибокими дослідженнями кооперативної проблеми Федора Коваля:

«На відміну від європейського й міжнародного кооперативного руху, який підтримували національні парламенти й уряди та Церква країн Європи, що розв'язував здебільшого господарсько-соціальні проблеми, український кооперативний рух розвивався в умовах бездержавності, переслідувань і утисків, був провісником соціального і національного визволення, духовного відродження та захисту від деспотичного колоніального поневолення. ...

Український кооперативний рух мав глибоке ідеалістично-християнське підґрунтя і розвивався на морально-етнічних християнських засадах під гаслом: «До Правди, Добра і Краси! Єдність і солідарність народу – фундамент кооперативного світогляду.»¹⁰

Тепер, коли в Україні настала найтяжча пора соціальної несправедливості, питання про справедливе суспільство виникає як злободенна, невідкладна, особливо гостра проблема. Система, у якій не може бути ні пана, ні холопа, являє собою форму народовладдя.

Наш, український видатний економіст С.Подолінський повторив розхожі у XIX ст. гасла: «земля – селянам»; «заводи – робітникам», але не в оманливій, а у реальній передачі трудово му люду цих найважливіших засобів виробництва на принципах общинного самоврядування.

Проблема народовладдя є животрепетною уже багато століть, але, на жаль, ця тема використана марксизмом для найтяжчого закабання робітників і селян.

Можна не сумніватися, що проблема справедливого суспільства, справедливої державності не зійдуть з порядку денного до тих пір, поки людство таки знайде вихід з облудної системи поневолення тих, хто творить матеріальні багатства для усіх, а користуються ними мала частина людства.

Кооперативна форма виробництва та сервісу, за умов умілого її використання, породжує го сподарську психологію працюючого біля верстата та землі, викликає у нього потребу мобілізувати свій інтелектуальний потенціал для досягнення позитивного результату для себе і суспільства.

Усі попередні форми кооперативного господарювання на селі мали неповноформатні варіанти. Зокрема, в одних випадках власність на землю була державною, що стримувало свободу вибору профілю своєї діяльності. До цього додавалася повна залежність від державної влади.

В умовах незалежної України (1991-2010 рр) створилися усі передумови для ефективного використання кооперативів у виробничих відносинах, у залученні народу до управління державою. Які ж це передумови?

Перша. Уся сільськогосподарська земля передана у приватну власність.

Друга. Існує ринкова система взаємовідносин, що забезпечує можливість продавати результати своєї праці на еквівалентній основі.

Третя. Засоби механізації виробничих процесів мають високу потужність, що забезпечує швидке зростання продуктивності праці.

Четверта. Існує свобода вибору виробничої сфери та ринкових відносин.

Пята. Створені (теоретично) можливості побудови перспектив розвитку та ідеології господарювання.

Шоста. Колгоспи і радгоспи – крупні сільськогосподарські підприємства – легко могли бути перетворені у такі ж крупні кооперативи. Вони і збережені як крупні аграрні підприємства, але уже в інтересах малої купки людей, а не в інтересах селян, суспільства та держави.

І ось парадокс. Усі передумови створені, але користуватися ними державна влада не дозволила. Напрошується логічний висновок: державна влада не зацікавлена у народовладді.

Однак соціально-політичний фактор кооперації не тільки не втратив свого змісту та значення, а навпаки, набув особливої привабливості

та значимості. Адже питання стоїть не стільки технічного, виробничого виміру, як про втілення ідеї народовладдя, про використання енергетичного, інтелектуального та морального потенціалу народної маси, яка є джерелом влади. У цьому процесі держава не тільки отримує від народу, а й забезпечує умови для визрівання самої етнічної маси в державотворчу силу. Саме у цьому ракурсі, найважливішому і найголовнішому, кооперативізм посідає як найприродніша метода залучення народу до управління державою у конкретних і продуктивних формах діяльності.

Цікавими, на наш погляд, є думки кандидата на пост Президента України (2010) Олега Рябокония щодо нової моделі державного облаштування України. «Поодинокі – ми слабкі і беззахисні перед сильною системою влади, об'єднавшись, - ми станемо силою, яка доведе слабкість порочної системи.

Активізація громадських об'єднань призведе до того, що ми поступово виключимо державу як посередника між нами і перейдемо до прямої кооперації один з одним. Домовляючись між собою, ми тим самим обмежимо рамки потреб, які необхідно вирішувати за допомогою держави. Таким чином, система влади втрачає над нами контроль. Деякі з наших потреб, такі як, наприклад, медичне обслуговування, освіта (дитячі садки, школи, професійні училища), охорона прибудинкових територій – вже сьогодні можуть бути задоволені безпосередніми угодами між громадськими радами та відповідними приватними установами.

Шляхом прямої кооперації громадяни будуть створювати економічні блага, які розподілятимуться безпосередньо між ними, а не виключно між учасниками системи влади.

Взявши відповідальність на себе, ми наведемо порядок у своєму будинку, своєму дворі. Обєднавшись з іншими будинками, ми наведемо порядок в мікрорайоні. Після мікрорайону, міста – наведемо порядок в країні. ...має бути введення обов'язкового отримання згоди громадськості на виконання державними органами будь-яких дій, що безпосередньо впливають на інтереси громадських об'єднань. Особливо це стосується питань розробки сільських, міських і державних бюджетів і звітування щодо них. Для цього органи державної влади повинні бути зобов'язані всі свої рішення узгоджувати з громадськими радами.

Щорічно органи державної влади повинні укладати суспільні угоди з громадськими радами, де будуть зазначатися конкретні заходи, часові

рамки, розміри витрат та джерела їхнього фінансування, а також відповідальність органів державної влади в разі невиконання угоди». Кооперація у сучасних умовах може поєднати у собі елементи капіталізму (прибуток, відсотки на капітал, інвестиції...), елементи теоретичного соціалізму (соціальна справедливість, соціальна відповідальність...), елементи національної самоідентифікації. Кооперативна система суттєво наближена до самоврядування та самоорганізації, що якраз і є вкрай потрібно для ідеї народовладдя; може стати суттєвим кроком до моделі держави без пана і холопа.

Опоненти можуть побачити тут кооперативний ідеалізм, утопізм, але є тверде переконання, що раціональне зерно нового державного і суспільного ладу на принципах справедливості, чесності та невмирущості ідеї народовладдя, здатне прорости. За кооперативної системи є усі можливості ефективно впроваджувати кластерну систему розподілу фінансових потоків.

Зауважимо, що кооперативна система ХХ століття як в Україні, так і в зарубіжжі мала зовсім інші економічні, виробничі, соціальні, політичні та навіть технічні умови, а тому перенести їх у сучасні умови, не внісши корективи, було б нелогічно і некоректно, бо призвело б до дескридитації самої ідеї.

Проте модель кооперації не втратила ні своєї ідеології, ні практичної значимості, ні принципів справедливості. Для того, щоб ідея соціально-економічної справедливості стала реальністю, потрібно суспільство привести в стан національної ідеології, яка б визнавала усіх українців братами й сестрами, рідними людьми. Таке українське суспільство витіснить з керівних посад чужинців.

Сучасні сільські господарства – це крупні підприємства (колишні колгоспи та радгоспи), які тепер існують як крупні орендарі селянських паїв (Агрофірми, ТОВ, ПСП...), але на несправе дливій основі. Засновниками цих рентабельних господарств стали всілякі начальники або добрі друзі сучасних начальників. Власники землі, тобто селяни виконують роль наймитів.

Нинішня стражденна Україна може вийти з скрути і стати на шлях процвітання за умови, коли нація перебере владу у центрі і на місцях. Потрібно переосмислити існуючу систему ведення виробництва, розподілу його результатів, моральну сутність держави, принципи соціальної справедливості та соціальної відповідальності.

У сучасний період українська сутність суспільства може проявитися тільки в розвинутій українській національній державі. Українська нація – це спільнота добрих людей. Тому в українській національній державі жодна національна меншина не буде ображена, ошукана, зневажена. І це є запорукою того, що українська національна держава породить нові закони буття на тих засадах, які були ще у прадавні часи.

Українська людина Богом і природою створена для продукування добра. Однак навіть в умовах незалежної України українська людність не може творити добро у сфері державотворення, у виробництві та у суспільному ладі.

Це ще не пізнана сфера функціонування широких мас. Людська енергетика, людське прагнення творити добро ще не усвідомлене як реальне явище, яке просить до дії, але його не розуміють, а тому не дають йому простору. Масова тяга людей творити добро перебуває у латентному стані, немає тієї інтелектуальної сили, яка б цю тягу вивела на широкий простір практичної діяльності.

Жаль, що національні провідники (якими вони себе вважають) не збагнули, що існує величезний потенціал людської енергетики, яка просить до дії, але її не розуміють. А це ні більше, ні менше, як «сім'я вільна, нова» (за Шевченком), яка здатна внести свіжий струміть у загнилене болото ринкових грабунків та соціальної несправедливості.

У побудові справедливої держави важливе місце належить збалансованим стосункам між центральними-державними та регіонально-місцевими інтересами. Без цього неможливі гармонійні взаємини між «верхами» і «низами».

Побудувати в одночасся таку державу неможливо. Потрібен перехідний період. Але чекати довго неможливо, бо це призведе до застухання ідеї та чину.

Уже тепер належить зробити все, щоб повернути всіх заробітчанин українців з-за кордону і забезпечити їх роботою в Україні. Запросити усіх українців, що мешкають у далеких і близьких діаспорах, переїхати на постійне проживання в Україну, на рідну землю та включитися в розбудову новітньої держави, економіки, соціальної справедливості.

Висновки до розділу 6

Яким чином, постає питання, можна у сучасний період встановити в Україні національну державу? Тільки через свідому і пасіонарну націю. Нині вона ще такою не є. Мусимо усе зробити, щоб нація визріла до потреби взяти на себе доленосну відповідальність. Маємо просвітити, зорієнтувати, переконати націю очиститися від зневіри, набутти впевненості, відчутти себе реальним господарем, сказати: «Тут робиться не так, як треба господарю країни. Зробимо краще!»

Україні потрібна докорінна реконструкція державної влади та органів самоврядування. Нова модель державного управління має базуватися на принципах патріотичного народовладдя:

1. Встановити президентську владу патріотичного формату на перехідний період, щоб підготувати людиність до народовладдя. Україні треба мати національне обличчя, а не космополітичне.

2. Посадовці державних, самоврядних і бізнесових структур усіх форм власності від села до столиці мають написати власноруч присягу, що будуть вірно служити незалежній Україні, українському народові, сприятимуть ухвалі справедливих законів, дотримуватимуться їх виконання, не творитимуть тіньових оборудок, ніколи і ні за яких обставин не будуть брати і давати хабарі, з такими заключними словами: „Якщо я порушу цю присягу, хай мене покарає народний суд, включно з позбавленням майна, волі, а то й життя”.

3. Самоврядування і самоорганізація населення містять у собі потужні джерела народної енергії в управлінні державою. Територіальні громади – це той фундамент, на якому можуть розвиватися міські та сільські поселення, виробництво, культура, а також морально-духовна сфера суспільства.

4. Бюджетна система має формуватися знизу доверху: від села до столиці.

5. Виборча система повинна діяти на таких принципах:

5.1. Одна особа має право бути обраною на виборну посаду будь-якого рівня (депутати, судді...) тільки на 5 років (строк умовно означений) в межах ротаційної системи;

5.2. Усі кандидати на виборні посади мають постати перед територіальними громадами і дати особисті письмові певні зобов'язання

і тут же викласти свою згоду на дострокове відкликання, якщо порушать свої обіцянки;

5.3. До балотування допускаються тільки особи з патріотичним світоглядом. Усі виборчі програми, які містять загрозу незалежній Україні, її суверенітету, до виборів не допускаються, а її носії караються за кримінальним кодексом. До таких програм належать: подвійне громадянство, дві державні мови (або одна – російська), ослаблення обороноздатності держави, приховані прагнення позбавлення суверенітету, міжнаціональні протистояння тощо. Людей з кримінальним минулим до виборів у народні депутати та інші посади не допускати.

6. Українство повинно завжди перебувати у мобілізаційній готовності № 1. Тільки активний самозахист забезпечить нам незалежницький спосіб життя.

7. Невідкладним завданням патріотичних сил, включаючи державні структури, є духовно оздоровлювати українську націю. Усі українці мають зрозуміти, що найефективнішим нашим захистом є український національний патріотизм, висока національна свідомість, національна ідеологія.

8. Провести люстрацію кадрів.

9. Державна власність в економіці, торгівлі, в банківській системі та інших сферах повинна займати не менше 60 %. Націоналізувати усе вкрадене. Тільки тоді держава впливатиме на економічну, соціальну, культурну, духовну сфери життя.

10. Впорядкувати державно-самоврядну вертикаль влади: в районах і областях має бути один орган управління, а не два, як тепер.

За таких умов Україна може успішно розвиватися, незалежно від кризових ситуацій. Демократичними методами таку систему правління можна впровадити лише тоді, коли весь народ, а головню, Українська Нація матиме тільки патріотичну ідеологію. Націю треба звільнити від чужих ідеологій. Як показує досвід, змінити ситуацію на користь народу тепер неможливо, оскільки існуюча система виборів дозволяє брати владу злочинцям і ворогам України, які ніколи не ухвалють закони на розвиток незалежної України.

Перш за все потрібно об'єднати українську націю. Ця відповідальна робота покладається на громадсько-політичні організації та патріотичну інтелігенцію. Тоді держава творитиме життя за народними законами, національними традиціями.

Повторюємо в котрий раз: втілити ідею «Україна без пана і холопа» можна тоді, коли в країні буде функціонувати національна держава. Українська національна держава має постати як велика родина, для якої кожен член суспільства є рідним дитям; має знайти способи урівноважити соціальне становище як багатих, так і бідних, щоб кожен з них відчував себе корисним членом для суспільства, для держави, для своєї родини. Україна без пана і холопа — це Україна без надмірно і несправедливо багатих і водночас без бомжів, безпритульних, злиденних, скривджених, покинутих напризволяще. Це ідея про країну соціальної, політичної, матеріальної справедливості.

Росіяни, євреї, представники інших національностей в Україні (якщо вони не олігархи, а звичайні громадяни України) мають зрозуміти, що вони будуть жити нормально лише тоді, коли державна влада буде у руках української нації. Влада в Україні має бути тільки українська, а не влада космополітична, російська, єврейська чи ще чиясь. Українська нація знає, що являє собою будь-яка несправедливість, а тому тільки вона може утвердити в Україні справедливий державно-суспільний лад.

Примітки до розділу 6

1. «День», № 80, 13.05.2010
2. www.day.ua/290619. № 139, 06.08.2010
3. «Буковина» 15.04.2008 р. //Demo krati_pochinayut2
4. <http://forum.ua-admin.com>
5. «Нація і держава». 11.01 – 24.01.2005 р.
6. М.И.Туган-Барановский. «О кооперативном идеале» Выдержка из работы «Социальные основы кооперации» // Copying MyCorp@2010.OOO «Укр.нет»
7. «Історія економічної думки України». -К., «Либідь», 1993, с.177
8. Ф.Коваль «Євген Храпливий – подвижник кооперативної ідеї національного державотворення», Львів, 2000, сс.18-20
9. Коваль Ф. Євген Храпливий – подвижник кооперативної ідеї національного державотворення. -Львів, 2000, с.23
10. Коваль Ф. «Християнські засади українського кооперативного руху». –Львів, 2001, сс.45, 48, 49

Україна в світі

Частина 3

Людство

Творець дарував людству свободу як фактор справедливості, але цю свободу захопили сильні та агресивні. І настала епоха несправедливості. Творець дарував людям форму самоорганізації під назвою «раси», «нації», щоб мали спільний дух і свою окремішність та добру волю братерства. Нації – це «букет» етносів з Божої Волі. Однак сильні та несправедливі порушили закони Божі і утворили на Землі безлад та поневолення. Світ зазнає великих моральних і матеріальних втрат від викривленого бачення ролі людини у суспільстві, у світі.

Людство уже давно перебуває у глибокій моральній кризі. Основним критерієм життєдіяльності всіх людей на землі виступає прагнення здобути якомога більше матеріальних статків. Прибуток – головний бог як міліардера, так і останнього жебрака на Землі. Сучасний світ живе однією ідеєю – ідеєю збагачення: гроші, прибуток, зиск, маєтки, земля, ліси, води надра... У даний час в центрі людської філософії перебуває прибуток, для необмеженого споживацтва, гедонізму.

Цих благ уже створено занадто багато, а людям все мало і мало. Такому устремлінню не буде ні кінця, ні краю. І головне те, що люди, оволодіваючи все більшими і більшими багатствами, не стають чеснішими, добрішими, благороднішими і щасливішими. Це згубний шлях, він веде до могили не лише окремих людей, а все людство.

Меркантилізм, нажива панують у США, Європі, Азії, у всьому людстві. Людина присвячує все своє життя гонитві за матеріальними благами. Про моральність, духовність, ідейність і святість життя ніхто не думає. Все людство ходить до церкви, мечеті, синагоги... У цих духовних будинках, а то й під відкритим небом люди просять Бога допомоги здобути статки або посприяти тому, щоб подолати свого ворога. Ворог просить того ж самого, у того ж Бога.

Дуже багато великих країн, народів живуть у тяжких матеріальних та моральних умовах, у той час, як значна частина великих і малих країн є багатими, потопають в безглузданих розкошах. Існує так званий «золотий

мільярд», куди входять багаті країни. Це нелогічно, аморально, несправедливо, ганебно.

Якщо поглянути на світ з позицій моралі чи релігійного світогляду, то наругу над людиною, над людством, над мораллю чинять перш за все великі та сильні держави. Маленькі держави, поневолені народи, нації, народності, окремі люди, захищаючи свою честь, гідність, прагнучи встановити хоч би найменшу справедливість або помститися за заподіяні їм кривди, застосовують індивідуальний чи груповий терор. І тут постає логіка навпаки. Великі та сильні звинувачують слабких і беззахисних у тероризмі. Причому у цих звинуваченнях подається така інформація, що терористи здійснюють свої злочини без будь-яких на те причин. Ось і виходить, що великі та сильні постають перед людством як «святі, невинні страждальники, мученики», що потерпають від аморальних зарізак, безбожників, розбійників.

У світі домінують: сила, війни, ворожість, ненависть, безбожництво, жорстокість, рабство, жадоба, шахрайство, обман, лицемірство, нечесність, грабунки, насильство, терор, територіальні претензії, фальшиві сепаратизми, економічні та військові шантажі, нетерпимість, соціальний і національний гніт, шовінізм, фобія, неправда, брехня, наклепи, аморальність, розпуста, лихослів'я, пиятика, наркоманія, невиліковні хвороби, як наслідок поганої поведінки людей... І немає кінця порокам, які пронизують сучасне людство, занурюючи його у болото безперспективності та мороку.

Щодо несправедливостей у національних проблемах, можемо послатися на факти насильства. Англія пригнічує Північну Ірландію; Туреччина, Ірак – курдів; Іспанія, Франція – басків; Китай – тибетців; Росія – багатьох націй і народностей; США ізолювали аборигенів ... У світі залишаються не розв'язаними національно-етнічні проблеми.

Закон Всесвітнього ладу гласить – кожна нація, кожен народ має право на свою суверенність.

Ніхто не реагує на цей Закон. А поневолені народності і нації самостійно неспроможні звільнитися від рабства. Ідеологія загарбництва панує у сучасному, так званому «цивілізованому» світі.

Знехтувано Закони свободи людини як Божої іпостасі, до великих і малих народів, до природи, до землі як джерела матеріальних благ, до повітря, до питної води. Так звані розвинені країни не спроможні (а то й просто не хочуть, бо дорого) розв'язувати найгостріші пробле-

ми сучасного буття: тотального знищення нищення природи, винищення окремих видів тваринного та рослинного світів, перенасичення хімічними речовинами у продуктах харчування, безмежне використання біологічно активних речовин у харчових товарах, забруднення, а то й просто нестача питної води, забруднення повітря тощо. Природа потребує оздоровлення. У всьому світі практично відсутня боротьба за виживання народів, націй. Точиться нещадна боротьба за колективну та особисту владу.

Людства крокує у напрямку самознищення: війни, гонка озброєнь, космічні програми... Інтелектуальний потенціал і матеріальні засоби витрачаються не на продовження життя людства, не для морального самовдосконалення людини, а на скорочення життя, на деградацію людини. Те, що творилося Богом багатьма тисячоліттями для блага людини, ця людина спромоглася протягом якихось 1-2 віків зруйнувати і поставити себе на межу виживання.

Людство тільки робить вигляд, що вірує в Бога, а насправді всі його помисли і дії спрямовані на отримання матеріальних статків за будь-яку ціну. Цей хибний шлях веде до Армагеддону. Такої загрозової ситуації людство ще не мало. Все це результат діяльності людини всупереч Закону Світового ладу.

Історія людства свідчить, що віра в Бога, релігія – це основа людського світогляду, світобачення, місце людської душі. Бог – невід’ємна складова людства, людини.

Бог надав людині великі можливості вільного вибору свого життєвого шляху, своєї моралі, своєї поведінки. Він її пустив „у вільне плавання” – хай пливе: чи знайде берег святої моралі, істини, духовної чистоти, чи стане на шлях руйнації, рахуючись тільки з собою, не визнаючи гріховності своєї поведінки.

Саме тому одні роди, племена, народи знайшли своє місце на Землі, а інші зникли, і сліду не залишили. У всі часи етноси тим успішнішими були, чим раніше і повніше вони пізнавали Бога, норми справедливих суспільних відносин, таємниці життя, як Дару Божого.

Сучасні європейські, американські політики, засліплені меркантильними проблемами газу, нафти, теплових проектів, чужих територій і народів тощо, і зовсім не переймаються національно-етнічними, расовими проблемами. Немає Закону про територіальні та етнічні співвідношення на Землі.

Всі нині існуючі держави у центр своєї уваги ставлять перш за все безпеку країни, розв'язання конфліктних ситуацій, розвиток економіки тощо. Людина поставлена в жорсткі умови самовиживання: виживеш – добре, не виживеш – сам винен. Така політика породжує безліч великих і малих проблем, глобальних катастроф, продукує революції, ненависть, зло, інші негативи.

Якщо одна держава втручається у внутрішні справи іншої держави, світові закони (їх треба створити) мають оголосити агресорами. Якщо одна держава силою, шантажем, хитрощами нав'язує свою мову іншій державі, її треба оголосити ворогом людства і вжити конкретні заходи. До цього людство ще не додумалося.

Допоки люди (людство) не зрозуміють, що вони Божі творіння і мають виконувати або дотримуватися Законів Божих, порядку на Землі не буде

Московія-Росія

«Без України не может быть России» - сказав Петро І «старший брат» запам'ятав цю настанову навіки.

Ф.Достоевський був не лише письменником, а ще й великодержавним російським ідеологом. Це він у романі «Біси» та у своїх публічних виступах проголосив росіян народом-богоносцем, наділеним божим провидінням, особливим розумінням християнства та ролею всесвітнього месіанства. Дуже цього хотілося. Але реальність має зовсім протилежний вимір.

Якщо російство богоносне, то чому воно віками знищує інші народи, нації (у багатьох випадках значно розвиненіші, цивілізованіші від росіян), щоб зробити їх рабами своєї імперії?

Людина уявляє Бога як символ правди, справедливості, честі та гідності. Таким люди уявляють і християнського Бога Ісуса Христа. Достоевський же та його послідовники (а їх дуже багато) вважають, що вбивати, знищувати народи заради «собіранія земель» - богоугодна справа. Щось тут не так. Піратське життя породжує не Божа Воля, а Сатана.

Росія з давніх часів, не винятком є і Росія путінсько-медведівська, називала ворогами усіх навколо себе. В даний час ворогом № 1 є Україна, бо вона самостійна, не захотіла бути колонією Росії. Всі попередні злочини проти своїх колоній Росія не визнає. Але колишні колонії ці злочини пам'ятають дуже добре, і ніколи їх не забудуть.

Росія, як правонаступниця попередніх російських режимів (царського й комуністичного), де-юре зобов'язана визнати свої злочини проти української нації протягом 1654-1991 рр., визнати голодомори геноцидом української нації. Однак вона категорично заперечує свою причетність до цього злочину. Хіба цей народ та його владу можна вважати Богоносними? Росія молиться Ісусові Христу, щоб він допоміг їй підкорити нові землі, не рахуючись з людськими жертвами. Оце такий нарід-богоносець та його влада. Ісус Христос тут є тільки ширмою, за якою відбуваються злочини глобального масштабу.

Це деспотична імперія, що живе тільки злочинними методами. У неї одна мета – за будь-яку ціну домогтися світового панування і, в першу чергу, вернути Україну у свої володіння. Ціною мільйонів і мільйонів убитих людей, ціною океану крові йде Росія по шию в цій кривавій багнуці, йде чорною дорогою війни. У неї така держава, у неї така релігія, у неї така ідеологія, у неї така інтелігенція, у неї такий, так званий «великорусський» народ. «Великороси» утворили власне уявлення про свою імперську велич: Росія не може існувати (тобто бути імперією) без України. Вони не переймаються тим, чи хоче для себе такої долі сама Україна. «Великороси» повсюдно демонструють свою ненависть до України, але вважають, що українці зобов'язані любити Росію. Ось така потворна позиція. Їм добре відомо, що Україна не хоче бути колонією «старшого брата». Проте російським імперіалістів це не бентежить. Вони вперто стверджують, що України ніколи не було, немає і ніколи не буде. Чисто за Чеховим.

Росія лишається за духом і за фактом імперією, хоча і дуже зраненою, але від цього її душа стала ще чорнішою і кровожерливішою. Якраз тому вона є найнебезпечнішим суб'єктом людської спільноти на Землі.

У своїй антиукраїнській діяльності сучасна московська влада не зупиняється ні перед якимиморальними бар'єрами. Вона не тільки сама породжує брехливі, наклепницькі інформації, а й залучає до них інших своїх союзників чи залежних від неї провокаторів. Видатний український поет єврейського походження Мойсей Фішбеїн у своїй статті «Єврейська карта в російських спецопераціях проти України»¹ пише: «Російські високопосадовці (зокрема, мер Москви) вголос висувають Україні претензії. Плекані й вітані російськими спецслужбами провокатори полюндрують українські національні святині на нашій Говерлі, шматують і топчуть український прапор біля посольства України в Державі Ізраїль. ...Тож вони вдалися до давньої чекістської провокації й розіграли

«єврейську карту»: одних звинуватили у винищенні євреїв, а інших – у «героїзації» тих, хто буцімто винищував. Прийом відомий: відвернути євреїв від українського національного відродження, відвернути і євреїв, і весь цивілізований світ від тих, хто хоче відродити справжню, українську Україну. Українську за духом своїм, за мовою своєю, за пам'яттю про своїх геніїв та героїв. Українську – для всіх у ній суцїх, незалежно від етнічного походження. ...

1942-43 років дружина Головного командира УПА Романа Шухевича пані Наталія Шухевич переховувала в себе єврейську дівчину Іру Райхенберг. Генерал Шухевич зробив дівчинці фальшивий паспорт на імя Ірини Рижко. Коли гестапо заарештувало пані Наталю Шухевич, дівчинку переправили до сиротинця при жіночому монастирі в селі Куликів, що на Львівщині. Там дівчинка пережила нацистську окупацію, пережила війну. Позаторік Ірина Рижко померла в Києві. У Києві її син Володимир.

Маніпульовані російськими спецслужбами ЗМІ (і в самій Росії, й поза нею) розгорнули шалену кампанію звинувачень УПА у винищенні євреїв. ... Антиєврейські акції УПА – то є провокації, що запускаються з Москви. Це брехня, буцімто УПА винищувала євреїв. Скажіть мені, як УПА могла винищувати євреїв, коли євреї були в УПА, служили в УПА? ...

Російські спецслужби намагаються дестабілізувати ситуацію в Україні, підірвати її суверенітет і незалежність, створити їй негативний імідж, а відтак – унеможливити інтеграцію до європейських та євроатлантичних структур – перетворити на узалежненого й маніпульованого сателіта. Неабиякого значення у своїх спецопераціях проти України вони надають міченій «єврейській карті».

Щодо українців і євреїв.

Нас хочуть пересварити. Метод відомий «Розділяй й володарюй». Розділити нас їм не вдасться. Володарювати також».

В Україні половина шкіл усіх рівнів – російськомовні. В україномовних школах України вивчають російську мову як одну з іноземних. А в Росії немає жодної україномовної школи котом державного чи місцевого бюджету. У всіх школах Росії українська мова не викладається як іноземна. Чому такі різні ситуації у так званих «братських» країнах, «стратегічних партнерах»? «Скринька» відкривається дуже просто: Росія не вважає Україну самостійною державою. Для неї Україна – це її колонія, її власність; український нарід – це гілка російського народу; українська мова – це російська мова, зіпсована впливом інших мов.

Ось так поранена Російська імперія, «Третій Рим», «нарид-богоносец» трактує свою Альма-Матір Україну, яка свого часу навчила московщину читати й писати. Такою є «демократія» Росії. З часів Івана Грозного, Петра I, Катерини II... Росія ідейно не змінилася ні на йоту.

Російська Федерація і демократія – несумісні категорії. Російська Федерація – це диктатура, це поневолення малих і великих народів, а демократія – це народовладдя. Якби настала в Російській Федерації демократія, то вона б миттєво розпалася і залишилася тільки Росія. Якщо буде тільки Росія без федеративних суб'єктів, тоді можна буде говорити про демократію в Росії. Судячи з існуючої імперської системи влади в сучасній РФ, з шовіністично налаштованої російської частини населення РФ, можна сказати: на цій території ще довго не буде нормальних умов людського життя.

Події останніх років показали, що сучасна Росія перебуває від демократії так далеко, як це було за Івана Грозного, Петра I, Катерини II, Миколи I... Леніна, Сталіна. Всіх цих попередників замінили Путін та Медведєв. Люди нові, а ідеологія стара. Нові керівники Росії як і все російське суспільство так само наполегливо і нахабно тягнуть Україну в імперське ярмо. Московським спецслужбам таки вдалося пересварити всіх національно-демократично-ліберальних патріотів України, що суттєво послабило їхні спроможності втримати суспільство у руслі українського державотворення. Цього «не бачила» Служба Безпеки України і сам президент В.Ющенко.

Дипломатичними хитрощами, вкладенням колосальних коштів, невсипущою диверсійною роботою російських спецслужб Росія домоглася державного перевороту в Україні, поставивши на чолі України зека з відвертим русофільським світоглядом. Він перед Росією стоїть на колінах в прямому і опосередкованому розумінні. Боїться за своє життя. Його команда відверто знущається з України. Один з прикладів. Російський посол в Україні М.Зурабов в Києві оголосив, що окремого українського народу не існує, а існує лише російський нарид, складовою частиною якого є так званий «український народ». І ви думаєте, що пан Зурабов міг таке виголосити на свій розсуд? Ні, такого в Росії не існує. Він говорить те, що йому написано у посадовій інструкції для службового користування.

Така поведінка дипломата є кричущою зухвалістю і грубою образою всіх українців. А українська влада мовчить. Мовчання, як відомо, вважається знаком згоди. Якщо погодитися з паном Зурабом, що

українського народу не існує, то звідки ж тоді взялася Українська незалежна держава? Якщо не існує українського народу, то чого сюди приїхав пан Зурабов? Можливо, для того, щоб пояснити «нетямущим» українцям, що вони аж ніяк не українці, а всього-навсього росіяни? Хай заспокоються «хазяї» пана Зурабова і він сам. Україна і український народ (нація) існували тоді, коли Москви, а тим більше Росії Бог ще й не думав створювати. А тоді, коли Київська держава колонізувала північні території, які тепер належать Росії, то всю знатну верхівку того краю Україна навчила писати і читати. І за це сучасна Росія мала б сказати Україні «дякую», якби вона була хоч би трохи цивілізованою.

У сучасній Росії культивується опінія (думка, мненіє), що перемогу над Німеччиною здобула виключно Росія, а Україна воювала на боці фашистів.² Росія, возвеличуючи себе у знищенні фашизму, ретельно замочує злочини російського комуністичного режиму на чолі зі Сталіним. Росія не тільки не втратила свої імперські амбіції, вона їх роздуває щораз більше і більше. Першою жертвою у цих планах надає Україні, бо без неї імперія не є повноцінною. Якщо в Україні громадяни відчули «смак» свободи, то в Росії права людини не вважаються необхідною компонентою держави та суспільства.

З цих позицій, Росія нічого нового не може запропонувати світові. Вона продукує ідеологічну, можна сказати, расистську ненависть щодо українства, як неіснуючої етнічної групи, тим більше нації та держави. Як приклад, наведемо статтю зоологічної ненависті до українства Сергія Родіна «Сокровенная тайна украинства», надрукована в журналі «Молодая гвардия».³ Наводимо цю отруйну маячню цілком мовою оригіналу. «Сергей Родин. Сокровенная тайна украинства.

Пришло время ответить на очень важный вопрос: с кем мы имеем дело в лице «украинцев»? И в зависимости от его разрешения сформулировать ответы на следующие: какие отношения строить с их обществом? какую политику проводить в отношении провозглашенного ими «государства»?.. А для начала попытаемся определить: к какой группе исторических явлений следует отнести общность «украинцев», ибо определение сепаратисты (верное по существу) далеко не исчерпывает (и не объясняет) всех ее особенностей и проявлений... Многочисленные «загадки» и странности так называемой «украинской истории», усиленно штампуемой сегодня самостийниками, становятся легко разрешимыми и объяснимыми, как только мы отбросим навязываемую нам точку зре-

ния, будто мы имеем дело с историей этноса («украинского»), а станем, напротив, интерпретировать всю сумму фактов, связанных с «Украиной» и «украинцами» как историю этнической химеры. Именно последнее понятие является центральным и основным для правильного понимания и объяснения реальной истории «украинцев» в России. Коротко говоря, история сообщества «украинцев» как раз и представляет историю возникновения, становления и развития этнической химеры...

В учении Л.Н. Гумилева о закономерностях развития этносов этническая химера — это результат противостояния несовместимых этносов разных цивилизационных систем. Рождение украинской химеры как раз и произошло в зоне активного противоборства европейской (католической) и право славной (русской) цивилизаций. Первая была представлена Польшей, вторая — Россией. Длительная польская оккупация Малороссии имела своим следствием вынужденное совмещение культурно-психологических доминант поляков и Русских, давших не просто отрицательную комплиментарность (безотчетную антипатию на популяционном уровне), но и породивших многовековой конфликт, сопровождавшийся не только военным, но и культурным противостоянием. Украинская химера и является собой уродливое детище этого непримиримого русско-польского антагонизма. Ведь в переносном смысле химера — это еще и сочетание элементов, органически несоединимых. Так мифологическая Химера представляла собой уродливое чудовище с головой и шеей льва, туловищем козы и хвостом дракона... В биологии химера — организм, состоящий из наследственно различных клеток или тканей. Биологическая химера возникает в результате мутаций или нарушений клеточного деления. Может быть получена и искусственно. Но во всех случаях химера — явление патологическое... Из разряда патологии и этническая химера, представляющая собой общность денационализированных, выпавших из родных этносов индивидуумов.

В этом смысле показателен процесс украинского «этногенеза» в Галиции, регионе, которому сами «украинцы» присвоили почетное звание «украинского Пьемонта», т.е. главного духовного и идеологического центра украинства. Какие же факторы содействовали становлению «украинской нации» в этой польской провинции империи Габсбургов?..

В нашем распоряжении имеются многочисленные свидетельства непосредственных очевидцев данного процесса. Вот одно из них, принадлежавшее галицкому общественному деятелю И.И. Тереху (1880—1942):

«До конца XIX столетия термины “украинец, украинский” были употребляемы только кучкой украинствующих галицко_русских интеллигентов. Народ не имел о них никакого понятия, зная лишь тысячелетние названия — Русь, русский, русин, землю свою называл русской и язык свой — русским. Официально слово “русский” писалось с одним “с”, для того чтобы отличить его от правильного начертания с двумя “с”, употребляемого в России. Нового правописания (без букв — Ъ, Ы, Ь) в галицко_русском наречии до этого времени не было. Все журналы, газеты и книги, даже украинствующих, печатались “по-русски” (галицким наречием), старым правописанием. На ряде кафедр Львовского университета преподавание велось на “русском языке”, гимназии назывались “русскими”, в них преподавали “русскую историю” и “русский язык”, читали “русскую литературу”... Обратим внимание: и в Галичине «украинцы» численно даже в конце XIX века составляли все ту же пресловутую немногочисленную «кучку». И только в 1890 г. для них произошло прямо-таки эпохальное событие: «Два галицко-русских депутата галицкого сейма — Ю.Романчук и А.Вахнянин — объявили с сеймовой трибуны “от имени” представляемого ими населения Галичины, что народ, населяющий ее, — не русский, а особый, украинский». Это, разумеется, не было их частной инициативой, но и «народ» здесь ни при чем: «Поляки и немцы не раз уже и раньше пытались найти среди русских депутатов людей, которые провозгласили бы галичан особым, отдельным от русского, народом, но не находили никого, кто решился бы на такую очевидную бессмыслицу»... И вот, наконец, нашли. И Романчук и Вахнянинов являлись преподавателями «русской гимназии» во Львове, т.е. госслужащими, так что австрийской власти не составило особого труда «договориться» с ними...

Учителя австрийских гимназий и стали первым из ударных отрядов начавшейся украинизации Галичины. Второй составили униатские священники: «С назначением Шептицкого (по национальности поляка. — С.Р.) главой униатской церкви прием в духовные семинарии юношей русских убеждений прекращается. Из этих семинарий выходят священниками заядлые политики-фанатики, которых народ назвал “попиками”». Приходя в семинарию Русскими, «попики» выходили из нее убежденными «украинцами». Помимо интенсивной идеологической накачки в самой семинарии, ее выпускников принуждали подписывать следующее письменное обязательство:

«Заявляю, что отрекаюсь от русской народности, что отныне не буду называть себя русским, лишь украинцем и только украинцем...»

Священникам, не подписавшим такого документа, не давали прихода. Впрочем, и те, кто приход получал, могли его лишиться за недостаточно активное исполнение взятой на себя роли «украинца». Поэтому «попики» старались всюду: «С церковного амвона они, делая свое каиново дело, внушают народу новую украинскую идею, всячески стараются снизить для нее сторонников и сеют вражду в деревне. Народ противится, просит епископов сместить их, бойкотирует богослужения, но епископы молчат, депутаты не принимают, а на прошения не отвечают (бдительный контроль поляка Шептицкого выбора не оставлял. — С.Р.). Учитель и “попик” мало-помалу делают свое дело: часть молодежи переходит на их сторону, и в деревне вспыхивает открытая вражда и доходит до схваток, иногда кровопролитных. В одних и тех же семьях одни дети остаются русскими, другие считают себя “украинцами”. Смута и вражда проникают не только в деревню, но и в отдельные хаты. Малосознательных жителей деревни “попики” постепенно прибирают к рукам. Начинается вражда и борьба между соседними деревнями (одни из них, как и прежде, русские, другие — уже “украинские”. — С.Р.): одни другим разбивают народные собрания и торжества, уничтожают народное имущество (народные дома, памятники — среди них памятник Пушкину в деревне Заболотовцы). Массовые кровопролитные схватки и убийства учащаются. Церковные и светские власти на стороне воинствующих “попиков”. Русские деревни не находят нигде помощи. Чтобы избавиться от “попиков”, многие из униатства возвращаются в православие и призывают православных священников. Но православные богослужения разгоняются жандармами, православные священники арестовываются, и им предъявляется обвинение в государственной измене... Россия и дальше молчит. Дескать, не ее дело вмешиваться во внутренние дела другого государства...»

Молчание России еще больше развязывает руки австрийским властям, политика которых по отношению к Русским начинает обретать черты настоящего геноцида, и в 1912 г. П.Е. Казанский отмечает конкретные факты этого геноцида: «Для русских людей создано в Австро-Венгрии положение вне закона. Более четырех миллионов русских задыхается в тяжелой еврейско-польско-немецкой неволе... По отношению к ним австрийское управление Галиции ведет политику, которую можно назвать только истребительной... При этом все средства считаются хо-

рошими: насилие и обман, духовное рабство народа и экономическое разорение, фальшивые документы и свидетели, подлоги, подкупы и доносы, официальная ложь и подделка общественного мнения... Гонения на русских особенно усилились с 80-х годов (XIX века – С.Р.), с начала же 90-х в ряды гонителей русского дела стала также группа русских изменников, так называемых мазепинцев. Благодаря именно последним гонения на русских приняли за последние 5-7 лет совершенно невозможный вид...»

Своего апогея эти гонения достигли в 1914—1916 гг., когда десятки тысяч русских галичан по доносам «украинцев» были убиты без суда и следствия или зверски замучены в австрийских концлагерях. Терезин и Талергоф стали кульминацией украинского «нациостроительства» в Галиции, но и этот чудовищный по своему размаху и зверству террор так и не смог принудить Русских к массовому отступничеству и переходу в ряды «украинцев». В 1931 году в Польше, в состав которой входила тогда Галиция, была произведена перепись населения. Ее данные приводит в своей книге А.Дикий. На вопрос о национальности 1млн. 196 тыс. 855 галичан ответили, что они — русские, а 1 млн. 675 тыс. 870 назвали себя «украинцами». При этом, как подчеркивает А.Дикий, следует иметь в виду, что польская власть всячески поддерживала «украинцев» в их борьбе против Русских, благодаря чему «украинские сепаратисты имели в своих руках все ключевые позиции в общественной и культурной жизни непольского населения Галиции». И, тем не менее, почти половина галичан открыто исповедовала свою русскую национальность. Еще более красноречивы данные по Закарпатыю, которое в то время входило в состав Чехословакии. Когда в 1937 году встал вопрос о языке преподавания в школах края, проведенный плебисцит дал следующие результаты: за преподавание на русском языке — 86%, на украинском — 14%. В последующем лишь беспрецедентный по своему размаху и зверству бандеровский террор да политика тотальной украинизации, проводимая в этих регионах Советской властью, преопределили окончательное превращение их Русского населения в «украинское»

Вот какие факторы обусловили появление на Русской земле украинской химеры. Террор и насилие, обман и ложь, духовное рабство и циничный подкуп, — именно такими способами производили в Галиции поляки и немцы искусственный отбор будущих «украинцев». Понятно, что при этом отбирались худшие, готовые за чечевичную похлебку

в виде учительской должности или места в семинарской бурсе продать и свою веру, и свой народ. И совсем не случайно украинство в Галиции с самого начала явилось как идеология лакеев, идеология польских и немецких холоуев, выразившая их сокровенные представления о мире и своей роли в нем. А роль эта была одна — прислуживать. Русские войска, вступившие в Галицию в 1914 г., были поражены приниженностью и забитостью ее населения. «С удивлением и недоумением, — пишет А. Дикий, — смотрели офицеры и солдаты российской армии, как галицкие крестьяне целовали руки не только немногим не бежавшим помещикам или их управляющим, но даже и лавочникам-евреям, так убого было их хозяйство по сравнению с хозяйством крестьян российской Украины»... Из этой социальной и моральной приниженности и рождалось украинство, идеология нравственного дна, подполья, в котором важнейшие человеческие ценности и моральные постулаты просто не действовали...

А предопределила эту этническую и нравственную деградацию прежде всего духовная мутация, наиболее очевидным проявлением которой явилась церковная уния. Как бы православие, как бы католицизм, а в результате — нежизнеспособный духовный гибрид, представляющий сочетание элементов, органически несоединимых. «Нэдовирки» — так в Малороссии всегда называли униатов, и это народное определение верно и точно по существу. Униатство исказило и деформировало духовную сущность русских галичан, ослабив их сопротивление культурному и духовному давлению иноземных оккупантов. Сыграло свою роль и кровосмешение. «Из всех частей старого киевского государства, — отмечал Н.И. Ульянов, — Галицкое княжество раньше и прочнее других подпало под иноземную власть. И добрых 500 лет пребывало под Польшей. За эти 500 лет ее русская природа подверглась величайшим насилиям и испытаниям. Ее колонизовали немецкими, мадьярскими, польскими и иными нерусскими выходцами... с тех пор в жилах галичан течет немало чужой крови».

Так вот и получилось, что в Галиции 90-х годов XIX века в одних и тех же семьях одни дети оставались русскими, другие стали считать себя «украинцами»... Ни одна нация в мире не знала подобного «этногенеза». Совершенно необъяснимо, каким образом от русских по национальности родителей могли рождаться дети разных национальностей?.. Такое просто невозможно!.. Впрочем, невозможно в нормальных условиях. Но у нас-то речь идет о патологии! И здесь уже невозможное становится воз-

возможным, не переставая при этом оставаться все той же патологией не только этнической, но и духовной...

Вот этот-то совершенно патологический и уродливый характер «украинского этногенеза» и призвана замаскировать сочиняемая самостийниками «история». Весьма показательны в этом плане попытки скрыть правду о преступлениях «украинцев», повлекших за собой массовое убийство русских галичан в 1914—1916 гг. и заключение десятков тысяч из них в концлагеря Терезин и Талергоф. Причем эти попытки приобрели особенно активный характер после того, как оставшиеся в живых жертвы этого геноцида взялись за увековечение памяти безвинных мучеников. Чтобы не допустить этого, «украинцы» не брезговали прибегать к открытому насилию и физическому террору. По всей Галиции ими была развернута ожесточенная травля тех, кто пытался раскрыть правду об этом чудовищном преступлении, и открыто назвать его подлинных организаторов.

В предисловии к четвертому выпуску «Талергофского альманаха» (ноябрь 1931 г.) отмечалось множество фактов этой травли. Так, Перемышльский епископ-униат Иосафат Коцьоловский, рьяный украинофил, «в своей епархии запретил духовенству участвовать в номинальных богослужениях по талергофцам и в талергофских торжествах». В двух других епархиях (Львовской и Станиславовской) священники-украинофилы также не разрешали служить в церквях панихиды, а «подстрекаемая ими толпа мазепинцев не допускала русских к устройству торжественных шествий с пропаятым крестом на кладбище, насильственно, диким нападением расстраивала и разбивала такое шествие, не давала возможности посвятить этот крест, а в некоторых селах уже было вкопанный талергофский крест ночью ли, днем ли откапывала, ломала и выбрасывала». Таким образом, подчеркивали авторы предисловия, «наши мазепинцы преследуют своей лютой и слепой ненавистью русских талергофцев и в могиле. Злодейски и страшно изменив и родине, и родному народу, сами они... не могут ни простить, ни забыть этим невинным жертвам своего мазепинского доносительства, их верности родине-Руси и родному народу, их величия, геройства и непобедимости в мучениях и смерти. Чуют в них себе осудительный приговор и мстят им за это даже за гробом, тревожат их вечный покой, кощунственно посягают на их священную память».

Впрочем, убедившись, что Русских запугать не удастся, «украинцы» прибегли к иному средству — омерзительной и циничной лжи, начав утверждать, что это именно они — жертвы австрийско-венгерского террора. Узник Талергофа В.Р.Ваврик (1889—1970) в этой связи писал: «Украинские хитрецы и фальсификаторы истории пускают теперь в народ всякие блахманы, будто в Талергофе мучились “украинцы”». Подчеркнув, что случаи попадания последних в австрийские концлагеря носили единичный и случайный характер, он далее отмечал, что даже те из «украинцев», кто «в военном замешательстве, по ошибке или доносам своих личных противников попали в Талергоф, очень скоро, благодаря украинской комиссии в Граце во главе с д-ром Иваном Ганкевичем, получили свободу». И хотя об этом знали все и еще были живы тысячи очевидцев произошедшего, «украинцы» неустанно и повсюду насаждали наспех сфабрикованную ими ложь о талергофской трагедии. Уже составитель первого выпуска «Талергофского альманаха» Ю.А. Яворский разоблачал это воистину сатанинское стремление преступников перевоплотиться в «мучеников» и «жертв» собственных преступлений, когда «украинский дегенерат» с «цинической наглостью хама пытается вдруг утверждать, что это он сам пострадал так жестоко от лютой австрийской грозы, что это ему именно принадлежит этот скорбный, мученический венец».

Выражая уверенность в неизбежности сурового возмездия за совершенные «украинцами» преступления, Ю.А. Яворский подчеркивал: «Этот трюк не спасет их перед суровым судом нашего народа и судом беспристрастной истории. Слишком много горя, кровавого горя испытало русское Прикарпатье по их вине и настоянию». Однако в деле сокрытия истины о подлинных организаторах геноцида Русского народа в Галиции и Закарпатье, «украинцы» нашли немало союзников, в их числе коммунистов. Ложь о «страданиях» «украинцев» в Терезине и Талергофе была подхвачена советской историографией. Причем украинская версия утвердилась в ней сразу и навсегда. Так, в журнале «Советская наука» (1940 №6) некий профессор Гагарин А.П. в своем очерке «Из истории идеологической борьбы в Западной Украине» об этих событиях писал следующее: «Наиболее сильные преследования русского и украинского (!) населения начались с момента империалистической войны... Расправе и разгрому подверглись украинские (!) и русские организации во Львове, Перемышле и других городах. Особенно неистовствовал террор в западной части Украины: здесь насчитывались тысячи арестованных».

В последующие годы Русские вообще исчезли из талергофской мартирологии, их место заняли исключительно «украинцы»! Например, в брошюре С. Стефанька «Воззеднання всіх українських земель в єдиній українській державі» (Київ: «Держполітвидав», 1954) писалось: «Австро-венгерские жандармы и войска применяли жестокие репрессии против населения западноукраинских земель за его симпатии к солдатам русской армии. Тысячи интеллигентов, крестьян и рабочих были арестованы в первые же дни войны и вывезены в глубь Австрии, где их интернировали в лагеря Терезин, Талергоф, Тешельдорф и другие... Тысячи украинцев (?) погибли в лагерях от голода, холода и болезней... А «Украинская советская энциклопедия» в 1984 г. сообщала: «Число репрессированных в Талергофе достигало 7 тыс. человек. Большинство из них составляли украинцы (?) из Галиции и Буковины, были также представители других национальностей, русские военнопленные». Так прикрывалась завесой лжи и фальсификации подлинных фактов реальная история появления «украинцев» в Галичине и Закарпатье, и полное исчезновение там Русских. Вероотступничеству, предательству и преступлениям против своего народа посредством этой тотальной лжи был дан вид «украинского возрождения», преступники обрели статус «мучеников» и «жертв», «борцов за национальное освобождение», а жертвы их преступлений обрекались на полное забвение. И хотя сегодня правда о геноциде русских галичан предана общественной огласке (прежде всего, благодаря усилиям М.Б. Смолина и К.Н. Фролова), но до сих пор правда эта так и не усвоена русским национальным сознанием как преступление именно украинское, за которое «украинцы» не только до сих пор не покаялись, но правду о котором стараются навсегда сокрыть под спудом. И это, конечно, не только несправедливо, но и, учитывая нынешнюю ситуацию в Малороссии, опасно, ибо Терезин и Талергоф демонстрируют нам подлинную суть украинства, открыто обнажая не только исповдуемую им ненависть к Русскому народу, но и практическое воплощение этой ненависти в массовом убийстве Русских людей. Поэтому геноцид 1914—1916 гг. в Галичине — не только преступление, но еще и предостережение. Талантливый карпато-русский писатель и поэт Андрей Васильевич Карабелеш в одном из своих писем В.Р. Ваврику писал: «Я очень рад, что Вы, дорогой Василий Романович, написали о Талергофе. Так мало написано до сих пор об этом пресловутом концлагере, через горнила которого прошло не менее 30 000 русинов в эпоху Первой мировой войны. Надо погромче

говорить и писать о том, за что и почему страдали эти люди. Ведь это же было массовое движение русинов, массовое проявление народной воли, его тяготения к Руси, к единокровным братьям, к русскому слову, к русской культуре. Православие и религиозный вопрос вообще были только формальным поводом, а главная суть дела исходила из национального убеждения. Разве можно об этом забывать?!» Нет, не только нельзя, но и преступно, ибо это массовое убийство Русских, организованное «украинцами», — предупреждение нынешним поколениям Русского народа...

Появлению «украинцев» в Малороссии, в принципе, содействовали те же факторы, что и в Галиции, разве что обошлось (пока!) без массового физического истребления Русских... Если в Галиции вероотступничество выразилось в униатстве, то в Малороссии украинское движение организовывали атеисты. Примечательно, однако, что ненависть к Православию сочеталась у них с вполне лояльным отношением к униатству. Показательна в этом плане позиция В.К. Винниченко. По воспоминаниям члена правительства ЗУНР Лонгина Цегельского, ведшего в декабре 1918 — январе 1919 года переговоры с Директорией об объединении, Винниченко, постоянно жалуясь на «пророссийскую ориентацию» Православной Церкви, однажды заявил: «Православие упраздним! Это оно нас завело под восточного царя, это оно осуществляло московизацию Украины. Православие будет всегда тяготеть к Москве. Ваша (галицкая) уния хороша для того, чтобы отличаться и от Польши, и от Москвы. Униат по своей природе становится украинцем. Созовем со всей Украины синод епископов, архимандритов и представителей мирян и посоветуем им принять унию, а Шептицкого поставим во главе. Еще и найдем взаимопонимание с Римом, чтобы тот сделал его (Шептицкого) патриархом Украины». Как видим, социалист и атеист В.К. Винниченко прекрасно сознавал значение Православия для сохранения Русского национального самосознания и превозносил унию именно за ее денационализирующую роль, которая и содействовала в Галиции превращению Русских в «украинцев». Нынешний киевский режим это тоже понимает и всеми доступными средствами поощряет распространение униатства далеко за пределы Галиции, в пределе — на всю территорию «Украины», параллельно «упраздняя» Православие.

Расовый фактор также сыграл свою роль в Малороссии. А.Царинный даже считал его решающим в деле возникновения сообщества «украинцев». Задавшись вопросом: чем можно объяснить «такой па-

радокс, что русские ненавидят свою «русскость» как что-то им чуждое и отвратительное?», он отвечал на него следующим образом: «Мы полагаем, что это странное явление может быть объяснено только из учения о расах. Население Южной России в расовом отношении представляется смешанным. Русское в своей основе, оно впитало в себя кровь целого ряда племен, преимущественно тюркского происхождения. Хазары, печенеги, такие мелкие народцы, как торки, берендеи, ковцы, известные под общим именем черных клобуков (каратулей), половцы, татары, черкесы — все эти племена преемственно скрещивались с русскими и оставили свой след в физических и психических особенностях южнорусского населения. Наблюдения над смешением рас показывают, что в последующих поколениях, когда скрещивание происходит уже только в пределах одного народа, тем не менее, могут рождаться особи, воспроизводящие в чистом виде предка чужой крови. Знакомясь с деятелями украинского движения, начиная с 1875 года не по книгам, а в живых образах, мы вынесли впечатление, что «украинцы» — это именно особи, уклонившиеся от общерусского типа в сторону воспроизведения предков чужой тюркской крови, стоявших в культурном отношении значительно ниже русской расы.

Возьмем, например, таких известных «украинцев», как покойный Орест Иванович Левицкий (Левко Маячанец) или Владимир Николаевич Леонтович (В.Левенко). Наблюдая цвет их смуглой кожи и густо-черных волос, выражение их лица, походку, жесты, речь, вы невольно думали: вот такими, наверное, были тюрки, что поселились под Переяславом-Русским и «ратились» на Русь, или берендеи, основавшие Берендичев, нынешний Бердичев. Среди наблюдавшихся нами «украинцев» такие типы составляли подавляющее большинство». А так как известно, что «в низших расах воплощаются духи тоже низших душевных качеств, то понятно, почему «украинцы» отличаются обыкновенно тупостью ума, узостью кругозора, глупым упрямством, крайней нетерпимостью, гайдамацким зверством и нравственной распущенностью».

Подобный набор негативных черт, усугубляемый низким нравственным и интеллектуальным уровнем, и породил в «украинцах» патологическую и совершенно необъяснимую ненависть к своим единоплеменникам, родному языку, своей вере, культуре, традициям. Украинство изначально явилось как идеология национального самоотрицания: «Украинцы» — это особый вид людей. Родившись русским, «украинец»

не чувствует себя русским, отрицает в самом себе свою “русскость” и злобно ненавидит все русское. Он согласен, чтобы его называли кафром, готтентотом — кем угодно, но только не русским. Слова: Русь, русский, Россия, российский — действуют на него, как красный платок на быка. Без пены у рта он не может их слышать. Но особенно раздражают “украинца” старинные, предковские названия: Малая Русь, Малороссия, малорусский, малороссийский. Слыша их, он бешено кричит: “Таньба!” (“Позор!” От польск. hanba)».

Следствием всех этих факторов и стало то, что в Малороссии в XIX веке (точно так же, как и в Галиции) в одних и тех же русских семьях одни дети оставались Русскими, другие объявляли себя «украинцами». Их, конечно, было намного меньше, чем в Галичине, ибо звание «украинец» в тогдашней России никаких материальных выгод не сулило, но, тем не менее, они были.

Показательна в этом плане история известной в Малороссии семьи Шульгиных. В.Я. Шульгин (1822—1877) — видный Русский историк, профессор Киевского университета, основатель и издатель газеты «Киевлянин», ведшей непримиримую борьбу против нарождающегося украинского сепаратизма. Его сын В.В. Шульгин (1878—1976), монархист и Русский националист, продолжил дело отца. В качестве депутата Государственной Думы и редактора «Киевлянина» он последовательно и неустанно разоблачал подрывную роль украинства, исходящую от него угрозу русскому национальному и государственному единству. Его перу принадлежит замечательная работа на эту тему «Украинствующие и мы». Совсем иначе проявила себя другая ветвь Шульгиных, среди которых наибольшую известность приобрел А.Я. Шульгин, племянник В.В.Шульгина, историк, ассистент Петербургского университета. Его отец, педагог и общественный деятель, братья и сам А.Я. Шульгин полностью отдались украинству, вначале в качестве «украинофилов», а затем уж и вовсе преобразившись в «украинцев». В 1917 году А.Я. Шульгин даже состоял генеральным секретарем Центральной Рады по национальным делам. После краха Центральной Рады украинствовал уже в эмиграции... Так вот и становились родные братья, дядья и племянники представителями разных национальностей.

И, конечно же, в Малороссии, как и в Галиции, в основу украинской идеологии была положена тотальная, злонамеренная ложь, формировавшая у тех, кто в нее верил, совершенно искаженное и уродливое

представление как о прошлом, так и настоящем своего народа и страны. После 1917 года эту ложь, активно насаждаемую в Малороссии «украинцами», всемерно поддержали коммунисты.

Содержащийся в украинстве разрушительный заряд национального самоотрицания весьма пригодился им в деле уничтожения исторической России, а в устроенной на ее обломках Советской империи коммунисты на практике реализовали самые смелые украинские мечты. Так что честь окончательного формирования «украинской нации» и здесь всецело принадлежит коммунистам. Именно Коммунистическая партия и выполнила роль той самой «повивальной бабки», участие которой в рождении нового «народа» в Малороссии имело решающее значение. Вот так путем подлости и обмана, насилия и террора, продажности и нравственного падения сформировалось в России сообщество «украинцев». Этот-то подлинный, реальный процесс возникновения «украинской нации» и составляет самую большую тайну самостийничества. Тайну, которую «украинцы» пытаются сокрыть непроходимыми завалами совершенно чудовищной и неправдоподобной лжи, к сегодняшнему дню приобретшей уже совершенно шизоидный характер. Стоит лишь поверхностным взглядом окинуть «концепции» так называемых «украинских историков», чтобы убедиться в верности подобного вывода. Все создаваемые ими «теории» базируются не на реальных исторических событиях, а на совершенно произвольных и абсурдных допущениях, которые, кочуя из одной украинской книги в другую, этим многократным, частым повторением-мельтешением и обретают, наконец, в глазах «украинцев» статус «реальных фактов». Показательно в этом плане творчество историка-эмигранта Ивана Лысяка-Рудницкого (1919—1985). По определению самих «украинцев», этот историк относится к числу «наиболее влиятельных теоретиков в украинской историографии второй половины XX века». Именно ему удалось сформулировать «концепции и проблемы, которые имели особое влияние на украинскую историческую мысль». Что ж, оценим и мы интеллектуальный уровень «концепций», задающих тон в современной «украинской историографии». Начать хотя бы с пресловутого «украинского Пьемонта» — Галиции. Когда здесь появились «украинцы»?

Объясняющая этот феномен «концепция» Лысяка-Рудницкого умещается буквально в нескольких строках: «В 1890-х годах галицкие украинцы восприняли термин “Украина”, “украинец” как свое нацио-

нальное имя»... Все. Каких-либо разъяснений того, почему это произошло именно в «1890-х годах» и какое «национальное имя» галичане носили до того, как провозгласили себя «украинцами», Лысяк-Рудницкий не дает, ограничившись туманным замечанием: «Такая перемена в названии принесла очевидные неудобства, но она была продиктована... решимостью избежать какого-либо дальнейшего смешивания «Руси» с «Россией»... А «Русь» и «Россия» не одно и то же? Несколько странное утверждение, тем более что автор не утруждает себя разъяснением, в чем заключена разница между этими двумя понятиями. Не объясняет и того, почему «галицкие украинцы» лишь на исходе XIX столетия озаботились тем, чтобы называться «украинцами»?.. Такая вот «концепция»: что ни строка, то и загадка. Впрочем, зная исторические факты, понимаешь, что вся эта словесная казуистика призвана эти подлинные факты подменить произвольными домыслами, уйдя от ответа на простые и логичные вопросы, такой, например: а зачем галичанам, тысячу лет бывшим Русскими («русинами»), вдруг в срочном порядке понадобилось менять «национальное имя», тем более что данная замена принесла «очевидные неудобства»?.. «Украинский теоретик» по этому поводу ничего не рассказывает. Да и о чем он может рассказать: о Талергофе? или той подлой роли, которую сыграли «украинцы» в организации антирусского террора в Галиции?.. Правда о реальных исторических процессах, происходивших в крае в этот период, убийственна для украинства, ибо со всей очевидностью разоблачает уродливый, противоестественный и патологический характер превращения галичан в «украинцев», и, чтобы эту неприятную правду скрыть, на вооружение берется совершенно нелепый и лукавый трюизм.

«Я, — провозглашает Лысяк-Рудницкий, — считаю возможным ретроспективно применять современное национальное название “Украина” к прежним эпохам в жизни страны и народа, когда этот термин еще не существовал или имел иные значения». Теперь, благодаря подобному «переименованию», для украинского «историка» никакие факты не страшны. Он устремляет свой прозорливый взгляд на карту современной «Украины» (в границах коммунистической УССР) и любые события на этой территории, сколь бы отдалены они ни были от нынешних «украинцев», автоматически обретают статус «украинских»! Древние греки и римляне, сарматы и скифы, русские и поляки, евреи и немцы, — кто бы и в какое время ни оказывался на этой «украинской земле», автомати-

чески зачисляется в сонм строителей самостийной и нэзалэжной «нэньки». Особенно активно в этом, конечно, поучаствовали Русские, не зря же на современных украинских деньгах мы видим изображения и св. князя Владимира, и Ярослава Мудрого («Русская правда» которого ныне объявлена «древним сводом украинского права»), и портреты Богдана Хмельницкого, и Григория Сковороды. В «украинские писатели» зачислен Гоголь, в число «украинских художников» — Илько Репин, уже обнаружены «украинские корни» Достоевского... и это только начало! «Украина» и «украинцы» заполняют прошлое Малороссии вплоть до античных времен, и даже дальше, в более древние эпохи, и это жовто-блакитное преобразование прошлого делает несущественным вопрос о том, кем были галичане до того, как в «1890-х годах» решили провозгласить себя «украинцами». Да, «украинцами» и были, кем же еще!..

Столь же «научно» выстраивается история не только Галиции, но и так называемой «Большой Украины». Вначале ставится «проблема». Как «объяснить», — вопрошает в одной из своих работ Лысяк-Рудницкий, — что движение, которое на рубеже (XIX—XX) столетий насчитывало едва ли несколько тысяч осознавших свои цели сторонников, уже около 1905 года стало приобретать массовый характер, а еще через двенадцать лет, в 1917 году, привело к взрыву, породившему более чем тридцатимиллионную нацию?». И в самом деле, как такое можно объяснить?

Разве что, действительно, «взрывом», только не в исторической реальности, а в мозгах украинского «теоретика». Ведь и сам Лысяк-Рудницкий признает, что в этот период «украинское движение — или, как его тогда называли, “украинофильство”», хотя и «стремилось нести свои лозунги в массы, но практически его влияние не распространялось за рамки мелких разбросанных кружков». И как же, по мысли «влиятельнейшего украинского теоретика», из этих маловлиятельных «мелких кружков», едва ли охватывавших «несколько тысяч сторонников», явилась на свет «30 миллионная украинская нация»?.. Увы, никакого объяснения этого, поистине, чудесного явления в книге Лысяка-Рудницкого мы не находим. Да и какие могут быть «объяснения» или «доказательства» применительно к чуду! Наверное, поэтому вся авторская «концепция» на сей счет умещается опять в нескольких строках. Прежде всего, поясняет Лысяк-Рудницкий, «это было время, когда незримо для человеческих глаз проклевывались семена, которым суждено было дать всходы в 1917

году!». Здесь ключевое слово — «незримо», ибо как можно описать то, что не видно человеческому глазу?

Поэтому и описание процесса появления в Малороссии «украинской нации» числом в 30 миллионов особей отсутствует, а сразу дается готовое утверждение, что «формирование нации (украинской) в основном завершилось в революционные 1917—1920 годы». Но для окружающего мира это, к сожалению, прошло незримо, и лишь украинский взгляд способен улавливать в непроницаемой мгле ушедших эпох невидимый ход «украинской истории»...

Рассмотрев, как за какие-нибудь полтора десятка лет «Украинская нация» размножилась в Малороссии от первоначальных «нескольких тысяч» до «30 миллионов» единиц, этот специфический взгляд различает и закономерный итог украинской плодovitости — создание УНР: «Украинская Народная Республика... органично вырастает из традиции национального движения в Приднепровье в XIX и в начале XX веков. Прямая линия ведет от Кирилло-Мефодиевского братства к Центральной Раде». Правда, долго наблюдать за УНР не приходится — слишком быстро она исчезает с исторической арены, поэтому украинский взгляд помимо воли упирается в то, что, по мнению Лысяк-Рудницкого, предопределило это молниеносное исчезновение. И снова этот взгляд различает то, что остается незримым для внешнего мира: «Изолированная и лишенная всякой иностранной помощи Украина должна была вести войны на трех фронтах: против Советской России, против Добровольческой армии Деникина и против Польши». Извечный украинский вопрос: «кто виноват?» — успешно разрешен. При этом, разумеется, любые конкретные данные о том, какие украинские армии составляли эти самые «фронты» против Польши, России и Деникина, куда они наступали и откуда отступали, что завоевывали и что уступали, их численность, потери, фамилии командующих и пр. отсутствуют, ибо и сами эти «армии», и ведущиеся ими многочисленные «войны» с не менее многочисленными «врагами» — не более чем виртуальная реальность, доступная, опять же, исключительно «украинскому взгляду» и совершенно незримая для взгляда обычного.

Влиятельнейший теоретик «украинской мысли» делится новыми видениями. «Фронты» исчезают, а вместе с ними исчезает и УНР, место которой занимает коммунистическая УССР. Только что сформировавшаяся «украинская нация», так и не успев проникнуться «украинской национальной идеологией», активно выступает на стороне интернационалистов-

большевиков. Впрочем, в арсенале кумира современных самостийных «историков» для ее решения имеется соответствующая «концепция»: «Как была установлена советская власть в Украине? Она была навязана Украине силой извне, из Московии. Наднациональная идея мировой революции служила идейным прикрытием для российской интервенции. Советский режим имел в Украине все признаки иноземной оккупации, которую сопровождали грабительские реквизиции, разгром украинской культурно-образовательной жизни и заполнение государственного аппарата чужими элементами, которые либо пришли из Московии, либо сложились из местных русских, русифицированных евреев и украинцев». А почему «украинцы» поставлены на последнее место, а не на первое, тем более что речь идет об «Украине»? И совсем не упомянуты 50 тысяч заезжих «галицких украинцев», которые и составили ударный отряд госаппарата УССР? А те «украинцы», которые находились в Москве на высших государственных и партийных должностях, их тоже следует включить в число «иноземных оккупантов»? И как сопоставить проводимую советским режимом в Малороссии политику тотальной украинизации с утверждением о «разгроме украинской культурно-образовательной жизни»?.. Подобных вопросов возникает множество при ознакомлении даже с наиболее разработанными историческими «концепциями» Лысяка-Рудницкого.

Но напрасный труд пытаться выудить из них хоть какое-либо вразумительное объяснение абсолютно произвольных и ничем не подтверждаемых утверждений. В подобные «концепции» можно только «верить», любая попытка их научной проверки сразу же обнажает их полную несостоятельность и лживость. Вот на такого рода теоретическом базисе и строится «современная украинская историография». Бессмысленно рассуждать о степени ее «научности», ибо целью «украинской истории» является вовсе не реконструкция исторического прошлого, а его тотальная фальсификация. Верить ее убогой и примитивной лжи способны разве что полные невежды или совсем уж откровенные дебилы. На подобный контингент она, собственно, и рассчитана...

Но не только сочиненная самостийниками «история» служит средством для сокрытия подлинного характера «украинского этногенеза» (точнее, мутагенеза). Не последнюю роль в этом деле играет и изобретенный ими суржик — «украинский язык»...Язык — не просто средство общения, он еще и носитель информации. В нем заложена память

о прошлом народа, его духовных корнях, его врагах и святынях. Изменение языка лишает народ исторической памяти, ориентирует во внешнем мире, кардинально меняет его духовную сущность. Вновь изобретенный украинский волапук и стал главным орудием уничтожения национального самосознания малороссов, превращения их из Русских в «украинцев». Персонаж романа Милана Кундеры «Книга смеха и забвения» суть подобного процесса этнической «перестройки» формулировал следующим образом: «Первый шаг в ликвидации народа — это стирание памяти. Уничтожьте его книги, его культуру, его историю. Потом попросите кого-нибудь написать новые книги, сфабриковать новую культуру, изобрести новую историю. Вскоре народ начнет забывать, кто он и кем был». Внедрение украинского новояза в Малороссии как раз и содействовало решению всех этих задач. Именно легализация «украинского языка» позволила сепаратистам начать говорить об особой «украинской культуре», своей «украинской литературе» и даже отдельной «украинской истории», хотя и составлена она была из фальсифицированных фрагментов русской истории. А наспех штампуемая литература на украинском новоязе должна была не только отрезать малороссов от их исторического прошлого, но и кардинально изменить их мышление, точнее (в пределе), вообще лишит способности мыслить. «Задача новояза сузить горизонты мысли» — так в оруэлловской Океании выражал цель создания нового языка филолог Сайм. А повсеместное внедрение новояза, по убеждению того же филолога, должно было знаменовать собой настоящий интеллектуальный переворот: «Атмосфера мышления станет иной. Мышления в нашем современном значении вообще не будет. Правоверный не мыслит — не нуждается в мышлении. Правоверность — состояние бессознательное».

Украинство тоже состояние бессознательное. «Украинец» не мыслит — он верит. Верит в любую ложь, сколь бы очевидной и даже чудовищной она ни была. И эта его абсолютная внушаемость возможна лишь потому, что сама способность мыслить у «украинца» сведена к минимуму. Его мышление предельно ограничено. И совсем не случайно за более чем столетнее существование украинского новояза на нем не было создано ни одного выдающегося произведения — художественного, научного или какого-либо другого. Ни одного.

Отсюда же так часто отмечаемые в «украинцах» качества, как «тупость ума, узость кругозора, глупое упрямство и крайняя нетерпимость».

Мыслить на украинском, конечно, можно, но уровень этого мышления слишком убог и примитивен, чтобы подняться до осмысления достаточно сложных интеллектуальных проблем. Не зря же большинство тех, кто ратует за тотальное внедрение украинского новояза в Малороссии, сами отнюдь не спешат украинизироваться. Современный нам пример — украинский президент Л.Кучма, который за десять лет своего президентства так и не удосужился овладеть «мовою». Фанатики украинства постоянно пеняли ему за то, что дома и везде, где не надо было корчить из себя кондового «украинца», он сразу же переходил на родной русский язык. Точно такое же «двуязычие» демонстрируют Ю.Тимошенко, В.Ющенко и девяносто девять процентов прочих «украинских лидеров». Продолжая думать по-русски, они на публике, с разной степенью натуги, козыряют своим украинским суржиком. На фоне того, что подавляющее большинство граждан «самостийной Украйны» продолжают общаться исключительно на русском языке, подобные лингвистические упражнения ее «государственных деятелей» производят тягостное впечатление, словно попадаешь в дурдом или переносишься из живой реальности в кошмарную иллюзию оруэлловского романа. Население Океании тоже ведь общалось на обычном английском, но в качестве официального языка выступал исключительно новояз. Только на нем дозволялось вести официальную документацию, издавать прессу, публиковать книги. Причем не только современных авторов, но и писателей прошлых эпох. Над решением этой задачи — полной замены старой литературы ее новоязовским вариантом — неустанно трудились тысячи специалистов. Цель, которую они при этом планировали достигнуть, откровенно выразил уже знакомый нам персонаж — филолог Сайм: «К две тысячи пятидесятому году, если не раньше, по-настоящему владеть староязом не будет никто. Вся литература прошлого будет уничтожена. Чосер, Шекспир, Мильтон, Байрон останутся только в новоязовском варианте, превращенные не просто в нечто иное, а в собственную противоположность».

Совершенно идентичную цель имеет политика тотальной украинизации Малороссии. Окончательное вытеснение русского языка из ее общественной жизни украинским новоязом решает жизненно важную для «украинцев» задачу — полную подмену литературы предшествовавших веков новоязовской. Еще Юзефович в 1876 году обращал внимание на украинский перевод гоголевского «Тараса Бульбы», в котором слова «русская земля, русский» устранили и заменены словами «Украйна,

украинская земля, украинец», и в конце концов пророчески провозглашен даже свой будущий «украинский Царь». Точно такой же «перевод» осуществлен в современной «Украине», в котором гоголевская «южная Россия» превращена в «Украину», соответственно «русская природа» и «русская сила» — в «украинскую силу» и «украинскую природу», «русские дворяне» — в «украинских шляхтичей», а «православная Русская земля» — в «православну Землю Козацьку» и т.д.

Но фальсификация художественной литературы прошлого — только часть замысла. Максимально быстрыми темпами осуществляется перевод на украинский новояз и прочих видов литературы. В этом плане показательна деятельность современного украинского «письмэнныка», а по совместительству и «историка» Валерия Шевчука. Его обильные труды оценены по достоинству — лауреат Государственной премии им. Т.Шевченко, премии фонда Антоновичей, премии им. Е.Маланюка и т.д. Уже сам перечень «премиальных» фамилий указывает на род деятельности данного «историка». Это в некотором роде «Грушевский нашего времени». Практично рассудив, что в деле становления Украинской Легенды подлинные исторические документы являют собой основное препятствие, он нашел замечательный способ адаптировать их к нуждам украинства, для чего и стал переводить на украинский новояз. При этом постоянно «забывал» упомянуть язык оригинала. Жертвами подобной новации стали произведения выдающегося борца против унии Иоанна Вышенского, философа Сковороды, «Летопись Самуила Величко», ряд местных монастырских и семейных хроник, а также путевых заметок XVIII века. Часть этого исторического наследия была издана в Киеве еще до революции 1917 года, затем снова переиздана в конце 80>х — начале 90>х годов XXвека. При этом язык авторов был сохранен, а он — исключительно русский. Конечно, это не современный русский язык, он сильно испорчен полонизмами, но то, что это именно русский, а не какой-либо другой язык, сомнению не подлежит.

Понятно, что в своем подлинном виде малороссийская литература прошедших веков для «украинцев» как бельмо на глазу, ибо рушит сказку про «виковичнэ иснування мовы», а следом и все остальные постулаты сочиненной ими Легенды. Отсюда и титанические усилия по ее переводу на новояз. Теперь, благодаря деятельности В.Шевчука и ему подобных «письмэнныкив», людям, далеким от науки, можно смело подсовывать исторические документы в их новоязовском варианте и объ-

являть: именно так и писали в Малороссии XVI—XVIII вв. Историческая реальность подменена виртуальной, русские — «украинцами», правда — ложью. Цель достигнута. «Кто управляет прошлым, тот управляет будущим; кто управляет настоящим, тот управляет прошлым». Неизменяемое прошлое становится изменяемым. Оно становится пластичным и гибким, приобретая любую необходимую в данный момент форму. Оно становится таким, как «нужно». Прошлое становится «правильным». Оно становится «украинским».

Слава Украине! Героям слава!.. Тайна происхождения «украинцев» соблюдена...Химера ненавидит свое прошлое, ибо это прошлое напоминает ей о ее истинном происхождении, позорном и постыдном. Здесь все та же смердяковщина. Выросши лакеем, Смердяков стыдился лакейства, стыдился своего «подлого происхождения», и этот стыд, сам по себе постыдный, перерос, наконец, в слепую ненависть ко всем окружающим. Эта ненависть выжгла в его душе все человеческие чувства и превратила в нравственного урода и отцеубийцу... Украинская химера тоже ненавидит свое прошлое, ненавидит свое «подлое происхождение». И ненавидит все, что об этом прошлом напоминает. Именно здесь следует искать подлинные истоки той совершенно патологической ненависти, которую испытывают «украинцы» к России и Русским. Только к России и Русским, хотя именно в теле Русского этноса и за счет его украинская химера существует, паразитируя на его истории, культуре, материальных достижениях. И при этом несет уг розу самому его существованию. «Соотношение между этносом и химерой, — отмечал Л.Н. Гумилев, — такое же, как между организмом и раковой опухолью. Последняя может разрастаться до вмещающего организма, но не далее, и живет она только за счет вмещающего организма. Подобно опухоли, химерная антисистема... высасывает из этноса или суперэтноса средства для поддержания существования, используя принцип лжи». Определив антисистемы этнических химер как «системную целостность людей с негативным мироощущением», и рассмотрев различные их проявления в историческом прошлом, С.Л.Н.Гумилев подчеркивал, что «есть одна черта, роднящая эти системы, — жизнеотрицание, выражающееся в том, что истина и ложь не противопоставляются, а приравниваются друг к другу». Ложь, таким образом, не только становится равноценной истине, но, в конце концов, водружается на ее место, кардинально подрывая всю си-

стему моральных и нравственных ценностей этноса, в теле которого химера существует.

Для воплощения своих целей этническая химера рождает и соответствующую идеологию. Л.Н. Гумилев характеризовал ее так: «Есть концепции-вампиры, обладающие свойствами оборотней и целеустремленностью поистине дьявольской. Ни могучий интеллект, ни железная воля, ни чистая совесть людей не могут противостоять этим фантомам». С такой поистине дьявольской целеустремленностью и подтачивает вот уже полтора столетия русский национальный организм химера украинства. В период государственной стабильности России она являлась относительно безвредным явлением, но в кризисные для России периоды, когда государственный организм страны сотрясали военные и политические катаклизмы (первая четверть XX века, Вторая мировая война, разрушение СССР), украинская химера сразу активизировалась, становясь рассадником агрессивной и жестокой антисистемы так называемого «украинского национализма», погубившего не только десятки тысяч русских людей, но и ставшего одним из действенных факторов государственного распада России как в 1917, так и в 1991 годах, а также ее нынешнего тяжелого полузависимого положения...

Такова закономерность жизнедеятельности всякой химерной антисистемы, украинской в том числе, — отрицание жизни и бессознательное стремление к смерти и самоуничтожению, ведь конечным пределом ее развития является этническая аннигиляция: «Антисистема подобна популяции бактерий или инфузорий в организме: распространяясь по внутренним органам человека или животного, бактерии приводят его к смерти... и умирают в его остывающем теле». Вот почему в патетическом лозунге самостийников «Слава Украине!» четко и ясно слышится самоубийственный крик — «Смерть России!». Ибо на самом деле идеей фикс украинства является не создание «самостийной Украины», а полное и окончательное уничтожение России.

Но что значит «смерть России» в реальном историческом измерении? Она означает исчезновение того глобального культурно-исторического феномена, внутри и за счет которого только и может существовать такое явление, как «Украина», сколь бы виртуальным само по себе оно ни было. И тем не менее стремление к этническому хакари является доминирующим устремлением украинской химеры.»

Родін – це найяскравіше уособлення імперської Росії. Його стаття – маячня людини, яка не сприймає реально існуючої української нації, її правдивої історії, її мови, нарешті – її поведінки при виході з СРСР, у 2004 р тощо. Звертатися до його честі, справедливості, порядності – безнадійно. Кожен українець, прочитавши цей отруйний текст Родіна, має усвідомити, як Росія ненавидить та зневажає Україну як державу, українців як окрему націю. Тут неозброєним оком видно расистську концепцію сучасної російської імперії. Оце така «братня» Росія та «брати»-росіяни. Навіть фашисти не доходили до такого аморального падіння.

Іншою найяскравішою україноненависною особою імперської Росії є Дугин О. Він видав книгу «Основи геополітики» (М.1997). У цьому расистському опусі продемонстровано палке бажання стерти з лиця Землі Україну й українців. Наведемо з цієї книги один фрагмент мовою оригіналу.

«5.6 Геополитическая декомпозиция Украины

Вопрос Украины более сложен, хотя модель геополитического состава этого государства очень сходна. Здесь, правда, важную роль играет геополитический масштаб Украины, которой представляет собой гигантское территориальное образование, превышающее по объему многие крупные европейские державы. Несравнимо более активен на Украине и сепаратизм, и тенденции политического суверенитета. Украина как государство не имеет никакого геополитического смысла. У нее нет ни особенной культурной весты универсального значения, ни географической уникальности, ни этнической исключительности. Исторический смысл Украины отражен в самом ее названии – «Украина», т.е. «окраина», «пограничные территории». В эпоху Киевской Руси территории нынешней Украины были центром государственности восточных славян, для которых в то время Владимир (позже Москва) был восточной окраиной («украиной»), а Новгород – северной. Но по мере превращения Руси из славянского государства в евразийскую империю геополитические функции крупнейших центров радикально поменяли свое значение. Столицей империи стала Москва, а Киев превратился во второстепенный центр, в котором сходились евразийское и средневропейское влияния. Ни о каком синтезе культур не могло быть и речи.

Безусловно, украинские культура и язык своеобразны и уникальны, но какого бы то ни было универсального значения они лишены. Каза-

ческие поселения, которые образовали, в значительной мере, украинский этнос, отличались независимостью, особым этическим, хозяйственным и социальным укладом. Но всех этих элементов недостаточно для геополитической самостоятельности, а потамическая карта Украины, где главные реки (Днестр, Днепр и т.д.) текут параллельно друг другу, объясняет замедленное развитие украинской государственности.

По этой причине самостоятельное существование Украины (особенно в современных границах) может иметь смысл только в качестве «санитарного кордона», так как противоположные по геополитической ориентации элементы не позволят этой стране целиком присоединиться ни к восточному, ни к западному блоку, т.е. ни к России-Евразии, ни к Центральной Европе. Все это обрекает Украину на марионеточное существование и геополитическую службу талассократической стратегии в Европе. В этом смысле роль Украины схожа с ролью Прибалтийских республик. На этом основании одно время всерьез обсуждался проект создания «черноморско-балтийской федерации», т.е. типичного «санитарного кордона» - подрывного геополитического образования, служащего для провокации нестабильности в Восточной Европе и предуготовления предпосылок для целой серии вооруженных конфликтов.

Существование Украины в нынешних границах и с нынешним статусом «суверенного государства» тождественно нанесению чудовищного удара по геополитической безопасности России, равнозначно вторжению на ее территорию.

Дальнейшее существование унитарной Украины недопустимо. Эта территория должна быть поделена на несколько поясов, соответствующих гамме геополитических и этнокультурных реальностей.

1) Восточная Украина (все, что лежит восточнее Днепра - от Чернигова до Азовского моря) представляет собой компактно заселенную территорию с преобладанием великоросского этноса и православным малороссийским населением. Вся эта территория безусловно близка к России, связана с ней культурно, исторически, этнически, религиозно. Это прекрасно освоенная, технически развитая область вполне может составлять самостоятельный геополитический регион, с широкой автономией, но в безусловном и крепчайшем союзе с Москвой. Здесь предпочтительная меридианальная интеграция, связь Харьковской области с более северными (Белгородская, Курская и Брянская области) собственно русскими территориями и распространение конструкции к югу.

2) Крым - это особое геополитическое образование, традиционно отличающееся этнической мозаичностью. Малороссы, великороссы и крымские татары расселены в Крыму в очень сложной конфигурации и представляют собой три достаточно враждебных друг другу геополитическим импульса. Великороссы ориентированы подчеркнуто промосковски (более агрессивно, чем на остальной Украине, даже Восточной). Малороссы, напротив, крайне националистичны. Крымские татары вообще ориентированы больше на Турцию и довольно враждебны России. Об учете геополитической ориентации крымских татар вообще не может идти речи. так как Турция во всех отношениях является прямым геополитическим противником России. Но с наличием в Крыму татар не считаться также нельзя. Прямое присоединение Крыма к России вызовет крайне негативную реакцию малороссийского населения и создаст проблемы интеграции этого полуострова в российскую систему через украинские территории, что вообще мало реально. Оставлять Крым «суверенной Украине» также невозможно, поскольку это создает прямую угрозу геополитической безопасности России и порождает этническую напряженность в самом Крыму. При учете всех этих соображений напрашивается вывод о необходимости придания Крыму особого статуса и обеспечения максимальной автономии при прямом стратегическом контроле Москвы, но с учетом социально-экономических интересов Украины и этнокультурных требований крымских татар.

3) Центральная часть Украины от Чернигова до Одессы, куда попадает и Киев, представляет собой другую законченную область, где этнически доминирует малороссийский этнос и язык, но преобладающей конфессией является православие. Эта православная Малороссия представляет собой самостоятельную геополитическую реальность, культурно родственную Восточной Украине-и безусловно входящую в евразийскую геополитическую систему.

4) Западная Украина неоднородна. На Севере - это Волынь, отдельный регион, южнее - Львовская область (Галиция), еще южнее- Закарпатье (западный выступ), и наконец, восточная часть Бессарабии. Все эти регионы представляют собой довольно самостоятельные области. На Волыни преобладают униаты и католики, эта область культурно принадлежит католическому геополитическому сектору Средней Европы. Почти такая же картина в Галиции и Закарпатье, хотя эти более южные земли представляют собой отдельную геополитическую реальность. Во-

льнь исторически связана с Польшей, а Галиция и Закарпатье - с Австро-венгерской империей. Бессарабские земли Украины населены смешанным населением, где малороссы и великороссы перемежаются румынами и молдаванами. Этот регион практически целиком православный и представляет собой православный пояс, наискось уходящий от Великороссии на Балканы к Сербии. Весь сектор от Бессарабии до Одессы следует отнести к центрально-украинскому геополитическому пространству, поэтому его логичнее включать в меридианальный левобережный пояс Днепра, западная граница которого простирается от Ровно до Ивано-Франковска по оси Север-Юг и далее по Днестру до Одессы на юге.

Таким образом. Западная Украина, в узком смысле этого понятия, состоит из трех областей - Волыни и Галиции и Закарпатье. Будучи территориально близкими, они отличаются по рельефу (Закарпатье - горный массив, как и Словакия), этническому составу и политическим традициям. Этим областям, которые сегодня активно влияют на общую политическую атмосферу Украины, активно проводя антимосковскую, прозападную геополитическую линию, следует предоставить значительную степень автономии (вплоть до политической), чтобы оторвать эти <подрывные> территории от православного и в целом прорусского общеукраинского пространства - как центрального, так и восточного. Стратегическая граница России на этих параллелях не может зависеть от места прохождения украинско-польской, украинско-венгерской или украинско-словацкой границы. Эта стратегическая граница должна пролегать много западнее, по меньшей мере, на западной оконечности Средней Европы, а в лучшем случае — по Атлантике.

Именно исходя из такой перспективы предпринимается вся геополитическая переструктуризация этого региона, так как, выступая в роли инициатора геополитических преобразований в Восточной Европе и в качестве главного партнера Германии, Россия должна настаивать, в первую очередь, на условии выведения всей этой области из-под атлантического контроля и создания на этом месте комплекса евразийской континентальной обороны, состоящей из военно-стратегической кооперации России с Европой в целом. Волынь, Галиция и Закарпатье могут составить общую «западно-украинскую федерацию», степень интегрированности внутри которой может устанавливаться произвольно в зависимости от конкретных обстоятельств. Здесь важнее всего провести культурно-конфессиональную границу между Центральной Украиной

(собственно Киевской землей) и Западной Украиной, чтобы избежать дисгармоничного центрально-европейского католического или униатского влияния на православные территории.

Украинский фактор является наиболее уязвимым местом в западном поясе России. Если в других местах опасность разрушения геополитической состоятельности heartland'a является потенциальной, и позиционная борьба за евразийскую геополитическую систему ставит перед собой лишь превентивные цели. То факт существования «суверенной Украины» является на геополитическом уровне объявлением России геополитической войны (а это дело не столько самой Украины. сколько атлантизма и Sea Power). Речь идет не о том, что Украина сама сознательно выбирает роль атлантистского «санитарного кордона», хотя в некоторых случаях это не может не быть осознанным шагом, но о том, что она на практике начинает выполнять данную роль, коль скоро она не включается активно в интеграционные процессы с Москвой или (по меньшей мере) не распадается на отдельные геополитические составляющие.

Украинская проблема главная и самая серьезная проблема, которая стоит перед Москвой. Если проблемы Севера и «полярной трапеции» связаны с далеким будущим России и Евразии, если освоение Сибири и битва за Lenaland имеет значение для близкого будущего, если, наконец, позиционная стратегия переустройства азиатского Юга имеет для России актуальное, но превентивное значение — геополитика Запада и центр этой геополитики — украинский вопрос — требует от Москвы немедленных ответных мер, поскольку речь идет о нанесении России уже в настоящем стратегического удара, не реагировать на который -географическая ось истории-просто не имеет права.

Учитывая то, что простая интеграция Москвы с Киевом невозможна и не даст устойчивой геополитической системы, даже если это произойдет вопреки всяким объективным препятствиям, Москва должна активно включаться в переустройство украинского пространства по единственно логичной и естественной геополитической модели (СС.377-382).»⁴

Наша позиція полягає в тому, щоб усі зрозуміли: великоросійські шовіністи не цураються будь-яких мерзенних прийомів для знищення України й українців в ім'я «собіранія чужих земель». Це ненормальні люди, які ні думати, ні співіснувати нормально з сусідами не можуть, не

вміють і не хочуть. Українці, будьте пильні! Захищайте себе і своїх дітей від цієї расистської чуми. Почитаймо, як ставляться до цього ідеолога чорних справ сторонні люди.

«Многие исследователи указывают на связь взглядов Дугина с фашизмом. По словам известного американского историка Вальтера Лакера, «Дугин пытался на протяжении многих лет представлять синтетически новую идеологию, смесь некоторых наиболее постыдных западных элементов (итальянский неонацизм в стиле Юлиуса Эволи, „Новые правые“ Алена де Бенуа во Франции, и неонацистская геополитика). Позже он понял необходимость некоторых конкретных русских элементов и принял обновленный вариант евразийства». Американский политолог Стивен Шенфилд в своей влиятельной работе «Русский фашизм» утверждал, что «ключевой для политических воззрений Дугина является классическая концепция „консервативной революции“, направленной на ниспровержение пост-просвещенческого мироустройства и установление нового порядка, в котором должны быть возрождены героические ценности почти забытой „Традиции“. Именно приверженность данной концепции позволяет четко идентифицировать Дугина как фашиста». Как отмечает немецкий специалист по России Андреас Умланд, хотя Дугин не признаёт себя фашистом, фактически он по своим воззрениям близок к фашизму и до своего вхождения в российский политический истеблишмент в 1998 г. не раз признавался в этом. Программная статья Дугина «Левый национализм» (1992) представляет собой пространную апологию русского фашизма. Формулировки ряда текстов Дугина, особенно ранних, по мнению Умланда близки к идеям НСДАП, вплоть до прямого заимствования терминологии и стилистики нацистов. Так, в книге «Гиперборейская теория» Дугин пишет: «Этой книгой мы кладем начало 'арисофии' в русскоязычном контексте»; по словам Дугина «арий, в сущности, определяется не столько биологией, сколько той метафизической миссией, отражением которой во плоти является сама его биология. Арийская раса субъекта — это раса нордических воинов-священников.

Дугин также утверждал, что находит «интересным» ранний нацизм, и в 2006 г. выставлял в качестве примера для подражания лидеров левого крыла нацистской партии Отто и Грегора Штрассеров.

Свой идеал Дугин определял как Консервативную Революцию, Третий Путь и (в 1997 г.) национал-большевизм. Дугин постулирует необходимость выработки «новой Революционной Теории или Всеобщей

Теории Восстания», что, по его словам, заставляет обращаться к крайне левым и крайне правым политическим учениям, именно к национализму (традиционализму) и социализму (коммунизму). При этом от правых берется политическая сторона, от левых — экономическая (социализм). При этом главным, и даже абсолютным, идеологическим врагом оказывается либерализм и либеральная демократия. Либеральной свободе «человека экономического» Дугин противопоставляет с одной стороны ницшеанское «самообожение», с другой — растворение в традиции и коллективе — социальной группе, нации, расе, роде или семье. Промежуточным вариантом, сочетающим эти две возможности (которые Дугин именует индийскими терминами «путь богов» и «путь предков») является герой-революционер. По мнению Дугина, после того, как Россия последовательно прошла через два идеологических этапа — коммунизм и либерализм, она вступает в этап фашизма. Фашизм в характеристике Дугина выглядит следующим образом:

«Фашизм — это национализм, но национализм не какой-нибудь, а революционный, мятежный, романтический, идеалистический, апеллирующий к великому мифу и трансцендентной идее, стремящийся воплотить в реальности Невозможную Мечту, родить общество героя и Сверхчеловека, преобразовать и преобразить мир. На экономическом же уровне для фашизма характерны, скорее, социалистические или умеренно социалистические методы, подчиняющие личные, индивидуальные» экономические интересы принципам блага нации, справедливости, братства. И наконец, фашистский взгляд на культуру соответствует радикальному отказу от гуманистической, «слишком человеческой» ментальности, то есть от того, что составляет суть «интеллигенции». Фашист ненавидит интеллигента как вид. В нем он видит замаскированного буржуа, претенциозного мещанина, болтуна и безответственного труса. Фашист любит зверское, сверхчеловеческое и ангелическое одновременно.»

Фашизм, или «Консервативная революция», иначе «Русская национальная революция», которую ожидает и приход которой приветствует Дугин, представляет собой

Дугин называет это «русским социализмом». По мнению Дугина, «сочетание „правой“ культурно-политической ориентации — традиционализм, верность почве, корням, национальной этике — с „левой“ экономической программой — социальная справедливость, ограничение рыночной стихии, избавление от „процентного рабства“, запрещение

биржевых спекуляций, монополий и трестов, примат честного труда.» «такой социализм будет более крестьянским, чем пролетарским, более общинным и кооперативным, чем государственным, более регионалистским, чем централистским — все это требования русской национальной специфики, которая найдет свое отражение в доктрине, а не только на практике.»

Строить русский социализм, по Дугину, должны «новые люди» — класс героев и революционеров. Дугин сочувственно цитирует казнённого за коллаборационизм французского писателя Роберта Бразильяка (Robert Brasillach), перед смертью пророчествовавшего о восходящей в России заре «нового фашизма — безграничного и красного», считая это лучшим определением своего идеала: «Заметьте: не блеклый, коричневато-розоватый национал-капитализм, а ослепительная заря новой Русской Революции, фашизм безграничный, как наши земли, и красный, как наша кровь».

В стихотворении «Нежданный никем Аватара», написанном под псевдонимом Александр Штернберг, воспел Генриха Гиммлера:

«...и немые солдаты, что так бесполезно погибли
Установят на троне из льда двухголовый скелет
Из замшелой могилы восстанет сияющий Гиммлер
И туманом глазниц обоймет Абсолютный рассвет»

Из нацистских лидеров особенно отмечал Гейдриха в качестве «евразийца», погибшего в результате интриг «атлантистов».

В эпоху сотрудничества в НБП Дугин не отвергал звание фашиста: Лимонов печатно называл его «Кириллом и Мефодием фашизма»(а также «Кириллом и Мефодием новых левых».

В 2000-х Дугин, как указывалось, пытается формально дистанцироваться от фашизма. В своей книге «Четвёртая политическая теория» (2009) он заявляет, что «Либерализм, коммунизм и фашизм — идеологии двадцатого века — изжили себя. Потому необходимо создание новой, четвёртой политической теории».

Многие специалисты отмечают эклектизм идеологии Дугина, которую считают комбинацией взаимоисключающих идей. По словам Тимура Полянникова, «многие специалисты, бравшиеся за исследование дугинских теорий, приходили к выводу, что искать в них какое-либо

единство или внутреннюю логику попросту бессмысленно – слишком пестр и противоречив набор идеологем, которые Дугин транслировал в разное время на разные аудитории (как сказал Лимонов, «чего спрашивать с Дугина, он же сказочник»). Более того, кое-кто полагает, что вообще все дугинское мифотворчество можно понять, только исходя из колебаний внешнеполитической конъюнктуры». Алан Инграм утверждает, что сочинения Дугина характеризуются «противоречиями и путаницей, которые несколько затрудняют их интерпретацию и обобщение». Парадорн Рангсимапорн характеризует Дугина как «политического хамелеона, представления которого приспособляются к окружающей среде». Возражая им, украинский исследователь Антон Шеховцов считает социополитическую доктрину Дугина по-своему крайне последовательной, ввиду того, что в контексте фашизма различные — даже внешне противоречащие друг другу — идеи целеустремленно интерпретируются в духе определённого фашистского ядра, по принципу «цель оправдывает средства», и взаимное противоречие идей не имеет значения, если они подтверждают выгодный автору тезис .

Одновременно Александр Дугин подвергается резкой критике со стороны радикальных националистов, которые обвиняют его в интернационализме, видя в его построениях продолжение советской имперской идеологии, только лишённой марксизма.»⁵

Такою є вся Росія від Кремля до Камчатки. І тут немає ради. Такою є реальність. І ця реальність загрожує нашому життю. Захищаймо себе всіма силами і тільки так ми можемо вижити. Родін лукавить безбожно. У австрійському таборі протягом 1914-1916 рр. було репресовано біля 7 тис. осіб, переважно українців, а він їх називає росіянами. Скільки цих репресовано загинуло невідомо, але Родін кваліфікує це як геноцид росіян. А те, що один лише голодомор 1932-1933 рр. забрав життя більше 10 млн. українців, це він геноцидом не вважає.

Родін ніяк не може зрозуміти: звідки береться ненависть українців до росіян. Це дуже легко зрозуміти. Росіяни від смерда до царя або нинішнього президента не вважають українців за людей. То звідки ж у них буде любов до своїх гнобителів? Її ніколи не буде. Винні в цьому не українці, а москалі-росіяни.

І все ж треба дати відповідь Родіну на його божевільний опус. Хай це будуть слова росіянина Алексея Толстого (1817-1875): «Є дві Русі. Перша – Київська – має своє коріння у світовій, а найбільше в європейській

культури. Ідеї добра, честі, свободи, справедливості розуміла ця Русь так, як розумів їх увесь західний світ. А є ще друга Русь – московська. Це Русь – закон тайги, монгольська, дика, звіряча. Ця Русь зробила своїм національним ідеалом криваву деспотію і дику запеклість. Ця московська Русь із давніх-давен була, є і буде цілковитим ворогом Європи.»⁵ Додамо від себе: Київська Русь – це Україна; московська Русь – це Росія. І такими вони будуть завжди.

«Общественность Севастополя возмущена появлением на экранах телевизоров ролика, оскорбляющего национальное достоинство русскоязычного населения Украины», заявил председатель общественного движения «За единую Русь» Владимир Тюнин.

С 10 августа на телеканале «Интер» транслируются социальные ролики ко Дню независимости Украины. По сценарию представители 14 народностей населяющих Украину рассказывают о любви к стране и поют гимн Украины на родном языке. По замыслу авторов роликов Марк и Анны Гресь, гимн Украины поют на 14 языках.

Ролик о русскоязычных украинцах грубо оскорбляет национальные чувства русского населения страны, заявил Тюнин.

«Евреи показаны в школе, армяне за работой, грузины на танцевальных подмостках, а цыгане в поле, с гитарой, у всех одухотворенные, умные лица и грамотная речь. А русские наоборот - главный герой спит на улице, просыпается, чешет низ живота, сам заросший, в тельняшке и морской фуражке, встает, ему подносят ендову с рассолом. А потом появляется компания с гармошкой. Гармонист в каких-то шортах, босиком, небритый и лица у всех, мягко выражаясь, неодухотворенные», - сказал собеседник агентства.

Общественные организации города подготовили письмо президенту Виктору Януковичу с требованием прекратить трансляцию подобных роликов на телеканале «Интер» и начать расследование по факту публичного оскорбления национального достоинства русскоязычной части Украины.

Сценарист роликов Марк Гресь рассказал, что он старался подобрать образ, с которым у него ассоциируются те или иные нации.

«Скажем, венгры ассоциируются с гуляшом, армяне - с сапожниками, до сих пор в Киеве большая часть диаспоры занимается сапожничеством», - сообщил Гресь. Он не сказал, с чем у него ассоциируются русские, однако сообщил, что перед написанием общался с общинами –

еврейской, армянской и так далее. «Ведь я не хотел принизить ничью национальную гордость», - сказал сценарист.⁷

Дуже вже активною і безсоромною є російська атака на Україну стосовно колабораціонізму, тобто зрадництва українців, співпрацю та військові дії на боці німців під час Другої світової війни. Брехні, наклепів тут – фантастичні гори. Але існує правда. Якщо українці як особистості і співпрацювали з німцями, то до цього кроку їх спонукала звіряча поведінка російського комунізму щодо українського населення.

Що ж стосується організацій, то таких випадків не було. Батальони «Нахтігаль» та «Роланд», дивізія СС (січових стрільців) «Галичина» створилися також з окремих добровольців на протигагу російській політиці щодо українців. Ці військові формування не були задіяні у винищенні поляків та євреїв, як про це брешуть російські ЗМІ.

Тепер почитаймо дослідження правознавця Валерія Мироненка з Миколаїва з цього питання. «Чому агент КДБ Сташинський убив Степана Бандеру? Радянська розвідка ГРУ та КДБ спокійно могли викрасти його, доставити в Радянський Союз, щоб влаштувати судовий процес і засудити ті «злочини», які були здійснені під керівництвом Бандери. Чому цього не зробили ті, хто давав наказ позбавити Бандеру життя? Та тільки тому, що на Нюрнберзькому процесі не було доказів про будь-які злочини ОУН-УПА.

Перший представник обвинувачення на Нюрнберзькому процесі від СРСР, який сказав у своєму виступі, що провина за початок Другої світової війни лежить не тільки на Німеччині, а рівною мірою – на СРСР, негайно зник (чи помер), і його замінили на Руденка.

У повну збірку Нюрнберзького процесу входить близько ста томів, а в СРСР її обмежили вісьмома томами.

Чи міг бути Бандера запродацем? 30 червня 1941 року у Львові силами ОУН під проводом Степана Бандери проголосили Акт про відновлення незалежної Української держави. Гітлер висунув категоричну вимогу: відкликати Акт про незалежність України. Отримавши відмову, Гімmlер направив на Україну спец загони «СС-Айнзацгруппен». Діями цих загонів було заарештовано в тюрму 300 активних членів ОУН і Бандеру.

У 1941-1942 рр. німці розстріляли членів підпілля ОУН у Києві, Кременчуці, Кривому Розі, Джанкої та інших містах.

На Волині в 1942-му було організовано Українську повстанську армію, яку поповнювали радянські військові, що тікали з полону. У 1943 році в УПА формуються національні підрозділи з росіян, грузинів, татар, азербайджанців, узбеків тощо.

Окрема трагічна сторінка в історії національно-визвольного руху українського народу – підступна діяльність комунофашистів, які формували спец загони НКВС-МДБ, що діяли під виглядом ОУН-УПА. Кількість таких загонів по областях та чисельність цих загонів: Чернівецька обл.. – 26 загонів, 219 чоловік; Івано-Франківська обл.. – 11 загонів, 70 чоловік; Дрогобицька обл.. – 10 загонів, 52 чоловіки; Тернопільська обл.. -2 загони, 34 чоловіки; Рівненська обл.. – 33 загони, 397 чоловік.

Тепер про росіян. Наведу спогади полковника у відставці Григорія Миколайовича Герасімова, який був безпосереднім учасником боїв із «Російською визвольною армією» (РВА).

За перші шість місяців війни здалися потрапили в полон більш як 7 мільйонів вояків, із них понад 5 мільйонів – росіяни. РВА воювала на боці фашистської Німеччини. За закордонними архівами, РВА налічувала 2,5 мільйона вояків, із них 150 тисяч есесівців. У РВА було 50 осіб вищого командного складу Червоної армії, 16 Героїв Радянського Союзу. Жоден Герой не відмовився від Зірки героя. Бо так було неправильно, Зірку героя давали за героїзм...

Правда, всім відомо, четверту Зірку героя маршал Жуков отримав за те, що випробував атомну бомбу на власних військових та цивільному населенні СРСР. Це той Жуков, який підписав наказ під грифом «совершенно секретно» під № 0078/42 від 22 липня 1944 року з настановами: «Вислати у віддалені краї Союзу РСР усіх українців, що мешкали під владою німецьких окупантів...».

Російський учений Н.Алексеев у своїй праці «Злодеяние и возмездие» (М. 1986 р.) писав про втрати у Другій світовій війні: загинуло українців – 4 мільйони, росіян – 1 мільйон. Втрати майна: Україна – 285 мільярдів крб., Росія – 249 мільярдів крб.

Історична пам'ять кличе до пробудження національної гордості. Тепер кожному українцю зрозумілий зміст слів «мазепинець», «петлюрівець», «бандерівець», що насправді означає «патріот» За це московський шовінізм карав смертю – за те, що ти – патріот.»⁸

Вінцем російської сучасної агресії можна назвати глобальний проект негайного творення нової моделі Російської імперії зі столицею

у Києві. Це не абстрактна ідеологема, а реальні пропозиції, без будь-якої таємничості, щодо конкретних строків побудови Нової Росії. Свою пропозицію російські державники приурочили до «воцарення на українському престолі» В. Януковича.

Народні депутати України отримали персональні листи, датовані 2 березня 2010р. за підписом голови Комітету з економічної політики та підприємництва Державної Думи Російської Федерації Є.О.Федорова. Епіграмою до листа наведені такі слова: «Україна – Белоруссия – Россия: от исторического единства – к единому государству».

Наведемо фрагменти цього провокаційного твору.

«В 2010-2020 годах Украина, Белоруссия и России создадут единую общественно-государственную систему ... будут созданы надгосударственные органы, которым... будут передаваться функции национальных государственных органов власти и управления. ...

...мы уже столетия жили вместе, и этот опыт позволит значительно снизить риск повторения ошибок... В ближайшие десять лет... нам предстоит:

- добиться предварительного согласия всех основных политических сил наших государств;

- сформировать наднациональные политические структуры и, прежде всего, политические организации, общественные объединения..., основной целью которых станет формирование широкой общественной поддержки идеологии создания единого государства. В последующем на их основе будут сформированы полноценные политические партии единого государства.

Единство народа позволит добиться кардинального повышения производительности труда. Создание общего продовольственного резерва... это гораздо выгоднее...

Мы убеждены в том, что главным и ключевым условием реализации нашего геоисторического проекта является последовательное интеграционное государственное строительство в целях создания к 2020 году нового высокоэффективного Украинско-Белорусско-Российского государства со столицей в Киеве, объединяющего регионы от Кольского полуострова до Крыма, от Карпат до Сахалина, от Буга до Байкала.

Предлагаем начать работу с создания в первом полугодии 2010 года организационного комитета и выработки принципов работы по вос-

созданию Единого государства. Ваше мнение по началу этого строительства... прошу сообщить.»

До листа додано текст на семи сторінках під заголовком: «Принципы работы по воссозданию на пространствах Украины, Белоруссии и России Единого государства (2010-2020 гг.)»⁹

Шановні українці! Цей провокаційний акт від російської вищої влади є результатом нашої з вами слабкої національно-політично-державницької діяльності. Це ми з вами допускаємо до влади не українців, а людей з чужого поля. Якраз тому з нами поводяться як з людьми недозрілими, нездатними управляти своєю долею на своїй землі. Маємо зрозуміти: якщо буде створена єдина російська держава, то українцям і Україні не стане місця на Землі. Нас має застерігати система нищення українства з 1654 по 1991 рік. За різними підрахунками російська влада тільки за період російського комунізму знищила більше 40 млн. українців. Якщо нам цього мало, то можемо йти до єдиної російської держави, де нам уже приготовані кулі, петлі, ями, в яких нас будуть заривати живими, води, де нас будуть топити, вогнища, де нас будуть спалювати, а кращому випадку сибірські та соловецькі каторги.

«Мэр Москвы Юрий Лужков уверен, что Черноморский флот России в Севастополе – «навсегда». Об этом он заявил в воскресенье в Севастополе, открывая на площади Нахимова концерт звезд российской эстрады в честь Дня ВМФ РФ. «Два года назад я выступил с этой трибуны, и на два года меня реакционное антироссийское правительство Виктора Ющенко объявило персоной нон-грата. Но жизнь поправила этого неудачливого политика. А я бы сказал, политикана, который и тогда не получил поддержку украинского народа, а на выборах просто позорно проиграл», – сказал Лужков. Затем мэр Москвы в очередной раз за два дня пребывания в Севастополе сказал о том, что «Виктор Федорович Янукович, сразу после того, как он стал Президентом, вернул это право, право, близкое моему сердцу, быть в Севастополе и быть в Крыму, быть в Украине». Лужков убежден, что «любая политика, которая разводит нас, политика, которая подавляет наше самосознание и наш российский патриотизм, обречена на провал». Как утверждает мэр Москвы, «мы сегодня рады тому, что новая власть Украины демонстрирует и проводит разумную, взвешенную политику, политику Виктора Януковича, которая формирует атмосферу благожелательности, дружбы, сотрудничества».

В мае 2008 года СБУ приняла решение о бессрочном запрете на въезд Лужкова в Украину, в частности, из-за его заявлений относительно того, что Севастополь должен быть возвращен России. Въезд в Украину был вновь разрешен Лужкову после того, как на президентских выборах победил Виктор Янукович.»¹⁰

«Кадыров отверчивается от скандального заявления: уничтожить Украину не хотел. Окружение президента Чечни Рамзана Кадырова попыталось притушить разгорающийся международный скандал. «Кадыров никогда не говорил, что кого-то нужно упразднить, устранить, что с кем-то нужно воевать. Появившиеся на бесчисленных сайтах вырванные цитаты с кричащими заголовками мы считаем некорректными», - заявил пресс-секретарь президента Чечни Альви Каримов. Впрочем, прямые цитаты Кадырова, опубликованные Reuters, Каримов дезавуировать не стал. «Я не могу сказать, что журналисты Reuters переврали слова Кадырова. У нас еще нет на руках полного текста интервью. Но тональность всех публикаций в интернете не соответствует духу заявлений президента», - пояснил он. По словам Каримова, президент Чечни в любом случае говорил от себя лично, а не от имени России. В то же время, представители агентства, которые взяли скандальное интервью у президента Чечни Рамзана Кадырова, зачитали с диктофона слова лидера Чечни на русском языке. «Грузия, Южная Осетия, Украина... Это все будет продолжаться и продолжаться. Это болезнь России. Зачем всегда болеть, если можно искоренить раз и навсегда? Мы великая держава. У нас есть все - есть армия, есть технология. Надо нападать», - заявил Кадыров на русском языке. При этом в Reuters отметили, что Кадыров не имел в виду нападение на какую-либо страну. По их мнению, речь скорее шла о том, что России как мощному государству необходимо занимать более активную позицию на международной арене. Кадыров, отметили в Reuters, об этом неоднократно говорит на протяжении всего интервью. В четверг утром в СМИ появилась информация, что президент Чечни Рамзан Кадыров интервью западным журналистам заявил, что Россия должна иметь агрессивную стратегию и идти в наступление. В Украине с возмущением и тревогой восприняли откровенно недружелюбные высказывания Рамзана Кадырова. РФ проинформировала украинскую сторону, что МИД России отмежевывается от заявлений Кадырова.»¹¹

Путін приїздив до Криму з «контрольним візитом» - заявив експерт В.Василенко. Головною метою візиту В.Путіна до Криму, де пере-

бував В.Янукович, 24 липня 2010 р. «переконатися, чи партнер під контролем. Це продумана система, як контролювати виконання Україною замовлень російської влади», - вважає В.Василенко. На його думку, головною метою Росії знищення української України на першому етапі, а потім – ліквідації незалежності України. Україна перестала бути цікавою для НАТО.¹²

Невсипуща, безкомпромісна Валерія Новодворська протестує у матеріалі «Кролики в тумане». Почитаймо його фрагменти, які частково стосуються й України:

« Я все время слышу про какие-то путинские милости к народу и десять лет никак не могу понять, о чем идет речь. Зарплаты в провинции нищенские, пенсии грошовые, детские пособия иллюзорные. Страна бедная, отсталая, доисторическая, нефть и газ по усам текут, а в рот не попадают. Развития нет, может быть, растёт ВВП (в СССР тоже что-то росло, но явно ненужное и несъедобное), но никак не уровень жизни. Он растёт только у чекистов и их «придурков» из силовиков и единоросов, а заодно у КВЧ: культурно-воспитательной части из прикормленной образованщины и продажной попсы. За что спасибо-то говорить? За дома, обещанные погорельцам? А самолетов сколько на всю страну для пожаротушения? Четыре? А в США – 150. ....

Села мертвые, брошенные, некому пруды копать, некому и в колокол звонить. Все из села убежали, а фермеров загнали за Можай. Кто виноват в том, что колхозы не распустили, кто Гайдара и Чубайса хулил? Не вы, уважаемые кролики? Вам же предлагали стать Европой, а вы полезли назад в СССР. Это главный ваш туман, а все остальные смоги из него вытекают. Вам тошно от гари, поразившей Москву, этот последний, безбожный, подлый, злобный, милитаристский Рим? А кое-кому было хуже чем вам. Заложники «Норд-Оста» не могли уехать в Турцию, их отравили родные «альфисты» прямо в зрительном зале. И кондиционер они себе поставят не могли - их жизнь закончилась по воле власти, после преступного штурма, когда убили всех, и чужих, и своих.

Моряки «Курска» тоже не могли выбраться из своего железного гроба, и их не ждали в аэропорту никакие чартеры. Они стучали несколько дней в равнодушные стены, и равнодушная Родина предпочла их утопить, чтобы не принимать помощь иностранных спасателей. Москвичи могут сбежать на финское взморье, выпить холодной воды, купить респиратор, улететь в Европу. А школьники Беслана, которых сожгли заживо родные

танки не без согласия родного президента, не могли получить даже глотка воды, и бежать им было некуда. А куда должны были деться чеченские дети и старики, когда на них стали падать вакуумные бомбы?

Но вместо покаяния Россия в лице своего сопresidenta Медведева хвастает своими двухлетней давности злодеяниями на грузинской земле. Россия, видите ли, никогда не согласится иметь дело с Грузией, пока там у власти законно избранный и переизбранный народом президент. Россия привыкла иметь дело с холопами и сателлитами, а свободные страны и несогнутые лидеры типа Виктора Ющенко и Михаила Саакашвили ее не устраивают. А ведь надо плакать и каяться за бомбы, сброшенные на Гори, за убитых (только в Гори 13 человек) и раненых, за оккупацию Поти и аннексию Абхазии и Самачабло (Южной Осетии) под гитлеровским предлогом «защиты своих граждан», которым раздали предварительно российские паспорта. Гитлер тоже все немцев защищал - вплоть до Парижа и Сталинграда.

Конечно, страна, неспособная отстранить от власти таких лидеров, как чекистская свора и ее дублеры (на 4 годика), запросто может свариться или поджариться. Кто из россиян готов стоять на колени перед Грузией, перед Чечней, перед Латвией, Эстонией, Литвой, Украиной, Чехией, Польшей, Венгрией, кто готов покаяться в имперском грехе (восьмой смертный грех)?

Если СССР радел о своих гражданах, подставляя их на первомайской демонстрации вместе с детьми под чернобыльскую радиацию или испытывая на них сибирскую язву и ядерные излучения в глухих урочищах Сибири в середине 50-х, то суверенный путинский режим вас отравит и сожжет, если вы попадете в заложники. А если угодите под стихийное бедствие, то вам спокойно дадут утонуть, сгореть или задохнуться. Вы сами выбрали себе такую власть, наши затуманенные кролики, и когда наконец до вас дойдет прямая зависимость между вашими избирательными бюллетенями и количеством кислорода в вашей столице? Вам истопили баньку по-белому, а вы все никак не поймете и угрожаете без всякого прозрения, и никакая мысль не стучит вам по темечку. Вы и страны Балтии сжили бы со свету, если бы их не взяли в НАТО и Евросоюз.

Вот уже и Апокалипсис на дворе, но идет суд над Ходорковским, и стоят российские войска в Грузии и Приднестровье, и путинские пропагандистские ведомства изрыгают ядовитый туман почище московско-

го смога. Должна ли Грузия сказать, как Христос на кресте: «Простите им, ибо они не ведают, что творят»? Должны ли это сказать Молдова, страны Балтии и другие наши жертвы? Не думаю. Кролики все еще не ведают, что творят? Пусть читают Солженицына, Оруэлла и Анну Политковскую, там все сказано. Мы погибнем вместе с кроликами в этом тумане, ибо в XXI веке для праведников ковчеги не предусмотрены. И мы в Анталью не убегаем, мы, враги народа, антисоветчики, American spy. По Анне Ахматовой: «Я была тогда с моим народом там, где мой народ, к несчастью, был»

Это друг народа, герой поэм и баллад вещего Бояна – Бориса Немцова, московский городничий Юрий Лужков насилу вернулся в свою отравленную Москву. Вот вам и доказательство, что выборы отменять нельзя. Когда мэра-губернатора москвичи выбирали, Лужков так себя не вел. Стоило отменить выборы – и Лужков мгновенно потерял к москвичам интерес. В былые времена он носился бы по Москве, примерял респираторы, проверял наличие масок в аптеках, разгребал бы лично туман вокруг Кремля, распылял бы по Москве французские духи, чтобы отбить запах гари. Но выбирать Лужкова не будут, и ему не нужны потерявшие статус электората москвичи, а Валентина Матвиенко, тоже освобожденная от выборов, не торопится возражать против вторжения в исторический ландшафт уродливого небоскреба. А вообще-то кролики для удавов (за вычетом тех, что попали в меню) – лишняя обуза. Наши кролики ведь не только кормят удавов, но и требуют корма для себя: не привыкли морковку и капусту сами добывать. Так что если на кроликов мор нападет, удавы не заплачут, хватило бы кадров для обслуживания нефте- и газопроводов и баллистических ракет. Все остальные, уважаемые кролики, для начальства балласт.

Перед Высшими авторитетами я не стала бы заступаться за россиян. Нет оснований: ни неведения, ни раскаяния. «На Севере и на Юге над ржавой землей дым, а мы умываем руки, спасая наш жалкий Рим. И нечего притворяться: мы ведаем, что творим!» А. Галич. Можем сказать, что еще не вся Россия вымерла, еще живы у нас дух свободы.

«ВІЙНА З УКРАЇНОЮ – САМОГУБСТВО ДЛЯ РОСІЇ»

Нещодавня передача «Военная Тайна» на РЕН-ТВ, в якій розповідався сценарій можливого нападу Росії на Україну, де фронтом був Крим, дала

мені привід замислитися над цим та дійти деяких висновків. Які ж це висновки – читайте далі.

Цей висновок відобразився у назві цієї статті. Дивно, правда? Особливо це здивує росіян, чії мізки промиті кремлівською пропагандою, яка так і летить з усіх каналів, газет, радіо, веб-ресурсів РФ. Напевне, багато хто знає про «Газпром-Медіа». Так ось: цій компанії належить абсолютна більшість інформаційного простору в Російській Федерації. Це тільки сліпий не помітить. Судячи з програм та новин, росіян готують до війни. До війни з нами. Кремль хоче знищити братерство народів і вальить усе на Ющенка. Не дивлячись на те, що його рейтинг в Україні вкрай низький, Кремль показує його як «націоналістичного» та «фашистського» лідера, «який так і хоче нищити москалів». Але не про Ющенка мова, хоча той теж «хорош». Чим - усі знають, тому писати про це не буду.

Провокаційний лист Медведева, пусті звинувачення у крадіжках газу, у прямій участі України у П'ятиденній війні РФ з Грузією, висилка російського посла і неприбуття нового – усе це змушує замислитися над можливими намірами Росії. Підігривають цей «суп» випуски програм про «ущемление русских», «проклятых бендеровцев». Навіть комп'ютерна гра, в якій є кампанія з захоплення Криму, з'явилася. Також нещодавно РФ випустила резолюцію про те, що вона має право без попередження вводити війська туди, де нібито «обижают русских людей». Тобто, США шукає терористів, РФ шукає «обидчиков». Усе просто. Для цього їй потрібні лише прецеденти. Тобто, в найближчий час ми будемо бачити провокації. Перші паростки вже є: написи українською на кшталт «Крим для білих», бійка у селі Журавки, яку нібито влаштували люди з Хізб-ут-Тахрір, погроми мусульманських цвинтарів тощо. Пахне смаженим... Мета провокацій – зкомпрометувати кримських татар, на яких і впаде все лайно, згідно з можливим планом 5 колони. Ми ці намагання можемо бачити. Також змушує бути пильними ситуація навколо ЧФ РФ. То маяки без просу позаймають, то снаряди центром міста провезуть, то місцевих жителів «гопнуть», то незаконно крилаті ракети понавозять.

Зараз проводяться широкомасштабні військові навчання з нашого боку. Мало що буде... Вірогідніше, у випадку збройного конфлікту в Криму РФ перекидатиме війська з місць, які є найближчими до цілі, тобто з Кубані та Кавказу. Що це означає? Це значить, що військова щільність на Кавказі зменшиться, а з цим і посиляться нестабільність на Кавказі, особливо у Чечні. Досі Чечня залишається нескореною, дії бойовиків

продовжуються. Послаблення військових сил у цьому регіоні лише полегшить їхню справу. Тобто, Кавказьке полум'я спалахне наново. Там тільки цього і чекають. А все це призведе до поновлення терактів на Кавказі та у великих містах РФ, особливо у Москві.

Тепер про реакцію в Європі. Безперечно, у випадку збройного протистояння будь-які торгівельні зносини припиняються. У тому числі й транзит газу до Європи. Важливість газу, що транзитуються туди через нас, ми знаємо. Бачили приклад у «газовій війні» взимку. Зрозуміло, що звинувачувати оборонця у припиненні транзиту не будуть. Країни-покупці газу є членами ЄС та НАТО. А оскільки це вже стосується НАТО, ситуація викличе великий резонанс. Україна – не Грузія, від України багато чого залежить у Європі в плані торгівлі та транзиту. Країни ЄС як мінімум застосують низку економічних санкцій проти РФ. Це означає економічну блокаду Росії.

Будь-яка війна потребує грошей та ресурсів. В умовах економічної блокади Росії доведеться свідомо знехтувати передбаченими в бюджеті коштами на соціальні виплати, заробітні платні, дотації для промисловості, пенсії тощо. Вгадайте, як реагує народ, якому не платять зарплату та пенсію, та ще й роботи нема. Але РФ намагатиметься пропагандою виправдати такі дії. Але військові дії проти України – не рядова операція проти маленької Грузії, це потребує великих коштів. Та ще й Кавказ спалахне. Доведеться шукати ще кошти. Де їх взяти? У суб'єктів федерації, тобто в автономних республіках та краях. А це означає свідоме порушення Федеративного Договору. До чого це може призвести – ми бачили. Згадаємо початок 90-х років. Почалася Чеченська кампанія та криза. Потрібні гроші на стабілізацію економіки та ведення бойових дій. Внаслідок цього центром були збільшені фінансові надходження на свою користь. Це спричинило хвилю невдоволень, хвилювань та сепаратистських настроїв. Наприклад, Татарстан та Башкортостан проголосили суверенітет та не підписання Федеративного Договору. Референдумом 2/3 населення Татарстану підтвердили свій суверенітет. Військові частини РФ в Марій-Ел були у стані підвищеної готовності. Тобто, мало не почався збройний конфлікт. Цього не стало завдяки величезним поступкам Кремля на користь республік. А свідоме порушення договору може призвести до повторення цих подій. І вже не тільки в Татарстані та Башкортостані. Тобто, Росія опиниться перед прірвою розпаду.

Послабленням Росії цілком можуть скористатися її сусіди, що претендують на її землі. А саме:

1. Фінляндія, що жадає повернути частину Карелії, відняту після поразки у Фінській війні 1939-40 рр.

2. Японія. Як відомо, мирний договір між СРСР(і РФ теж) та Японією досі не підписаний, підписане лише положення про припинення вогню. Японія не раз виказувала свої претензії на Курили та Сахалін. Їй потрібен вплив на Далекий Схід та його води.

3. Китай. Китай мріє про Сибір. Китай перенаселений. Йому потрібні нові землі. Майже незаселена Сибір є солодким шматком торта для Китаю. Це стало відомо, коли відбувся конфлікт на о. Даманський на р. Уссурі. Росія усвідомлює ці жадання та робить усе для того, щоб Китай не виказував претензій. Будівля великого газопроводу в бік Китаю, демаркація кордону та визнання за Китаєм 337 км спірних територій – усе це показує занепокоєння Росії ситуацією на китайському кордоні.

4. Варто ще додати, що Калінінград є також ласим шматочком для Німеччини.

Звичайно, ці країни вдаватимуться до фінансування національних сепаратистських рухів, надавання їм військової та технічної допомоги.

Що ж це все, написане вище, означатиме? Яких же висновків дійдемо? А ось яких:

1. Економічна блокада призведе Росію до скрутного становища та внутрішньої кризи;

2. Криза породить дестабілізацію ситуації в регіонах, а значить і до недовіри владі;

3. Концентрація військ у Криму за рахунок послаблення впливу на Кавказі призведе до нового загоряння там;

4. Активізація сепаратизму в регіонах та спалахуючий Кавказ змусить Росію застосувати війська для задушення, а це означатиме громадянську війну;

5. Ослаблена Росія стане ціллю для країн, що претендують на її землі;

6. Падіння репутації Росії на міжнародній арені;

7. Усе це призведе до розколу Росії на низку частин.

Таким чином, напад Росії на Україну матиме смертельні наслідки. Мало того, що почнеться братовбивча війна, яку мабуть хочуть у Кремлі, та ще й це знищить Росію. Тобто віра населення у «план Даллеса» мати-

ме наочне підтвердження. Кремль веде Росію до самогубства, Кремль є справжнім ворогом Росії, він хоче її вбити, знищити, а братські народи змусити повернути зброю одне на одного.

«Хотят ли русские войны?» Навряд. Її хоче не народ. Ніхто її не хоче. Народи хочуть миру та порозуміння. Народи хочуть процвітання та злагоди. Справді ж, українці та росіяни? М.І.»¹³

Росіни люблять себе і ненавидять інших. Росія, здійснюючи політику «собіранія чужих земель», завжди користувалася іудейським принципом – у всьому звинувачувати жертву. Цей принцип застосовувався у першу чергу щодо України протягом трьох з лишком століть. У сучасну пору об'єктом звинувачення є Чечня, яка бореться за свою незалежність. Тепер з цієї ж причини Грузія потрапила до складу «ворогів» Росії, бо також хоче жити своїм життям, без Москви. Україна знову підпадає під категорію «зрадників». Мовляв, не мають права на самостійне державне життя ті, які були у свій час під московською короною. Принцип звинувачення обійшовся багатьом народам, особливо, українському багатомільйонними жертвами: людськими, матеріальними, моральними, духовними.

Чому Росія зберегла гімн СРСР? Тому, що метою сучасної Росії є відновлення комуністичної імперії. Україна – перший об'єкт у цьому проєкті. Чому Росія не визнає українські кордони? Бо вважає, що Україна стане колонією. Ось такі ми «брати». «Старші брати» кажуть, що маємо спільну історію, мовляв, «братню» історію. А українці ще й до цього часу не загоїли рани від цієї спільної історії. Це була спільна історія, в якій паном був кацап, а холопом був хохол. Така наша спільність. Українцям не хочеться знову мати таку спільність.

Якими досягненнями Росія може похвалитися перед людством? Скоріше такими:

1. Кількістю вбитих людей, народностей, націй, народів у своїх експансіях.

2. Кількістю квадратних кілометрів захоплених чужих територій.

До цього може додати процеси розкуркулення, депортації, колективізації, репресії, голодомори, крадіжки чужих історій, нищення чужих мов, приниження інших націй і безліч інших «благодіянь» з цієї тематики.

І все ж, автор цієї книги вважає, що Росія має шанс стати демократичною державою.

Настав час, коли між Україною і Росією мусить постати Слово Правди й Відвертості в ім'я Добра між сучасними та майбутніми поколіннями наших держав.

Український народ чітко усвідомлює, що вся сучасна Росія, особливо її керівне ядро, пере буває в такій стабільній великодержавницькій ідеології, що „розбудити” її від цієї летаргії на даному етапі майже неможливо. Росія ніяк не може позбутися імперського світогляду.

Але колись цей процес, за Божим велінням, має розпочатися. Ми, наповнені почуттям високої відповідальності перед майбутнім наших поколінь, робимо першу спробу на цьому нелегкому шляху – „посіємо” слово, може, колись виросте великий, бажаний для всього людства „врожай” справжньої Дружби і Братерства.

Як сучасна Росія, так і сучасна Україна перебувають, на жаль, на задвірках великої історії людства. Хай це не прозвучить образливо для Росії, але це наше бачення.

Росія й Україна, замість стратегічного партнерства, перебувають, м'яко кажучи, у стосунках холодної війни (на полум'ї палаючого газу та інших проблем), чублячись з приводу великих і малих непорозумінь, які можна вирішити, при бажанні, в найкоротший термін. І цим самим творяться труднощі перед обома країнами для подолання глобалістичних викликів „акул” світового капіталу. Як Росія, так і Україна мають непривабливий вигляд в очах Європи та Америки.

Оскільки сучасна Росія мілітарно і економічно значно потужніша за Україну, то перша „скрипка” у наших двосторонніх відносинах належить саме їй, а не Україні. Однак сучасна Росія не налаштована на дружні стосунки з незалежною Україною. Дотримуючись, як і за царату, ідеології „собіранія земель”, Росія припускається політичної і державницької помилки. Ця ідеологія веде не до світового панування, як дехто вважає, а до складних і не передбачуваних негативних наслідків. Росія на цьому шляху вже „спотикалася”. Останній раз це сталося 1991 року. Тоді без жодних силових зусиль Соціалістичний табір і СРСР впали в одну мить. Не допомогли ні ядерна зброя, ні всесвітня комуністична мережа, ні силові структури, ні будь-що інше. Здійснилася Воля Божа! І тут людство безсиле. Росія отримала ще одне попередження.

На жаль, Росія не зробила корисних для себе висновків. Вона, як і раніше, перебуває на „стежині війни”. Ідея всесвітнього панування все ще живе в окремих гарячих головах російських ідеологів та керманів,

заважає їм реально бачити безплідність та шкідливість таких глобальних устремлінь. Саме ця ідеологія причетна до того, що Росія не змирилася з тим, що Україна стала незалежною державою.

Сучасна Росія, маючи величезні суми „нафтогазових доларів”, спрямовує їх не на благоросійського суспільства, а на гонку нікому непотрібних озброєнь. Виношує плани приєднання України до своєї території. Адже неспроста Росія:

- не хоче кордонів з Україною, вже 19 років;
- захоплює території та об'єкти в Криму, що не входять в базовий договір;
- провокує нестабільність в українських державних і самоврядних органах, серед населення;
- постійно втручається у внутрішні справи України;
- заявляє вустами президента, що Україна – це не держава;
- докладає неймовірних зусиль по знищенню в Україні державної мови;
- демонструє в міжнародному масштабі негативне ставлення до України;
- веде несправедливу інформаційну війну проти незалежної України;
- погрожує військовим втручанням на територію України;
- незаконно зберігає на українській території Російську православну церкву;
- не повертає в Україну її багатства, захоплені царатом і комуністичним режимом:
- привласнює давню історію України;
- не визнає голодоморів в Україні геноцидом українства;
- чинить спротив проти входження України в НАТО;
- постійно шантажує Україну газовими заслінками, встановлює неймовірні ціни на газ.

Росія продовжує грабувати Україну, повисаючи зловісним яструбом над нашою долею. Можна ще багато чого приєднати до наведеного переліку, але достатньо й цього. Всі ці проблеми дуже складні, „обросли мохом” несправедливості. Але за доброї волі їх можна розв'язати протягом одного року, а то й місяця. Росія ні сьогодні, ні завтра ще не готова до такого повороту подій. Нічого доброго тут немає. Однак, існуючу несправедливість з боку Росії до України уже замовчати неможливо. Це шкодить перш за все Росії, а над Україною повисає загроза військового конфлікту.

Україна отримала найбільшу наругу саме від Росії, від так званого „старшого брата”. Це несправедливо і образливо для українства. Тільки

невідомо чому російство себе величає „старшим братом” українства. Усьому світові відомо, що саме українство свого часу було тим „гніздом”, з якого постали на світ багато етносів, у тім числі й сучасне так зване „російство”. Всі знають, як українські педагоги навчали московитів азам писемної грамоти. Україна доклала колосальних зусиль для того, щоб Росія постала як велика держава. І тепер в Росії проживає мінімум 20 млн. українців, які своєю працею зміцнюють ровійську державність. Це реальність, яку не хоче визнавати й бачити Росія від рядового громадянина до президента. Великий гріх бере на себе Росія.

Інші країни, де проживають українці (США, Канада, Австралія..) завжди дякують українцям за їхню працю на користь цих країн.

Росія не хоче зрозуміти, чому слов'янські народи, держави тікають від Росії. Польща, Болгарія, Чехія ... уже в європейських структурах, а Україна прагне туди. Усі вони бояться Росії. І не тільки вони. Весь світ нині боїться Росії. Це дуже погано. Погано для всіх, і для Росії також. Росія, будучи найпотужнішою слов'янською (умовно кажучи) державою, мала б утворити Слов'янський Союз. А якби Україна в цьому процесі виступила у парі з Росією, то можна було б очікувати вагомих результатів. В цьому є велика потреба. Ми бачимо й те, що Росія та Україна, у випадку реального братерства, могли б очолити світовий прогрес у сфері високої моралі, як це й передбачав Мішель Нострадамус. Але реальність далека від цих очікувань.

Слов'янські країни тікають від Росії. І Росія, на жаль, абсолютно не стурбована цією обставиною. Вона тягнє до Китаю, який успішно освоює східні території Росії. Скоро настане той час, коли на цих територіях буде тільки китайське населення і проголосить самостійність подібно до Абхазії та Північної Осетії.

Ісус Христос як засновник християнської релігії проголошує: не убий, не обманюй, люби ближнього... Росія як православна держава має зрозуміти, що політика лагідності, добра, взаємоповаги, рівноправ'я принесе значно більше користі, ніж політика сили та ненависті. Ми закликаємо всіх росіян переглянути своє ставлення до інших народів, перейти на нові норми співіснування, коли б слово „Росія” викликало не страх, а повагу й шану. Як тільки Росія зійде із „стежини війни”, перейде на „стежину” миру, добра, демократії, весь світ схилить перед нею голову у подячному шануванні. Україна може бути першою, щоб допомогти Росії отримати від усього людства любов і шану. Світ має триматися на

приципах взаємної поваги. Все це нам належить засвоювати та застосовувати. Тільки на мирних рейках можна доїхати до процвітання. Утім, Росія не чує голосів правди, справедливості. Вона посилює гніт над Україною релігійними та суспільно-державними способами.

«Русский мир» - категорія світської експансії, «Святая Русь» та «Третий Рим» - категорії релігійної експансії. Вони являють собою окремі елементи московського проекту вернути собі українців та білорусів не як рівноправних партнерів, а як безправних виконавців (практично – рабів) російських наказів. «Святая Русь» вустами шовіністичних попиків каже, що молитов українською мовою Бог не чує. Якщо врахувати, що українська мова є материнською мовою щодо російської мови, то росіяни вважають Бога абсолютним дурнем, який не знає, коли і як народжувалися мови на Землі. Для росіян Бог – це порожнє слово. Не звертаючи будь-якої уваги на Бога, росіяни проголошують російське православ'я істинним віросповіданням, а українське православ'я – ересею.

Те ж саме спостерігається у ставленні росіян до українців як людей меншовартісних, неповноцінних. Вони не розуміють важливої обставини: якщо ви прагнете долучити до себе неповноцінних людей, то ви самі такі ж, як і ті, кого ви тягнете під свою юрисдикцію. Дурень дурня підкоряє. Цю ж саму ситуацію релігія розглядає як великий гріх росіян (характеризувати інші нації неповноцінними, бо усі вони – Божі творіння); світський світогляд кваліфікує таке ставлення як моральний та фізичний злочин. Якраз з нього випливає прагнення Росії грабувати, нищити Україну, вважаючи її своєю тимчасово втраченою власністю, позбавляючи її української мови. Росія поводить себе як бандит з великої дороги. Вона використовує безліч прийомів для приниження українства, руйнації української державності, самостійного існування: російську мову, кордони, ЧМФ, економічні угоди, газові та нафтові поставки, дипломатичні каверзи, шпінські викрадання таємниць, диверсії, насичення українського суспільства провокаційними структурами....

Не визнаючи ніякого Бога, росіяни використовують Ісуса Христа для залякування ним нас, знаючи, що українці – релігійні люди. Вони кажуть, що Україну і Білорусь видумали вороги Христа. Ніякого бога вони не бояться, вірячи у безкарність своїх злодійських вчинків.

Поведінка Росії щодо України та Білорусії яскраво свідчить, що у сучасній РФ насувається етнічна криза: великоросів стає менше, а не великоросі – все більше. Саме тому продукуються різні проекти, у першу чер-

гу релігійні, щодо створення «триединой русской нации» за рахунок українців та білорусів. Будьте пильними, українці!

Людство має прозріти. Щоб забезпечити мир і процвітання народів потрібні політична воля та прикладні проекти досягнення мети. За цій основі можливий поетапний перехід на нормальні міждержавні, міжнародні, міжетнічні, ділові, культурницькі стосунки між російською та українською державами і народами.

Політична інфраструктура

Серед великих і сильних держав знаходять своє місце маленькі держави і нації, які «прилипають» до цих потуг, щоб не лише жити-виживати, а й активно впливати на політичну ситуацію у світі. До таких «супутників» належить єврейство і як держава, і як нація. Євреї люблять себе і ненавидять інших. Оголошують себе богообраними, але діють під чиємось «крилом». Так було завжди, так є і тепер. Такі суб'єкти можуть називатися політичною інфраструктурою, як обслуговуючий механізм сильних світу цього.

Україно-юдаїка являє собою історію українсько-єврейських відносин протягом багатьох століть. Розпочнем з того, що українці жили на єврейській території ще за багато тисячоліть до нової ери, коли ще і євреїв там не було. Але ті часи давно минули. За нової ери українці не жили на єврейській території, не були їхніми окупантами, лихварями у єврейському середовищі, не володіли їхніми синагогами, а тому й не збирали данину за релігійні відправи.

Єврейство під «дахами» поляків та москалів діяло як союзники окупантів проти українства, перебуваючи в статусі мешканців України. Єврейство вчинило багато злочинів супроти українства. Така поведінка єврейства мала не короткий, а дуже довгий період: з часів Київської Русі (як мінімум, щоб не навантажувати читача великим обсягом інформації) і донині (2010).

За такий довгий період українство не завжди витримувало єврейське знуцання і вдавалося до погромів. Українських погромів було небагато. Основні погроми творили російські чорносотенці, але списували їх на українство. Єврейство знало про це, але боялося виступати проти російства, а тому активно звинувачувало українство, бо воно було беззахисним.

Особливо криваві злочини єврейства проти українства творилися під орудою російського комунізму (1919-1991 рр). Маючи свою більшість у владних структурах російського комунізму, єврейство чинило в Україні голодомори, репресії, виселення, розстріли, потоплення українців разом з баржами, на яких транспортували, закопували живими в землю...

У сучасній Україні євреїв налічуєтьсядесь в межах ста тисяч осіб, а вони, разом з росіянами, домінують у всіх владних структурах незалежної української держави. Переважають у бізнесових сферах. Харківський бізнесмен-мільйонер, нардеп фракції БЮТ О.Фельдман у лютому 2004 р. по телебаченню заявляв: «Я люблю всех: и попугаев, и кошек, и собак, и людей.. не люблю только украинских националистов-фашистов и все тех, кто говорит ихней мовой». А в 2006 р. на тих же телеканалах просторікував: «Скоро титульной нации в Украине не будет, с титульной нацией будет покончено». А що творить Д.Табачник- це жах! Тепер цей україножер очолює Міністерство освіти та науки України. Навчатиме наших дітей, як ненавидити Україну та знищити її незалежну державність. Ці люди перебувають на українській землі, неймовірно збагатилися, паплюжать українців, як рабів.

Нагадаю читачам, що єврейство вже давним-давно оголосило себе богоносним народом.Треба думати, що й українські євреї, серед яких перебувають Фельдман, Д.Табачник, М.Добкін, Г.Кернес і всі інші, також вважають себе богоносними персонами. Усі ці люди поводять себе не як представники Бога Добра, а як представники Зла, Сатани.

Ізраїль як держава, всі єврейські політичні партії та громадські організації категорично відмовляються визнати голодомори в Україні ХХ ст. геноцидом української нації. Це при тому, що українців загинуло у трьох голодоморах (з урахуванням ненароджених від померлих) більше 20 млн. осіб. А «богообраний народ» не вважає це злочином. Спитаймо: як можуть українці любити таких недругів?

Заради істини треба сказати, що серед єврейства були і є надзвичайно порядні особистості щодо українства. Відносити їх до складу наших ворогів було б нечесно і несправедливо. Але таких людей серед єврейства – одиниці. Серед них і згаданий Мойсей Фішбейн. Вони, на жаль, погоди не роблять.

Погоду роблять такі особи, як Йосип Бродський, лавреат Нобелівської премії від Росії. Ось його вірш „На незалежність України»:

« Дорогой Карл ХП, сражение под Полтавой,
Слава Богу, проиграно. Как говорил картавый,
Время покажет «кузькину мать», руины,
Кость посмертной радости с привкусом Украины.
То не зеленки – виден, траченный изотопом,
Жовто-блакитный Ленин над Конотопом,
Скроенный из холста, знать, припасла Канада.
Даром что без креста, но хохлам не надо.
Горькой вошни карбованец, семечки в полной жмене.
Не нам, кацапам, их обвинять в измене.
Сами под образами семьдесят лет в Рязани
С сальными глазами жили как каторжане.
Скажем им, звонкой матерью паузы метя строго:
Скатертью вам, хохлы, и рушником дорога.
Ступайте от нас в жупане, не говоря – в мундире,
По адресу на три буквы, на все четыре.
Пусть теперь в мазанке хором гансы
С ляхами ставят вас на четыре кости, поганцы.
Как в петлю лезть, так сообща, суп выбирая в чаше,
А курицу из борща грызть в одиночку слаще.
Прощевайте, хохлы, пожили вместе – хватит!
Плюнуть, что ли в Днепро, может, он вспять покатит.
Брезгуя гордо нами, как оскомой битком набиты,
Отторгнутыми углами и вековой обидой.
Не поминайте лихом, вашего хлеба, неба
Нам, подавись вы жмыхом, не подолгом не треба,
Нечего портить кровь, рвать на груди одежду,
Кончилась, знать, любовь, коль и была промежду.
Что ковыряться зря в рваных корнях покопом.
Вас родила земля, грунт, чернозем с подзюмбом,
Полно качать права, шить нам одно, другое.
Эта земля не дает вам, калунам, покоя.
Ой, ты левада, степь, краля, баштан, вареник,
Больше, поди, теряли – больше людей, чем денег.
Как-нибудь перебьемся. А что слезы из глаза
Нет на нее указа, ждать до другого раза.
С Богом, орлы и казаки, гетьманы, вертухаи,
Только когда придет и вам помирать, бугаи,
Будете вы хрипеть, царапая край матраца,
Строчки из Александра, а не брехню Тараса.»

Бродський дозволяв нам («хохлам») вихід з СРСР, правда, з прокляттями, а табачники, фельдмани, добкіни під «крилом» В.Януковича тягнуть нас у нове колоніальне ярмо. Допомагають Росії. Хочуть нашої крові (мало випили), прагнуть мати з нас рабів, щоб годували та поїли їх ненаситні шлунки. Лише у національній Україні українське єврейство матиме можливість плідно працювати на користь усезагального та власного блага, не бути експлуататором гоїв.

Україна

Українці менше люблять себе, за інших, і цим шкодять собі.

Україні судилася надзвичайно складна і небезпечна доля. Адже усі земні прогресивні явища, усі цивілізації і водночас усі катаклізми відбувалися (і відбуваються) на території України, бо якраз тут, в Україні, перебуває центр планети Земля. Яку долю має Україна, таку долю має і все людство. Тепер людство й Україна опинилися над прірвою. Розв'язка цієї проблеми перебуває у двох варіантах: у свободі, що дає безсмертя; у рабстві, яке приносить загибель.

Свобода – це національний розвиток етносів, країн, держав – справедливий шлях життя.

Рабство – це несправедливий, ганебний шлях у небуття.

Україна зараз перебуває у дуже скрутному становищі. Про неї «забули» США, Франція, Англія, Росія – країни, які давали обіцянку захищати Україну від зовнішніх втручань, оберігати її суверенітет і недоторканність кордонів в обмін на ядерні арсенали України. Українство особливо потерпає від «братської» Росії. Вона до цього часу не дає згоди на договір про кордони; активно втручається у внутрішні справи України, погрожує збройним вторгненням. Україна як національна держава (якби це коли-небудь здійснилося) могла б висунути судовий позов проти країн-гарантів української безпеки, щоб вони на рівні ООН зобов'язалися створити такі умови існування України, за яких вона могла б спокійно жити і розвивати своє внутрішнє життя за власними світоглядними, національними програмами. Країни-гаранти мають виразні зобов'язання щодо забезпечення захисту українського суверенітету. Вони повинні примусити Росію укласти з Україною договір про кордони. Для ООН не є таємницею агресивна поведінка Росії щодо України.

І цілком логічним та доречним було б поставити питання про відшкодування вартості атомної зброї, ліквідованої в Україні за безцінь. Після майже тисячолітнього рабства Україна постала 1991 року як справедлива, миролюбна і морально чиста та демократична держава. А могла стати мстивою, жорстокою державою, яка б переслідувала, нищила своїх вчорашніх окупантів – росіян, євреїв, поляків. Маючи величезний ядерний військовий потенціал, вона могла шантажувати увесь світ, як це нині робить Північна Корея. Українці могли постати деспотами для головних своїх мучителів. Але вони цього не зробили, бо мають високу порядність, добронравність.

І тут знову постали, чи ніде не поділися, сильні та несправедливі чужинці, очолили українське беззахисне суспільство, заходилися грабувати українське добро. Україна, пізнавши всі ці несправедливості і вади, перебуваючи під деспотизмом численних окупантів, зазнала багато горя, безліч трагедій. І сучасний її стан неприйнятний не лише для неї, а й для всього людства. Виникає розуміння того, що Україні і людству потрібен досконаліший устрій.

Колишні окупанти (головно Польща і Росія) не сприймають Українську державу як країну, що має усі права сповідувати свою ідеологію, свою політику, свою культуру, історію, тобто усе своє, незалежно від того, подобається воно комусь чи ні. Ці дві держави, маючи вплив у європейських державних і політичних колах, нав'язують світовій громадськості таке ставлення до України, щоб вона не мала своїх національних спрямувань. Українські національні герої (С.Бандера, Р.Шухевич...) трактуються абсолютно несправедливо як злочини тільки тому, що вони боролися проти окупаційних польських, російських, німецьких... режимів. Боролися на власній території, за власні інтереси. У польському шовіністичному середовищі ще не вмерла думка про загарбання українських земель аж до Слобожанщини. Російські шовіністичні кола виношують конкретні плани відродження Малоросії з територією, включно до польського кордону.

Сучасна об'єднана Європа – це середовище дрібних і крупних буржуа, які за російський газ продають Україну, кидаючи її в обійми ненажерливої Росії. Європа хоче жити сито і безпечно – це її ідеал. А демократія і справедливість для французів, німців, англійців, іспанців, італійців (колишніх імперіалістів – окупантів) – поняття абстрактне.

Багато пророків, провидців, починаючи з XV ст., віщували велике майбуття для України і через неї – всього людства. Треба думати, що тут мова йшла в першу чергу про духовну, моральну сутність людини, людства. Ми, сучасні українці, маємо сприймати ці пророцтва як власну програму для перетворення їх в життя.. Щоб Україна стала лідером людства в моральному, духовному сенсі, вона має першою набути ознак сакральності, святості, які стануть притягальною силою для інших держав, країн, народів, націй.

Потрібен шлях до безсмертя, до світла, духовності, соціальної справедливості та соціальної відповідальності. Щоб Україна стала досконалою, вона повинна набути такого становища, в якому б розкрила в повному обсязі сутність українства.

На першому місці життєвої філософії людини має бути її прагнення постійно вдосконалюватися морально, духовно, формувати доброту, чистоту помислів, любов до Бога, до Природи, до Людини. А вже вторинна потреба – це матеріальна достатність в розумних межах, щоб вона не застувала, не заважала духовному збагаченню людини.

Українське суспільство якнайкраще підходить потенційно до моделі держави, країни, яка стане моральним взірцем справедливого ладу. Чим це можна підтвердити? Тим, що українське населення не розбещене надмірними багатствами, високими претензіями щодо статусу свого матеріального стану. Якщо постане в Україні мудрий і далекоглядний вождь, то можна сподіватися, що саме Україна (за передбаченнями Нострадамуса) утворить нові закони буття.

Далекі наші предки, потративши не одну тисячу років на пошук істини, зрозуміли, що смисл життя полягає у духовному самовдосконаленні. Ця філософська мудрість забезпечила їм тривалий і стабільний розвиток первісного суспільства без конфронтацій, без воєн, без поневолення. Спитамо: чи можливо взагалі кардинально змінювати існуючий та запроваджувати новий Світовий порядок? Чи не є це маячнею окремих любителів „бігти поперед воза”? Адже людство більш-менш успішно справляється з негативними викликами і, в основному, дає собі раду. Чи треба руйнувати те, що нормально функціонує? Якби ж то воно було успішним! Україна все ще залишається найменш засміченою домішками інших рас. Цей фактор треба використати для самозбереження. Україна має усі шанси стати країною нового, небувало го типу, у якій людина стає основним об’єктом життєдіяльності суспільства, вла-

ди, політики. Україна-держава може створити такі умови (політичні, адміністративні, ідеологічні, духовні, економічні, виховні), щоб людина могла успішно й всебічно розвиватися, знаходити застосування своїм талантам у відповідних сферах суспільного життя. Така людина буде не споживачем, а вільним творцем нових еталонів життя. Нове життя має творити нова людина.

Колись, не знаю як давно, але впевнений в тому, що Небожителі (як творці) і вища людська каста (жерці, волхви) постійно і творчо спілкувалися між собою. Це можна пояснити наявністю таких відкритих істин, яких людина, за будь-якої розвиненості, ніколи б не пізнала самотійно. Наприклад, як могла людина пізнати, що у неї, крім фізичного тіла, є ще й декілька духовних (тонких) тіл: ментальне, астральне... Як можна навчитись плавати у повітрі без будь-яких літальних апаратів? Як можна навчитись передбачати майбутнє людини чи людства? Як можна пізнати вплив зірок і планет на долю людини, народів, держав? І таких явищ багато. Ці знання були передані людині представниками вищої сфери всесвітнього ладу, ноосфери. Тепер Україну обсідають іноземні держави. Її не пускають у європейські структури. Багато разів Україна рятувала Європу від східних орд. Замість того, щоб допомогти та подякувати, Україні в сучасній світовій людській системі відведено дуже мало місця. Прикро!

Примітки до частини 3

1. «Нація і Держава» 23 лютого 2010р.
2. Ігор Лубківський //pravda.com. ua/articles/2010/06/5100541
3. «Молодая гвардия». № 1-2, 2010
4. Дугин О. Він видав книгу «Основи геополітики», М.1997
5. Матеріали з ru.wikipedia.org
6. Винничук Ю. «Привид московського панславізму»// «Шлях перемоги», № 27, 7 липня 2010
7. РИА «Новости»
8. «Україна молода», 25 березня 2010
9. «Свобода», № 11, 22 березня 2010
10. Форум.27.07.2010
11. «Коммерсант-Украина»
12. УНІАН. 26 липня 2010
13. А. Галич. grani.ru/opinion/novodvorskaya/m.180775.html 16.08.2010

Післямова

Україна як держава, як країна стала хрестоматійним поняттям, незаперечною істиною, однак до цього часу українська держава і країна ще не зросли до тих економічних та духовних вершин, які їй належать за своїм потенціалом.

Сучасний стан України є перехідним періодом, який, за логікою, має завершитись звільненням від російського впливу та набуттям статусу Національної державності або повним занепадом і остаточним, безповоротним потраплянням під новий вплив Росії.

У першому варіанті Україна стане безсмертною, у другому – припинить своє існування, як самостійної держави, навіки-вічні.

Отже, українству, патріотичному українству, треба твердо запам'ятати, що проти української нації, проти української державності здійснюють приховану і відкриту водночас війну всіма дозволеними і забороненими засобами. І не лише запам'ятати, а згуртуватися навколо одного лідера, докласти максимум зусиль для захисту себе, своїх дітей, майбутнього Матері-Батьківщини, святої України! І не тільки захищатися, а й переходити у натуп, завдавати превентивних ударів по позиціях нахабних ворогів.

Українські патріоти усіх національностей! Візьміть у свої руки владу заради нашого нормального спільного життя в національній Україні. Україна в образі національної держави може перетворити в реальність давню формулу: «одне тіло, один народ, одна нація», що рівнозначно державі без пана і холопа.

Якщо в Україні ще залишилося хоч трохи «пороху в порохівниці», треба рятувати себе, своїх дітей, нащадків від фізичної та духовної загибелі. Цей порятунок може забезпечити Українська Національна Держава.

Особливо треба підкреслити ту обставину, що нинішній президент В.Янукович буде президентську форму правління в Україні. Така форма прийнятна для демократичної моделі державного устрою. Оскільки пан Янукович дуже далекий від демократичного світогляду, то все ж таки будемо сподіватися, що його президентська модель знадобиться для наступного президента-демократа, який розпочне будівництво національної держави для загального блага.

Нація і Держава – це Україна. А Україна – це ми. Україна – це Боже і людське дитя. Маємо оберігати наше спільне Дитя-Україну. І тому ми відчуваємо, думаємо і проголошуємо: Бог і Україна – понад усе! Ми не повинні когось ненавидіти. Маємо любити себе!

Хай осяє Україну великий інтелект, потужна сила волі, висока національна честь, жертвований патріотизм в боротьбі за утвердження незалежності і свободи.

Україна займе гідне місце у світі тоді, коли матиме власну державу з українським обличчям. Це буде Національна Україна! Безсмертна: своєю історичною тяглістю; своїм національним духом; своєю миролюбністю; Божим благословенням.

Живи, Україно, національним життям! Нехай святиться ім'я Твоє у безсмерті!

Україно! Ти живеш, і я живу! Ти помреш, і я помру! Борімося разом за життя!

Маємо побудувати в Україні незалежну національну державу! І тоді Україна воскресне, стане безсмертною! Хай благословить нас Бог очиститись від злочинної влади, а нам очистити грішні наші душі від скверни та зрадливості! Навчи нас мислити національно, діяти державно. Хай квітне Добро, Єдність і Рясне відтворення у Національній державі!

Зміст

Вступ	4
Частина I. Нація	2
<i>Розділ 1.</i> Українська нація – найдавніша нація світу	12
<i>Розділ 2.</i> Сучасна українська нація	16
2.1. Колоніальний стан	16
2.2. Тяжка ноша незалежності	29
2.3. Причини, що спонукають до пошуку нової моделі відродження нації	35
Національна несправедливість	35
Відступництво	44
Мовна дискредитація титульної нації	57
Аморальність, ідейна збоченість	65
Конформізм	74
Релігійна вакханалія	75
<i>Висновки до розділу 2</i>	82
<i>Розділ 3.</i> Державотворча і духовна сутність української нації	85
3.1. Націоналізм і націоналісти	88
3.2. Українська культура, інтелект	93
3.3. Патріотизм	107
3.4. Українська національна ідея	113
3.5. Національна ідеологія	128
3.6. Українська еліта	133
3.7. Самоорганізація нації	138
<i>Висновки до розділу 3</i>	148
Частина II. Держава	150
<i>Розділ 4.</i> Державності України минулих часів	150
<i>Розділ 5.</i> Сучасна українська державність	153

Загальні недоліки державотворення.	153
Недосконалість державної конструкції.	155
Конституція України та вищі владні установи – джерело нестабільності.	159
Несправедливість і недосконалість політична.	161
Сваволя влади.	165
Недолугість соціально-економічної політики.	171
Паразитизм державної системи.	187
Гуманітарна сфера.	191
Військова неспроможність.	194
Сепаратизм.	194
Зрада, фальсифікації як система досягнення мети.	195
П'ята колона.	195
Безперспективність існуючої державної моделі.	200
5.2. Президенти України.	220
Загальний погляд.	220
Персоналії на посаді президента України.	223
5.3. Верховна Рада України.	241
5.4. Уряди України.	243
5.5. Держава без народовладдя.	244
5.6. Україна з паном і холопом.	248
Висновки до розділу 5.	249
Розділ 6. Українська Національна Держава.	254
6.1. Прелюдія до української національної держави.	254
6.2. Загальні уявлення про нашу національну державу. Входимо в тему.	257
6.3. Адміністративно-територіальна реформа як підґрунття суспільного розвитку.	266
6.4. Мова – основна система життєдіяльності держави і суспільства	268
6.5. Релігія як фактор добра.	270

6.6. Концентрований зміст національної Конституції України.	271
6. 7. Виховна система національної держави.	292
6. 8. Школа українських лідерів.	295
6. 9. Україна без пана і холопа	300
Висновки до розділу 6.	313
Частина III. Україна в світі	316
3.1. Людство	316
3.2. Росія.	319
3.3. Політична інфраструктура	371
3.4. Україна	374
Післямова.	378